

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ “การออกแบบระบบเลือกตั้งในฐานะสถาบันการเมือง
เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศไทย”

โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรรถกฤต ปัจฉิมนันท์

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ “การออกแบบระบบเลือกตั้งในฐานะสถาบันการเมือง
เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศไทย”

คณะผู้วิจัย

1. ผศ.ดร.อรรถกฤต ปัจฉิมนันท์

สังกัด

คณะรัฐศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ชุดโครงการ “การออกแบบระบบเลือกตั้งในฐานะสถาบันการเมือง
เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศไทย”

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

Executive Summary

ปัญหาความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในสังคมไทยที่เกิดขึ้นปัจจุบันบ่งชี้ถึงสภาพและพฤติกรรมทางการเมืองของรัฐบาลไทยที่กำหนดและวางแผนนโยบายต่างๆที่ไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของประเทศในรูปแบบของการบริหารจัดการนโยบายสาธารณะต่างๆ ซึ่งแสดงถึงความล้มเหลวขององค์ประกอบของระบบสถาบันที่มีผลกระทบต่อรูปแบบนโยบาย เช่น ระบบการเลือกตั้งที่ส่งผลต่อการจัดระเบียบโครงสร้างทางอำนาจและพฤติกรรมการบริหารจัดการนโยบายของภาครัฐ เป็นต้น ดังนั้น การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมพร้อมการจัดโครงสร้างการบริหารภายใต้การกำหนดการแข่งขันเชิงนโยบายและกำหนดความเป็นเสถียรภาพทางการเมืองในการบริหารนโยบายอย่างต่อเนื่องจึงเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่จะช่วยในการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่สามารถช่วยยกระดับฐานะสถาบันการเมืองเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศไทยในระยะกลางและระยะยาว โดยการออกแบบระบบการเลือกตั้งและการปรับโครงสร้างในระบบสถาบันจะต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ทางการเมืองของประชาชนอย่างแท้จริงในเรื่องของนโยบายการกระจายรายได้เชิงพื้นที่เพื่อลดระดับความเหลื่อมล้ำเชิงนโยบายที่เกิดในระยะยาวภายใต้แนวคิดบริหารรัฐกิจอย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น งานวิจัยได้พยายามนำประเด็นปัญหาของประเทศไทยในเรื่องของปัจจัยทางเศรษฐกิจการเมืองและสังคมที่สะท้อนถึงความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ว่าเกิดจากปัจจัยใดบ้างควบคู่กับการศึกษาระบบการเลือกตั้งในประเทศประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา เยอรมัน และ ญี่ปุ่น เพื่อเป็นแนวทางและทางเลือกผ่านการออกแบบระบบการเลือกตั้งเพื่อตอบสนองผลประโยชน์เชิงนโยบายได้อย่างเหมาะสม โดยการออกแบบระบบการเลือกตั้งของไทยใหม่นี้เน้นการสร้างเสถียรภาพเชิงนโยบายโดยเฉพาะนโยบายของภาครัฐ ผ่านสร้างกลไกของอำนาจในการช่วยลดและแก้ปัญหาของความเหลื่อมล้ำของรายได้และการวางกรอบแนวนโยบายและยุทธศาสตร์ภายใต้การพิจารณาเงื่อนไขของสถานการณ์ปัจจุบันควบคู่กัน

ผลสรุปของงานวิจัย คือ การออกแบบระบบการเลือกตั้งต้องคำนึงถึง ดัชนีที่แสดงถึงเศรษฐกิจการเมือง และสังคม เบื้องต้นสำหรับการกำหนดความเหมาะสมกับการจัดโครงสร้างอำนาจ เช่น ระบบการเลือกตั้งในแต่ละภาคต้องมีระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนที่ต่างกัน และที่มาของ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา ต้องมาจากแนวคิดการจัดความสมดุลทางอำนาจในแต่ละพื้นที่ผ่านระบบการเลือกตั้งในระบบสภาภาคในการบริหารจัดการอย่างมีเครือข่ายและมีการบูรณาการที่เหมาะสม เป็นต้น โดยงานวิจัยได้ประยุกต์แนวคิดรัฐศาสตร์เชิงปริมาณ เชิงทฤษฎี และเชิงคุณภาพในการวิเคราะห์ผ่านแนวคิดทางบริหารรัฐกิจภายใต้การออกแบบระบบสถาบัน

สรุปประเด็นความเชื่อมโยงจากงานวิจัยเชิงปริมาณและงานวิจัยเชิงทฤษฎี

ปัจจัยทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้และรายได้เฉลี่ยของภาคประชาชนโดยปัจจัยเหล่านี้เป็นดัชนีที่สำคัญของภาครัฐในการวางแผนยุทธศาสตร์และกลยุทธ์พร้อมกับการปรับโครงสร้างทางการเมืองที่เหมาะสมกับการเพิ่มโอกาสทางเศรษฐกิจ โดยผลของการวิจัยเชิงปริมาณได้วางแนวทางของการบริหารจัดการของนโยบายภาครัฐจะต้องคำนึงถึงการจัดสรรผลประโยชน์ทางงบประมาณผ่านดัชนีดังกล่าว

ผลของกระบวนการทางทฤษฎีเกมดังกล่าวจะสามารถสรุปว่า 1) ที่มาของวุฒิสภาควรมาจากการสรรหาทั้งหมด และ 2) การออกแบบระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่มากขึ้นในระบบสภาล่างจะส่งผลต่อการจัดสรรงบประมาณอย่างเสมอภาค (สะท้อนถึงงานวิจัยเชิงปริมาณ)

การออกแบบระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่มากขึ้นในระบบสภาล่างจะส่งผลต่อการจัดสรรงบประมาณอย่างเสมอภาคโดยสามารถสรุปได้คือ

- การเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิมจะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายเชิงยุทธศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพและความเป็นเสถียรภาพโดยวิเคราะห์ผ่านรูปแบบนโยบายภายใต้การใช้ระบบการเลือกตั้งแบบการเพิ่มผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น
- การเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิมจะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การรวมพรรคการเมืองเพื่อจัดตั้งรัฐบาลภายใต้การขับเคลื่อนนโยบายที่มีประสิทธิภาพและความเป็นเสถียรภาพโดยยังคงใช้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเรียงเบอร์แต่เพิ่มจำนวนผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น
- การเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิมจะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายที่มีประสิทธิภาพและความเป็นเสถียรภาพโดยยังคงใช้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวแต่เพิ่มจำนวนผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น

การจัดสรรผลประโยชน์เชิงงบประมาณอย่างเสมอภาคและสะท้อนปัญหาเชิงพื้นที่ยังต้องคำนึงถึงระบบสภาภาคที่ออกแบบระบบการเลือกตั้งที่ต่างกันโดยใช้ระบบแบบเรียงเบอร์ (ประยุกต์จากทฤษฎีเกมและกระบวนการคณิตศาสตร์) เนื่องจากระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับระบบเรียงเบอร์แบบแบ่งเขตตามระดับปัจจัยทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม (สะท้อนนโยบายเชิงพื้นที่มากกว่า) แต่อย่างไรก็ตามการปรับโครงสร้างการบริหารควรดำเนินควบคู่กัน

บทคัดย่อ

งานวิจัยโครงการ “การออกแบบระบบเลือกตั้งในฐานะสถาบันการเมืองเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศไทย” ได้ประยุกต์แนวคิดทฤษฎีเกมและสมการถดถอยในการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ในการออกแบบการเลือกตั้งของไทยที่เหมาะสมเพื่อการยกระดับการพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองโดยผ่านกรอบและแนวคิดของรัฐศาสตร์เชิงปริมาณ โดยผลของงานวิจัยสามารถสรุปแนวทางของงานวิจัยในรูปแบบของความสัมพันธ์เชิงตัวแปรว่าการออกแบบระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนควบคู่กับการปรับโครงสร้างเชิงอำนาจสามารถบ่งชี้ถึงทางเลือกของภาครัฐที่ควรนำมาพิจารณา เนื่องจากการพิจารณาดังกล่าวเป็นการช่วยให้ภาครัฐสามารถดำเนินนโยบายสาธารณะภายใต้ยุทธศาสตร์เชิงพื้นที่และสามารถทำให้พรรคการเมืองที่มาจัดตั้งรัฐบาลบริหารนโยบายต่างๆ ที่สะท้อนจากความต้องการของประชาชนในพื้นที่มากขึ้น โดยเน้นการบริหารจัดการงบประมาณที่จำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อลดระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ในประเทศไทยในระยะยาว

การวิจัยครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) และคณะกรรมการต่างๆ ที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ เช่น ดร.สมชัย จิตสุชน สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย รศ.ยุทธพร อิศรรชัย คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ดร.ณัฐกริช เปาอินทร์ คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ดร.พิชิต รัชตพิบูลภพ ผู้อำนวยการหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต วิทยาลัยราชพฤกษ์ และ ดร.พรเทพ เบญญาอภิกุล คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพื่อประเมินงานวิจัยให้มีคุณภาพและสามารถนำมาใช้ในการออกแบบระบบการเลือกตั้งเพื่อพัฒนาประเทศในการวางแผนยุทธศาสตร์ผ่านการบริหารจัดการนโยบายได้อย่างเหมาะสม

Abstract

Research project called “Designing system as political Institutions in order to develop the country.” applies the concepts of game theory and regression analysis which it is likely to design an appropriate electoral system in Thailand for increasing the level of economic and political development. Through the framework and the concept of quantitative science, the results of the research can be summarized in the form of correlated variables that designing a proportional electoral system, coupled with the change of power structures which indicates the choice of government that should be taken into consideration. Therefore, the government can allow such actions under the strategic spatial policy making and political parties to form the best government policies properly by the thinking about first best policies under maximizing limited budgets to lower levels of income inequality in the long term.

สารบัญ

Executive Summary.....	ii
บทคัดย่อ.....	iv
Abstract.....	v
สารบัญ.....	vi
สารบัญตาราง.....	ix
สารบัญรูปภาพ.....	xi
บทที่ 1 กรอบแนวคิดการออกแบบระบบการเลือกตั้งและนโยบายสาธารณะ.....	1
1.1 รูปแบบเบื้องต้นแนวคิดทฤษฎีเบื้องต้นในการวิเคราะห์โครงสร้างเชิงอำนาจของไทย.....	8
ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน	25
ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน.....	26
การตั้งค่าของระบบโควตาภายใต้กรอบการเลือกตั้งแบบการโอนคะแนนเสียง.....	29
ค่าความสัมพันธ์ระหว่างการสร้างเสถียรภาพทางการเมือง ภายใต้ปัจจัยในการออกแบบระบบการเลือกตั้ง 31	
กรอบและเงื่อนไขของเครื่องมือวัดแบบ Relative Political Extraction	36
ความเข้าใจการพัฒนาทางเมืองภายใต้ประเด็นปัญหาโครงสร้างอำนาจในระบบรัฐสภา.....	39
กรอบและเงื่อนไขของบริบทในระบบรัฐสภารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540.....	42
กรอบและเงื่อนไขของการเล่นเกมภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญ.....	43
กรอบและเงื่อนไขของบริบทในระบบรัฐสภารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550.....	43
บทที่ 2 กรอบแนวคิดและเงื่อนไข ทฤษฎีและงานวิจัยต่างๆที่สำคัญภายใต้แนวคิดทางรัฐศาสตร์เชิงปริมาณ..	54
แนวคิดทฤษฎีที่สำคัญ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	54
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	55
ระบบการเลือกตั้งในประเทศสหรัฐอเมริกา	73
ระบบการเลือกตั้งในประเทศเยอรมัน.....	75
ระบบการเลือกตั้งในประเทศญี่ปุ่น	78
ระบบการเลือกตั้งในประเทศเครือรัฐออสเตรเลีย	79
ระบบการเลือกตั้งในประเทศไทย	83
บทที่ 3 กรอบแนวคิดและเงื่อนไขในการออกแบบการวิจัยและรูปแบบแนวคิดการวิเคราะห์เบื้องต้นในการกำหนดตัวแปรต่างๆภายใต้แนวคิดทางรัฐศาสตร์เชิงปริมาณ.....	99

ประเด็นที่สำคัญและฐานการคิด	101
วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย	102
ขอบเขตของการวิจัย	103
วิธีการดำเนินการวิจัย และสถานที่ทำการทดลอง/ เก็บข้อมูล.....	103
MODEL I.....	104
MODEL II.....	104
ประชากรที่นำมาใช้ในการศึกษาและวิเคราะห์ผลการถดถอย.....	106
บทที่ 4การวิเคราะห์แนวทางการประยุกต์ทฤษฎีเกมและviiแนวคิดการวิเคราะห์ผลการถดถอย (Regression Model) เพื่อหาแนวทางในการกำหนดยุทธศาสตร์ภายใต้การออกแบบระบบสถาบัน.....	108
รูปแบบของเกมเชิงรัฐศาสตร์ในการวิเคราะห์ผลประโยชน์จากการจัดรูปแบบระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนมากขึ้น.....	108
ข้อสมมติฐานภายใต้กรอบของทฤษฎีเกมเบื้องต้น.....	109
แนวคิดในปัจจุบัน.....	109
แนวคิดการออกแบบระบบการเลือกตั้ง	110
กรอบและเงื่อนไขของการเล่นเกมภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญ.....	110
แนวคิดสมมติฐานในการบ่งชี้ถึงระดับสัดส่วนของระบบการเลือกตั้ง.....	114
แนวคิดสมมติฐานในการบ่งชี้ถึงระดับสัดส่วนของระบบการเลือกตั้งภายใต้การวิเคราะห์และการสังเคราะห์ทางรัฐศาสตร์	118
ปัญหาของการพัฒนาประเทศภายใต้ระบบการเลือกตั้ง.....	126
กรอบและเงื่อนไขในการออกแบบระบบการเลือกตั้งของไทย	128
วิธีการหาจุดดุลยภาพ หรือ Nash Equilibrium ภายใต้การเล่นเกมหาทางการเมืองและเป้าหมายของนโยบายรัฐเพื่อกระจายอำนาจ ในการยกระดับความเท่าเทียมกันของรายได้	132
รูปแบบการสร้างกลไกเชิงอำนาจในระบบรัฐสภา และระบบท้องถิ่น	134
ปัจจัยในการด้านการศึกษาของประเทศไทย	138
การจัดและออกแบบระบบการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น.....	144
การวิเคราะห์เชิงความสัมพันธ์เพื่อเป็นพื้นฐานในการออกแบบระบบการเลือกตั้ง.....	147
MODEL I.....	148

MODEL II	148
บทที่ 5: แนวคิดโดยสรุปจากการการประยุกต์ทฤษฎีเกมและแนวคิดการวิเคราะห์สมการถดถอย (Regression Model) และแนวทางในการออกแบบระบบการเลือกตั้งและโครงสร้างในระบบรัฐสภา	157
การวิเคราะห์ความเสี่ยงจากทฤษฎีหลักการและเหตุผลภายใต้การออกแบบระบบการเลือกตั้งของไทย	163
การออกแบบระบบโครงสร้างของรัฐสภาภายใต้รัฐธรรมนูญที่สอดคล้องกับระบบการเลือกตั้ง	167
การปฏิรูปโครงสร้างในระบบรัฐสภาโดยภาพรวม	171
สรุปประเด็นความเชื่อมโยงจากงานวิจัยเชิงปริมาณและงานวิจัยเชิงทฤษฎี.....	176
บรรณานุกรม	179
ภาคผนวก	184

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1.1	สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ของรายได้ จำแนกตามภาค และจำแนกตามเขตพื้นที่ ปี พ.ศ. 2531 – 2552.....	4
ตารางที่ 1.2	สัดส่วนรายได้ของประชากร จำแนกตามกลุ่มประชากรตามระดับรายได้ (Quintile by Income) ปี พ.ศ. 2531 – 2555.....	5
ตารางที่ 1.3	ระบบการเลือกตั้ง Plurality Rule ที่สะท้อนถึงผลประโยชน์ทางการเมืองจากนโยบายแบบหนึ่งมิติ.....	11
ตารางที่ 1.4	ระบบการเลือกตั้งแบบ Instant-Run-Off Voting	25
ตารางที่ 1.5	ระบบการเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อภายใต้กรอบการแข่งขันในการจัดตั้งรัฐบาล.....	27
ตารางที่ 1.6	ระบบการเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อภายใต้กรอบการแข่งขันในการจัดตั้งรัฐบาล.....	28
ตารางที่ 1.7	ผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนแบบเป็นโควตา.....	29
ตารางที่ 1.8	ผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน	30
ตารางที่ 1.9	ผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบ SNVT	33
ตารางที่ 2	ผลคะแนนการเลือกตั้งแบบระบบ SNVT ภายใต้ระบบหนึ่งที่นั่ง	33
ตารางที่ 2.1	เกมการแข่งขันโครงสร้างในระบบรัฐสภาระหว่างสภานและสภาล่างในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการ อนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดในกรอบและเงื่อนไขรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540.....	46
ตารางที่ 2.2	เกมการแข่งขันโครงสร้างในระบบรัฐสภาระหว่างสภานและสภาล่างในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับ การอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดในกรอบและเงื่อนไขรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550.....	50
ตารางที่ 2.1	รูปแบบของระบบการเลือกตั้งภายใต้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย	59
ตารางที่ 2.2	การเปรียบเทียบผลลัพธ์เชิงแนวคิดทางการเมืองของระบบการเลือกตั้งแต่ละชนิด.....	61
ตารางที่ 2.3	จำนวนตัวอย่างแยกตามจังหวัด	88
ตารางที่ 2.4	รายละเอียดข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	90
ตารางที่ 2.5	สภาพปัญหาทางการเมืองและกฎหมายในท้องถิ่นในประเทศไทย.....	92
ตารางที่ 2.6	สภาพปัญหาทางสังคม.....	94
ตารางที่ 2.7	สภาพปัญหาเศรษฐกิจในประเทศไทย.....	96
ตารางที่ 4.1	กระบวนการและแนวคิดในการใช้กลยุทธ์ผ่านระบบเลือกตั้งทั้งสภานและสภาล่าง	112
ตารางที่ 4.2	กระบวนการและแนวคิดในการใช้กลยุทธ์ผ่านระบบเลือกตั้งทั้งสภานและสภาล่าง	115
ตารางที่ 4.3	กติกา ระบบเลือกตั้ง และพรรคการเมืองที่มี ส.ส. ในการเลือกตั้งปี 2539 – 2550.....	127

ตารางที่ 4.4 การเล่นเกมเบื้องต้นโดยเริ่มจากทั้งสองกลุ่มจะเสนอกฤษฎีศาสตร์ที่บ่งชี้ถึงในการสนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคมภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์หรือ เกมการในการยกระดับความเท่าเทียมกันของรายได้ภายใต้กรอบระบอบประชาธิปไตยหลังการเลือกตั้งระหว่างภาครัฐและภาคประชาชน	132
ตารางที่ 4.5 อัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบ (Gross enrolment rate) และอัตราการเข้าเรียนสุทธิ (Net enrolment rate) ในแต่ละระดับชั้นจำแนกตามเขตพื้นที่ ปี 2550-2554	141
ตารางที่ 4.6 อัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบและอัตราการเข้าเรียนสุทธิในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย(รวมปวช.) จำแนกตามเขตพื้นที่และความยากจน ปี 2551-2554	142
ตารางที่ 4.7 อัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบและอัตราการเข้าเรียนสุทธิในระดับอุดมศึกษา (รวม ปวส.) จำแนกตามเขตพื้นที่และความยากจน ปี 2551-2554	143
ตารางที่ 4.8 อัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบและอัตราการเข้าเรียนสุทธิ ในแต่ละระดับชั้นจำแนกตามภาค ปี 2554.....	144
ตารางที่ 4.9 ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจศาสตร์และรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ รายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือนต่อปี.....	149
ตารางที่ 4.10 ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจศาสตร์และรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ รายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือนต่อปี	150
ตารางที่ 4.11 ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจศาสตร์และรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ ระดับระดับความเหลื่อมล้ำ	151
ตารางที่ 4.12 ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจศาสตร์และรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ ค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ในเขตกรุงเทพมหานคร	153
ตารางที่ 4.13 ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจศาสตร์และรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ ค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ในเขตภาคกลาง	154
ตารางที่ 4.14 ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจศาสตร์และรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ ค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ในเขตภาคเหนือ	155
ตารางที่ 5.1 ผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนแบบเป็นโควตา.....	159
ตารางที่ 5.2 ผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน	160
ตารางที่ 5.3 ผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบกึ่งสัดส่วนประเภท Instant-Run-Off Voting.....	162

สารบัญรูปภาพ

รูปภาพที่ 1.1 แนวคิดความสัมพันธ์ระหว่างระบบการปกครองและระบบสถาบันที่ส่งผลกระทบต่อระดับเศรษฐกิจผ่าน การพัฒนาการเมือง	6
รูปภาพที่ 1.2 แนวโน้มการเปรียบเทียบระบบรัฐบาลผสมและระบบแบบที่ไม่ใช้รัฐบาลผสม	10
รูปภาพที่ 1.3 แนวโน้มโครงสร้างของอำนาจในสหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่ภายใต้กรอบแนวคิดรัฐธิปไตย.....	18
รูปภาพที่ 1.4 ประยุกต์ในการกำหนดการจัดการบริหารเชิงนโยบายการคลังในรูปแบบยกระดับการจัดเก็บภาษีและการ พัฒนาการมีส่วนร่วม	35
รูปภาพที่ 1.5 เกมการแข่งขันโครงสร้างในระบบรัฐสภาระหว่างสถาบันและสภาล่างในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการ อนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดในกรอบและเงื่อนไขรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540	47
รูปภาพที่ 1.6 เกมการแข่งขันโครงสร้างในระบบรัฐสภาระหว่างสถาบันและสภาล่างในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับ การอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดในกรอบและเงื่อนไขรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540	51
รูปภาพที่ 2.1 รูปแบบของความสำเร็จของระบบการเลือกตั้ง	57
รูปภาพที่ 2.2 รูปแบบจำลองความคาดหวังของประชาชนกับความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายทางด้านศาสนาและนโยบาย ทางด้านเศรษฐกิจ	64
รูปภาพที่ 2.3 จุดดุลยภาพของการวางนโยบายก่อนการเลือกตั้ง	65
รูปภาพที่ 2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มของระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนถึงระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน และระดับสวัสดิการของประชาชน	67
รูปภาพที่ 2.5 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือนจำแนกตามภาคทั้งหมด และจังหวัดทั้งหมด พ.ศ.2541 - 2554	86
รูปภาพที่ 2.6 สภาพปัญหาทางการเมืองและกฎหมายในท้องถิ่นในประเทศไทย	91
รูปภาพที่ 2.7 สภาพปัญหาทางสังคมในท้องถิ่น	93
รูปภาพที่ 2.8 สภาพปัญหาทางเศรษฐกิจในท้องถิ่นในประเทศไทย	95
รูปภาพที่ 4.1 แนวโน้มโครงสร้างของอำนาจภายใต้การเล่นเกมว่าการเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นที่ส่งผลต่อจำนวน และการแข่งขันการบริหารและจัดการนโยบายสาธารณะในระยะกลางและระยะยาว	119
รูปภาพที่ 4.2 ความสัมพันธ์รูปแบบระบบการเลือกตั้งกับการตอบสนองเชิงนโยบายเชิงประสิทธิภาพ	123
รูปภาพที่ 4.3 ความสัมพันธ์ของระบบเลือกตั้งและจำนวนของนโยบายภายใต้กรอบรัฐศาสตร์เชิงปริมาณ	125
รูปภาพที่ 4.4 กรอบการใช้งบประมาณภายใต้นโยบายของภาครัฐเพื่อลดความเหลื่อมล้ำของรายได้	146

รูปภาพที่ 5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างผลลัพธ์ของระดับความพึงพอใจของประชาชนและระดับของผลลัพธ์จาก การเล่นเกม	
ทางการเมืองภายใต้การยอมรับระบบการเลือกตั้งที่มีผลประโยชน์จากนโยบายต่างๆ.....	164
รูปภาพที่ 5.2 การลดอำนาจการผูกขาดความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำภายใต้กรอบและ	
เงื่อนไขของระบบสถาบันที่ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อระดับเศรษฐกิจผ่านการพัฒนาการเมืองในระยะยาว .	174

การออกแบบระบบเลือกตั้งในฐานะสถาบันการเมือง เพื่อประโยชน์ใน การพัฒนาประเทศไทย

Institutional Designs for Political Institution under Thai Development: Electoral Systems

บทที่ 1: กรอบแนวคิดการออกแบบระบบการเลือกตั้งและนโยบายสาธารณะ

ปัญหาทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมเป็นประเด็นที่สำคัญในการยกระดับการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะ กลุ่มประเทศที่ด้อยและกำลังพัฒนา เนื่องจากปัญหาความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้เป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดอุปสรรคในการยกระดับสถานะเศรษฐกิจของประเทศในการดำเนินนโยบายต่างๆ เช่น ปัญหาการกระจายรายได้ของสังคมไทยที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเกิดจากสภาพและพฤติกรรมทางการเมืองของรัฐบาลไทยที่กำหนดและวางแผนนโยบายอย่างไม่มียุทธศาสตร์และไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของประเทศในรูปแบบของการบริหารจัดการนโยบายต่างๆ ที่สำคัญ ภายใต้การใช้อำนาจผ่านโครงสร้างเชิงอำนาจในระบบรัฐสภา เนื่องจากรัฐบาลคำนึงถึงอำนาจทางการเมืองเพียงอย่างเดียวโดยมีระบบสถาบันแบบเป็นทางการที่อ่อนแอในการเป็นชนวนเบื้องต้นของปัญหาต่างๆ ที่นำไปสู่การแก้ไขเชิงยุทธศาสตร์ได้ยากขึ้น เช่น กรอบและเงื่อนไขของกฎหมายรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจหรือช่องทางทางการเมืองในการแสวงหาผลประโยชน์ต่างๆ ผ่านการบริหารและจัดการนโยบายต่างๆ อย่างบกพร่อง โดยเฉพาะ การเข้ามาของภาคเอกชนในการดูแลโครงการต่างๆ ในการบริหารจัดการนโยบายสาธารณะ ที่มีผลประโยชน์ทางการเมืองร่วมกับภาครัฐ ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีองค์กรอิสระที่คอยตรวจสอบพฤติกรรมการบริหารจัดการนโยบายของภาครัฐก็ตาม อย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาและวิเคราะห์ระบบการเลือกตั้งเบื้องต้นภายใต้ระบบสถาบันแบบเป็นทางการจะเห็นได้ว่าระบบการเลือกตั้งที่เกิดขึ้นเป็นแค่การนำระบบการเลือกตั้งจากประเทศที่พัฒนาแล้วมาประยุกต์ใช้ปราศจากการวิเคราะห์ว่าระบบการเลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญที่ผ่านมาว่าเหมาะสมหรือไม่ในการช่วยหรือเชื่อมความสัมพันธ์ถึงปัจจัยในการกำหนดจำนวนพรรคการเมืองที่มีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการนโยบาย ระดับประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการใช้นโยบายที่สะท้อนถึงผลประโยชน์ที่ประชาชนควรได้รับ หรือ ความหลากหลายของนโยบายที่สะท้อนถึงการลดระดับความขัดแย้งทางการเมือง และที่สำคัญระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมจะช่วยยกระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองผ่านนโยบายของพรรคการเมืองต่างๆ ที่เข้ามาบริหารจัดการนโยบายต่างๆ เป็นต้น

นอกจากนั้น ปัจจัยระบบการเลือกตั้งยังถือเป็นเครื่องมือหนึ่งในการกำหนดการแข่งขันเชิงนโยบายและเป็นปัจจัยที่สำคัญในการกำหนดความเป็นเสถียรภาพทางการเมืองในการบริหารนโยบายอย่างต่อเนื่องดังนั้น การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมถือว่าการออกแบบและสร้างระบบสถาบันอย่างหนึ่ง (Institutional design and engineering) ที่สามารถช่วยยกระดับฐานะสถาบันการเมืองเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศไทยในระยะกลางและระยะยาว และไม่ใช้ผลประโยชน์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นเพียงเท่านั้น งานวิจัยจึงได้พยายามนำเสนอการวิเคราะห์เริ่มต้นจากระบบการเลือกตั้งในปัจจุบันที่สำคัญ จากนั้นสร้างประเด็นปัญหาจากบทวิเคราะห์และมาประยุกต์จากการนำทฤษฎีเกม โดยกรอบและเงื่อนไขของงานวิจัยจะเสนอการวิเคราะห์บทความจากต่างประเทศโดยเฉพาะการศึกษากระบวนการเลือกตั้งต่างๆที่อาจนำมาเป็นแนวทางของการออกแบบระบบการเลือกตั้งของไทย โดย “การออกแบบระบบการเลือกตั้งเน้นการสร้างเสถียรภาพเชิงนโยบายโดยเฉพาะนโยบายของภาครัฐ ผ่านกลไกของอำนาจในการช่วยลดและแก้ปัญหาของความเหลื่อมล้ำของรายได้” โดยการวางกรอบแนวนโยบายและยุทธศาสตร์ของกฎหมายรัฐธรรมนูญควบคู่กันโดยสังเขป

นอกจากนั้น โครงการวิจัยนี้เป็นโครงการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปสถาบันทางการเมืองของประเทศไทยโดยเน้นการเสนอปัญหาจากปัจจัยต่างๆภายใต้ระบบสถาบันโดยรวม (ความสัมพันธ์ระหว่างระบบสถาบันแบบเป็นทางการและระบบสถาบันแบบไม่เป็นทางการ) เนื่องจากการพัฒนาประเทศไทยในรูปแบบของการพัฒนาการเมืองเชิงสถาบันเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการยกระดับประสิทธิภาพของสถาบันที่เป็นรากฐานที่สำคัญต่อการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจการเมือง และสังคมในระยะยาว รวมถึงการควบคุมพฤติกรรมทางการเมืองในการบริหารโครงการสำคัญของภาครัฐที่ไม่ถูกต้อง เช่น การออกแบบระบบการเลือกตั้งและการเปลี่ยนแปลงระบบกฎหมายภายใต้รัฐธรรมนูญให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมทางการเมืองโดยมีการวางแนวทางในการส่งเสริมการบริหารจัดการนโยบาย ที่ตอบสนองกลุ่มผลประโยชน์โดยตรงที่มีความหลากหลายและลดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในรูปแบบของการกระจายผลประโยชน์ให้กับผู้เล่นเกมทางการเมืองที่สำคัญ คือ ภาครัฐ ผู้ผลิต และผู้บริโภค เป็นต้น โดยเชื่อว่าการพัฒนาผ่านการออกแบบดังกล่าวยังสามารถลดความเหลื่อมล้ำในรูปแบบต่างๆ เช่น ความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ และ ความเหลื่อมล้ำของสิทธิผลประโยชน์ต่างๆของ ผู้ผลิต และผู้บริโภค จากนโยบายของภาครัฐ เป็นต้น นอกจากนี้ การพัฒนาและออกแบบระบบการเลือกตั้งโดยคิดจากปัจจัยสภาพเศรษฐกิจ ระดับการศึกษา จำนวนประชากร และ สภาพวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ เป็นกรอบและเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับการกำหนดจำนวน และที่มาของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา ข้าราชการการเมืองท้องถิ่นในแต่ละพื้นที่ผ่านระบบการเลือกตั้งแบบที่เหมาะสม

ตารางที่ 1.1 แสดงถึงข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ โดยประมวลผลจากสำนักพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและการกระจายรายได้ และข้อมูลการสำรวจ

ภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ปี 2549, ปี 2550 และปี 2552 ได้บ่งชี้ถึงสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ของรายได้ จำแนกตามภาค และจำแนกตามเขตพื้นที่ ปี พ.ศ. 2531 – 2552 จากฐานข้อมูลดังกล่าว แสดงถึงแนวโน้มที่บ่งชี้ถึงสภาพความเหลื่อมล้ำของรายได้ จำแนกตามภาค และจำแนกตามเขตในระดับที่สูงอยู่ นอกจากนั้น ตารางที่ 1.2 แสดงถึงสัดส่วนรายได้ของประชากร จำแนกตามกลุ่มประชากรตามระดับรายได้ (Quintile by Income) ปี พ.ศ. 2531 – 2552 จะเห็นได้ว่าสัดส่วนรายได้ของประชากรที่สูงจะตกอยู่กับกลุ่ม 20% ที่ 5 (รวยที่สุด) ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นและเป็นประเด็นของภาครัฐที่ต้องพิจารณา คือการบริหารจัดการนโยบายอย่างไม่มียุทธศาสตร์ซึ่งเป็นปัญหาของระดับความเหลื่อมล้ำที่ยังคงอยู่ แต่อย่างไรก็ตาม องค์ประกอบในระบบสถาบันแบบเป็นทางการ เช่น การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เน้นการสร้างเสถียรภาพเชิงนโยบายโดยเฉพาะนโยบายของภาครัฐผ่านกลไกของอำนาจในการช่วยลดและแก้ปัญหาของความเหลื่อมล้ำของรายได้ในระยะยาวโดยการวางกรอบแนวนโยบายภายใต้ยุทธศาสตร์ของกฎหมายรัฐธรรมนูญควบคู่กัน และอาจเป็นเครื่องมือหนึ่งในการบริหารจัดการนโยบายอย่างถูกต้องและเหมาะสมในการยกระดับการพัฒนาทางการเมืองในรูปแบบของการพัฒนานโยบายอย่างมีประสิทธิภาพเนื่องจากการพัฒนาทางการเมือง ซึ่งบ่งชี้ถึงการปรับองค์ประกอบของโครงสร้างในระบบสถาบันแบบเป็นทางการที่สามารถตอบสนองในการยกระดับความพึงพอใจของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ในการออกแบบรูปแบบนโยบายภายใต้การผูกขาดระหว่างรูปแบบของระบบการเลือกตั้งและพฤติกรรมทางการเมือง

ตารางที่ 1.1 สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ของรายได้ จำแนกตามภาค และจำแนกตามเขตพื้นที่ ปี พ.ศ. 2531 - 2552

ปี พ.ศ.	ทั่วประเทศ	กรุงเทพมหานคร	กลาง	เหนือ	อีสาน	ใต้	เขตเมือง	เขตชนบท
2531	0.487	0.388	0.435	0.439	0.454	0.463	0.434	0.439
2533	0.515	0.42	0.48	0.468	0.434	0.469	0.478	0.447
2535	0.536	0.457	0.462	0.476	0.471	0.481	0.494	0.439
2537	0.52	0.405	0.461	0.468	0.472	0.498	0.473	0.457
2539	0.513	0.401	0.468	0.458	0.47	0.47	0.479	0.44
2541	0.507	0.415	0.443	0.462	0.46	0.491	0.465	0.45
2543	0.522	0.417	0.448	0.469	0.483	0.476	0.471	0.468
2545	0.507	0.438	0.437	0.467	0.469	0.464	0.473	0.448
2547	0.493	0.422	0.433	0.478	0.448	0.445	0.461	0.445
2549	0.511	0.452	0.443	0.483	0.494	0.473	0.478	0.479
2550	0.497	0.468	0.422	0.469	0.468	0.46	0.473	0.457
2552	0.485	0.468	0.414	0.446	0.463	0.477	0.477	0.44

ที่มา : ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ ประมวลผลโดย สำนักพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและการกระจายรายได้ สศช. ข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ปี 2549, ปี 2550 และปี 2552 ได้ปรับข้อมูลรายได้ที่บันทึกติดลบหรือขาดทุน ให้เป็น 0 (ศูนย์) ข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ปี 2551 ไม่มีการสำรวจด้านรายได้ของครัวเรือน

หมายเหตุ : ค่าสัมประสิทธิ์ จีนิ (Gini coefficient) เป็นเครื่องมือในการวัดความไม่เท่าเทียมในรูปของสัดส่วน (Gini ratio) ซึ่งค่าอยู่ระหว่าง 0 กับ 1 ยิ่งค่าเข้าใกล้ 1 มากเท่าไร แสดงว่าความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ยิ่งมากขึ้น โดยคำนวณจากการใช้ค่าของพื้นที่ระหว่าง Lorenz curve ของการกระจายรายได้กับเส้นการกระจายรายได้สมบูรณ์เป็นตัวตั้ง และค่าของพื้นที่ใต้เส้นการกระจายรายได้สมบูรณ์ทั้งหมดเป็นตัวหารรายได้ หมายถึง รายได้ประจำ ที่ไม่รวมรายรับอื่นๆ (เช่น เงินทุนการศึกษา มรดก พินัยกรรม ของขวัญ ประกันสุขภาพ ประกันภัยและประกันชีวิต/ประกันสังคม เงินถูกสลากเงินรางวัล ค่านายหน้าและเงินได้จากการพนัน เป็นต้น)

ตารางที่ 1.2 สัดส่วนรายได้ของประชากร จำแนกตามกลุ่มประชากรตามระดับรายได้ (Quintile by Income) ปี พ.ศ. 2531 - 2552

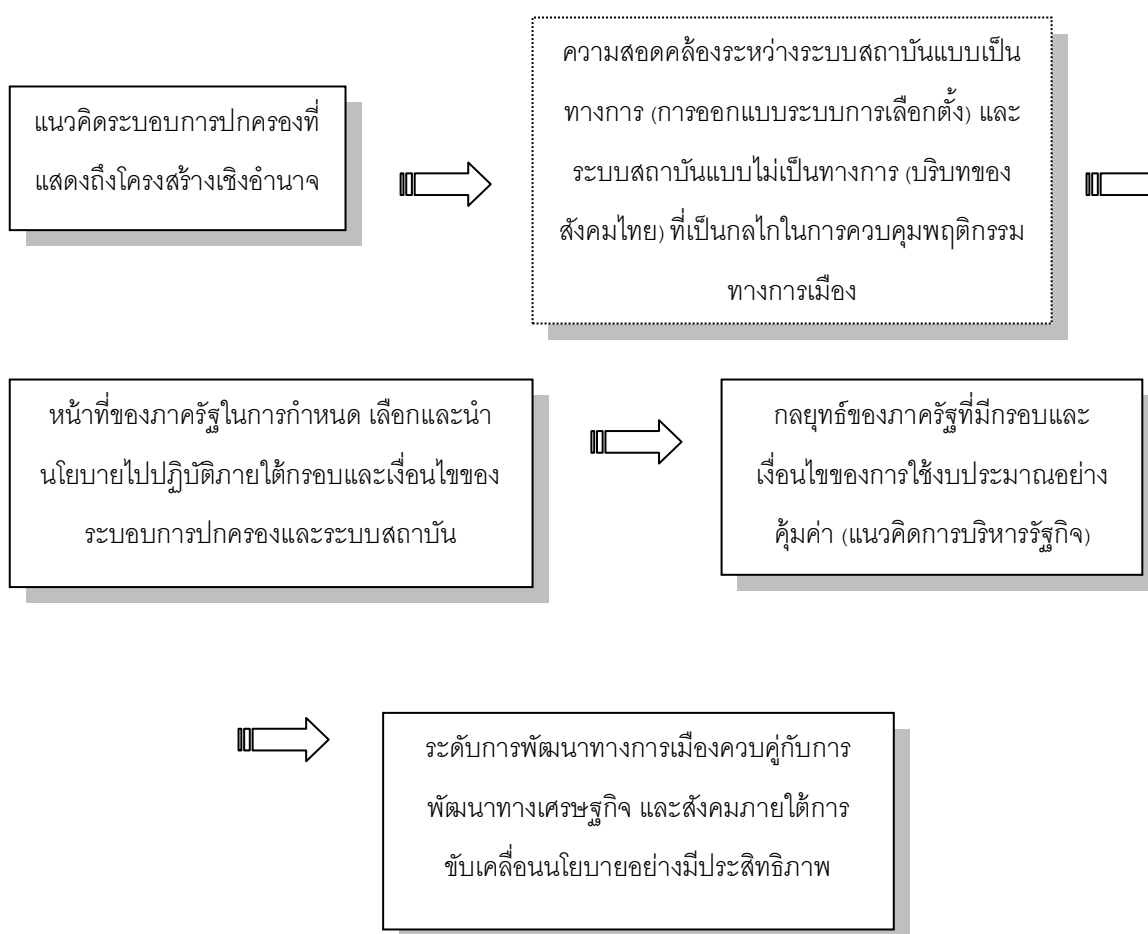
กลุ่มประชากรตามระดับรายได้	สัดส่วนรายได้ของประชากร (ร้อยละ)											
	2531	2533	2535	2537	2539	2541	2543	2545	2547	2549	2550	2552
กลุ่ม 20% ที่ 1 (จนที่สุด)	4.58	4.29	3.96	4.07	4.18	4.3	3.95	4.23	4.54	4.03	4.41	4.79
กลุ่ม 20% ที่ 2	8.05	7.54	7.06	7.35	7.55	7.75	7.27	7.72	8.04	7.69	8.04	8.36
กลุ่ม 20% ที่ 3	12.38	11.7	11.11	11.67	11.83	12	11.5	12.07	12.41	12.13	12.42	12.57
กลุ่ม 20% ที่ 4	20.62	19.5	18.9	19.68	19.91	19.82	19.83	20.07	20.16	20.04	20.2	20.08
กลุ่ม 20% ที่ 5 (รวยที่สุด)	54.37	56.97	58.98	57.23	56.53	56.13	57.45	55.91	54.86	56.11	54.93	54.19
รวม	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100
สัดส่วนกลุ่มที่5/กลุ่มที่1(เท่า)	11.88	13.28	14.9	14.07	13.52	13.06	14.55	13.23	12.1	13.92	12.47	11.31

ที่มา : ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ ประมวลผลโดย สำนักพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและการกระจายรายได้ สศช. ข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ปี 2549, ปี 2550 และปี 2552 ได้ปรับข้อมูลรายได้ที่บันทึกติดลบหรือขาดทุน ให้เป็น 0 (ศูนย์) รายได้ หมายถึง รายได้ประจำ ที่ไม่รวมรายรับอื่นๆ (เช่น เงินทุนการศึกษา มรดก พินัยกรรม ของขวัญ ประกันสุขภาพ ประกันภัยและประกันชีวิต/ประกันสังคม เงินถูกสลาก เงินรางวัล ค่านายหน้าและเงินได้จากการพนัน เป็นต้น

จากข้อมูลการสำรวจดังกล่าวจะเห็นว่าสภาพความเหลื่อมล้ำของไทยมีแนวโน้มค่าเฉลี่ยสัมประสิทธิ์ความเหลื่อมล้ำสูงขึ้นโดยรวมถึงแม้ว่าระดับรายได้ประชาชาติโดยรวมยังคงเป็นบวกอยู่โดยเฉลี่ย นั้นหมายความว่าปัญหาที่ไม่สามารถแก้ได้และอุปสรรคในการเปลี่ยนจากภาคเกษตรกรรมสู่ภาคอุตสาหกรรมอาจเกิดจากปัจจัยทางการเมืองที่มีระบบสถาบันเป็นพื้นฐานที่อ่อนแอ ดังนั้นการศึกษาในเรื่องของระบบสถาบันจึงมี

ความจำเป็นอย่างมาก และการวิจัยขั้นนี้มีจุดประสงค์ที่จะช่วยในการออกแบบระบบสถาบันโดยรวมให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเชื่อว่าการออกแบบระบบการเลือกตั้งจะเป็นตัวแปรที่สำคัญในการลดระดับความเหลื่อมล้ำที่จะจัดสรรผลประโยชน์ทางการเมืองได้อย่างเหมาะสม

รูปภาพที่ 1.1 แนวคิดความสัมพันธ์ระหว่างระบบการปกครองและระบบสถาบันที่ส่งผลกระทบต่อระดับเศรษฐกิจผ่านการพัฒนาทางการเมือง

แนวคิดระบบการปกครองจากรูปภาพที่ 1.1 แสดงถึงโครงสร้างเชิงอำนาจที่เป็นแนวคิดที่สำคัญในการออกแบบและวางกรอบและเงื่อนไขในระบบสถาบันโดยรวม โดยระบบสถาบันโดยรวมสร้างกลไกการทำงานเชิงอำนาจ (Institution dynamics) หรือ ถ้าสังเกตระบบสถาบันที่ดีจะต้องดูความสอดคล้องระหว่างระบบสถาบันแบบเป็นทางการและระบบสถาบันแบบไม่เป็นทางการที่เป็นกลไกในการควบคุมพฤติกรรมนั่นเอง ถ้าแบ่งประเภทของระบบสถาบันแบบเป็นทางการในรูปแบบหน่วยวิเคราะห์ (Unit Analysis) สามารถแบ่งออกเป็นกรอบและแนวคิดดังต่อไปนี้

1. ระบบการเลือกตั้งซึ่งเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการกำหนดสัดส่วนที่นั่งของพรรคการเมืองในระบบรัฐสภา รวมถึง จำนวนพรรคการเมืองที่มีอิทธิพลต่อการจัดตั้งรัฐบาลในการบริหารจัดการนโยบายต่างๆภายในประเทศ (เน้นนโยบายสาธารณะ)และนโยบายระหว่างประเทศ
2. รูปแบบของระบบการเลือกตั้งสะท้อนถึงการปรัชญาศาสตร์ของพรรคการเมืองเพื่อเตรียมพร้อมกับการแข่งขันของพรรคการเมืองภายใต้จำนวนและขนาดของพรรคการเมืองที่มีความแตกต่างกัน เช่น การแข่งขันเชิงนโยบายก่อนการเลือกตั้งซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบสถาบันในการสร้างกลไกเชิงพฤติกรรมในการสร้างกลยุทธ์และการวางแผนของภาครัฐอย่างมีประสิทธิภาพ
3. รัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกรอบและเงื่อนไขที่สำคัญในการสร้างระบบการเลือกตั้งในการสร้างกลไกและการขับเคลื่อนนโยบายอย่างมียุทธศาสตร์ที่เหมาะสม รวมถึง การควบคุมพฤติกรรมทางการเมืองในการออกแบบ กำหนด กฎหมายต่างๆผ่านโครงสร้างความสมดุลในระบบรัฐสภาและกำหนดขอบเขตการใช้อำนาจของภาครัฐอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างที่มาของรัฐธรรมนูญและขอบเขตพฤติกรรมทางการเมืองจากการใช้ประโยชน์จากกรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญ
4. ระดับความเป็นอิสระของธนาคารกลางในการควบคุมนโยบายการเงินได้อย่างเหมาะสมโดยปราศจากการแทรกแซงทางการเมือง ที่สามารถลดความเสี่ยงจากการบริหารจัดการนโยบายการคลังที่ล้มเหลว

ดังนั้น การศึกษาแนวคิดความสัมพันธ์ระหว่างระบอบการปกครองและระบบสถาบันที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารรัฐกิจในระดับเศรษฐกิจโดยผ่านการพัฒนาการเมืองจะพยายามออกแบบองค์ประกอบของระบบสถาบันในการสร้างความเสถียรภาพทางการเมืองผ่านการออกแบบระบบการเลือกตั้งและการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดของรัฐธรรมนูญ เพื่อให้เกิดความสมดุลในระบบรัฐสภาและสร้างฐานอำนาจทางการเมืองในการยกระดับการปฏิรูประบอบราชการให้เกิดความรวดเร็วและถูกต้อง โดยเฉพาะ ความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำ และ หน้าที่ของภาครัฐในการกำหนดเลือกและนำนโยบายไปปฏิบัติภายใต้กรอบและเงื่อนไขของระบอบการปกครองและระบบสถาบัน โดยเน้นการสร้างกลยุทธ์ของภาครัฐที่มีการใช้งบประมาณอย่างคุ้มค่า(Frey, Bruno S., Marcel Kucher, และ Alois Stutzer, 2001) เป็นต้น

1.1 รูปแบบเบื้องต้นแนวคิดทฤษฎีเบื้องต้นในการวิเคราะห์โครงสร้างเชิงอำนาจของไทย

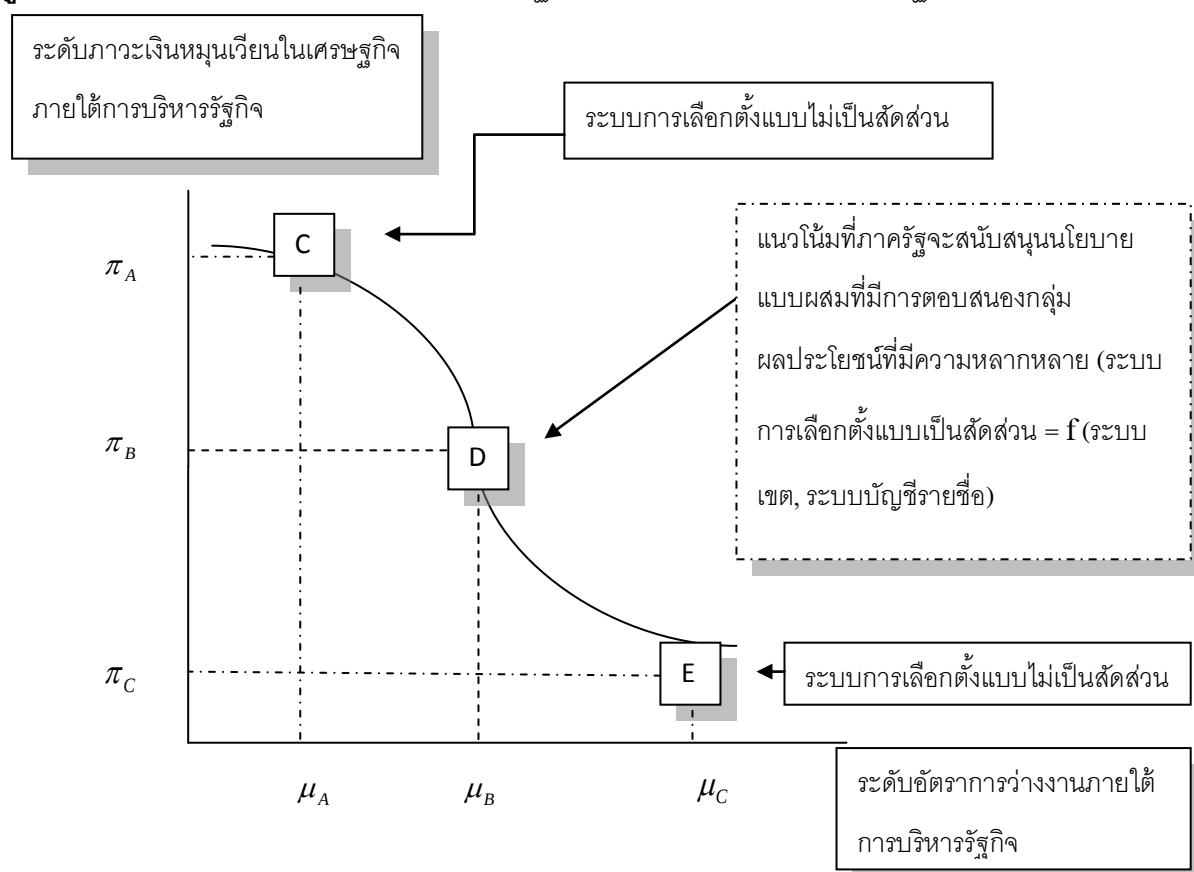
กรอบแนวคิดทฤษฎีของ Arend, Lijphart. (1999) ได้ศึกษารูปแบบแนวคิดเบื้องต้นในการวิเคราะห์โครงสร้างเชิงอำนาจในระบบสถาบันและผลลัพธ์เชิงนโยบายภายใต้ระบอบการปกครอง โดยเน้นการศึกษาองค์ประกอบในระบบสถาบันแบบเป็นทางการ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่มีระบบการเลือกตั้งที่แตกต่างกันและรูปแบบของจำนวนนโยบายที่ส่งผลกระทบต่อกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ถ้านำแนวคิดมาวิเคราะห์ระบบการเลือกตั้งของไทยจะเห็นว่าเป็นแนวคิดแบบ *เศรษฐกิจประชาธิปไตย* (Electoral system of proportional representation) หรือ ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนที่สะท้อนถึงการเข้ามาของพรรคการเมืองที่มีจำนวนมากกว่า 2 พรรคขึ้นไปและดำเนินนโยบายที่มีความหลากหลาย ดังนั้น การศึกษาปัจจัยการออกแบบระบบการเลือกตั้งจึงมีความสัมพันธ์กับการแข่งขันเชิงนโยบายก่อนและหลังการเลือกตั้งโดยสร้างกลไกเชิงพฤติกรรมในการสร้างกลยุทธ์ของภาครัฐผ่านสัดส่วนที่นั่งในสภาในการกำหนดและเลือกนโยบายไปปฏิบัติ เช่น สัดส่วนที่นั่งของพรรคการเมืองในระบบสภาล่างที่มีความแตกต่างภายใต้ระบบแบบรัฐบาลผสมในการออกนโยบายต่างๆ ร่วมกัน นั้นหมายถึง การใช้แนวคิดของการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนที่ก่อให้เกิดการเพิ่มโอกาสการแข่งขันของพรรคการเมืองที่มากกว่าสองพรรคการเมืองขึ้นไปในระยะยาวนอกจากนั้น พรรคการเมืองที่มีขนาดกลางและพรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กสามารถเข้ามาบริหารประเทศได้มากขึ้นผ่านระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนโดยส่งผลโดยตรงต่อนโยบายที่มีความหลากหลาย

ถ้ามองจากหลักการของทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์จะเห็นว่าระบบการเลือกตั้งชนิดนี้ส่งผลต่อการจัดสรรงบประมาณได้อย่างเหมาะสมในรูปแบบของนโยบายที่สะท้อนถึงความต้องการของกลุ่มผลประโยชน์ที่มีความหลากหลายภายใต้การตั้งข้อสมมติฐานว่าระดับการคอร์รัปชันและระดับอุปถัมภ์อยู่ในระดับที่ต่ำมาก อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนของไทยใช้ระบบบัญชีรายชื่อและการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตโดยเลือกจากผู้แทนโดยตรง ในส่วนของระบบบัญชีรายชื่อแต่ละพรรคการเมืองสามารถส่งผู้สมัครจำนวนไม่เกิน 125 คน และการนับคะแนนจะต้องคำนึงถึงผลรวมของคะแนนพรรคการเมืองในแต่ละพรรคในระบบบัญชีรายชื่อแล้วนำมาหารกับจำนวนที่นั่งในระบบบัญชีรายชื่อ หรือ จำนวน 125 ที่นั่ง (จำนวนคะแนนของพรรคการเมืองในระบบบัญชีรายชื่อไม่ถึงร้อยละ 5 เปอร์เซ็นต์ไม่ต้องตัดทิ้งออก) สุดท้ายนำอัตราส่วนของผู้แทนพรรคการเมืองในระบบบัญชีรายชื่อ 1 ที่นั่งต่อจำนวนประชากรมาหารกับคะแนนที่ได้ในแต่ละพรรคการเมืองในระบบบัญชีรายชื่อ ซึ่งจะบ่งชี้ถึงจำนวนที่แท้จริงและลำดับของ

พรรคการเมืองในแต่ละพรรคโดยรวมทุกพรรคในระบบบัญชีรายชื่อในจำนวน 125 คน เพื่อที่จะได้ผลคะแนนเฉลี่ยต่อผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อ 1 คน

จากแนวคิดระบบการเลือกตั้งไทยปัจจุบันภายใต้รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. 2550 ฉบับแก้ไขซึ่งถือว่าเป็นโครงสร้างของระบบการเลือกตั้งที่เป็นแบบสัดส่วนชัดเจน คือ ระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียว และระบบบัญชีรายชื่อ ระบบดังกล่าวเพิ่มโอกาสกับพรรคการเมืองมีทั้งขนาดกลางและขนาดเล็กเข้ามามีส่วนร่วมและมีที่นั่งในสภาตามหลักการที่ได้กล่าวไว้ในแนวคิดเศรษฐกิจประชาธิปไตย เช่น โอกาสที่เพิ่มขึ้นของพรรครักประเทศไทย พรรคพลังชล พรรคมาตุภูมิ และ พรรคมหาชน ที่ได้เข้ามามีที่นั่งในระบบสภากลาง เป็นต้น รูปแบบระบบการเลือกตั้งดังกล่าวตอบสนองเชิงนโยบายภายใต้รัฐบาลผสมโดยสังเกตจากรูปภาพที่ 1.2 แนวโน้มการเปรียบเทียบระบบรัฐบาลผสมและระบบแบบที่ไม่ใช้รัฐบาลผสมจะมีการสนับสนุนนโยบายที่มีการตอบสนองต่อกลุ่มผลประโยชน์ต่างกันโดยรัฐบาลผสมแนวโน้มการบริหารเชิงกลยุทธ์ตามแนวทางที่มีนโยบายที่มีความหลากหลาย รวมถึง การออกกฎหมายต่างจะเอื้อให้กับกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ หรือ จำนวนกลุ่มผลประโยชน์ที่ได้รับการตอบสนองนโยบายที่มากขึ้นกว่ารัฐบาลที่มาจากระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน โดยรูปภาพที่ 1.2 ยังแสดงถึงกราฟความสัมพันธ์ระหว่างระดับภาวะเงินหมุนเวียนในเศรษฐกิจและระดับอัตราการว่างงานมีลักษณะที่มีความสัมพันธ์ที่ผกผัน นั้นหมายถึง ถ้าภาวะเงินหมุนเวียนในเศรษฐกิจที่มีอยู่มากระดับการจ้างงานจากภาครัฐและภาคเอกชนจะส่งผลต่อการจ้างงานมากขึ้น ดังนั้นตำแหน่ง D สะท้อนถึงระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนภายใต้พรรคการเมืองหลายพรรคในการจัดตั้งรัฐบาลที่สะท้อนถึงการจัดสรรนโยบายต่างๆที่มีความเสมอภาค ในทางตรงกันข้าม ตำแหน่ง C และ E สะท้อนถึงความเหลื่อมล้ำเชิงนโยบาย เนื่องจากนโยบายส่วนใหญ่จะมาจากพรรคการเมืองเดียวภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน

รูปภาพที่ 1.2 แนวโน้มการเปรียบเทียบระบบรัฐบาลผสมและระบบแบบที่ไม่ใช้รัฐบาลผสม

ในทางตรงกันข้าม ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน หรือ ระบบแบบเสียงข้างมาก หรือ Plurality Rule โดยทั่วไปใช้หลักการแนวคิดแบบเสียงไม่เกินครึ่งหนึ่งของผลรวมคะแนนที่ได้มาจากระบบแบบเขตเดียวเบอร์เดียว หรือ แบ่งเขตเรียงเบอร์ เช่น ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนอย่างง่ายแสดงในตารางที่ 1.3 สมมติว่าประเทศ B ประกอบไปด้วย 4 เขตการปกครองโดยแต่ละเขตการปกครองมีประชากรจำนวน 100 คน ดังนั้นจำนวน 4 เขตการปกครองรวมเป็น 400 คน โดยมีที่นั่งในสภา (Constituent seats) เพียง 4 ที่นั่งเท่านั้นภายใต้กรอบการแข่งขันแบบเขตเดียวเบอร์เดียว โดยมีการแข่งขันที่ประกอบไปด้วย พรรคการเมือง K และพรรคการเมือง L โดยมีหลักการคิดมีดังต่อไปนี้

1. หลังจากพรรคการเมืองแต่ละพรรคได้ทำการแข่งขันนโยบายต่างๆ พรรคการเมือง K แพ้อย่างเด็ดขาดในสัดส่วน 31 เปอร์เซ็นต์ของที่นั่งในสภาทั้งหมดโดยพรรคการเมือง K ไม่สามารถใช้อำนาจในการบริหารประเทศจากพรรคการเมืองเดียวในระบบรัฐสภาโดยเฉพาะการจัดตั้งรัฐบาลจากพรรคการเมืองเดียว

2. ถ้าสังเกตจากสัดส่วนที่เกิดขึ้นระหว่างผลคะแนนจากผลรวมของประชากรที่มีความพึงพอใจใน พรรคการเมือง L คือ 50.25 เปอร์เซ็นต์ และเทียบกับสัดส่วนของจำนวนผู้แทนในพรรค

การเมืองที่ได้บริหารประเทศผ่านระบบสภา คือ 100 เปอร์เซนต์ ดังนั้นความสมดุลระหว่างเปอร์เซ็นต์ของ สัดส่วนคะแนนรวมของพรรคการเมืองจากภาคประชาชนและเปอร์เซ็นต์ของสัดส่วนที่นั่งของพรรคการเมือง ในสภาจะไม่เกิดขึ้นภายใต้ระบบการเลือกตั้งชนิดนี้ (50.25:100) หรือ จากผลการเลือกตั้งระบบการ เลือกตั้งแบบ Plurality Rule ก่อให้เกิดการใช้อำนาจในรูปแบบของนโยบายที่เป็นแค่หนึ่งมิติ (One Dimension) ภายใต้ระบบพรรคการเมืองเดียวโดยมีการบริหารประเทศแบบรัฐาธิปไตย (ระบบที่ภาครัฐไม่ คำนึงถึงการกระจายผลประโยชน์ทางการเมืองในรูปแบบของนโยบายสาธารณะที่เอื้อประโยชน์ให้กับกลุ่ม ผลประโยชน์ต่างๆได้อย่างทั่วถึงโดยเฉพาะถ้ามีโครงสร้างทางอำนาจในระบบแบบไม่เน้นนโยบายการ กระจายอำนาจ)

ตารางที่ 1.3 ระบบการเลือกตั้ง Plurality Rule ที่สะท้อนถึงผลประโยชน์ทางการเมืองจากนโยบายแบบ หนึ่งมิติ

เขตการปกครอง	พรรคการเมือง K	พรรคการเมือง L	สัดส่วนที่นั่งของพรรคการเมืองในระบบรัฐสภา
เขตการปกครอง 1	15/100	20/100	พรรคการเมือง L = 1
เขตการปกครอง 2	17/100	50/100	พรรคการเมือง L = 1
เขตการปกครอง 3	51/100	80/100	พรรคการเมือง L = 1
เขตการปกครอง 4	41/100	51/100	พรรคการเมือง L = 1
ผลรวมจากคะแนน	124/400= 31%	201/400= 50.25%	4/4=100%

การสมมติเชิงทฤษฎีแบบง่ายตามตารางจะเห็นว่านโยบายที่ออกมาสามารถแสดงจากรูปภาพที่ 1.2 และตารางที่ 1.3 โดยสะท้อนถึงแนวคิดแบบรัฐาธิปไตย โดยแนวคิดนี้อธิบายถึงการบริหารจัดการนโยบายแบบสุดโต่งโดยบ่งชี้ในตำแหน่ง C และ E เนื่องจากนโยบายจะเป็นรูปแบบของการบริหารรัฐบาลจากพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวไม่ใช่แบบรัฐบาลผสมตามแนวคิดของเศรษฐกิจประชาธิปไตย (การจัดสรรผลประโยชน์ทางการเมืองกับผู้เล่นเกมมากที่สุด เช่น จำนวนผู้ผลิตและจำนวนผู้บริโภคที่มากขึ้น เป็นต้น) ที่บ่งชี้ถึงตำแหน่ง D จากบทสรุปและการตอบข้อสมมติฐานเชิงทฤษฎีจะเห็นได้ว่ารูปแบบการจัดตั้งในระบบสภา

ของไทยจะเป็นรูปแบบ Policies Center หรือ นโยบายที่มีความหลากหลายจากการปกครองแบบรัฐบาลผสมหรือ พรรคการเมืองที่มีความหลากหลายในเรื่องของขนาดและความหลากหลายในรูปแบบของนโยบายที่สะท้อนถึงพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนจากภาคประชาชนในแต่ละพื้นที่ ในแง่ของกรอบและแนวคิดเชิงทฤษฎีจะเห็นได้ว่ารัฐบาลผสมน่าจะดำเนินนโยบายที่ตอบสนองผลประโยชน์ได้มากกว่าและอาจสร้างความเป็นเสถียรภาพเชิงนโยบายจากการมีส่วนร่วมในภาคประชาชน พรรคการเมือง และภาครัฐผ่านนโยบายในระบบรัฐสภาโดยส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางการเมืองได้ แต่ในความเป็นจริงในเชิงปฏิบัติอาจต้องมองปัจจัยในรูปแบบอื่นที่สะท้อนถึงความล้มเหลวเชิงความสัมพันธ์ระหว่างการนำนโยบายของภาครัฐไปปฏิบัติเชิงพื้นที่และรูปแบบของระบบการเลือกตั้งของไทยถึงแม้ว่าจะเป็นระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนก็ตาม

ดังนั้น จากหลักการดังกล่าว สามารถตั้งคำถามว่าความล้มเหลวของภาครัฐจะสะท้อนจากระบบการเลือกตั้งได้ไหม คำตอบที่ดีที่สุดคือ การมองถึงปัจจัยทางรัฐศาสตร์และปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์ว่าระบบการเลือกตั้งในปัจจุบันเหมาะสมหรือไม่ หรือ ระบบการเลือกตั้งควรเป็นระบบการเลือกตั้งที่เป็นแบบสัดส่วนมากขึ้นหรือไม่ ถ้าเป็นควรเป็นรูปแบบของอัตราส่วนระหว่างจำนวนผู้แทนของระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียวและระบบบัญชีรายชื่อ เช่น 50:50 40:60 หรือ 30:70 หรือ ระบบการเลือกตั้งควรสะท้อนถึงการเลือกผู้แทนจากการเน้นตัวบุคคล หรือพรรคการเมืองในรูปแบบของนโยบายเชิงพื้นที่

การออกแบบระบบการเลือกตั้งยังต้องคำนึงถึงการพัฒนาเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคมผ่านรูปแบบของการกำหนด เลือกและการนำนโยบายไปปฏิบัติซึ่ง มีความสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดประสิทธิภาพของการบริหารจัดการเชิงนโยบายของภาครัฐโดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคมในระยะกลาง และระยะยาวซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับภาครัฐในการวางกลยุทธ์ที่มีการวางแผนผ่านระบบการเมืองและอาจรวมถึงโอกาสที่พรรคการเมืองที่จะมีอำนาจในการกำหนดนโยบายโดยคำนึงถึงประชากรโดยรวม นั้นหมายถึงกลยุทธ์ทางการเมืองในรูปแบบของนโยบายที่มีประสิทธิภาพจะต้องคำนึงถึงที่มาของพรรคการเมืองและโอกาสของพรรคการเมืองทั้งขนาดกลางและพรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กในการวางแผนนโยบายโดยรวม ดังนั้น การคำนึงถึงปัจจัยว่าระบบการเลือกตั้งที่ส่งผลต่อการออกนโยบายที่ตอบสนองต่อกลุ่มผลประโยชน์จึงเป็นเรื่องสำคัญ เพราะการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองและการรักษาความสมดุลทางเศรษฐกิจร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคประชาชนผ่านการใช้นโยบายต่างๆอย่างต่อเนื่องจะก่อให้เกิดการลดความเสี่ยงเชิงนโยบายต่างๆในอนาคตโดยเฉพาะประเทศต่างๆในกลุ่มประเทศที่กำลัง

พัฒนาและประเทศที่ด้อยพัฒนา(Pamela Paxton, 2002; Plümpert Thomas และ Christian W. Martin, 2003; Rahn Wendy M., Brian Kroeger, Cynthia M. Kite, 1996 ;Ranson Stewart, 1995) เช่น

1. ระบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึงนโยบายที่มีความหลากหลายและตอบสนองผลประโยชน์โดยรวมของประเทศโดยคำนึงถึง 1) ผู้ผลิต 2) ผู้บริโภค และ 3) ภาครัฐ
2. ระบบการเลือกตั้งที่คำนึงถึงอำนาจทางประชาธิปไตยภายใต้ระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมไม่ใช่ระบบแบบอนาธิปไตย
3. ระบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึงอำนาจในระบบสถาบันที่สร้างกลไกให้กับภาครัฐในการกำหนด เลือกและนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง
4. รูปแบบของระบบการเลือกตั้งที่ส่งผลต่อการจัดตั้งรัฐบาลแบบผสม หรือ รัฐบาลที่มาจากจำนวนพรรคการเมืองมากกว่า 2 พรรคขึ้นไป
5. ระบบการเลือกตั้งที่สามารถลดระดับความผิดพลาดในการใช้นโยบายที่ล้มเหลว หรือ ระบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึงการดำเนินนโยบายตามยุทธศาสตร์ที่กำหนดภายใต้สัดส่วนของพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาลซึ่งสะท้อนถึงความสมดุลทางการพัฒนาการเมือง (Political Development) ผ่านกระบวนการเชิงนโยบาย

ความสัมพันธ์ระหว่างการตั้งปัจจัยต้นเป็นจุดเริ่มในการคิดระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมและการออกแบบที่สามารถยกระดับการพัฒนาเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม(ปัจจัยตาม) ในระยะยาว อย่างมีประสิทธิภาพ โดยระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมจะช่วยยกระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองผ่านนโยบายของพรรคการเมืองต่างๆที่เข้ามาบริหารจัดการนโยบายต่างๆ (Rausser Gordon C. และ Pinhas Zusman, 1992; Michael, 2006)

นอกจากนั้น แนวคิดของ Arend, Lijphart. (1999) ได้ใช้แนวคิดเชิงประยุต์ของระบอบการปกครองและเป็นประชาธิปไตยในการวิเคราะห์เชิงลึกผ่านแนวคิดของระบบสถาบันแบบเป็นทางการ หรือระบบที่อยู่ภายใต้แนวคิดของนิติธรรมและนิติรัฐ เช่น แนวคิดในระบบพรรคการเมืองผ่านจำนวนการแข่งขันเชิงนโยบาย การมีธนาคารกลางที่มีความอิสระในการบริหารจัดการนโยบายทางการเงิน โครงสร้างเชิงอำนาจระหว่างระบบสภาล่างและสภานิติบัญญัติที่มีการถ่วงดุลระบบการกระจายอำนาจหรือรวมศูนย์อำนาจภายใต้แนวคิดการจัดเก็บภาษีและการบริหารและจัดการนโยบายภายใต้งบประมาณที่จำกัด(Urvashi Dhawan-Biswal, 2002; William Scarth and Lei Tang Source, 2008)และ การมีรัฐธรรมนูญเป็นลาย

ลักษณะอักษรหรือไม่ เป็นต้น โดยการวิเคราะห์ดังกล่าวจะสามารถนำแนวคิดมาสร้างระบบการเลือกตั้งที่ดีได้ ดังนั้น โครงสร้างเชิงอำนาจและองค์ประกอบต่างๆในระบบสถาบันแบบเป็นทางการจะสะท้อนถึงการนำนโยบายของภาครัฐไปปฏิบัติเชิงพื้นที่ผ่านระบบการเลือกตั้งภายใต้แนวคิดการพัฒนาทางการเมืองในระยะยาวโดยการวิเคราะห์เชิงโครงสร้างสามารถนำมาอธิบายได้ดังนี้

1. การใช้กรอบแนวคิดของรัฐธรรมนูญ (Constitutional Frames) ถ้าศึกษาจากกรอบและขอบเขตของรัฐธรรมนูญจะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญเกิดขึ้นบ่อยมากโดยเกิดจากการปฏิวัติรัฐประหาร อย่างบ่อยครั้ง ทำให้รูปแบบของพฤติกรรมทางการเมืองและรูปแบบของนโยบายต่างๆมีความไม่แน่นอน (Political instability และ policy uncertainty) โดยเฉพาะการขับเคลื่อนนโยบายในระยะยาว ดังนั้น การออกแบบระบบการเลือกตั้งภายใต้การกำหนดและวางกรอบแนวคิดของรัฐธรรมนูญจะต้องคำนึงถึงแนวคิดนโยบายของพรรคการเมืองที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการลดอำนาจของระบบทหารที่โดยพฤติกรรมทางการเมืองนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง โดยการออกแบบจะต้องคำนึงถึงระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากขึ้น ที่ก่อให้เกิดความหลากหลายของนโยบายต่างๆที่มีอิทธิพลเชิงบวกกับพฤติกรรมความพึงพอใจของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆมากขึ้นและเป็นนโยบายที่ยอมรับจากภาคประชาชนอย่างแท้จริงนอกจากนั้น การออกแบบระบบการเลือกตั้งยังต้องคำนึงถึงการลดระดับการคอร์รัปชันของภาครัฐอีกด้วย เนื่องจากการคอร์รัปชันเป็นข้ออ้างหนึ่งของทหารในการทำรัฐประหาร ดังนั้น การออกแบบระบบการเลือกตั้งต้องคำนึงถึงการจัดโครงสร้างในระบบรัฐสภาใหม่ที่สนับสนุนการถ่วงดุลอำนาจในระบบรัฐสภาที่สะท้อนถึงการลดระดับการคอร์รัปชันและการยอมรับจากภาคประชาชน

2. การใช้อำนาจผ่านระบบตุลาการก็เป็นปัจจัยที่สำคัญในการออกแบบระบบการเลือกตั้ง เนื่องจาก แนวคิดว่าการใช้อำนาจผ่านระบบตุลาการในการพิจารณาข้อระเบียบและกฎหมายต่างๆในระบบศาลต้องขึ้นอยู่กับกรอบและขอบเขตของรัฐธรรมนูญว่าผ่านอำนาจการใดส่วนต้องอ้างถึงกฎหมายต่างๆ หรือไม่ โดยถ้าออกแบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึงความหลากหลายของพรรคการเมืองแน่นอนว่าอำนาจและขอบเขตของการปรับเปลี่ยนมาตราต่างๆในรัฐธรรมนูญจะมีความหลากหลายและสามารถตอบสนองของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆได้อย่างดี โดยเฉพาะอำนาจตุลาการที่เป็นปัจจัยหนึ่งในการขับเคลื่อนนโยบายเชิงรุก ดังนั้น ระบบการเลือกตั้งน่าจะเป็นระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่จะสะท้อนถึงมาตราในรัฐธรรมนูญที่มีความหลากหลายผ่านโครงสร้างในระบบรัฐสภา โดยที่มาของผู้แทนในระบบสภาล่างและสภานบนจะต้องมาจากแนวคิดระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน

3. ระบบการถ่วงดุลอำนาจระหว่างสภานและสภาล่าง (Equilibrium of Power Division) คือ การใช้อำนาจของรัฐสภาที่บ่งชี้ถึงระดับความสมดุลระหว่างการเล่นเกมทางการเมืองเชิงพฤติกรรมผ่านการจัดสรรงบประมาณในรูปแบบของนโยบายต่างๆ เช่น อำนาจระหว่างสภานและสภาล่างควรมีความถ่วงดุลที่ใกล้เคียงกันซึ่งแน่นอนว่า ระบบโครงสร้างของระบบรัฐสภา จะต้องผ่านระบบการเลือกตั้งเช่นเดียวกัน เนื่องจากในการพิจารณาในการร่างกฎหมายที่ผ่านจากสภาล่างโดยมติของสภานสามารถทำให้สภาล่างทบทวนร่างกฎหมายถึงแม้ว่า อำนาจของสภานในการถอดถอนคณะผู้บริหารได้ยากก็ตาม รวมถึงสภานมีหน้าที่แค่การยับยั้งกฎหมายในระบบรัฐสภาเพียงเท่านั้น เนื่องจากในปัจจุบันที่มาของสภาน หรือ วุฒิสภาจะผ่านการเลือกตั้งและการแต่งตั้ง หรือ การสรรหา ซึ่งอำนาจเชิงการเล่นเกจะมีแนวคิดที่ไม่เกิดความสมดุลแต่อำนาจจะมากตกอยู่ที่ระบบสภาล่างมากขึ้น ทำให้งบประมาณที่นำมาปฏิบัติอาจไม่สามารถก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด นอกจากนั้น ปัจจุบัน อำนาจการถอดถอนฝ่ายบริหารต้องใช้เสียงมติ 3 ใน 4 ของจำนวนสมาชิกของวุฒิสภาซึ่งการถอดถอนตามความเป็นจริงไม่ใช่เรื่องง่ายและเกิดความลำบาก เนื่องจากวุฒิสภาที่มาจากการเลือกตั้งบางส่วนอาจสังกัดกับพรรคการเมืองและมีผลประโยชน์ร่วมทางการเมืองกับรัฐบาล ดังนั้นที่มาของสภานจึงนำมาพิจารณาในงานวิจัยชิ้นนี้

4. ระดับความเป็นอิสระของธนาคารกลาง (The Level of Central Bank Independence) คือ ระดับการบริหารจัดการนโยบายทางการเงิน(Monetary Policies) อย่างเป็นอิสระ โดยการบริหารนโยบายทางการเงินที่ดีจะต้องสามารถลด หรือ ควบคุมความเสี่ยงจากการบริหารจัดการนโยบายทางการเงิน(Fiscal Policies) จากภาครัฐ เช่น การควบคุมเงินเฟ้อผ่านนโยบายมาตรการการปรับอัตราดอกเบี้ยที่สูงขึ้นเมื่อภาครัฐมีนโยบายต่างๆในการกระตุ้นเศรษฐกิจในระบบมากเกินไป เป็นต้น โดยความเป็นอิสระของธนาคารกลางจะสามารถปรับระดับที่ถูกต้องโดยปราศจากการแทรกแซงจากภาครัฐในรูปแบบคณะกรรมการต่างๆในการกำหนด เลือกและนำนโยบายการเงินในรูปแบบต่างๆ ไปปฏิบัติ นอกจากนั้น ระดับความเป็นอิสระของการบริหารนโยบายทางการเงินในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจก็อาจมีความสัมพันธ์ในการลดความเสี่ยงเชิงนโยบายการคลังจากการสร้างเสถียรภาพเชิงนโยบายทางการเงินและนโยบายทางการเงินร่วมกัน โดยสามารถอธิบายในรูปแบบความสัมพันธ์เชิงปัจจัยได้ดังนี้

4.1 ระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นบ่งชี้ถึงความสมดุลในระบบรัฐสภา ซึ่งก่อให้เกิดการใช้งบประมาณอย่างคุ้มค่า โดยลดปัจจัยเสี่ยงจากนโยบายการคลัง ทำให้ธนาคารกลางสามารถบริหารนโยบายการเงินคล่องตัวและที่สำคัญความเป็นอิสระของธนาคารกลางจะมีระดับที่สูงขึ้น เนื่องจาก โครงสร้างของอำนาจในการรักษาความสมดุลระหว่างสภานและสภาล่างบ่งชี้ถึงการ

บริหารจัดการนโยบายการคลังที่มีผลกระทบเชิงลบต่อระดับเศรษฐกิจ และสังคม ที่มีระดับต่ำ ทำให้ระดับการแทรกแซงจากภาครัฐที่มีต่อธนาคารกลางในระดับที่น้อยลงภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมทางนโยบาย โดยเฉพาะนโยบายทางการเงินที่ส่งผลโดยตรงต่อระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

4.2 ความสมดุลทางการเมืองที่มากขึ้นระหว่างสถาบันและสภาล่างบ่งชี้ถึงระดับการแทรกแซงธนาคารกลางจากภาครัฐที่มีระดับน้อยลง ภายใต้การบรรจุกรอบกฎหมายของภารกิจและหน้าที่ของธนาคารกลางในรัฐธรรมนูญ (Rules not Policies) ดังนั้น การดำเนินกิจการต่างๆ ในรูปแบบของนโยบายทางการเงินจะมีความคล่องตัวและมีความโปร่งใสมากขึ้น

5. ระบบการกระจายอำนาจ (Decentralized System) เป็นกระบวนการอย่างหนึ่งที่สำคัญของนโยบายการกระจายอำนาจในด้านการบริหาร การจัดการ และการตัดสินใจต่างๆ ของภาครัฐผู้อำนาจเชิงภูมิภาคและท้องถิ่น Whitford (2007) ที่เขียนเรื่อง “Decentralized Policy Implementation” ในวารสาร *Political Research Quarterly* ได้บ่งชี้ถึงระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมในระดับภูมิภาคและระดับท้องถิ่น ภายใต้กรอบการกระจายอำนาจและสามารถนำมาซึ่งการเพิ่มประสิทธิภาพของภาครัฐในรูปแบบ RPE (Relative Political Extraction: การจัดเก็บภาษีอย่างมีประสิทธิภาพ) และ RPR (Relative Political Reach: การที่นโยบายเข้าถึงการยกระดับการมีส่วนร่วม) นั้นหมายถึง การกระจายอำนาจควบคู่กับการเลือกกระบวนการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นที่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจ ระดับการศึกษา อัตราประชากร และ สภาพวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ สามารถขับเคลื่อนนโยบายได้อย่างชัดเจน ดังนั้น การจัดรูปแบบความสัมพันธ์ในระบบการเลือกตั้งจะต้องคำนึงถึงรูปแบบของปัจจัยดังต่อไปนี้ (Schemeil Yves, 2002; Swank Otto H. และ Bauke Visser, 2006)

5.1 ระบบการเลือกตั้งจะต้องออกแบบผ่านปัจจัยในเรื่องการกระจายอำนาจที่เหมาะสมกับการลดระดับอุปถัมภ์ และ กรอบและเงื่อนไขของการกระจายอำนาจจะต้องอยู่ภายใต้กฎหมายที่บรรจุในรัฐธรรมนูญ

5.2 ระบบการกระจายอำนาจต้องอยู่ภายใต้กรอบและเงื่อนไขของระบบสถาบันแบบเป็นทางการที่มีโครงสร้างทางอำนาจที่ชัดเจนและการดำเนินกิจการต่างๆ ที่โปร่งใสในรูปแบบเชิงนโยบายต่างๆ และ สะท้อนและบ่งชี้ถึงการแข่งขันในเรื่องจำนวนพรรคการเมืองที่มากขึ้นภายใต้การแข่งขันเชิงนโยบายต่างๆ ในระยะยาว โดยตอบสนองในรูปแบบของนโยบายที่มีความหลากหลายต่อกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ได้

ชัดเจนนอกจากนี้ ระบบการเลือกตั้งจะต้องออกแบบให้เหมาะสมกับโครงสร้างเชิงอำนาจที่มีความสมดุลในสภาท้องถิ่น เช่นกัน

6. ปัจจัยของกลุ่มผลประโยชน์ที่มีความร่วมมืออย่างชัดเจนกับภาครัฐ (Interest groups shaping cooperation) บ่งชี้ถึงการถ่วงดุลระบบการเมือง โดยแน่นอนว่าการเรียกร้องผลประโยชน์จากกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆเป็นส่วนหนึ่งในระบบการเมืองผ่านระบบการเลือกตั้ง โดยสามารถอธิบายในรูปแบบของปัจจัยและความสัมพันธ์ได้ดังต่อไปนี้

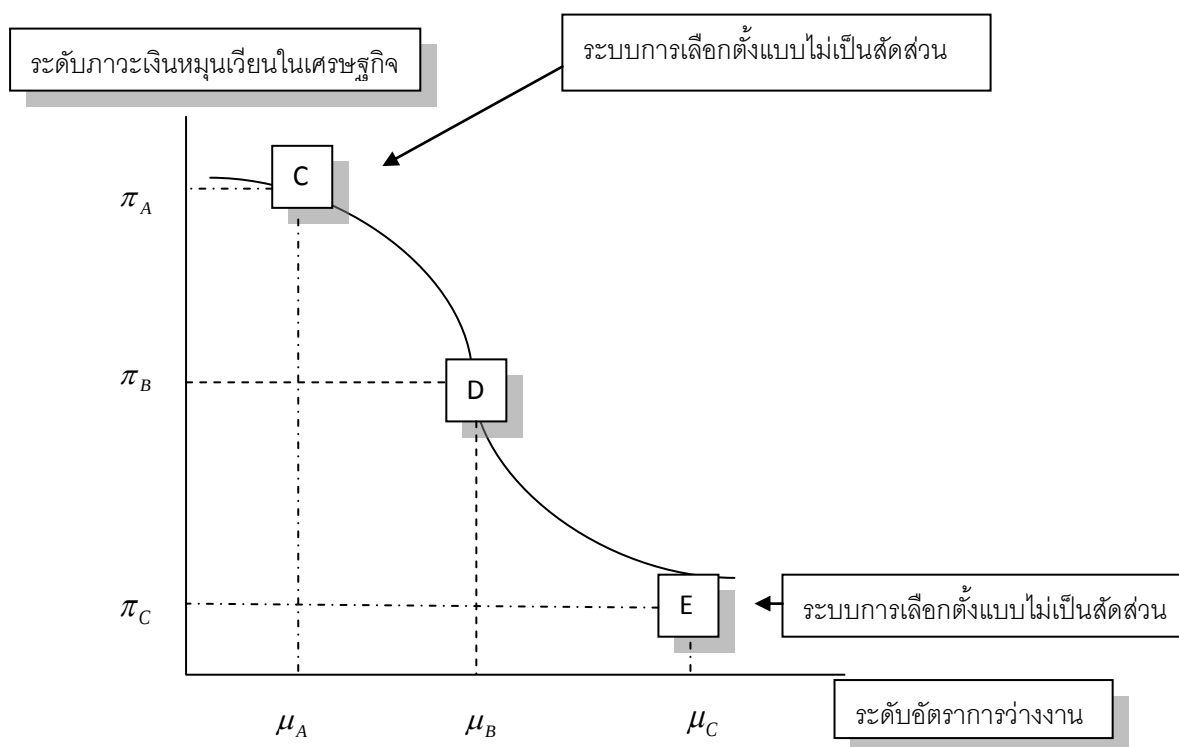
6.1 ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนก่อให้เกิดนโยบายที่มีความหลากหลาย ดังนั้น ระบบการเลือกตั้งที่ดีจะต้องเพิ่มจำนวนพรรคการเมืองในการแข่งขันนโยบายที่มีความหลากหลาย โดยจำนวนของกลุ่มผลประโยชน์ภายใต้ความร่วมมือเชิงนโยบายต่างๆจะแปรผันตรงกับกรอบและเงื่อนไขของระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนที่สูงขึ้น

6.2 ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนจะสามารถลดความเสี่ยงขององค์ประกอบในระบบสถาบันแบบไม่เป็นทางการ เช่น ระบบการเลือกตั้งที่จัดสรรที่นั่งในสภาที่มีความหลากหลายของพรรคการเมืองต่างๆในการกำหนด เลือกนโยบายที่สะท้อนถึงการลดความขัดแย้งในรูปแบบของปัจจัยทางศาสนา เชื้อชาติ และภาษา เป็นต้น ซึ่งความหลากหลายของนโยบายตอบสนองการเรียกร้องทางนโยบายผ่านการยกระดับความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคประชาชนร่วมกันโดยแน่นอนว่าระบบอุปถัมภ์เป็นตัวแปรหนึ่งและสำคัญในการขับเคลื่อนขนาดและจำนวนในการรวมกลุ่มของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ

ดังนั้นความสำคัญของกรอบแนวคิดทฤษฎีของ Arend, Lijphart. (1999) ได้แบ่งแนวคิดระบบการปกครองแบบเป็นประชาธิปไตยออกเป็นสองรูปแบบ คือ 1) เศรษฐรัฐาธิปไตยซึ่งเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเปรียบเทียบโครงสร้างของระบบสถาบันโดยรวมและเป็นกรอบแนวคิดพื้นฐานในการยกระดับการพัฒนาทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ผ่านระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน โดยวิเคราะห์จากองค์ประกอบดังกล่าวโครงสร้างเชิงอำนาจของไทยโดยรวมจะอยู่ในรูปแบบเศรษฐกิจไทย แต่อย่างไรก็ตาม การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่ถูกต้องและสามารถขับเคลื่อนนโยบายต่างๆในระยะยาว ควรเลือกระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่กำหนดที่นั่งของจำนวนในสภามากขึ้นจากเดิมและการดำเนินนโยบายเชิงพื้นที่ที่ตอบสนองกลุ่มผลประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและ 2) กรอบแนวคิดรัฐาธิปไตยในกลุ่มประเทศที่พัฒนาบางกลุ่มยังคงใช้ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนแต่มีการพัฒนาทางการเมือง เศรษฐกิจและ

สังคม เช่น โครงสร้างของอำนาจในสหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่เนื่องจาก โครงสร้างเชิงอำนาจในระบบสถาบันแบบเป็นทางการมีความสอดคล้องกับโครงสร้างเชิงอำนาจในระบบสถาบันแบบไม่เป็นทางการถึงแม้ว่านโยบายจะสุดโต่งในแต่ละช่วงเวลา แต่ในรูปแบบของการพิจารณาการใช้นโยบายระยะยาวจากการมีการสลับพรรคการเมืองในการบริหารประเทศซึ่งสะท้อนถึงนโยบายที่เป็นรูปแบบการตอบสนองกับกลุ่มผลประโยชน์ทุกกลุ่มโดยนโยบายจะเป็นรูปแบบ $(C+E)/2 = D$ จะเกิดขึ้น ซึ่งอธิบายในรูปภาพ 1.3 นอกจากนี้ จะเห็นว่าระดับภาวะเงินเฟ้อและระดับการว่างงานจะไม่สูงมากจนเกินไป

รูปภาพที่ 1.3 แนวโน้มโครงสร้างของอำนาจในสหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่ภายใต้กรอบแนวคิดรัฐาธิปไตย

การหาทางแนวทางใหม่ในการพัฒนาระบบการเลือกตั้งผ่านการยกระดับความเป็นสัดส่วน (Proportional Representation) ระหว่างคะแนนเสียงของผู้แทนเหล่านี้กับจำนวนที่นั่งในสภาก่อให้เกิดความสมดุลเชิงอำนาจและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการได้รับผลประโยชน์จากนโยบายอย่างเสมอภาคมากขึ้น โดยระดับความสมดุลที่เกิดขึ้นแสดงถึงการเพิ่มโอกาสการเข้ามาของพรรคการเมืองขนาดเล็กและขนาดกลางในการมีส่วนร่วมในการจัดตั้งรัฐบาลมากขึ้น และระดับความสมดุลจะช่วยบ่งชี้ถึงความหลากหลายของพรรคการเมืองที่สามารถออกแบบนโยบายที่มีความหลากหลายตอบสนองต่อความ

ต้องการของประชาชนในแต่ละพื้นที่ได้อย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าในปัจจุบันระบบการเลือกตั้งจะสะท้อนถึงการเข้ามาของพรรคการเมืองที่มีขนาดต่างๆ กันแต่จำนวนและขนาดที่เข้ามาไม่สามารถสะท้อนถึงอำนาจของการได้มาของที่นั่งในการจัดสรรนโยบายให้เกิดความสมดุลและสะท้อนถึงการตอบสนองเชิงนโยบายต่อระดับความพึงพอใจของประชาชนโดยเฉพาะนโยบายเชิงพื้นที่ เนื่องจาก การใช้ระบบการเลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 ที่ผ่านมาเป็นระบบเดียวกันทั้งประเทศโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างเชิงปัจจัยจากสภาพเศรษฐกิจ ระดับการศึกษา อัตราประชากร และ สภาพวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ อย่างไรก็ตามการปรับปรุงข้อกฎหมายต่างๆ และโครงสร้างในระบบรัฐสภา เพื่อให้สอดคล้องกับการยกระดับการพัฒนาระบบการเลือกตั้งเป็นสิ่งที่จะต้องจำเป็นในการทำวิจัย โดยกระบวนการทำวิจัยจะเป็นการวิจัยเชิงปริมาณในรูปแบบการคิดโมเดลทางคณิตศาสตร์เป็นหลักโดยการประยุกต์การวิเคราะห์ผ่านแขนงวิชาทางรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และ นิติศาสตร์ เป็นต้น

ถ้าศึกษาจากความพยายามและความล้มเหลวของระบบการเลือกตั้งของไทย ปัญหาของระบบการเลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญในอดีตถึงปัจจุบันที่เกิดจากการนำระบบการเลือกตั้งจากต่างประเทศ (Policy Transfer) มาประยุกต์กับสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่ไม่สอดคล้อง โดยเฉพาะไม่ได้ให้ความสนใจในการจัดระบบโครงสร้างทางนิติบัญญัติ ซึ่งแน่นอนว่าการนำระบบการเลือกตั้งเข้ามาประยุกต์ใช้โดยไม่คำนึงถึงปัจจัยดังกล่าวก่อให้เกิดอุปสรรคในการกำหนดยุทธศาสตร์การบริหารนโยบายต่างๆ และการเลือกนโยบายที่ไม่เหมาะสมและเอื้อประโยชน์กับกลุ่มผลประโยชน์ของนักการเมืองเพียงอย่างเดียว แลในที่สุดปัญหาดังกล่าวจะก่อให้เกิดการนำนโยบายไปปฏิบัติที่สื่อถึงความเหลื่อมล้ำโดยเฉพาะปัญหาทางเศรษฐกิจ เช่น ปัญหาของสภาพเศรษฐกิจในแต่ละจังหวัดที่มีความแตกต่างทั้งรายได้ต่อหัว การพัฒนาระบบเมืองเพื่อกระจายผลประโยชน์เชิงนโยบายให้กับประชาชน ยุทธศาสตร์การวางแผนการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมที่คำนึงถึงผลประโยชน์เชิงพื้นที่ รวมถึง นโยบายสาธารณะที่ส่งเสริมการยกระดับของอาชีพต่างๆ โดยไม่ได้ผ่านกระบวนการทางการเมืองภายใต้ความเสมอภาคเชิงอำนาจอย่างแท้จริง ความ เป็นจริง นโยบายในการลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ผ่านระบบการกระจายอำนาจจัดว่าเป็นระบบที่ล้มเหลวของประเทศไทยภายใต้รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. 2550 เช่น ช่องว่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยและกลุ่มคนจนมีระดับที่สูงขึ้นอย่างชัดเจนถึงแม้ว่าระดับรายได้ประชาชาติโดยเฉลี่ยที่มีแนวโน้มที่เป็นบวกก็ตามนอกจากนั้น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน คือ การเลือกใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนแบบบัญชีรายชื่อโดยผู้เลือกตั้งมีสิทธิในการโหวต จำนวน 2 โหวต โดยแบ่งออกเป็น แบบแบ่งเขตเบอร์เดียวและพรรคการเมืองในแต่ละพื้นที่ใช้ระบบการเลือกตั้งประเภทเดียวกันในทุกภาค โดยไม่คำนึงถึงปัจจัยของระบบ

สถาบันและวัฒนธรรมทางการเมือง รวมถึง การเปลี่ยนแปลงเชิงปัจจัยทางเศรษฐกิจ ปัจจัยของอัตราประชากร และ ปัจจัยจากระดับการศึกษาในแต่ละจังหวัด เป็นต้น

ระบบการเลือกตั้งที่กล่าวมาอาจไม่เหมาะสมกับระบบสถาบัน โดยมุมมองของการพัฒนาประเทศผ่านระบบการเลือกตั้งที่ถูกต้อง คือ ระบบการเลือกตั้งที่ดีมีความสำคัญในการอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบายและการตอบสนองต่อประชาชน รวมถึง การตอบรับหรือการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อนโยบาย ดังนั้น การพัฒนาและการออกแบบระบบการเลือกตั้งจึงมีผลลัพธ์เชิงนโยบายในระยะยาวไม่ใช่ว่าการพัฒนาที่เกิดขึ้นในระยะสั้นของสังคมไทยจากระบบการเลือกตั้งในปัจจุบันที่มองแค่ผลประโยชน์ทางการเมืองและกรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญที่อ่อนแอเพียงเท่านั้น

การพัฒนาทางเศรษฐกิจและการเมืองที่ถูกการยับยั้งจากปัญหาที่ซ้ำซากอาจไม่ใช่เรื่องง่ายในการแก้ไขถึงแม้ว่ารัฐธรรมนูญจะแบ่งอำนาจออกเป็น อำนาจทางบริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการก็ตาม ดังนั้น การวิจัยชุดนี้พยายามหาทางออกของปัญหาที่เกิดขึ้นโดยศึกษาจากปัญหาที่พบเห็นในโครงสร้างเชิงอำนาจและจัดความสมดุลของอำนาจให้มีความเหมาะสมและสามารถตรวจสอบได้โดยไม่ทำให้ภาครัฐมีความอ่อนแอในการบริหารจัดการโดยจะมีการเสนอการศึกษา เช่น การออกแบบอำนาจทางบริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการให้สอดคล้องกับระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสม เช่น การออกแบบอำนาจทางบริหาร นิติบัญญัติ จากการดูจากปัจจัยของระดับการศึกษา รายได้อาชีพ จำนวนประชากร และอื่นๆ โดยการออกแบบการเลือกตั้ง รวมถึงการเลือกตั้งในระดับ สมาชิกผู้แทนราษฎร และ ระดับท้องถิ่น โดยพยายามออกแบบการเลือกตั้งใหม่ที่จะก่อให้เกิดความสมดุลของคะแนนที่ประชาชนโหวตและจำนวนที่นั่งของผู้มีอำนาจในการบริหารประเทศมากขึ้น เช่น คะแนนที่ประชาชนเลือกแต่ละเขตจะใช้ระบบที่โควตาและรูปแบบการโอนคะแนนเสียงโดยแต่ละพื้นที่ที่มีความแตกต่างกันโดยการคำนวณจะใช้แนวคิดจากปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นต้น

การวิจัยครั้งนี้พยายามนำประเด็นปัญหาที่สำคัญและต้องการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่มีความเหมาะสมกับระบบสถาบันโดยรวมโดยสร้างระบบการเลือกตั้งให้สอดคล้องกับกรอบและแนวคิดของระบบสถาบันแบบเป็นทางการและระบบสถาบันแบบไม่เป็นทางการ ในการยกระดับระบบสถาบันโดยรวมในการใช้นโยบายให้เกิดประสิทธิภาพภายใต้ทรัพยากรในระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่มีรัฐธรรมนูญเป็นอำนาจสูงสุด วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัยเพื่อศึกษาค้นคว้าและวิจัยในเรื่องระเบียบความรู้เบื้องต้นและข้อเท็จจริง อุปสรรคต่างๆในประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา เยอรมัน และ ญี่ปุ่น

เป็นต้น ที่มีความเกี่ยวข้องกับการออกแบบระบบการเลือกตั้งและโครงสร้างทางอำนาจในระบบสภาที่เป็นตัวแปรสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมทางการเมืองโดยผลของการสังเคราะห์จะนำมาเป็นฐานการคิดในการออกแบบระบบการเลือกตั้งของประเทศไทย เนื่องจากหลักการและแนวคิดระบบการเลือกตั้งเป็นสื่อที่ส่งผลต่อการยกระดับการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ โดยเฉพาะเศรษฐกิจ นอกจากนี้ วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัยเพื่อศึกษาโครงสร้างทางอำนาจในระบบสภา เช่น สัดส่วนของพรรคการเมืองต่างๆ รวมถึงการพัฒนาทางการเมืองที่มีผลต่อปัจจัยทางเศรษฐกิจของประเทศไทยภายใต้รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. 2540 และ พ.ศ. 2550 โดยศึกษาจากความล้มเหลวดังกล่าวซึ่งจะช่วยให้ผู้ทำวิจัยได้เสนอแนะแนวคิดเบื้องต้นภายใต้ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และการออกแบบระบบการเลือกตั้งใหม่ และรวมถึงการปรับโครงสร้างทางอำนาจในระบบสภาของไทยที่ช่วยในการยกระดับการพัฒนาเศรษฐกิจ และ การเมืองในระยะยาว นอกจากนี้การศึกษารอบเขตของการวิจัย แบ่งเป็นการศึกษา การวิเคราะห์ และการออกแบบดังนี้

1.1 การศึกษา การค้นคว้าและการวิจัย เพื่อรวบรวมระเบียบความรู้เกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างระบบการเลือกตั้งของกลุ่มประเทศที่พัฒนาและนโยบายและยุทธศาสตร์โดยนำความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมาพัฒนาการออกแบบระบบการเลือกตั้งระดับประเทศ (General Election) และ การวิเคราะห์ประเด็นปัญหาที่เกิดจากการใช้ระบบการเลือกตั้งระดับประเทศของไทยภายใต้รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. 2540 และ พ.ศ. 2550

1.2 การออกแบบระบบการเลือกตั้งระดับประเทศภายใต้กรอบสถาบันโดยรวมเพื่อยกระดับความพึงพอใจของประชาชน ในมุมมองของข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาระดับประสิทธิภาพนโยบายกับการแข่งขันทางการเมืองโดยเฉพาะนโยบายสาธารณะและ การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และคณิตศาสตร์ วิเคราะห์พฤติกรรมทางรัฐศาสตร์ที่สะท้อนถึงระบบสถาบัน (Public Choice Approach)

1.3 การวิจัยจะเน้นการหาความสำเร็จ หรือ ความล้มเหลวของระบบทางอำนาจโดยรวมในปัจจุบันแต่อาจมีการแนะนำการออกแบบเพื่อเป็นทิศทางของการปฏิรูปที่ควรจะเป็นภายใต้ปัจจัยของโครงสร้างระบบสถาบันโดยรวม

นอกจากนั้น ความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ อัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้น รายได้เฉลี่ยของประชากรที่ลดลงภายใต้ค่าครองชีพที่มีอัตราสูงขึ้น และอัตราเงินเฟ้อและเงินฝืดที่ไม่คงที่ภายใต้การควบคุมผ่านการบริหารและการจัดการเชิงนโยบายที่ล้มเหลว สิ่งทีกล่าวเป็นดัชนีหนึ่งที่สามารถวัด

ความสำเร็จของการพัฒนาประเทศผ่านกระบวนการเชิงนโยบายโดยนโยบายดังกล่าวและเป็นเครื่องมือที่สำคัญของระบบการเมืองในการกำหนด เลือกลงและน่านโยบายไปปฏิบัติโดยเฉพาะ ประเด็นการใช้ นโยบายสาธารณะที่มีผลโดยตรงต่อระดับความพึงพอใจของประชากรโดยรวม แต่อย่างไรก็ตามดัชนีที่ดี คือ การที่ระบบการเมืองมีโครงสร้างของอำนาจที่จัดสรรได้อย่างถูกต้องภายใต้กรอบและแนวความคิดของ ระบบการปกครอง และ ระบบสถาบัน เน้นอนว่าระบบการปกครองและระบบสถาบันที่สามารถจัดสรร ผลประโยชน์ของนโยบายต่างๆอย่างถูกต้องต้องมียุทธศาสตร์ประกอบต่างๆ เช่น 1) ระบบการเลือกตั้งที่ส่งเสริม ความเป็นสัดส่วนของจำนวนคะแนนเสียงของประชากรโดยตรงและจำนวนที่นั่งในสภาโดยสัดส่วนจะ สะท้อนถึงที่มาของพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาลและผลของนโยบายต่างๆก่อนและหลังการเลือกตั้งที่มี อิทธิพลต่อระดับความพึงพอใจของประชากรหรือกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ 2) อำนาจของการถ่วงดุล ระหว่างสภานและสภาล่างซึ่งเป็นประเด็นที่สำคัญในการสะท้อนถึงการใช้อำนาจเชิงนโยบายโดยที่มา ของอำนาจในแต่ละสภาต้องอาศัยปัจจัยของสถาบันแบบไม่เป็นทางการในการออกแบบ เช่น ปัจจัยทาง เชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมในการเป็นองค์ประกอบพิจารณา และ 3) ขั้นตอนและระเบียบการจัด โครงสร้างเชิงอำนาจที่กำหนดจากความสัมพันธ์ของบริบทและพฤติกรรมระหว่างรัฐบาลและข้าราชการใน การกำหนด เลือกลงและน่านโยบายไปปฏิบัติ เป็นต้น ดังนั้น การมองถึงประเด็นการศึกษาจากระบบการ เลือกตั้ง ความสมดุลระหว่างสภานและสภาล่างจากที่มาของอำนาจ และความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาล และข้าราชการล้วนแต่มีความสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายต่างๆและการตอบสนองนโยบายต่างๆจาก ประชากรโดยรวมและสามารถอธิบายถึงระยะการเปลี่ยนผ่านจากประเทศกำลังพัฒนาสู่ประเทศที่พัฒนา กรณ์ของประเทศไทยซึ่งเป็นตัวอย่างที่สำคัญ คือ โครงสร้างของระบบปกครองและระบบสถาบันที่ล้มเหลว ที่ควรให้ความสำคัญในห้วงกรอบและออกแบบแนวคิดใหม่เพื่อการปฏิรูป เนื่องจากกรอบและแนวคิดใน ปัจจุบันเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทางการเมือง การพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม โดยการวิจัยได้สรุป แนวทางและเป้าหมายอย่างโดยย่อต่อไปนี้

- 1) การออกแบบระบบการเลือกตั้งซึ่งเป็นกลไกหนึ่งที่สามารถลดความเหลื่อมล้ำของนโยบาย ภายใต้กรอบแนวคิดการกระจายรายได้ผ่านกรอบการวิเคราะห์โดยใช้แนวทางคณิตศาสตร์
- 2) การออกแบบโครงสร้างระบบรัฐสภาเพื่อส่งเสริมการถ่วงดุลเชิงอำนาจเพื่อขับเคลื่อนนโยบาย ต่างๆผ่านกระบวนการแนวคิดการลดระดับวัฒนธรรมเชิงอุปถัมภ์
- 3) การเชื่อมโยงกระบวนการทางประชาธิปไตยกับการนำกระบวนการเชิงนโยบายภายใต้กรอบ การออกแบบระบบการเลือกตั้งและการออกแบบโครงสร้างเชิงอำนาจเพื่อการขับเคลื่อนปัจจัย ทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

ความสัมพันธ์ระหว่างระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมและที่มาของกลยุทธ์เชิงนโยบายของภาครัฐควรนำมาวิเคราะห์เชิงลึกในการหาความสัมพันธ์ว่าทำไมระบบการเลือกตั้งถึงมีความสำคัญในการกำหนดนโยบายที่เหมาะสมและสามารถนำไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมการเรียงลำดับสามารถเรียงลำดับความสัมพันธ์ความสมดุลระหว่างสัดส่วนคะแนนที่พรรคการเมืองกับจำนวนที่นั่งในสภาโดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์เทียบในรูปแบบของสมการที่เป็นความสัมพันธ์เชิงบวกกับรูปแบบระบบการเลือกตั้งแต่ละประเภทได้ดังต่อไปนี้

$$\lambda = \sum_{i=0}^{\infty} \delta^i f(+\beta_i, ++\alpha_i, +++\delta_i, ++++\Omega_i)$$

ระบบการเลือกตั้งจัดอยู่ในรูปแบบของตัวแปรต่างๆ

λ = ความสมดุลระหว่างสัดส่วนคะแนนที่พรรคการเมืองกับจำนวนที่นั่งในสภาโดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ของสัดส่วนแล้วนำมาเปรียบเทียบกัน

β = ระบบการเลือกตั้งในรูปแบบเสียงมากกว่าครึ่งหนึ่ง (Majoritarian)

α = ระบบการเลือกตั้งในรูปแบบผสม (Mixed Systems)

Ω = ระบบการเลือกตั้งในรูปแบบเป็นสัดส่วน (Proportional Representation)

δ = ระบบการเลือกตั้งในรูปแบบกึ่งสัดส่วน (Semi-Proportional)

ระบบการเลือกตั้งแต่ละชนิดมีแนวคิดเชิงสัดส่วนของพรรคการเมืองในการบริหารประเทศที่ต่างกัน โดย Majoritarian และ Mixed Systems มีเป้าหมายในการบริหารนโยบายจากพรรคการเมืองที่มีขนาดใหญ่และพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางเป็นหลัก เนื่องจาก ระบบการเลือกตั้งชนิดดังกล่าวเน้นเสียงข้างมาก และเน้นการเลือกผู้แทน โดยตรง มากกว่าการเลือกจากทั้งผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อ ซึ่งแน่นอนว่ารัฐบาลจะมีนโยบายที่มาจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่และขนาดกลางเพียงเท่านั้นซึ่งสะท้อนถึง นโยบายไม่มีความหลากหลาย นอกจากนั้น สัดส่วนระหว่างคะแนนของพรรคการเมืองที่ได้มากับที่นั่งของพรรคการเมืองอาจไม่มีความสมดุล ในทางตรงกันข้ามระบบการเลือกตั้งแต่ละชนิดมีแนวคิดเชิงสัดส่วนของพรรคการเมืองในการบริหารประเทศที่ต่างกันโดย Semi-Proportional และ Proportional Representation มีเป้าหมายที่เอื้อประโยชน์ในการบริหารนโยบายจากพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางและพรรคการเมืองที่มี

ขนาดเล็ก เนื่องมาจากระบบการเลือกตั้งชนิดดังกล่าวเน้นการเลือกผู้แทนในรับบัญชีรายชื่อและระบบเขต ในสัดส่วนที่ใกล้เคียง ซึ่งแน่นอนว่า รัฐบาลจะมีนโยบายที่ไม่ได้มาจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่เพียงเท่านั้น หรือ นโยบายจะมีความหลากหลาย นอกจากนั้น สัดส่วนระหว่างคะแนนของพรรคการเมืองที่ได้มา กับที่นั่งของพรรคการเมืองในระบบสภาอาจจะช่วยให้เกิดมีความสมดุลมากขึ้นในระยะกลางและระยะยาว

ความสัมพันธ์ในรูปแบบของสมการทั่วไปเป็นแนวคิดสำหรับออกแบบระบบการเลือกตั้งโดย ความสัมพันธ์ความสมดุลระหว่างสัดส่วนคะแนนที่พรรคการเมืองกับจำนวนที่นั่งในสภาโดยคิดเป็น เปอร์เซ็นต์เทียบ หรือตัวแปรตาม ในรูปแบบของสมการที่เป็นความสัมพันธ์เชิงบวกและลบกับระดับสัดส่วน ของระบบการเลือกตั้ง หรือ ตัวแปรต้นซึ่งจากการสร้างสมมติฐานตัวแปรตามที่เกิดขึ้นสามารถนำมา วิเคราะห์เชิงลึกกว่าความสมดุลที่เกิดขึ้นมีอิทธิพลหรือไม่กับปัจจัยอื่นๆ เช่น

1. ความสัมพันธ์ระดับความสมดุลระหว่างสัดส่วนคะแนนที่พรรคการเมืองกับจำนวนที่นั่งในสภาโดย คิดเป็นเปอร์เซ็นต์โดยนำมาศึกษากับปัจจัยขนาดของจำนวนที่นั่งในแต่ละเขตการเลือกตั้งและ จำนวนพรรคการเมืองและจำนวนของนโยบาย
2. ความสัมพันธ์ความสมดุลระหว่างสัดส่วนคะแนนที่พรรคการเมืองกับจำนวนที่นั่งในสภาโดยคิด เป็นเปอร์เซ็นต์โดยนำมาศึกษากับปัจจัยระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้
3. ความสัมพันธ์ความสมดุลระหว่างสัดส่วนคะแนนที่พรรคการเมืองกับจำนวนที่นั่งในสภาโดยคิด เป็นเปอร์เซ็นต์โดยนำมาศึกษากับปัจจัยดัชนีของระบบการปกครองแบบเป็นประชาธิปไตย
4. ความสัมพันธ์ความสมดุลระหว่างสัดส่วนคะแนนที่พรรคการเมืองกับจำนวนที่นั่งในสภาโดยคิด เป็นเปอร์เซ็นต์โดยนำมาศึกษากับปัจจัยดัชนีการพัฒนาเชิง การเมือง เศรษฐกิจและสังคม

ดังนั้นจากกรอบและเงื่อนไขของสมการเชิงตัวแปรทั้งหลายสามารถนำมาวางขอบเขตความ เข้าใจจากพฤติกรรมของพรรคการเมือง นั้นหมายถึงรูปแบบระบบการเลือกตั้งมีผลต่อระดับความสมดุล ระหว่างสัดส่วนคะแนนของพรรคการเมืองกับจำนวนที่นั่งในสภาโดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์เทียบที่มีอิทธิพลต่อ ปัจจัยในเรื่องของระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ ดัชนีของระบบการปกครองแบบเป็น ประชาธิปไตย และดัชนีการพัฒนาเชิงทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม เป็นต้น

ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน

ระบบการเลือกตั้งแบบ Instant-Run-Off Voting ควบคู่กับระบบการเลือกตั้งแบบเสียงข้างมากหรือเสียงมากกว่าครึ่งหนึ่ง (Plurality-Majority Rule) เป็นระบบการเลือกตั้งชนิดหนึ่งโดยใช้ระดับความพึงพอใจเป็นปัจจัยในการหาผู้ชนะในการเลือกตั้ง หรือระบบการเลือกตั้งชนิดนี้เป็นระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนแต่ข้อดีของระบบการเลือกตั้งชนิดนี้ใช้หลักการของการใช้คะแนนเสียงมากกว่าครึ่ง (Majority Rule) ทำให้โอกาสพรรคการเมืองที่เข้ามามากเป็นพรรคการเมืองที่มีขนาดใหญ่และพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางโดยนโยบายจะมีความหลากหลายมากกว่าระบบการเลือกตั้งแบบ First Past the Post หรือ Winner-Take-All Systems หรือ Plurality Rule

ตารางที่ 1.4 ระบบการเลือกตั้งแบบ Instant-Run-Off Voting

พรรคการเมือง	รอบที่ 1	รอบที่ 2
พรรคการเมือง ก	จำนวน 17 ล้านคะแนน (28%)	พรรคการเมือง ก แพ้การเลือกตั้ง
พรรคการเมือง ข	จำนวน 23 ล้านคะแนน (38%)	จำนวน 40 ล้านคะแนน (66%)
พรรคการเมือง ค	จำนวน 20 ล้านคะแนน (34%)	จำนวน 20 ล้านคะแนน (34%)
	จำนวนทั้งหมด 60 ล้านคะแนน (100%)	จำนวนทั้งหมด 60 ล้านคะแนน (100%)

จากผลการเลือกตั้งของตารางที่ 1.4 เป็นระบบการเลือกตั้งที่ค่อนข้างซับซ้อน เนื่องจากระบบการเลือกตั้งใช้ระดับความพึงพอใจเป็นหลัก และ ผู้ที่มาเลือกตั้งสามารถกากบาทได้มากกว่าหนึ่งผู้แทน โดยระบบการเลือกตั้งชนิดนี้มักใช้กับจำนวนประชากรที่ไม่มาก โดยมากใช้ในระบบ ระดับสภาและระดับท้องถิ่น โดยผู้แทนของพรรคการเมืองที่ได้คะแนนเสียงมากกว่าครึ่งจะเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะจากตารางข้างบนจะเห็นได้ว่าผู้แทนพรรคการเมืองที่ได้คะแนนน้อยที่สุดจะต้องนำคะแนนโอนไปให้ตามคะแนนที่ผู้แทนพรรคการเมืองเลือกผู้แทนของพรรคการเมืองที่ได้มากที่สุดเป็นอันดับที่สอง โดยผลจากการเลือกตั้งพรรคการเมือง ข เป็นพรรคการเมืองที่ได้รับชัยชนะด้วยจำนวน 40 ล้านคะแนน (66%)

ถ้าจะมาวิเคราะห์ว่าระบบการเลือกตั้งชนิดนี้เหมาะกับการนำมาใช้กับระบบการเลือกตั้งของไทยหรือไม่ ตามหลักการของทฤษฎีจะเห็นได้ว่าการตั้งรัฐบาลอาจเป็นระบบรัฐบาลผสมแต่จำนวนพรรคการเมืองในระบบรัฐบาลผสมอาจเป็นจำนวนพรรคการเมืองที่มีระดับไม่สูงซึ่งแน่นอนว่าผลของนโยบายอาจไม่มีความหลากหลายเหมือนกับระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน แต่อย่างก็ตามการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองในระบบรัฐบาลแบบผสมอาจมีเสถียรภาพที่ยาวกว่าระบบแบบ Plurality แบบเขตเดียวเบอร์เดียว และ เขตเดียวหลายเบอร์ การนำแนวคิดมาใช้กับระบบการเลือกตั้งของไทยจากระบบการเลือกตั้งชนิดนี้อาจยังไม่เหมาะกับแนวคิดเชิงประชาธิปไตย เนื่องจากการโอนคะแนนเสียงทั้งหมดจากอันดับที่สองไปให้กับผู้แทนพรรคการเมืองที่ได้มากที่สุดอาจขัดกับแนวคิดเชิงประชาธิปไตยถ้าวิเคราะห์จากความสมดุลระหว่างคะแนนที่ได้จริงกับที่นั่งในระบบรัฐสภา นอกจากนั้นกลุ่มผลประโยชน์อาจไม่ได้รับการตอบสนองเชิงนโยบายสาธารณะเท่าที่ควร

อย่างไรก็ตามการเจาะแนวคิดของระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน (Proportional Representation) เป็นสิ่งสำคัญในการออกแบบระบบการเลือกตั้งเนื่องจาก การวิเคราะห์ข้อดีและข้อเสียอาจช่วยให้ผู้วิจัยเข้าใจผลของระบบการเลือกตั้งที่ส่งผลต่อที่มาของที่นั่งในระบบรัฐสภา โดยหลักการทั่วไประบบการเลือกตั้งชนิดนี้ เป็นระบบการเลือกตั้งที่ พบมากในประเทศที่มีพรรคการเมืองที่มีการแข่งขันเชิงนโยบายตั้งแต่สองพรรคการเมืองขึ้นไป หรือ เป็นแนวคิดเชิงเศรษฐกิจประชาธิปไตย โดยแน่นอนว่าสัดส่วนในระบบสภาจะมีองค์ประกอบของพรรคการเมืองที่มีความหลากหลายในการบริหารจัดการนโยบาย โดยทั่วไประบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) การเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อ (Party-List Proportional Representation) 2) การเลือกตั้งแบบการโอนคะแนนเสียง (Single-Transferable Vote) และ 3) การเลือกตั้งแบบผสมแบบสัดส่วน (Mixed-Member Proportional System)

ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน

1. การเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อ (Party-List Proportional Representation)

การเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อ เป็นระบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึงการเลือกผู้แทนแบบทางอ้อมซึ่งเป็นระบบที่เปิดทางให้พรรคการเมืองขนาดเล็กได้มีโอกาสในการเป็นรัฐบาลผสม หรือมีโอกาสได้มีที่นั่งในระบบรัฐสภามากขึ้น และอาจส่งผลเชิงนโยบายที่ตอบสนองกับกลุ่มผลประโยชน์ที่มีขนาดเล็ก ถ้ามองจากเสถียรภาพทางการเมืองอาจบอกได้ว่าอาจขึ้นอยู่กับการรวมพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาล โดยการสร้างเสถียรภาพขึ้นอยู่กับจำนวนพรรคการเมือง รูปแบบของนโยบาย และ จำนวนผู้แทนโดยรวม

ของพรรคการเมืองทั้งหมด โดยรูปแบบและขั้นตอนของระบบการเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อจากตารางที่ 1.4 มีวิธีดังนี้คือ

- 1) ขั้นตอนที่หนึ่ง คือ การนับผลรวมผลจากคะแนนทั้งหมดของพรรคการเมืองต่างๆที่ได้รับคะแนนภายใต้กรอบของพรรคการเมืองที่มีการเสนอบัญชีรายชื่อ โดยใช้เกณฑ์ว่าพรรคการเมืองไหนที่ได้รับคะแนนจากการรับเลือกตั้งที่น้อยกว่าร้อยละ 5 ของจำนวนคะแนนทั้งหมด(ภายใต้รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. 2550)ให้ถือว่าพรรคการเมืองนั้นไม่มีสิทธิ์นำมาคำนวณในการหาสัดส่วนต่างๆของผู้สมัครรับเลือกตั้ง การกำหนดเกณฑ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละประเทศที่มีความแตกต่างกันไปตามสัดส่วนของประชากร
- 2) สมมติว่ามีจำนวนผู้มีสิทธิในการเลือกตั้งเท่ากับ 60 ล้านคน และมีจำนวนพรรคการเมืองทั้งหมด 6 พรรคการเมือง คือ J K L M N และ O

ตารางที่ 1.5 ระบบการการเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อภายใต้กรอบการแข่งขันในการจัดตั้งรัฐบาล

พรรคการเมือง	จำนวนของผู้แทนที่ได้รับเลือก
พรรคการเมือง J	จำนวน 18 ล้านคะแนน
พรรคการเมือง K	จำนวน 19 ล้านคะแนน
พรรคการเมือง L	จำนวน 13 ล้านคะแนน
พรรคการเมือง M	จำนวน 2 ล้านคะแนน
พรรคการเมือง N	จำนวน 2 ล้านคะแนน
พรรคการเมือง O	จำนวน 6 ล้านคะแนน
จำนวนพรรคการเมือง คือ 6 พรรค	จำนวนทั้งหมด 60 ล้านคะแนน

3) ขั้นตอนที่สอง คือ การนำคะแนนรวมของจำนวนพรรคการเมืองทั้ง 6 พรรคนำมาหารด้วย 100 สิ่งที่จะสะท้อนออกมาคือการแบ่งถึงสัดส่วนของจำนวนคะแนนเฉลี่ยต่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร 1 คน หรือ จำนวนร้อยละ 5 ของคะแนนทั้งหมดของจำนวนพรรคการเมือง ที่คิดเป็นจำนวน 3 ล้านคะแนนโดยพรรคการเมืองที่มีจำนวนมากกว่า 3 ล้านคะแนน คือ พรรคการเมือง J พรรคการเมือง K พรรคการเมือง L และพรรคการเมือง O

4) ขั้นตอนที่สาม การนำคะแนนของพรรคการเมืองต่างๆที่มีจำนวนมากกว่า 3 ล้านคะแนนขึ้นไป คือ 4 พรรคการเมืองที่เหลือซึ่งนำมารวมกับจำนวนของคะแนนทั้งหมดโดยรวมกันได้ 56 ล้านคะแนน และนำผลรวมทั้งหมดมาหารด้วย 100 จะได้เท่ากับ 560,000 คะแนนโดยมีเกณฑ์ว่าจำนวนของ

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่พรรคการเมืองทั้งหมด 100 คนภายใต้กฎเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญที่ได้กำหนดไว้ โดยเรียงตามลำดับดังนี้

5) ผลรวมของสัดส่วนของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อรวมแล้วทั้งหมด 100 คน ถ้าในกรณีที่ไมครบ 100 คน หรือการคำนวณจำเป็นต้องพิจารณาจากเศษคะแนนของจำนวนทั้งหมดว่าพรรคการเมืองไหนที่ได้มากที่สุดก็จะได้สัดส่วนที่เหลือ

ตารางที่ 1.6 ระบบการเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อภายใต้กรอบการแข่งขันในการจัดตั้งรัฐบาล

พรรคการเมือง	สัดส่วนของผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ
พรรคการเมือง J	จำนวน 32 คน
พรรคการเมือง K	จำนวน 34 คน
พรรคการเมือง L	จำนวน 23 คน
พรรคการเมือง O	จำนวน 11 คน
จำนวนพรรคการเมือง คือ 4 พรรค	จำนวนทั้งหมด 100 คน

ดังนั้นระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนแบบบัญชีรายชื่อจะสะท้อนถึงพรรคการเมือง O ที่มีโอกาสในการเข้ามาเป็นสมาชิกในสภา แต่การเลือกตั้งแบบสัดส่วนแบบบัญชีรายชื่อ หรือ ระบบสัดส่วนเหมาะสำหรับประชากรที่มีระดับสูงซึ่งจำนวนประชากรจะแปรผันตามขนาดของพรรคการเมืองนั้นหมายถึงจำนวนประชากรยังมีระดับที่สูงจะสะท้อนถึงขนาดของพรรคการเมืองที่มีความหลากหลายในการมีโอกาสในการมีที่นั่งในระบบสภานั้นเอง สำหรับประเทศไทยระบบการเลือกตั้งนี้อาจเหมาะสมหรือไม่ในการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองก็อาจขึ้นอยู่กับปัจจัยของพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาล

อย่างไรก็ตามระบบการเลือกตั้งแบบการโอนคะแนนเสียง(Single-Transferable Vote) ใช้แนวคิดแบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเรียงเบอร์ การเลือกตั้งชนิดนี้ใช้กับกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วเป็นหลักเนื่องจาก วิธีขั้นตอนการดำเนินงานในการนับต้องอาศัยความโปร่งใสอย่างมากและใช้กับจำนวนประชากรที่ไม่มากนัก ขั้นตอนของระบบการเลือกตั้งชนิดนี้ต้องคำนึงถึงระบบโควตา หรือ การหาจำนวนโหวตของคะแนนจากผู้ชนะการเลือกตั้งขั้นต่ำ และที่สำคัญวิธีคิดใช้หลักการของระดับความพึงพอใจในการโอนคะแนนเสียง หรือ การแบ่งคะแนนเสียงภายใต้กรอบและเงื่อนไขของระดับความพึงพอใจ

การตั้งค่าของระบบโควตาภายใต้กรอบการเลือกตั้งแบบการโอนคะแนนเสียง

$$\sigma = \left(\frac{\alpha}{\beta + 1} \right) + 1$$

σ = จำนวนคะแนนที่ใช้สำหรับโควตา

α = จำนวนรวมทั้งหมดของคะแนนที่ได้

β = จำนวนที่นั่งที่ผู้แทนพรรคการเมืองสามารถเข้ามานั่งในสภาได้

ตารางที่ 1.7 ผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนแบบเป็นโควตา

จำนวนผู้ลงคะแนนเสียง	xxxx xxx	xxx	xxxx	x	xxx
ความพึงพอใจระดับที่ 1	b	c	a	d	e
ความพึงพอใจระดับที่ 2	c	a	e	e	a

ผลจากคะแนนในตารางที่ 1.7 บ่งชี้ถึงจำนวนผู้ลงคะแนนเสียงจากผู้แทน a b c d และ e โดยการหาค่าของระบบแบบโควตาภายใต้กรอบการเลือกตั้งแบบการโอนคะแนนเสียงต้องคิดจากจำนวนคะแนนที่ใช้สำหรับโควตาซึ่งค่าที่ออกมาคือ 5 ดังนั้นจำนวนห้าคะแนนเป็นจำนวนอย่างต่ำที่สุดที่ผู้แทนสามารถชนะและเข้ามาบริหารประเทศในระบบสภา

$$\sigma = \left(\frac{18}{3 + 1} \right) + 1 \approx 5$$

ผลจากตารางที่ 1.7 เป็นกระบวนการที่บ่งชี้ถึงขั้นตอนระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนโดยแบ่งออกเป็น สี่รอบ โดยการใช้ระบบโควตาเป็นค่าชี้วัดในการที่ผู้แทนสามารถได้รับเลือกเข้ามาบริหารในระบบสภาโดยมีจำนวน สี่ ที่นั่ง ที่สามารถเข้ามาบริหารในสภาและการจัดการจากคะแนนอย่างน้อยหรือมากกว่าห้าคะแนนในการที่ผู้แทนสามารถเข้ามาบริหารประเทศผ่านระบบโควตา

ตารางที่ 1.8 ผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน

ผู้แทนจาก พรรคการเมือง	a	b	c	d	e
รอบที่ 1	xxxx	xxxx xxx	xxx	x	xxx
รอบที่ 2	xxxx	xxxx x	xxx xx	x	xxx
รอบที่ 3	xxxx		xxx xx		xxx
รอบที่ 4	xxxx				xxx

รอบที่ 1: เรียงตามคะแนนของผู้แทนของแต่ละคนตามระดับความพึงพอใจจากระดับที่ 1 คะแนนที่ได้รับจะเห็นได้ว่า ผู้แทนจากพรรคการเมือง b เป็นฝ่ายชนะในรอบที่ 1 อย่างชัดเจนโดยคะแนนมากกว่าคะแนนโควตาถึง 2 คะแนน เช่นกัน

รอบที่ 2: คะแนนส่วนเกินของผู้แทนจากพรรคการเมือง b ต้องโอนคะแนนที่เกินมาไปให้กับผู้แทนจากพรรคการเมือง c ซึ่งเป็นความพึงพอใจในระดับที่ 2 ในจำนวน 2 คะแนน ทำให้ผู้แทนจากพรรคการเมือง c เหลือจำนวน 5 คะแนนและเท่ากับจำนวนของโควตาพอดี ทำให้ผู้แทนจากพรรคการเมือง c มีคะแนนรวมถึง 5 คะแนน เช่นกัน

รอบที่ 3: คะแนนส่วนเกินของผู้แทนจากพรรคการเมือง c มีคะแนนรวมถึง 5 คะแนน จึงไม่สามารถโอนคะแนนเสียงได้อีก

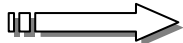
ดังนั้น ผู้แทนพรรคการเมือง a, b , และ c (ถึงแม้ว่าจะไม่ได้จำนวนคะแนนที่ใช้สำหรับโควตาแต่ถือว่าได้คะแนนมากที่สุดเมื่อเทียบกับพรรคการเมือง e) ได้ที่นั่งที่ผู้แทนพรรคการเมืองสามารถเข้า

มานั่งในสนามจากนั้น จากแนวคิดของระบบการเลือกตั้งแบบโคนคะแนนเสียงภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนแบ่งซึ่งถึงการลดระดับความเสี่ยงของคะแนนเสียงที่จะเสียต่อสังคมโดยตรง เนื่องจากกรอบและเงื่อนไขของระบบการเลือกตั้งชนิดนี้ใช้ระดับความพึงพอใจเป็นหลักแต่จะอาจใช้ได้กับระบบแบบแบ่งเขตหลายเบอร์ สำหรับแนวคิดระบบการเลือกตั้งชนิดนี้อาจเหมาะกับการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นในประเทศไทย เนื่องจาก ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนชนิดนี้ช่วยในการจัดสรรผู้แทนที่มีนโยบายที่ชัดเจน ยกเว้นการแข่งขันนโยบายต่างๆในระยะยาว และเป็นตัวแทนพื้นที่ในการบริหารจัดการนโยบายอย่างถูกต้อง ประเด็นที่สำคัญการนับคะแนนมีความยุ่งยาก ดังนั้น ควรจะใช้กับการเลือกตั้งแบบท้องถิ่นที่มีจำนวนประชากรต่อเขตไม่มากเกินไป แต่อย่างไรก็ตามการวิจัยชนิดนี้จะคำนึงถึงหลักการเชิงปัจจัยของตัวแปรที่นำมาประยุกต์ในการออกแบบระบบการเลือกตั้งอย่างถูกต้อง เนื่องจาก การออกแบบเชิงปัจจัยของระบบการเลือกตั้งสามารถสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและการดำเนินนโยบายต่างๆอย่างถูกต้องในด้านการบริหารจัดการนโยบายอย่างต่อเนื่องโดยการออกแบบเพื่อสร้างกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพผ่านการใช้งบประมาณอย่างถูกต้อง โดยความสัมพันธ์เชิงการออกแบบสามารถจัดอยู่ในรูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณผ่านความเข้าใจและแนวคิดการเลือกตั้งประเภทนี้

การศึกษาระบบการเลือกตั้งชนิดต่างๆจะเห็นได้ว่าระบบการเลือกตั้งแต่ละชนิดมีอิทธิพลต่อจำนวนพรรคการเมือง จำนวนนโยบาย หรือ การแข่งขันนโยบายภายใต้ระดับจำนวนพรรคการเมืองที่มีระดับมากขึ้นและมีระดับที่น้อยลง แต่อย่างไรก็ตาม การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่มีประสิทธิภาพจะต้องคำนึงถึงค่าความสัมพันธ์ระหว่างการสร้างเสถียรภาพทางการเมือง ภายใต้ปัจจัยในการออกแบบระบบการเลือกตั้งเช่นกัน เนื่องจาก การออกแบบโดยคำนึงถึงปัจจัยดังกล่าวจะช่วยยกระดับความสอดคล้องระหว่างนโยบายที่สามารถยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงพื้นที่ผ่านระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสม

ค่าความสัมพันธ์ระหว่างการสร้างเสถียรภาพทางการเมือง ภายใต้ปัจจัยในการออกแบบระบบการเลือกตั้ง

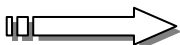
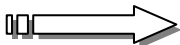
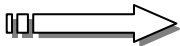
$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \beta_4 X_4 + \dots + \beta_n X_n + \epsilon_i$$

Y_i

การนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างเหมาะสมภายใต้การออกแบบระบบการเลือกตั้ง

X_1

ปัจจัยพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจ หรือ รายได้เฉลี่ยต่อหัว

X_2		ปัจจัยพื้นฐานทางการศึกษา
X_3		ปัจจัยด้านงบประมาณเชิงพื้นที่
X_4		ปัจจัยด้านการจำแนกจำนวนกลุ่มผลประโยชน์จากความแตกต่างทางด้านอาชีพ
X_5		ปัจจัยด้านความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่ เช่น ความเหลื่อมล้ำทางการคลัง โดยเฉพาะในส่วนท้องถิ่น

จากปัจจัยในด้านตัวแปรดังกล่าวอาจเป็นเงื่อนไขที่สำคัญในการกำหนดระดับหรือระบบการเลือกตั้งและสัดส่วนหรือไม่ เนื่องจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ หรือ รายได้เฉลี่ยต่อหัว ปัจจัยพื้นฐานทางการศึกษา ปัจจัยด้านงบประมาณเชิงพื้นที่ ปัจจัยด้านความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่ และ ปัจจัยด้านการจำแนกจำนวนกลุ่มผลประโยชน์จากความแตกต่างทางด้านอาชีพ เป็นอิทธิพลและผลกระทบที่สำคัญในการการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองภายใต้การออกแบบระบบการเลือกตั้ง เพื่อการพัฒนาทางการเมืองในระยะยาว ถึงแม้ว่ารัฐบาลบางชุดอาจจะอยู่ครบเทอมแต่แนวคิดที่เกิดขึ้นอาจเป็นตัวชี้วัดอย่างหนึ่งในการสร้างกลยุทธ์ที่สมดุล ผ่านแนวคิดแบบเศรษฐกิจไปโดยแบบสมบูรณ์เช่นกัน

นอกจากนั้นระบบการเลือกตั้งแบบผสมแบบสัดส่วน (Mixed- Member Proportional System) เป็นระบบการเลือกตั้งที่ใช้แนวคิดแบบ Plurality และระบบบัญชีรายชื่อของสภาล่างโดยระบบการเลือกตั้งประเภทนี้ใช้แนวคิดเชิงผสมแบบระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนกับระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนในการกำหนดผู้เล่นเกมในสภา โดยนโยบายที่ออกมาจะมีความหลากหลายระดับหนึ่งแต่อย่างไรก็ตามยังขึ้นอยู่กับสัดส่วนจำนวนผู้แทนในแต่ละระบบของการเลือกตั้งทั้งสองประเภท ถ้ากำหนดระบบบัญชีรายชื่อที่จัดสรรผู้แทนได้มากกว่าระบบและแนวคิดแบบ Plurality จำนวนรูปแบบของนโยบาย หรือ ความหลากหลายของนโยบาย จะแปรผันตรงตามจำนวนพรรคการเมืองและขนาดต่างๆของพรรคการเมือง ซึ่งอาจแปรผันต่อเนื่องจากปัจจัยด้านการแบ่งสัดส่วนของระบบการเลือกตั้ง เป็นต้น ระบบการเลือกตั้งประเภทนี้ได้ประยุกต์ในการเลือกตั้งในสภานิติบัญญัติในประเทศไทยกรณีในช่วงปี ค.ศ.1970-1996 เป็นต้น

นอกจากจะคำนึงถึงระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนและระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนงานวิจัยชิ้นนี้จำเป็นต้องขยายแนวคิดไปถึงระบบการเลือกตั้งแบบกึ่งสัดส่วน คือ การเลือกตั้งแบบปราศจากการโอนคะแนนเสียง (Single-Non Transferable Vote) การเลือกตั้งในรูปแบบการจำกัดจำนวนการโหวตของผู้ใช้สิทธิ (Limited Vote) และ การเลือกตั้งในรูปแบบคู่ขนานของระบบการเลือกตั้งแบบเสียงมากกว่าและระบบสัดส่วน (Plurality-PR Systems) เป็นต้น

ระบบการเลือกตั้ง (ตาราง 1.8 และ 1.9) แบบปราศจากการโอนคะแนนเสียง (Single-Non Transferable Vote: SNTV) เป็นระบบการเลือกตั้งที่ผู้มีสิทธิเพียงหนึ่งโหวตเท่านั้น วิธีการและขั้นตอนของระบบการเลือกตั้งสามารถอธิบายได้ดังนี้

ตารางที่ 1.9 ผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบ SNTV

จำนวนคะแนน	ผู้แทนของพรรคการเมือง	พรรคการเมือง
665	a	A
701	b	B
1154	c	C
1443	d	B

สมมติว่าระบบการเลือกตั้งแบบ SNTV ได้กำหนดที่นั่งในสภาแบบง่ายว่า ผู้แทนสามารถมีสิทธิ คือ หนึ่ง ที่นั่ง เพียงเท่านั้น โดยมีผู้แทนทั้งหมดสี่ คน คือ a b c และ d ผลจากคะแนนปรากฏว่า ผู้แทนพรรคการเมือง b c และ d เป็นฝ่ายได้รับชัยชนะจากการเรียงตามคะแนน โดยผู้มีสิทธิทั้งหมด คือ 3,963 คะแนน

ตารางที่ 2 ผลคะแนนการเลือกตั้งแบบระบบ SNTV ภายใต้ระบบหนึ่งที่นั่ง

พรรคการเมือง	จำนวนคะแนน	เปอร์เซ็นต์คะแนน	ที่นั่งในสภา
B	2144	54.10	1
C	1154	29.12	0
A	665	16.78	0

สิ่งที่ปรากฏในระบบการเลือกตั้งแบบ SNTV ต้น ภายใต้การนับคะแนนแบบ Plurality จากตารางที่ 2 เป็นระบบที่มีความเบี่ยงเบนสูงในเรื่องของการสูญเสียคะแนนซึ่งอาจสามารถตีความว่า

ความสมดุลระหว่างสัดส่วนคะแนนของแต่ละพรรคการเมืองและสัดส่วนที่นั่งในสภาของพรรคการเมือง C และ A ไม่เกิดขึ้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าพรรคการเมือง B ควรได้หนึ่ง ที่นั่งในสภาแทนเพียงเท่านั้น โดยพรรคการเมือง C และ A ไม่ได้รับชัยชนะเลยในระบบสภาถึงแม้ว่าคะแนนจะมีส่วนต่างกันมากระหว่าง พรรคการเมือง B และ C / B และ A ก็ตาม แต่โอกาสที่พรรคการเมืองที่มีคะแนนที่ต่างกันไม่มากก็อาจจะเกิดขึ้น และจะทำให้ความสมดุลความสมดุลระหว่างสัดส่วนคะแนนของแต่ละพรรคการเมืองและสัดส่วนที่นั่งในสภามีระดับที่สูงขึ้น โดยระบบการเลือกตั้งชนิดนี้ได้เคยนำมาประยุกต์ในกลุ่มประเทศพัฒนา เช่น ประเทศญี่ปุ่น เป็นและในปัจจุบันได้ใช้ในการเลือกที่นั่งของสภานิติบัญญัติในประเทศกลุ่มด้อยพัฒนา เช่น ประเทศอัฟกานิสถาน เป็นต้น

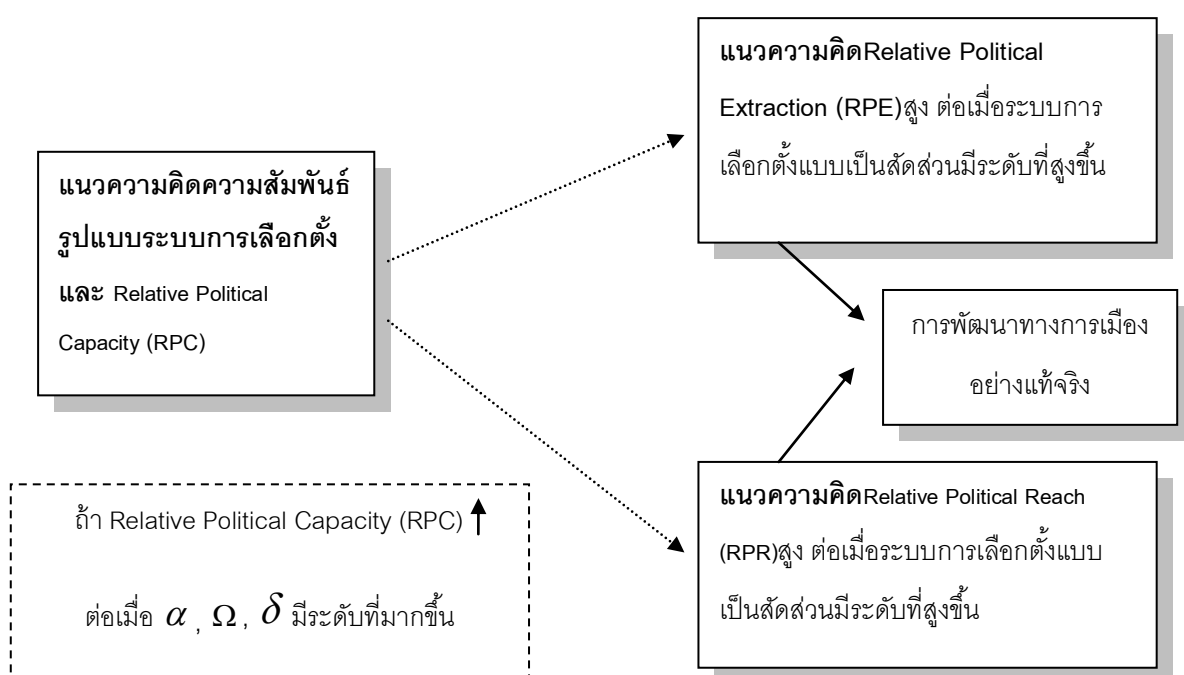
นอกจากนั้นการเลือกตั้งในรูปแบบการจำกัดจำนวนการโหวตของผู้ใช้สิทธิ (Limited Vote) หมายถึงการควบคุมจำนวนโหวต หรือสิทธิของผู้มีสิทธิไปลงเลือกตั้ง ส่วนใหญ่ระบบการเลือกตั้งชนิดนี้ใช้ในรูปแบบเขตเดียวเบอร์เดียว เนื่องจากระบบนี้จะช่วยในการสรรหาตัวแทนและนโยบายที่ชัดเจนในแต่ละพื้นที่ แต่อย่างไรก็ตามระบบนี้ใช้แนวคิดระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนอย่างชัดเจน เนื่องจาก พรรคการเมืองที่มีอิทธิพล หรือ พรรคการเมืองที่เป็นรัฐบาลสามารถใช้อิทธิพลเชิงนโยบายในการลงงบประมาณ โดยเฉพาะนโยบายสาธารณะ ซึ่งทำให้พรรคการเมืองที่เป็นรัฐบาลสามารถได้รับชัยชนะอย่างต่อเนื่อง ปัญหาในเรื่องความขัดแย้งเชิงนโยบายเหล่านี้จะเกิดขึ้นในกลุ่มประเทศด้อยและกำลังพัฒนาภายใต้ระบบวัฒนธรรมทางการเมือง ดังนั้น นโยบายจะไม่มี ความหลากหลายเนื่องจาก พรรคการเมืองขนาดใหญ่จะมาบริหารจัดการนโยบายเป็นหลัก ระบบการเลือกตั้งสุดท้ายที่จะกล่าวถึง คือ การเลือกตั้งในรูปแบบคู่ขนานของระบบการเลือกตั้งแบบเสียงมากกว่าและระบบสัดส่วน (Plurality-PR Systems) ระบบการเลือกตั้งชนิดนี้ผู้มีสิทธิสามารถโหวตได้สองส่วน คือ การโหวตในระบบแบบ Plurality ซึ่งเลือกผู้แทนโดยตรง และการโหวตในสัดส่วนผ่านการเลือกตัวแทนในระบบแบบบัญชี ซึ่งใช้ในระบบสภาเดียว ระบบการเลือกตั้งชนิดนี้มีความคล้ายกับ ระบบการเลือกตั้งแบบ Mixed-Member Proportional System เนื่องจากเป็นระบบการเลือกตั้งที่แยกฐานอำนาจในแต่ละสภา เช่น สภานบนและสภาล่างมีการจัดระบบการเลือกตั้งที่แยกกัน เช่น สภานบนใช้ระบบแบบสัดส่วน และสภาล่างเป็นระบบแบบเสียงข้างมากทำให้ระบบทั้งสองมีการถ่วงดุลอำนาจในโครงสร้าง เนื่องจากการใช้ระบบสัดส่วนในสภานบนจะช่วยจัดสรรผู้แทนอย่างแท้จริงภายใต้การให้ความเห็นและการพิจารณาในด้านงบประมาณอย่างชัดเจนภายใต้นโยบาย ในส่วนของสภาล่างใช้ระบบแบบเสียงมากกว่าจะได้ผู้แทนที่มาจากการแบ่งเขตหลายเบอร์ และรัฐบาลจะมาจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่ การใช้ระบบแบบนี้จะทำให้มีการถ่วงดุลในเรื่องนโยบายที่มีความหลากหลายและมีเสถียรภาพทาง

การเมืองอย่างชัดเจนมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามระบบการเลือกตั้งชนิดนี้อาจจะมีแนวโน้มที่อาจนำมาประยุกต์ในระบบการเลือกตั้งของไทยจากการสมมติฐาน เนื่องจากระบบการเลือกตั้งชนิดนี้ยกระดับการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและนโยบายที่ก่อให้เกิดการพัฒนาและความร่วมมือระหว่างกลุ่มผลประโยชน์ที่มีความหลากหลายและนโยบายต่างๆที่นำไปปฏิบัติจากภาครัฐ

ดังนั้น กล่าวโดยสรุป ความสัมพันธ์ในเรื่องรูปแบบของระบบการเลือกตั้ง ปัจจัยในเรื่องของพฤติกรรมพรรคการเมืองจากระบบการเลือกตั้ง และ ปัจจัยจากการตอบสนองเชิงนโยบายของภาครัฐกับกลุ่มผลประโยชน์เป็นเรื่องที่สำคัญในการสร้างกลยุทธ์เชิงการเมืองในการขับเคลื่อนนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพในรูปแบบการจัดสรรเชิงนโยบายภายใต้งบประมาณ

หลักการของการเชื่อมโยงเชิงปัจจัยของระบบการเลือกตั้งกับประสิทธิภาพในการใช้งบประมาณของภาครัฐ (Relative Political Capacity) ในรูปแบบทฤษฎีอาจสามารถนำมาประยุกต์ได้โดยใช้แนวคิดจาก Arbetman Marina และ JacekKugler(1997) และสามารถนำมาประยุกต์ในการกำหนดการจัดการบริหารเชิงนโยบายการคลังในรูปแบบการยกระดับการจัดเก็บภาษีและการพัฒนาการมีส่วนร่วมในรูปแบบของการนำนโยบายต่างๆไปปฏิบัติ

รูปภาพที่ 1.4 ประยุกต์ในการกำหนดการจัดการบริหารเชิงนโยบายการคลังในรูปแบบยกระดับการจัดเก็บภาษีและการพัฒนาการมีส่วนร่วม

รูปแบบของระบบการเลือกตั้งสามารถแบ่งเป็น β = ระบบการเลือกตั้งในรูปแบบเสียงมากกว่าครึ่งหนึ่ง (Majoritarian) α = ระบบการเลือกตั้งในรูปแบบผสม (Mixed Systems) Ω = ระบบการเลือกตั้งในรูปแบบเป็นสัดส่วน (Proportional Representation) และ δ = ระบบการเลือกตั้งในรูปแบบกึ่งสัดส่วน (Semi-Proportional) ในการยกกระทบความสมดุลระหว่างสัดส่วนคะแนนที่พรรคการเมืองกับจำนวนที่นั่งในสภาโดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์และจะนำไปสู่การยกระดับกรอบการใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดในรูปแบบของนโยบาย กล่าวโดยสรุปในเชิงแนวคิด และสมมติฐานว่า ระดับความเป็นสัดส่วนของระบบการเลือกตั้งมีอิทธิพลต่อการกำหนดแนวทางการใช้งบประมาณให้เกิดความคุ้มค่าภายใต้กรอบการใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดโดยสามารถนำมาใช้ในการยกระดับการจัดเก็บภาษี (Relative Political Extraction) และการใช้นโยบายของภาครัฐในการยกระดับการมีส่วนร่วมหรือความร่วมมือจากภาคประชาสังคมและภาคเอกชนในการตอบสนองกรอบและการใช้นโยบายของภาครัฐ (Relative Political Reach)

กรอบและเงื่อนไขของเครื่องมือวัดแบบ Relative Political Extraction ขึ้นอยู่กับปัจจัยดังต่อไปนี้ในการยกระดับประสิทธิภาพของการจัดเก็บภาษี

1. รัฐบาลสามารถใช้อำนาจผ่านกระบวนการของรัฐสภาในการกำหนดนโยบายและการใช้นโยบายอย่างชัดเจน
2. รัฐบาลต้องรักษาความเป็นเสถียรภาพทางการเมืองและเศรษฐกิจในการกำหนดและใช้นโยบายต่างๆ ที่นำมาสู่การเปลี่ยนแปลงของระบบการจัดเก็บเพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาทางการเมืองและเศรษฐกิจในระยะกลางและระยะยาว
3. ปัจจัยของกลุ่มผลประโยชน์มีความเกี่ยวข้องกับปัจจัยทางอำนาจผ่านระบบการเลือกตั้งและประสิทธิภาพของการจัดเก็บภาษี
4. ระดับของผลประโยชน์จากจำนวนของพรรคการเมืองที่จัดตั้งรัฐบาลในการกำหนดอัตราและประเภทของฐานภาษี
5. ภาวะเศรษฐกิจและการเมืองภายใต้ระบอบการปกครองในระยะเวลา $t-1, \dots, t-n-1$
6. ปัจจัยภายนอกจากตลาดโลก เช่น ภาวะทางการค้าระหว่างประเทศจากปัจจัยของนโยบายค่าเงินภายในประเทศที่ตอบสนองต่ออิทธิพลจากภาวะเศรษฐกิจระหว่างประเทศ
7. ระดับความเป็นอิสระของธนาคารกลางในการบริหารจัดการนโยบายการเงินอยู่ในระดับที่สูง

รูปแบบสมการ *Relative Political Extraction*

$$\text{Relative Political Extraction} = \frac{\text{การจัดเก็บภาษีในปีที่เก็บในระยะเวลา } t}{\text{ความคาดหวังในการจัดเก็บภาษีในระยะเวลา } t-1}$$

กรณีที่ 1

$$\text{Relative Political Extraction} = \frac{\text{การจัดเก็บภาษีในปีที่เก็บในระยะเวลา } t}{\text{ความคาดหวังในการจัดเก็บภาษีในระยะเวลา } t-1} > 1$$

- ▶ กรอบการใช้ประสิทธิภาพจากนโยบายการคลังที่ดีภายใต้กรอบการใช้ทรัพยากรที่จำกัดตามกรอบการจัดเก็บภาษีผ่านระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน

กรณีที่ 2

$$\text{Relative Political Extraction} = \frac{\text{การจัดเก็บภาษีในปีที่เก็บในระยะเวลา } t}{\text{ความคาดหวังในการจัดเก็บภาษีในระยะเวลา } t-1} < 1$$

- ▶ การใช้นโยบายการคลังอย่างไม่มีประสิทธิภาพภายใต้กรอบการใช้ทรัพยากรที่จำกัด เช่น การบริหารจัดการนโยบายในรูปแบบของโครงการต่างๆ ที่สะท้อนถึงความล้มเหลวในการจัดเก็บภาษีผ่านระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน

กรอบและเงื่อนไขของเครื่องมือวัดแบบ *Relative Political Reach* ขึ้นอยู่กับปัจจัยดังต่อไปนี้ในการยกระดับประสิทธิภาพของการจัดเก็บภาษี

1. รัฐบาลสามารถใช้อำนาจผ่านกระบวนการของรัฐสภาซึ่งต้องมีการถ่วงดุลอำนาจผ่านระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสม หรือ ระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนในการส่งเสริมนโยบายที่มีความหลากหลาย โดยเฉพาะการกำหนดนโยบายและการนำนโยบายไปปฏิบัติ ภายใต้การแข่งขันของนโยบาย ในระยะเวลา $t+1, \dots, t+1+n$
2. รัฐบาลต้องรักษาความเป็นเสถียรภาพทางการเมืองผ่านการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมในการกำหนดและใช้นโยบายต่างๆ

3. ความเป็นเสถียรภาพทางการเมืองลดความเสี่ยงของความขัดแย้งของกลุ่มผลประโยชน์และการนำนโยบายไปปฏิบัติ

4. ปัจจัยภายนอกความเสี่ยงตลาดโลกกระทบต่อความเสี่ยงที่น้องลงในการใช้นโยบายระยะยาว เช่น นโยบายการค้าระหว่างประเทศที่มีความหลากหลายจากปัจจัยของภาคเอกชนภายในประเทศในการคาดการณ์การขยายการลงทุนในการยกระดับการส่งออก ภายใต้ นโยบายค่าเงินที่คงที่

รูปแบบสมการ *Relative Political Reach*

$$\text{Relative Political Reach} = \frac{\text{จำนวนของประชากรที่มีส่วนร่วมในนโยบายในระยะเวลา t}}{\text{จำนวนของประชากรโดยเฉลี่ยที่มีส่วนร่วมทางนโยบายตั้งแต่ได้ปีจัดตั้งเป็นรัฐบาลถึงปัจจุบัน}}$$

กรณีที่ 1

$$\text{Relative Political Reach} = \frac{\text{จำนวนของประชากรที่มีส่วนร่วมในนโยบายในระยะเวลา t}}{\text{จำนวนของประชากรโดยเฉลี่ยที่มีส่วนร่วมทางนโยบายตั้งแต่ได้ปีจัดตั้งเป็นรัฐบาลถึงปัจจุบัน}} > 1$$

- การใช้ประสิทธิภาพจากนโยบายการมีส่วนร่วมที่ดีภายใต้กรอบและเงื่อนไขของการใช้ทรัพยากรที่ได้จากอัตราหรือจำนวนการมีส่วนร่วมในนโยบายต่างๆ และแนวคิดการออกแบบระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน

กรณีที่ 2

$$\text{Relative Political Reach} = \frac{\text{จำนวนของประชากรที่มีส่วนร่วมในนโยบายในระยะเวลา t}}{\text{จำนวนของประชากรโดยเฉลี่ยที่มีส่วนร่วมทางนโยบายตั้งแต่ได้ปีจัดตั้งเป็นรัฐบาลถึงปัจจุบัน}} < 1$$

- การใช้ประสิทธิภาพจากนโยบายการมีส่วนร่วมที่ไม่ดีภายใต้กรอบและเงื่อนไขของการใช้ทรัพยากรที่ได้จากอัตราหรือจำนวนการมีส่วนร่วมในนโยบายต่างๆ และแนวคิดการออกแบบระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน

กรอบและเงื่อนไข

1. ระดับความเป็นสัดส่วนของระบบการเลือกตั้งซึ่งถึงจำนวนนโยบายและจำนวนพรรคการเมืองในการแข่งขันในระยะยาวซึ่ง ถ้าระบบการเลือกตั้งเป็นสัดส่วนมากขึ้นการพิจารณา การบริหารนโยบายต่างๆก็就会有ความหลากหลาย นโยบายก็จะตอบสนองได้หลายกลุ่ม และสุดท้าย การยกระดับการจัดเก็บภาษีและการใช้นโยบายของภาครัฐในการยกระดับการมีส่วนร่วมหรือความร่วมมือจากภาคประชาสังคมและภาคเอกชนในการตอบสนองกรอบและการใช้นโยบายของภาครัฐ ก็จะชัดเจนและยกระดับศักยภาพในภาพรวม เช่น การจัดเก็บภาษีที่สูงขึ้น และการจัดสรรเงินนโยบายต่างๆที่มีความหลากหลาย และได้รับการตอบสนองเชิงนโยบายได้ดี

2. ระดับความเป็นสัดส่วนที่น้อยลงของระบบการเลือกตั้งซึ่งถึงจำนวนนโยบายและจำนวนพรรคการเมืองในการแข่งขันที่ต่ำลงในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาวซึ่ง หรือ ถ้าระบบการเลือกตั้งเป็นสัดส่วนน้อยลงทั้ง สอง สภา การพิจารณา การบริหารนโยบายต่างๆก็就会ไม่มีความหลากหลาย นโยบายก็จะตอบสนองได้น้อยกลุ่ม และสุดท้าย การยกระดับการจัดเก็บภาษีและการใช้นโยบายของภาครัฐในการยกระดับการมีส่วนร่วมหรือความร่วมมือจากภาคประชาสังคมและภาคเอกชนในการตอบสนองกรอบและการใช้นโยบายของภาครัฐ ก็จะไม่มีความชัดเจนและไม่สามารถยกระดับศักยภาพในภาพรวม เช่น การจัดเก็บภาษีที่ต่ำลง เป็นต้น

จากตารางดังกล่าวจะเห็นได้ว่าระบบการเลือกตั้งภายใต้ แบบแบ่งเขต 400 คน และ แบบบัญชีรายชื่อ 80 คนในปี 2550 และ แบบแบ่งเขต 375 คน, แบบบัญชีรายชื่อ 125 คน ในปี 2554จะมีระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนเหมือนกัน แต่ในปี2554 ระบบการเลือกตั้งจะเป็นระบบแบบสัดส่วนมากขึ้นจากจำนวนแบบบัญชีรายชื่อที่มีจำนวนมากขึ้น ซึ่งพรรคการเมืองที่เข้ามาอยู่ในระบบสภาจะมีทั้งพรรคการเมืองขนาดกลางและขนาดเล็ก รักษ์สันติ เช่น ภูมิใจไทย ชาติไทยพัฒนา มาตุภูมิ และ มหาชน ดังนั้น การบริหารจัดการนโยบายจะมีความหลากหลายมากขึ้นในการจัดสรรงบประมาณผ่านระบบสภาล่าง

ความเข้าใจการพัฒนาทางเมืองภายใต้ประเด็นปัญหาโครงสร้างอำนาจในระบบรัฐสภา¹

¹ดัดแปลงจาก อรรถกฤต บัณฑิตนันท์2554. แนวคิดทฤษฎีว่าด้วยเศรษฐศาสตร์การเมือง (Theory of Ideas for Political Economy). โรงพิมพ์ภาพพิมพ์. กรุงเทพฯ. หน้า

โครงสร้างในระบบรัฐสภามีความสำคัญในขับเคลื่อนนโยบายทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมอย่างมากเนื่องจากรูปแบบของสภาเป็นรูปแบบของการใช้อำนาจผ่านตัวแทนของประชาชน นั้นหมายถึงประชาชนเลือกตัวแทนเข้ามาบริหารจัดการนโยบายต่างๆภายใต้งบประมาณ ดังนั้น การทำความเข้าใจรูปแบบเชิงพฤติกรรมของพรรคการเมือง สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสมาชิก จึงเป็นประเด็นที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ในระบบการเมือง เช่น ทำไมรูปแบบเชิงพฤติกรรมภายใต้รัฐธรรมนูญที่มีความแตกต่างกันจึงเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงการพัฒนาทางการเมืองที่นำไปสู่ระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เป็นต้น ดังนั้น การนำเครื่องมือทางวิชาการในสาขารัฐศาสตร์ที่เน้นการวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อทำความเข้าใจการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมที่มีผลต่อระดับประสิทธิภาพของนโยบายจึงเป็นเรื่องสำคัญ หรือ การนำ แนวคิดรัฐศาสตร์เชิงปริมาณมาศึกษาพฤติกรรมของการใช้นโยบายผ่านโครงสร้างทางอำนาจของภาครัฐ ซึ่งการวิเคราะห์ต้องอาศัยปัจจัยพื้นฐานที่แสดงถึงระดับของโครงสร้างอำนาจและความสมดุลจากปัจจัยของระบอบการปกครอง ปัจจัยของพรรคการเมือง ปัจจัยจากพฤติกรรมของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ปัจจัยของวัฒนธรรม ศาสนา เชื้อชาติ และภาษา และ ปัจจัยของระบบการเลือกตั้ง เป็นต้น โดยปัจจัยต่างๆที่กล่าวมาแสดงถึงเงื่อนไขและกรอบแนวคิดทางพฤติกรรมของการเล่นเกมทางการเมือง เช่น การจุดประเด็นของปัญหาทางการเมืองที่ก่อให้เกิดความไม่สอดคล้องระหว่างยุทธศาสตร์และนโยบายโดยการศึกษาคะบวนการในการการเล่นเกมที่ระหว่างโครงสร้างอำนาจระหว่างสถาบันและสภาล่างเป็นหลักภายใต้ความแตกต่างกันเชิงโครงสร้างในระบบรัฐสภาและความแตกต่างในเรื่องที่มาของอำนาจของรัฐโดยกระบวนการและความแตกต่างจะสะท้อนถึงปัญหาและอุปสรรคในการบริหารและจัดการนโยบายของรัฐภายใต้ข้อจำกัดทางงบประมาณและระดับความคุ้มค่าของนโยบายที่อยู่ในรูปแบบของโครงการต่างๆที่สำคัญของภาครัฐ และ การศึกษาในงานวิจัยจะผ่านการประยุกต์ทฤษฎีทางด้านการปกครองภายใต้ปัจจัยของระบอบประชาธิปไตยที่เป็นพื้นฐานที่สำคัญและ ทฤษฎีเกมในการบ่งชี้ถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นและระดับของประสิทธิภาพในการใช้นโยบายเพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ในพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเป็นต้น

การตั้งข้อสมมติฐานภายใต้กรอบของทฤษฎีเกมในการพิสูจน์พฤติกรรมทางการเมืองภายใต้โครงสร้างเชิงอำนาจของรัฐสภา

H_1 : การตั้งสมมติฐานการศึกษาระดับความสมดุลโครงสร้างอำนาจระหว่างสถาบันและสภาล่างในประเทศไทยภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ในการบริหารจัดการนโยบายสาธารณะภายใต้งบประมาณที่มีจำกัดอย่างมีประสิทธิภาพ

H_2 : การตั้งสมมติฐานการศึกษาในระดับความสมดุลโครงสร้างอำนาจระหว่างสถาบันและสภา
ล่างในประเทศไทยภายใต้รัฐธรรมนูญราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ในการบริหาร
จัดการนโยบายสาธารณะภายใต้งบประมาณที่มีจำกัดอย่างมีประสิทธิภาพ

การนำกรอบและแนวคิดทางรัฐศาสตร์ นิติศาสตร์และเศรษฐศาสตร์มาประยุกต์ในการอธิบาย
ทิศทางพฤติกรรมทางการเมืองของไทยในการบริหารจัดการนโยบายสาธารณะภายใต้งบประมาณที่มี
จำกัดโดยการเปรียบเทียบโครงสร้างทางในระบบสถาบันแบบเป็นทางการที่สะท้อนถึงการต่อลงเจรจาใน
ด้านการกำหนด เลือกลง และน่านโยบายไปปฏิบัติภายใต้อำนาจของรัฐที่มีกรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และ 2550 ที่แตกต่างกัน นั้นหมายถึงความสัมพันธ์ของการใช้
งบประมาณในรูปแบบของนโยบายต่างๆที่ส่งผลกระทบต่อระดับการคอร์รัปชันที่แตกต่างกัน ดังนั้น การวิเคราะห์
และการศึกษาประเด็นความสัมพันธ์จึงเป็นปัจจัยขั้นพื้นฐานในการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่ควบคู่กับ
การจัดโครงสร้างในระบบสถาบัน เช่น การออกแบบโครงสร้างระดับความสมดุลโครงสร้างอำนาจระหว่าง
สถาบันและสภาล่างที่สะท้อนจากการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสม

การจัดโครงสร้างว่าโครงสร้างอำนาจที่เกิดขึ้นมีการเปลี่ยนแปลงตามกรอบและเงื่อนไขกฎกติกาใน
การควบคุมบริบททางการเมืองอย่างไร เช่น อำนาจภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
2540 ที่มีกรอบและแนวคิดในการสนับสนุนการคอร์รัปชันภายใต้ระบบอุปถัมภ์อย่างไม่สามารถหลีกเลี่ยง
และอาจสะท้อนถึงความล้มเหลวทางนโยบายในรูปแบบของโครงการต่างๆ หรือไม่ ในทางตรงกันข้ามคำ
ถามที่ควรจะศึกษา คือ อำนาจรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550สะท้อนถึงโครงสร้างเชิง
อำนาจของรัฐสภาว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารจัดการนโยบายภายใต้งบประมาณและปัจจัยของ
ระบบอุปถัมภ์ที่มีระดับที่ต่ำกว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540หรือไม่

กล่าวโดยสรุปการศึกษาโครงสร้างจะสะท้อนถึงการเปรียบเทียบเชิงโครงสร้างที่แตกต่างกันใน
รูปแบบพฤติกรรมและที่สำคัญการศึกษาเชิงทฤษฎีในการตอบข้อสมมติฐานจะยังสะท้อนถึงพฤติกรรมทาง
การเมืองได้เป็นอย่างดีเนื่องจาก ถ้านำการศึกษามาเปรียบเทียบเชิงผลลัพธ์กับการวิจัยเชิงคุณภาพและ
การวิจัยเชิงปริมาณอาจมีความคลาดเคลื่อนมากกว่าการศึกษาในรูปแบบของงานวิจัยเชิงทฤษฎี เนื่องจาก
การศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองภายใต้ระบบสถาบันมีผลต่อการใช้นโยบายอย่างมากและที่สำคัญเมื่อมี
การบริหารจัดการงบประมาณมาเกี่ยวข้อง นอกจากนั้นพฤติกรรมทางการเมืองเป็นรูปแบบของ Political
Dynamics หรือ พฤติกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในการตัดสินใจในเรื่องนโยบายภายใต้ระบบ

สถาบันแบบไม่เป็นทางการมาเกี่ยวข้อง เช่น ระบบอุปถัมภ์ที่ค้ำึงถึงประโยชน์ทางการเมืองภายใต้ความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำ เป็นต้น

ดังนั้นการหาคำตอบ หรือการพิสูจน์ข้อสมมติฐานเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องนำอำนาจหน้าที่และภารกิจของ สภาล่างและสภานมาสร้างกรอบและเงื่อนไขในการหาข้อสรุปและตั้งข้อสังเกตว่าอะไรคือปัญหาของการบริหารจัดการของรัฐสภาซึ่งสะท้อนถึงความล้มเหลวในการใช้งบประมาณที่ควบคุมกันภายใต้ความแตกต่างของข้อตกลงความแตกต่างของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และ 2550 โดยกรอบและกรอบและเงื่อนไขของบริบทในระบบรัฐสภารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และการศึกษาได้นำและประยุกต์จากหนังสือแนวคิดทฤษฎีว่าด้วยเศรษฐศาสตร์การเมือง หน้า 138-153

กรอบและเงื่อนไขของบริบทในระบบรัฐสภารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540

1. กรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 กำหนดไว้ว่า สภาล่างประกอบด้วย สมาชิกแทนราษฎรมีจำนวน 500 คน มีวาระในตำแหน่ง 4 ปี โดยแบ่งออกเป็น ระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวคนเดียวในจำนวน 400 คนและระบบการเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อจำนวน 100 คน
2. กรอบของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 กำหนดไว้ว่า สมาชิกวุฒิสภามีจำนวน 200 คน วาระในการพิจารณาร่างกฎหมาย 6 ปี ภายใต้ระบบการเลือกตั้งสัดส่วนแบบเขตเลือกตั้ง

ดังนั้น สภาล่างมาจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่ หรือ รัฐบาล และพรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กกว่าจะเป็นฝ่ายค้านในระยะเวลา ในการเสนอร่างกฎหมายและแนวทางการใช้นโยบายผ่านงบประมาณ โดยผู้เสนอมีกฤษฎี คือ 1) การสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดภายใต้การไม่ใช้ระบบอุปถัมภ์ (S_1, s_1 : L&GB; Supporting Legislation and Government Expenditure under Budget without patronage system) และ 2) การสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดภายใต้การใช้ระบบอุปถัมภ์ (S_2, s_2 : L&GB; Supporting Legislation and Government Expenditure under budget with patronage system) โดยการเล่นเกมทางการเมืองเป็นการบริหารอำนาจของรัฐหลังจากมีการเลือกตั้งซึ่ง

มีกรอบเงื่อนไขดังต่อไปนี้ซึ่งกรอบการวิเคราะห์แสดงในตารางและรูปภาพข้างล่างอย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะเข้าใจกระบวนการและขั้นตอนการเล่นเกม นักวิจัยสามารถแบ่งเป็นกลุ่มผู้เล่นต่างๆที่สำคัญในการกำหนดกลยุทธ์ต่างๆดังนี้

กลุ่มที่ 1: รัฐบาลภายใต้พรรคไทยรักไทย พรรคร่วมรัฐบาล และฝ่ายค้าน (สภาล่าง)

กลุ่มที่ 2: วุฒิสภาที่มีฐานการเมืองจากพรรคไทยรักไทย และวุฒิสภาที่มาจากฝ่ายค้านที่มีสัดส่วน ที่น้อยกว่า (สภานบน)

กรอบและเงื่อนไขของการเล่นเกมภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญ

1. พรรคการเมืองขนาดใหญ่และพรรคการเมืองขนาดเล็กกว่าหรือ กลุ่มการเมืองที่ 1 ใช้ระบบอุปถัมภ์ (V) ในการผ่านกฎระเบียบต่างๆโดยกำหนดให้ ($V_1 > V_2$) คือการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดเพื่อผลประโยชน์จากการใช้ระบบอุปถัมภ์และการได้มาทางอำนาจเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองที่สูงและนำผลประโยชน์ทางการเมืองในปัจจุบันมาชื้อเสี่ยงในการเลือกตั้งคราวหน้าหรือผลประโยชน์ทางการเมือง คือ (W) ในระยะเวลา $t+1$ โดยผลประโยชน์จากการเลือกตั้งขึ้นอยู่กับที่สภาล่างเป็นหลัก หรือรัฐบาล และวุฒิสภาที่มีฐานการเมืองจากพรรคไทยรักไทยในตัดสินใจในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการต่างๆของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดควบคู่กัน โดยตั้งสมมติฐานว่าการใช้งบประมาณอยู่ในระดับที่สูงมากในการก่อนหน้านี้ สาธารณะ และการจัดเก็บภาษีที่มีระดับสูงที่สะท้อนถึงการคอร์รัปชั่นเชิงนโยบายในรูปแบบของโครงการต่างๆ
2. ถ้ามองจัดสัดส่วนในสภาล่างจะเห็นว่า พรรคการเมืองขนาดใหญ่และพรรคร่วมรัฐบาลมีการใช้อำนาจในการโหวตประชามติต่างๆผ่านระบบเสียงข้างมาก (Majority) เป็นหลัก อย่างไรก็ตาม พรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กกว่ามีการใช้อำนาจในการโหวตประชามติต่างๆผ่านระบบเสียงข้างน้อย (Minority)
3. ถ้าพรรคการเมืองขนาดใหญ่ เสนอนโยบายในรูปแบบของโครงการที่มีการใช้งบประมาณที่สูงและเป็นนโยบายที่สำคัญในการได้คะแนนเสียงในระยะเวลา $t+1$ เช่น การออกกฎหมายและการอนุมัติการใช้งบประมาณแต่ขณะเดียวกันถ้าพรรคการเมืองขนาดเล็ก หรือฝ่ายค้านมีแนวทางต่อต้านข้อเสนอโยบายจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่อย่างไม่สำเร็จ เนื่องจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่ใช้เสียงส่วนใหญ่ในการอนุมัติโครงการต่างๆได้โดยพรรคขนาดเล็กและพรรคฝ่ายค้านไม่จำเป็นต้องสนับสนุน
4. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 กำหนดเงื่อนไขที่มาของจำนวนของวุฒิสภา และสภาผู้แทนราษฎรว่ามาจากระบบการเลือกตั้ง และสมาชิกส่วนใหญ่ของสภาวุฒิสภามีฐานและผลประโยชน์ทางการเมืองจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่หรือพรรคไทยรักไทยที่สะท้อนถึงผลประโยชน์ที่

สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกผู้แทนราษฎรจะได้ประโยชน์ร่วมกันจากระบบอุปถัมภ์อย่างไรก็ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 กำหนดเงื่อนไขที่มาของสมาชิกวุฒิสภามาจากการเลือกตั้งและการสรรหาจากคณะกรรมการนิติบัญญัติและตุลาการ ในส่วนของสภาผู้แทนราษฎรว่ามาจากระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวและระบบบัญชีรายชื่อ ทำให้สมาชิกส่วนใหญ่ของสภาวุฒิสภามีฐานและผลประโยชน์ทางการเมืองจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่อย่างน้อยลงโดยสะท้อนถึงผลประโยชน์ที่สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกผู้แทนราษฎรจะได้ประโยชน์ร่วมกันน้อยลงตามถึงแม้ว่าจะมีปัจจัยของระบบอุปถัมภ์ก็ตาม

5. ธนาคารกลางมีระดับความเป็นอิสระในการบริหารนโยบายการเงินในระดับที่ดีปราศจากการแทรกแซงทางการเมืองต่างกันโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มีกรอบและเงื่อนไขของการถอดถอนผู้ว่าการธนาคารที่ยากขึ้น

กรอบและเงื่อนไขทางการเมืองที่กล่าวมาเป็นการประยุกต์ความสัมพันธ์ในเรื่องของผลประโยชน์ทางการเมืองในระบบสถาบันแบบเป็นทางการเมืองและระบบสถาบันแบบไม่เป็นทางการเมืองร่วมกัน โดยระบบการเล่นเกมนายได้ทฤษฎีเกมนี้เริ่มจากการพรรคการเมืองขนาดใหญ่และพรรคการเมืองขนาดเล็กที่มีโอกาสในต่างๆ ในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัด และการได้โอกาสรับชัยชนะจากการเลือกตั้งตามลำดับ คือ $(P, 1-P)$ ตามลำดับภายใต้กรอบ $P \in [0, 1]$ โดยค่าที่ออกมาเบื้องต้นสะท้อนถึงผลลัพธ์ หรือ ค่าของ Payoffs โดยวิธีการเล่นเกม P และ $1-P$ จะเห็นได้ว่าเป็นลักษณะของการเล่นเกมเชิงความร่วมมือ โดยกรอบการเล่นเกมนั้นแต่ละผู้เล่นจะต้องคำนึงถึงการเลือกกลยุทธ์และยุทธศาสตร์ของภาครัฐเช่น ผู้เล่นจะเลือกกลยุทธ์ที่ดีที่สุด (Best Reply) หรือ แต่ละผู้เล่นจะเลือกกลยุทธ์ที่ดีกว่า (Dominant Strategies) เป็นต้น

จากตารางที่ 2.1 เป็นตารางแบบพื้นฐาน หรือ Normal Form ซึ่งอธิบายถึงการเล่นเกมนายได้ทางการเมืองระหว่างสภานและสภาล่างภายใต้กรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 โดยประกอบไปด้วย 1) ผู้เล่นเกมต่างๆ 2) กลยุทธ์ที่ผู้เล่นเกมสามารถเลือกได้ และ 3) ผลลัพธ์ของการเลือกกลยุทธ์

กรณีที่ 1: ถ้าสภานและสภาล่างมีโอกาสได้รับชัยชนะสูงขึ้นจากการเลือกตั้งครั้งต่อไปคือ P ของผู้เล่นเกมที่ 1 (สภาล่าง) และผู้เล่นเกมที่ 2 คือ สภาน $1-P$ โดยทั้งสองมีการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดปราศจากการใช้ระบบอุปถัมภ์แต่ผลลัพธ์ที่ออกมาโดยโอกาสของสภานและสภาล่างจากการเล่นเกม คือ $(P, 1-P)$

กรณีที่ 2: ถ้าสภาล่างเลือก S_1 คือการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดปราศจากการใช้ระบบอุปถัมภ์ รัฐสภาก็ยังสามารถผ่านร่างงบประมาณและกฎหมายที่สำคัญได้แต่ สภานบนเป็นฐานทางการเมืองของสภาล่างโดยเลือกกลยุทธ์ s_2 เนื่องจาก ระบบอุปถัมภ์สามารถผ่านร่างงบประมาณได้ง่ายขึ้นเพื่อนำมาสู่ผลประโยชน์เชิงนโยบาย โดยสภาล่างยังมีความน่าเชื่อถือจากประชาชนจะมีระดับที่สูงขึ้น: $(P - v_1 + \omega_1, 1 - P + v_2 + \omega_2)$

กรณีที่ 3: สภาล่างเลือกกลยุทธ์ S_2 คือการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดโดยมีการใช้ระบบอุปถัมภ์ ผลประโยชน์ทางการเมืองจากการยินยอมในการผ่านร่างกฎหมายต่างๆก็ได้รับโดยตรง เนื่องจากฝ่ายค้านต้องการนำกฎหมายไปใช้กับผลประโยชน์ของกลุ่มโดยกลุ่มรัฐบาลและฝ่ายสนับสนุนแต่ถ้าสภานบนเลือกที่การสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดโดยไม่มีการใช้ระบบอุปถัมภ์ ผลประโยชน์เชิงนโยบายและงบประมาณจากการสนับสนุนจากสภาล่างก็ยังคงเดิม: $(P + v_1 + \omega_1, 1 - P - v_2 + \omega_2)$

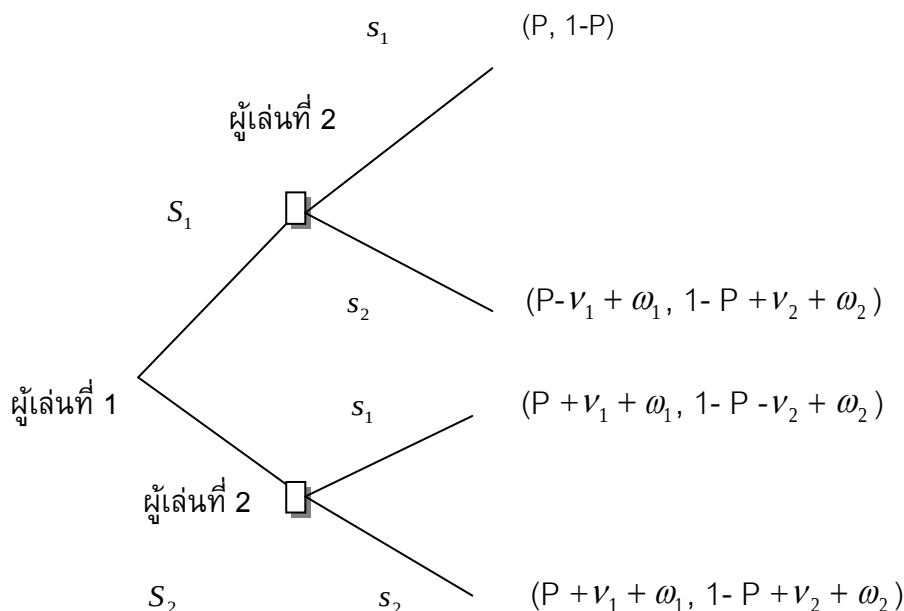
กรณีที่ 4: กรณีสุดท้ายคือสภานบนและสภาล่างเลือกที่จะการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดโดยมีการใช้ระบบอุปถัมภ์ เนื่องจากการผ่านและการอนุมัติร่างกฎหมายและงบประมาณทำให้ทั้งสองกลุ่มมีผลประโยชน์ที่จะได้ร่วมกันอย่างชัดเจนทั้งสองฝ่าย : $(P + v_1 + \omega_1, 1 - P + v_2 + \omega_2)$

ตารางที่ 2.1 เกมการแข่งขันโครงสร้างในระบบรัฐสภาระหว่างสภานและสภาล่างในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดในกรอบและเงื่อนไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540

		สภาน	
		S_1	S_2
สภาล่าง	S_1	$(P, 1-P)$	$(P-v_1 + \omega_1, 1-P+v_2 + \omega_2)$
	S_2	$(P+v_1 + \omega_1, 1-P-v_2 + \omega_2)$	$(P+v_1 + \omega_1, 1-P+v_2 + \omega_2)$

จากการเล่นเกมหางการเมืองที่แสดงในตารางที่ 2.1 และรูปภาพที่ 1.5 แสดงถึงกรอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งบ่งชี้ถึงการเล่นเกมภายใต้โครงสร้างทางอำนาจระหว่างสภานและสภาล่างในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดภายใต้ระบบอุปถัมภ์หรือไม่โดยผลของการเล่นเกมตามโครงสร้างทางการเมืองสะท้อนถึงจุดดุลยภาพคือ $(P+v_1 + \omega_1, 1-P+v_2 + \omega_2)$ ภายใต้เงื่อนไขของ $(v_2 > \omega_2)$ เป็นค่าบวกจากผลประโยชน์ทางการเมืองจากส่งผลเชิงบวกต่อรัฐสมมากกว่าการใช้หรือไม่ใช้ระบบอุปถัมภ์ หรือผลประโยชน์ทางการเมืองที่ได้อาจหมายถึงการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองในการเพิ่มโอกาสในการชนะการเลือกตั้งในครั้งต่อไป นั้นหมายความว่าสภานและสภาล่างใช้ระบบอุปถัมภ์ในการผ่านร่างนโยบายและงบประมาณอย่างง่ายซึ่งแน่นอนว่าผลของการใช้ระบบอุปถัมภ์ร่วมกันจะก่อให้เกิดความล้มเหลวอย่างสูงในการใช้นโยบายในระยะยาว เช่น ระดับหนี้สาธารณะที่เพิ่มขึ้น และ ระดับคอร์รัปชันที่สูงขึ้นจากผลประโยชน์ทางการเมืองที่มีฐานทางการเมืองร่วมกัน เป็นต้น

รูปภาพที่ 1.5 เกมการแข่งขันโครงสร้างในระบบรัฐสภาระหว่างสภานและสภาล่างในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดในกรอบและเงื่อนไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540

กรอบและเงื่อนไขของบริบทในระบบรัฐสภารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

กรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550 บ่งชี้ถึงระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนโดยผู้บริหารประเทศและผู้กำหนดนโยบายต่างๆ ที่สำคัญของภาครัฐสภา หรือ สภาล่างมาจากกระบวนการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเสียงข้างมากและระบบบัญชีรายชื่อ ในส่วนของสภานซึ่งมาจากกระบวนการเลือกตั้งโดยตรงแบบเสียงข้างมาก และการสรรหาจากกลุ่มสาขาอาชีพต่างๆ ซึ่งความแตกต่างกับกรอบและเงื่อนไขของบริบทในระบบรัฐสภารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 โดยสามารถสรุปเป็นรายละเอียดดังนี้

1. สภาผู้แทนราษฎรมีวาระ 4 ปี จำนวน 500 คน โดยมาจากระบบการเลือกตั้งแบ่งเขตเบอร์เดียว จำนวน 375 คนและ ระบบการเลือกตั้งแบบทางอ้อมจากระบบแบบบัญชีรายชื่อในจำนวน 125 คน

2. สถาบันสภาวฒิสมาชิกมีวาระ 6 ปี จำนวน 150 คน โดยมาจากระบบการเลือกตั้งจังหวัดละ 1 คนจำนวน 77 คน และจากการสรรหาจากกลุ่มสาขาอาชีพต่างๆ จำนวน 73 คน

ดังนั้น จะเห็นว่าความแตกต่างจากกรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 จะสามารถสรุปตามโครงสร้างเชิงอำนาจได้ดังต่อไปนี้

- 1) ที่มาของระบบสภากลางภายใต้ความแตกต่างตามโครงสร้างเชิงอำนาจแสดงถึง ระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียวและระบบบัญชีรายชื่อ พุทธศักราช 2550 และระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียว พุทธศักราช 2540
- 2) ที่มาของระบบสถาบันภายใต้ความแตกต่างตามโครงสร้างเชิงอำนาจแสดงถึง ระบบการเลือกตั้งเพียงทั้งหมด พุทธศักราช 2540 ขณะเดียวกัน ระบบการสรรหาจากกลุ่มสาขาอาชีพต่างๆ และระบบการเลือกตั้ง พุทธศักราช 2550

จากตารางที่ 2.2 เป็นตารางแบบพื้นฐาน หรือ Normal Form ซึ่งอธิบายถึงการเล่นเกมทางการเมืองระหว่างสถาบันและสภากลางภายใต้กรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 โดยประกอบไปด้วย 1) ผู้เล่นเกมต่างๆ 2) กลยุทธ์ที่ผู้เล่นเกมสามารถเลือกได้ และ 3) ผลลัพธ์ของการเลือกกลยุทธ์ นอกจากนั้น กรอบและเงื่อนไขของเกมภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 กำหนดว่าการใช้ระบบอุปถัมภ์ (v) จะมีค่าต่ำกว่ากรอบและเงื่อนไขของเกมภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 รวมถึง ผลประโยชน์จากการใช้ระบบอุปถัมภ์และการได้มาทางอำนาจเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองที่สูงและนำผลประโยชน์ทางการเมืองในปัจจุบันมาชื้อเสี่ยงในการเลือกตั้งคราวหน้าหรือผลประโยชน์ทางการเมือง คือ (ω) ในระยะเวลา $t+1$ เช่นกัน โดยกำหนดช่วงของ $v \in [0,1]$ และ $\omega \in [0,1]$

กรณีที่ 1: ถ้าสถาบันและสภากลางมีโอกาสได้รับชัยชนะสูงขึ้นจากการเลือกตั้งครั้งต่อไปคือ P ของผู้เล่นเกม ที่ 1 (สภากลาง) และผู้เล่นเกม ที่ 2 คือ สถาบัน 1-P โดยทั้งสองมีการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดปราศจากการใช้ระบบอุปถัมภ์แต่ผลลัพธ์ที่ออกมาโดยโอกาสของสถาบันและสภากลางจากการเล่นเกม คือ (P, 1-P)

กรณีที่ 2: ถ้าสภาล่างเลือก S_1 คือการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดปราศจากการใช้ระบบอุปถัมภ์ รัฐสภาก็ยังสามารถผ่านร่างงบประมาณและกฎหมายที่สำคัญได้แต่ สภานบนเป็นฐานทางการเมืองของสภาล่างโดยเลือกกลยุทธ์ s_2 เนื่องจาก ระบบอุปถัมภ์สามารถผ่านร่างงบประมาณได้ง่ายขึ้นเพื่อนำมาสู่ผลประโยชน์เชิงนโยบาย โดยสภาล่างยังมีความน่าเชื่อถือจากประชาชนจะมีระดับที่สูงขึ้น: $(P - v_1^{\frac{2}{3}} + \omega_1^{\frac{2}{3}}, 1 - P + v_2^{\frac{1}{3}} + \omega_2^{\frac{1}{3}})$

กรณีที่ 3: สภาล่างเลือกกลยุทธ์ S_2 คือการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดโดยมีการใช้ระบบอุปถัมภ์ ผลประโยชน์ทางการเมืองจากการยินยอมในการผ่านร่างกฎหมายต่างๆก็จะได้รับโดยตรง เนื่องจากฝ่ายค้านต้องการนำกฎหมายไปใช้กับผลประโยชน์ของกลุ่มโดยกลุ่มรัฐบาลและฝ่ายสนับสนุนแต่ถ้าสภานบนเลือกที่การสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดโดยไม่มีการใช้ระบบอุปถัมภ์ ผลประโยชน์เชิงนโยบายและงบประมาณจากการสนับสนุนจากสภาล่างก็ยังคงเดิม: $(P + v_1^{\frac{2}{3}} + \omega_1^{\frac{2}{3}}, 1 - P - v_2^{\frac{1}{3}} + \omega_2^{\frac{1}{3}})$

กรณีที่ 4: กรณีสุดท้ายคือสภานบนและสภาล่างเลือกที่จะการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดโดยมีการใช้ระบบอุปถัมภ์ เนื่องจาก การผ่านและการอนุมัติร่างกฎหมายและงบประมาณทำให้ทั้งสองกลุ่มมีผลประโยชน์ที่จะได้ร่วมกันอย่างชัดเจนทั้งสองฝ่าย : $(P + v_1^{\frac{2}{3}} + \omega_1^{\frac{2}{3}}, 1 - P + v_2^{\frac{1}{3}} + \omega_2^{\frac{1}{3}})$

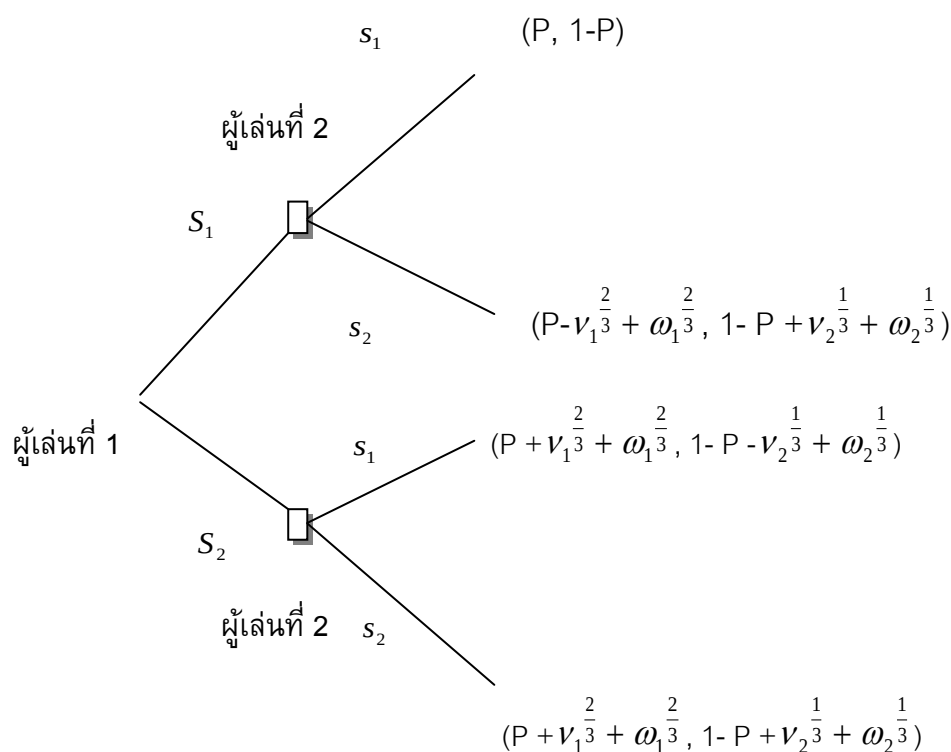
ตารางที่ 2.2 เกมการแข่งขันโครงสร้างในระบบรัฐสภาระหว่างสภานและสภาล่างในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดในกรอบและเงื่อนไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550

สภาน

		S_1	S_2
สภาล่าง	S_1	$(P, 1-P)$	$(P - V_1^{\frac{2}{3}} + \omega_1^{\frac{2}{3}}, 1 - P + V_2^{\frac{1}{3}} + \omega_2^{\frac{1}{3}})$
	S_2	$(P + V_1^{\frac{2}{3}} + \omega_1^{\frac{2}{3}}, 1 - P - V_2^{\frac{1}{3}} + \omega_2^{\frac{1}{3}})$	$(P + V_1^{\frac{2}{3}} + \omega_1^{\frac{2}{3}}, 1 - P + V_2^{\frac{1}{3}} + \omega_2^{\frac{1}{3}})$

จากการเล่นเกมทางการเมืองที่แสดงในตารางที่ 2.2 และรูปภาพที่ 1.6 แสดงถึงกรอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ซึ่งบ่งชี้ถึงการเล่นเกมภายใต้โครงสร้างทางอำนาจระหว่างสภานและสภาล่างในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดภายใต้ระบบอุปถัมภ์หรือไม่โดยผลของการเล่นเกมตามโครงสร้างทางการเมืองสะท้อนถึงจุดดุลยภาพคือ $(P + V_1^{\frac{2}{3}} + \omega_1^{\frac{2}{3}}, 1 - P + V_2^{\frac{1}{3}} + \omega_2^{\frac{1}{3}})$ ภายใต้เงื่อนไขของ $(V_2 > \omega_2)$ เป็นค่าบวกจากผลประโยชน์ทางการเมืองจากส่งผลเชิงบวกต่อรัฐสภามากกว่าการใช้หรือไม่ใช้ระบบอุปถัมภ์ หรือ ผลประโยชน์ทางการเมืองที่ได้อาจหมายถึงการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองในการเพิ่มโอกาสในการชนะการเลือกตั้งในครั้งต่อไป นั้นหมายความว่าสภานและสภาล่างใช้ระบบอุปถัมภ์ในการผ่านร่างนโยบายและงบประมาณอย่างง่ายซึ่งแน่นอนว่าผลของการใช้ระบบอุปถัมภ์ร่วมกันจะก่อให้เกิดความล้มเหลวอย่างสูงในการใช้นโยบายในระยะยาวถึงแม้ว่า ระดับหนี้สาธารณะที่เพิ่มขึ้น และ ระดับคอร์รัปชันที่สูงขึ้นจากผลประโยชน์ทางการเมืองที่มีฐานทางการเมืองร่วมกันแต่มีระดับน้อยกว่ากรอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เนื่องจากปัจจัยจากการสรรหาผู้แทนทางการเมืองในระบบสถาบันทำให้การอนุมัติงบประมาณและการเสนอการใช้งบประมาณของรัฐบาลจำเป็นต้องมีความระมัดระวังมากขึ้น

รูปภาพที่ 1.6 เกมการแข่งขันโครงสร้างในระบบรัฐสภาระหว่างสถาบันและสภาล่างในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดในกรอบและเงื่อนไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540

ผลสรุปจากเปรียบเทียบจะเห็นว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 แสดงถึงแนวคิดในรูปแบบเศรษฐกิจที่เสรีมากกว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งหมายถึงความสมดุลของโครงสร้างเชิงอำนาจที่ดีขึ้นเนื่องจากผลประโยชน์ทางการเมืองภายใต้ระบบอุปถัมภ์มีระดับที่ต่ำลงภายใต้แนวคิดจากการลดระดับผลประโยชน์ทางการเมืองที่มีฐานทางการเมืองเดียวกัน และสามารถสะท้อนถึงค่าดุลยภาพที่มีความแตกต่างกัน

- I. $(S_2 \text{ ของรัฐธรรมนูญปี 2540}; S_2 \text{ ของรัฐธรรมนูญปี 2550}) ; (P + v_1 + \omega_1) > (P + v_1^{\frac{2}{3}} + \omega_1^{\frac{2}{3}})$
- II. $(s_2 \text{ ของรัฐธรรมนูญปี 2540}; s_2 \text{ ของรัฐธรรมนูญปี 2550}) ; (1 - P + v_2 + \omega_2) > (1 - P + v_2^{\frac{1}{3}} + \omega_2^{\frac{1}{3}});$

จากการวิเคราะห์กรณี I และกรณี II จะเห็นว่าระดับอุปถัมภ์ที่ต่ำลงหลังจากมีการสรรหาวุฒิสภาเกิดขึ้นทำให้กระบวนการทางพรรคการเมืองที่สนับสนุนผลประโยชน์จากสถาบันและสภาล่างร่วมกันน้อยลง หรือพฤติกรรมของพรรคการเมืองขนาดเล็กและพรรคการเมืองที่มีขนาดใหญ่ในสภาล่างไม่ได้

เชื้ออำนาจทางผลประโยชน์จากระบบอุปถัมภ์ โดยระดับอุปถัมภ์ที่น้อยลงจะส่งเสริมกระบวนการทางนโยบายที่ดีและแสดงถึงการยกระดับการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐ ภายใต้งบประมาณที่จำกัดอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นภายใต้กรอบระบอบประชาธิปไตย

นอกจากนั้น จากการวิเคราะห์กรณี I และกรณี II สามารถอธิบายถึงระดับการคอร์รัปชันเชิงนโยบาย พุทธศักราช 2540 จะมีระดับสูงกว่าปี พ.ศ.2550 ถึงแม้ว่าจะมีการสนับสนุนนโยบายที่มากขึ้นแต่อาจไม่มีความคุ้มค่าของนโยบายต่างๆในรูปแบบของโครงการรัฐโดยเฉพาะโครงการที่ใช้เงินจำนวนมากในการยกระดับการลงทุนของภาครัฐ ถึงแม้ว่าระดับเศรษฐกิจจะมีการพัฒนามากกว่าก็ตามแต่อาจเป็นเพียงการเจริญเติบโตในระยะสั้นเพียงเท่านั้น

นอกจากนั้น การศึกษาอาจเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของรูปแบบระบบการเลือกตั้งว่าเป็นรูปแบบเป็นสัดส่วนและแบบไม่เป็นสัดส่วนกับปัจจัยในระบบอุปถัมภ์โดยตรง โดยมองว่าถ้าระบบการเลือกตั้งเป็นแบบสัดส่วนมากขึ้นทั้งสภานและสภาล่างจะทำให้นโยบายมีความหลากหลายแต่ระบบอุปถัมภ์ที่ก่อให้เกิดการคอร์รัปชันยังมีมากเนื่องจากการเลือกผู้แทนจากสภาสูงยังมาจากการเลือกตั้งทั้งหมดแต่เมื่อเทียบกับระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนการคอร์รัปชันยังสูงกว่าเนื่องจากพรรคการเมืองที่มีฐานการเงินจะบริหารจัดการนโยบายร่วมกับสภาสูงที่มาจากพรรคการเมืองเดียวกันมากขึ้นโดยสภาล่างจะมีพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางและขนาดเล็กน้อยลง นอกจากนั้น ถ้าเปลี่ยนประเด็นจากเดิมมาเป็นระบบการเลือกตั้งน้อยลงและเพิ่มการสรรหามากขึ้นในระบบสภาล่างและสภานจะทำให้การสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นภายใต้กรอบระบอบประชาธิปไตย แต่อย่างไรก็ตามประเด็นปัญหาที่ตามมาคือ การตั้งคณะกรรมการในการสรรหาผู้แทนอาจเป็นเรื่องน่าคิดที่สำคัญ

ดังนั้นจุดดุลยภาพที่เกิดขึ้นเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงพฤติกรรมของพรรคการเมืองที่มีขนาดต่างกันในการสภาล่างและสภาน รวมถึงการมองประเด็นรูปแบบระบบการเลือกตั้งควรเป็นรูปแบบใดภายใต้กรอบแนวความคิดของเศรษฐกิจประชาธิปไตย นั้นหมายถึงการใช้ประโยชน์จากการใช้งบประมาณให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยจากการศึกษาเชื่อว่า ระบบการเลือกตั้งควรเป็นรูปแบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนทั้งสภานและสภาล่าง รวมถึงการสรรหาผู้แทนควรเป็นสัดส่วนทั้งสองสภา เนื่องจาก การยกระดับการแข่งขันในการเสนอนโยบายสาธารณะที่ดีและเหมาะสมจะต้องอาศัยการลดระดับอุปถัมภ์จากผลประโยชน์ทางการเมือง โดยระดับการลดลงของการคอร์รัปชันผ่านนโยบายจะต้องอาศัยการออกแบบระบบสถาบันที่ดีเพื่อการออกแบบนโยบายที่ก่อให้เกิดความสมดุลทางอำนาจและส่งผลต่อการยกระดับเศรษฐกิจและสังคม

ระยะยาว โดยจากทฤษฎีเกมจะเห็นว่าสามารถสรุปในรูปแบบของตัวแปรและปัจจัยต่างๆจากขอบเขตในบริบทต่างๆภายใต้ความเข้าใจในเครื่องมือทางรัฐศาสตร์เชิงปริมาณ เช่น ปัจจัยของจำนวนการสรรหาผู้แทนทั้งสภานและสภาล่าง ปัจจัยในการตัดสินใจในการใช้นโยบายภายใต้รูปแบบของระบบการเลือกตั้งและการจัดตั้งรัฐบาล ปัจจัยของการใช้อำนาจทางการเมืองในระบบรัฐสภาในการสนับสนุนกฎหมายควบคู่กับการอนุมัติการใช้โครงการของภาครัฐภายใต้งบประมาณที่จำกัดอย่างมีประสิทธิภาพ และ ปัจจัยการพฤติกรรมของภาครัฐในการกำหนดนโยบายผ่านระดับอุปถัมภ์ เป็นต้น

บทที่ 2: กรอบแนวคิดและเงื่อนไข ทฤษฎี และ งานวิจัยต่างๆที่สำคัญ ภายใต้แนวคิดทางรัฐศาสตร์เชิงปริมาณ

แนวคิดทฤษฎีที่สำคัญและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ระบบการเลือกตั้ง (Electoral Systems) ที่เหมาะสมนั้นถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการออกแบบระบบสถาบันทางการเมืองเพื่อการยกระดับทางเศรษฐกิจภายใต้การขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะ โดยเฉพาะการศึกษาในรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระบบสถาบันแบบเป็นทางการ (Formal Institution) และรูปแบบของนโยบายต่างๆที่มีผลต่อระดับความพึงพอใจของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ เนื่องจากระบบการเลือกตั้งเป็นกลไกหนึ่งที่สำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายภายใต้การปกครองในระบอบประชาธิปไตย นอกจากนี้ ยังเป็นสัญลักษณ์และเงื่อนไขที่บ่งชี้โดยสะท้อนถึงการยกระดับมีส่วนร่วมจากประชาชนในระยะยาว โดยเฉพาะการขับเคลื่อนจากประเทศที่กำลังพัฒนาสู่ประเทศที่พัฒนาแล้ว ถ้าศึกษาจากประเทศที่พัฒนาแล้วการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยนั้นถือได้เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างมากโดยปัจจัยของระบบการเลือกตั้งเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน เนื่องจากปัจจัยระบบการเลือกตั้งเปรียบเสมือนช่องทาง หรือกลไกในการเลือกตัวแทนของประชาชนเข้ามาเป็นตัวแทนในการบริหารและจัดการประเทศในเรื่องของการขับเคลื่อนนโยบายภายใต้ยุทธศาสตร์ของภาครัฐและการบริหารจัดการงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัดโดยคำนึงถึงจัดสรรทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น การออกแบบระบบการเลือกตั้งให้มีความเหมาะสมกับปัจจัยขั้นพื้นฐานต่างๆไม่ใช่สิ่งที่ทำได้ง่าย เช่น ปัจจัยของความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่สะท้อนจากระบบการเลือกตั้งที่สามารถส่งเสริมการมีส่วนร่วมในนโยบายของภาคประชาชนและการดำเนินยุทธศาสตร์ของภาครัฐ เนื่องจากผลลัพธ์จากการออกแบบระบบการเลือกตั้งจะแสดงถึงอัตราส่วนระหว่างคะแนนเสียงที่แต่ละผู้สมัครของแต่ละพรรคการเมืองได้รับและและจำนวนที่นั่งในสภา โดยสัดส่วนที่นั่งในระบบรัฐสภาเป็นปัจจัยที่สำคัญในการกำหนดกรอบและขอบเขตของการรักษาความเป็นเสถียรภาพทางการเมืองภายใต้เงื่อนไขการจัดตั้งรัฐบาลและรูปแบบกฎระเบียบต่างๆที่บ่งชี้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างพรรคการเมือง และกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ในรูปแบบการตอบสนองนโยบาย สำหรับการศึกษากระบวนการเลือกตั้งและโครงสร้างในระบบรัฐสภาของประเทศไทยนั้น ประเทศไทยมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรครั้งแรก เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน

2476 โดยมีรายละเอียดของลักษณะและรูปแบบของระบบเลือกตั้งที่แตกต่างกันไปตามกรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญในแต่ละฉบับ โดยรูปแบบของการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่แตกต่างกันสะท้อนถึงสัดส่วนตามลักษณะของการใช้กระบวนการทางคณิตศาสตร์ภายใต้เงื่อนไขทางรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์

การศึกษาแนวคิดและวิธีการออกแบบและคัดเลือกระบบการเลือกตั้งมาใช้ให้เหมาะสมกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ และบริบททางวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ จึงเป็นเรื่องที่ต้องศึกษาและวิเคราะห์อย่างละเอียดเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ การเมือง และสภาพสังคมในปัจจุบัน โดยเฉพาะการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่คำนึงถึงแนวคิดการรวมกลุ่มทางการเมืองและการลงทุนภายใต้กฎระเบียบของสมาคมประชาชาติแห่งตะวันออกเฉียงใต้ในปี พ.ศ. 2558 โดยการวิจัยให้ความสำคัญกับการออกแบบระบบการเลือกตั้งจากปัจจัยทางรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และนิติศาสตร์ มากกว่าการนำระบบการเลือกตั้งจากกลุ่มประเทศพัฒนาโดยตรงมาประยุกต์โดยไม่คำนึงถึงปัจจัยพื้นฐานของสภาพการณ์ในปัจจุบัน

กล่าวโดยสรุป การวิจัยในบทนี้จะเริ่มจาก 1) การศึกษาและวิเคราะห์วรรณกรรมที่มีชื่อเสียงทางด้านวิชาการต่างๆที่มีความเกี่ยวข้องกับการออกแบบระบบสถาบันโดยเฉพาะ ระบบการเลือกตั้งที่มีผลต่อพฤติกรรมของประชาชนที่มีต่อรูปแบบความพึงพอใจของประชาชนเป็นหลักและแนวคิดของระบบการเลือกตั้งโดยทั่วไป 2) ระบบการเลือกตั้งของประเทศออสเตรเลีย ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเยอรมัน และประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อเป็นแนวทางในการปรับโครงสร้างเชิงอำนาจภายใต้ระบบสถาบันแบบเป็นทางการ เช่น ระบบการเลือกตั้ง โครงสร้างในระบบรัฐสภา ความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำ เป็นต้น และ 3) การนำงานวิจัยเชิงคุณภาพมาจัดตัวแปรในรูปแบบงานวิจัยเชิงปริมาณ

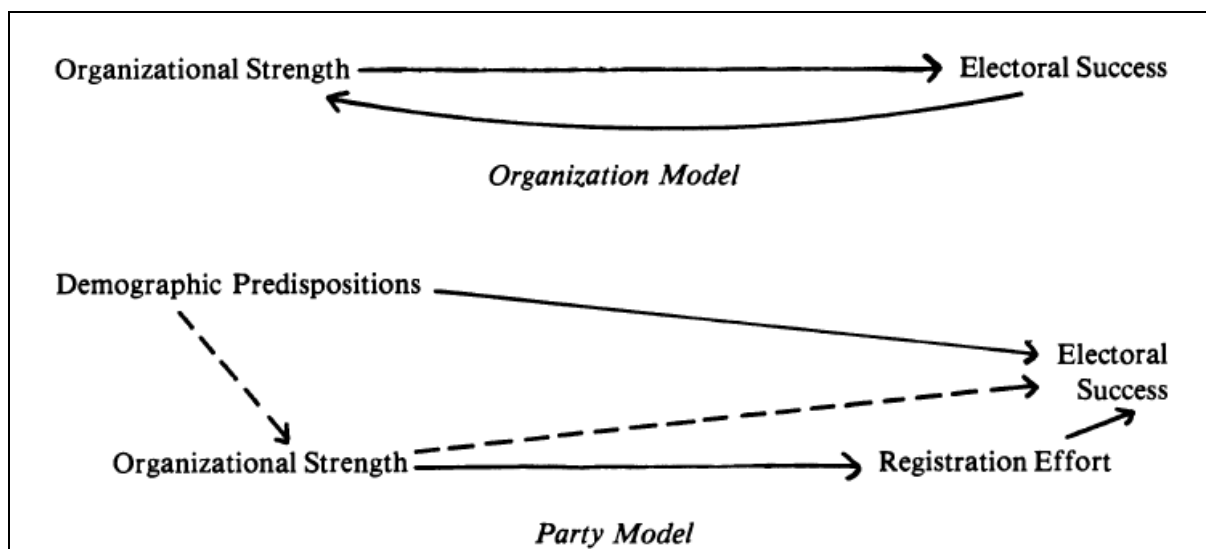
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

Edward H. Kaplan and Arnold Barnett (2003) ได้อธิบายถึงความแตกต่างของระบบการเลือกตั้งแบบ Popular Vote และ Electoral Vote ในประเทศสหรัฐอเมริกาว่าระบบการเลือกตั้งในแต่ละชนิดจะให้ผลของสัดส่วนจำนวนที่นั่งของพรรคการเมืองจากคะแนนประชากรกับที่นั่งของสภาที่แตกต่างกันและรวมถึงการเลือกประธานาธิบดีจากจำนวนของสภานและสภาล่าง โดยระบบแบบ Electoral Vote หรือ การเลือกคณะผู้แทนแบบไม่เป็นสัดส่วนจะส่งผลต่อการเลือกประธานาธิบดีที่ไม่ได้มาจากประชาชนโดยตรง เนื่องจากผู้แทนคณะแต่ละมลรัฐจะได้รับคะแนนในรูปแบบ คะแนนมลรัฐเมื่อได้รับโหวตมากกว่าพรรคการเมืองที่ลงแข่งขัน ทำให้พรรคการเมืองขนาดเล็กและพรรคการเมืองขนาดใหญ่ไม่สามารถเข้าร่วมในการจัดตั้งรัฐบาลหรืออาจไม่มีที่นั่งในสภานและสภาล่าง นอกจากนั้น การเลือกคณะผู้แทนของแต่ละมลรัฐจากระบบแบบเสียงข้างมากเพียงอย่างเดียวอาจไม่ได้สะท้อนถึงผู้แทนของประชาชนโดยตรงอีกด้วย

ในเรื่องของนโยบายอาจไม่สะท้อนแนวคิดความหลากหลายทางนโยบายเนื่องจากจำนวนพรรคการเมืองที่เข้ามาจัดตั้งรัฐบาลมีแค่เพียงพรรคการเมืองเดียวเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามถ้าดูจากการศึกษาและวิจัยส่วนใหญ่จะเห็นว่าสัดส่วนของเปอร์เซ็นต์คะแนนที่ได้กับสัดส่วนของเปอร์เซ็นต์จำนวนที่นั่งในสภาจะค่อนข้างมีความสมดุลกันในระบบการเลือกตั้งแบบ Electoral college เนื่องจากมีพรรคการเมืองขนาดใหญ่ในการแข่งขันเพียงเท่านั้น

Gerald M. Pomper(1990) ได้อธิบายถึงระบบพรรคการเมืองกับความสำเร็จในการเลือกตั้งขึ้นอยู่กับปัจจัยเชิงพื้นที่ (Demographic Factors) และปัจจัยทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ ผ่านการวิเคราะห์โดยใช้การวิจัยเชิงปริมาณ หรือ สมการถดถอยในการพิสูจน์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต้นและปัจจัยตาม โดยสร้างแนวคิดความแตกต่างระหว่างโครงสร้างในระบบพรรคการเมืองและระบบองค์กรพรรคการเมืองที่ส่งผลต่อการกำหนดทิศทางคะแนนของพรรคการเมืองที่ประชาชนจะโหวตให้ รูปภาพ 2.1 จะเห็นว่ารูปแบบความสำเร็จของพรรคการเมืองในการเลือกตั้งสามารถแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ Organization Model และ Party Model ซึ่งมีความแตกต่างกันทางพฤติกรรมของการจัดตั้งและการบริหารของพรรคการเมือง โดยรูปแบบของ Organization Model จะเห็นว่าความสำเร็จของการเลือกตั้งขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่งของระบบองค์กรและโครงสร้างการจัดการในองค์กรเป็นหลัก นั้นหมายถึง ถ้ามีการจัดสรรบุคคลากรในระบบพรรคการเมืองเพื่อเกิดความสมดุลในการแบ่งภารกิจหน้าที่อย่างถูกต้องโดยเฉพาะการคิดนโยบายและการวางแผนเชิงนโยบายของพรรคให้สอดคล้องกับปัญหาของสภาพการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมเชิงพื้นที่ที่จะสามารถยกระดับความสำเร็จของการได้ที่นั่งของสภาในระดับที่สูงขึ้น ในทางกลับกันรูปแบบของพรรคการเมืองที่แท้จริง หรือ Party Model จะมีกรอบและเงื่อนไขที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการชนะการเลือกตั้งที่แตกต่างกับระบบแบบ Organization Model คือ พรรคการเมืองจะต้องเสนอนโยบายจากปัจจัยที่สำคัญ เช่น Demography, Organization Strength, และ Party registration effort โดยมีรายละเอียดดังนี้

รูปภาพที่ 2.1 รูปแบบของความสำเร็จของระบบการเลือกตั้ง

ที่มา: Gerald M. Pomper, (Winter, 1990), Party Organization & Electoral Success Polity, Vol. 23, No. 2 pp. 205

1) Demography หมายถึง ลักษณะของพื้นที่ว่าพื้นที่นั้นมีประชากรที่ประกอบอาชีพอะไรเป็นหลัก และ ประชาชนเป็นชนชาติใดบ้างโดยอาจมองถึงวัฒนธรรมเชิงพื้นที่ เป็นต้น

2) ความแข็งแกร่งขององค์กรพรรคการเมืองหรือ Organization Strength จะต้องมองถึง โครงสร้างเชิงอำนาจขององค์กรที่จัดหน้าที่และภารกิจตามปัจจัยของ Demographic Predispositions ซึ่ง ส่งผลต่อการออกนโยบายภายใต้ภารกิจของหน้าที่และพื้นที่เชิงนโยบายของผู้แทนแต่ละเขตขององค์กร พรรคการเมือง โดยเฉพาะปัจจัยของ Party registration effort หรือการสรรหาผู้แทนทางการเมือง และที่สำคัญที่สุดคือ ปัจจัยเหล่านี้ที่กล่าวมาต้องนำมาพิจารณาที่บ่งชี้ถึงระดับคะแนนของพรรคการเมืองที่จะได้

นอกจากนั้น การประยุกต์สมการถดถอยของ Gerald M. Pomper (1990) จะเห็นว่าระดับคะแนน ของโหวตที่ได้มา หรือ ตัวแปรตามจะขึ้นอยู่กับปัจจัยต้น คือ Demography, Organization Strength, และ Party registration effort เป็นต้น โดยจากสมการ $VOTE = 51.30 + .57 DENSITY + .18 RENTER- OCCUPIED + .47 FOREIGN-BORN - .39 TAXBASE - 2.07 INCOME - .06 BLACK + .05 COLLEGE + 20.59 REGISTRATION EFFORT$ ดังนั้น ระดับของ Demography (DENSITY, FOREIGN-BORN และ TAXBASE) จะมีผลต่อระดับคะแนนมากที่สุดภายใต้การประยุกต์สมการถดถอย

ดังนั้นการออกแบบระบบการเลือกตั้งจึงอาจจะต้องคำนึงถึงบริบทและปัจจัยที่กล่าวมา เนื่องจาก นโยบายเชิงพื้นที่จากสภาพเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมจะเป็นปัจจัยต้นในการยกระดับของคะแนนเสียง

ของพรรคการเมือง โดยพรรคการเมืองจะคิดนโยบายตามพื้นที่และสภาพปัจจัยดังกล่าว เปรียบเสมือนการออกแบบระบบการเลือกตั้งจะต้องออกแบบในการสนับสนุน Organization Strength ในการดำเนินนโยบายของพรรคกับความสัมพันธ์ของระดับคะแนนของพรรคการเมืองที่จะได้ หรือ การจัดโครงสร้างภายใต้รูปแบบ Party Model เช่น การออกแบบระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่ส่งเสริมการตอบสนองจากนโยบายที่มีความหลากหลายลงสู่พื้นที่ที่มีความหลากหลายจากเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม ภายใต้พรรคการเมืองที่เสนอนโยบายเชิงพื้นที่และภายใต้สัดส่วนของพรรคการเมือง เป็นต้น

Gonzalo Fernández (Dec., 2009) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความไม่เป็นเสถียรภาพทางการเมืองของนโยบายที่สะท้อนจากระบบสถาบัน(Institutionalizing Uncertainty) ภายใต้การออกแบบระบบการเลือกตั้ง โดยมองว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อปัจจัยระบบการเลือกตั้ง คือ the electoral magnitude of districts (จำนวนที่นั่งในสภาต่อพื้นที่เขตและคะแนนของประชาชนที่มีผลต่อที่นั่งในแต่ละพื้นที่เขต) และ representation method (ระบบตัวแทน) จากตารางที่ 2.1 จะเห็นว่า Gonzalo Fernández ได้เก็บข้อมูลเชิงปริมาณของกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วเป็นหลักจาก Golder (2005) and Penadés (2005) ในการเลือกระบบการเลือกตั้งโดยระบบการเลือกตั้งแต่ละประเภทจะสะท้อนถึงสัดส่วนของคะแนนที่พรรคการเมืองได้ตามพื้นที่และจำนวนที่นั่งในสภา ผลของตารางบ่งชี้ถึงประเทศส่วนใหญ่หันมาเลือกระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นเพื่อที่จะให้โอกาสพรรคการเมืองขนาดกลางและบ่งชี้ถึงการเป็นตัวแทนจากประชาชนในพื้นที่นั้นๆ ได้บริหารจัดการนโยบายตามความเหมาะสมของพื้นที่ได้อย่างรวดเร็ว หรือ ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนได้นำมาใช้มากขึ้นจากเดิมในปัจจุบัน เช่น การใช้ระบบ Droop quota method, Hare quota และ Single member district เป็นต้น

ตารางที่ 2.1 รูปแบบของระบบการเลือกตั้งภายใต้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย

Electoral formula	1900–1940	1940s–1950s	1960s–1970s	1980s–1990s	Total
D'Hondt method	12	6	9	15	41
Droop Quota method	1	3	2	4	10
Hare Quota or similar	1	5	4	19	30
Multimember non-PR	1	3	4	5	13
Single member districts	6	5	16	31	58
Total	21	22	35	74	152

ที่มา: Gonzalo Fernández (Dec., 2009) pp. 393

ดังนั้น ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนจะสะท้อนถึงความสมดุลระหว่างจำนวนที่นั่งตามสัดส่วนคะแนนของพรรคการเมืองตามพื้นที่และจำนวนที่นั่งในสภามากกว่าระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน (ระบบการเลือกตั้งแบบ Multimember non-PR และ D' Hondt formula) เนื่องจาก ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนจะสร้างความเป็นเสถียรภาพทางการเมืองและการใช้นโยบายต่างๆ ที่สะท้อนถึงระดับความพึงพอใจของประชาชนโดยรวม

นอกจากนั้น การปฏิรูประบบการเลือกตั้งอย่างมีบูรณาการจะส่งผลต่อการลดหรือเพิ่มระดับของความเป็นกลางทางการเมือง เป็นประเด็นที่น่าสนใจ โดย Elizabeth Rigby และ Melanie J. Springer (JUNE, 2011) ได้มองว่าการปฏิรูปทางการเมืองหรือการปฏิรูประบบการเลือกตั้งต้องเกิดขึ้นจากปัจจัยในเรื่องของการพัฒนาทางการเมืองเป็นหลักเพื่อลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ หรือ เพื่อสร้างเสถียรภาพของภาครัฐในการบริหารจัดการนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพภายใต้การลดความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างพรรคการเมืองเมื่อได้มาจัดตั้งรัฐบาลร่วมกัน โดยการจักระบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึงการยกระดับความสมดุลระหว่างที่นั่งของผู้แทนทางการเมืองในสภากับจำนวนที่นั่งในสภาจะเป็นปัจจัยพื้นฐานอย่างสำคัญที่จะเพิ่มการขับเคลื่อนการเข้าถึงนโยบายต่างได้ง่ายขึ้นและไม่มีความขัดแย้งจากกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ภายใต้การบริหารจัดการนโยบายของภาครัฐ นอกจากนี้การเพิ่มความเป็นกลางทางการเมืองอาจมองประเด็นถึงการลดค่าใช้จ่ายในการลงทะเบียนเพื่อให้การเข้าถึงในการเลือกผู้แทนได้ง่ายขึ้นโดยส่งผลต่อระดับคะแนนที่พรรคการเมืองจะได้รับและลดระดับปัญหาของระบบการเลือกตั้งแบบ Winner-take-all จากจำนวนที่เพิ่มขึ้นในการมีส่วนร่วมทางการเมือง

Donna R. Hoffman (July, 2009) ได้ทำการศึกษาการเปรียบเทียบเกี่ยวกับระบบการเลือกตั้งระหว่างระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนและระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน โดยมองแนวความคิดการเปลี่ยนแปลงจากระบบคะแนนโหวตเป็นระบบแบบที่นั่งในระบบสภา โดยศึกษาความแตกต่างของ 1) single-member plurality (SMP) system 2) single- transferrable vote (STV) mechanism for proportionally translating votes into seat และ 3) cumulative voting (CV) mechanism โดยระบบการเลือกตั้งชนิดที่หนึ่งเป็นระบบแบบไม่เป็นสัดส่วน และผู้มีสิทธิสามารถเลือกผู้แทนได้เพียง 1 คนเพียงเท่านั้น ส่วนระบบการเลือกตั้งแบบที่สองเป็นระบบที่ผู้มีสิทธิสามารถเลือกผู้แทนตามระดับความพึงพอใจและระบบการเลือกตั้งแบบที่สามจัดว่าเป็นระบบแบบสัดส่วนโดยผู้มีสิทธิเลือกและผู้แทนจะเข้ามาที่มีที่นั่งในสภาตามสัดส่วนคะแนนที่ได้รับ แต่ต้องมีการกระจายคะแนนเท่าเทียมกัน โดยผลของการทำวิจัยเชิงโครงการจะเห็นว่าระบบที่เพิ่มความสมดุลระหว่างคะแนนโหวตและเปอร์เซ็นต์ของจำนวนที่นั่งในสภา คือระบบ Single- transferrable vote (STV) mechanism และ Cumulative voting (CV) mechanism ส่วนของระบบการเลือกตั้ง Single- member plurality (SMP) system จะเห็นว่าเป็นระบบที่เพิ่มส่วนต่างระหว่างเปอร์เซ็นต์คะแนนโหวตและเปอร์เซ็นต์ของจำนวนที่นั่งในสภาในระดับที่สูงมาก

Michael Gallagher และ Mitchell Paul (2005) ได้เรียบเรียงบทความ และได้สรุปประเด็นในส่วนข้อดีและข้อเสียของระบบการเลือกตั้งแต่ละชนิดโดยเน้นลักษณะที่แตกต่างกันทั้งหมด 8 ประเภท คือ 1) การแสดงถึงการเป็นตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริง 2) การเป็นตัวแทนของประชาชนในการกำหนดเลือก และนโยบายไปปฏิบัติตามสภาพพื้นที่ 3) การเป็นตัวแทนในทางออกแบบกฎหมาย 4) การมีส่วนร่วมของประชาชนสูงสุดในการโหวต 5) การรวมพรรคการเมืองแบบมีนโยบายและอุดมการณ์ทางการเมือง 6) การสร้างเสถียรภาพทางการเมือง 7) การบ่งชี้ถึงทางเลือกของกรใช้นโยบายของภาครัฐ 8) การมีโอกาสของประชาชนในการถอดถอนรัฐบาลภายใต้ระบบการเลือกตั้ง โดยเรียงลำดับตามตาราง โดยปัจจัยดังกล่าวบ่งชี้ถึงความสัมพันธ์เชิงบวก เป็นกลาง และ เชิงลบกับระบบการเลือกตั้ง

ตารางที่ 2.2 การเปรียบเทียบผลลัพธ์เชิงแนวคิดทางการเมืองของระบบการเลือกตั้งแต่ละชนิด

Ratings of eight electoral system types on eight criteria

Criteria	SMP	AV	2RS	Mixed compensatory	Mixed parallel	Closed list PR	Open list PR	PR- STV
1. Accuracy of representation of voters' preferences	--	-	--	++	+	++	++	+
2. Socio-demographic representation in parliament	o	o	o	o	o	+	o	o
3. Personal accountability of MPs to constituents	+	+	+	o	o	--	++	++
4. Maximization of participation opportunities for voters	--	-	-	o	o	--	+	++
5. Cohesive and disciplined parties	o	+	o	+	+	+	o	o
6. Stable effective government	++	++	o	o	o	o	o	o
7. Identifiability of government options	++	++	++	+	o	o	o	+
8. Opportunity for voters to eject governments from office	++	++	++	+	o	o	o	o

Note :

++ = strongly positive effect

+ = positive effect

- = negative effect

-- = strongly negative effect

o = neutral, or too much variation within category to make meaningful judgement, or effect seen as minor in comparison with that of other factors.

ที่มา: Michael Gallagher และ Mitchell Paul. (Editor) (2006). The Politics of Electoral Systems, Oxford University Press. p. 572

กล่าวโดยสรุปจะเห็นว่าแต่ละปัจจัยทางการเมืองในแต่ละข้อจะสะท้อนถึงผลของการใช้ระบบการเลือกตั้งในแต่ละรูปแบบ เช่น ระบบการเลือกตั้งแบบ PR-STV หรือ ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนซึ่งสะท้อนถึง 1) การแสดงถึงการเป็นตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริงเนื่องจากเป็นระบบที่พรรคการเมืองขนาดกลางและขนาดเล็กได้มีโอกาสเข้ามามีที่นั่งในสภา หรือ จัดตั้งรัฐบาลร่วมกับพรรคการเมืองที่มีขนาดใหญ่ 2) การเป็นตัวแทนของประชาชนในการกำหนด เลือก และนโยบายไปปฏิบัติตามสภาพพื้นที่ ในระดับกลางเหมือนกับระบบการเลือกตั้งอื่นๆ เนื่องจาก การรวมพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาลอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นโยบายเชิงพื้นที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากความคาดหวังของพรรคการเมืองก่อนจัดตั้งรัฐบาล 3) การเป็นตัวแทนในทางออกแบบกฎหมาย การที่พรรคการเมืองที่มีจำนวนและขนาดที่มีความ

หลากหลายจะส่งผลต่อนโยบายที่แท้จริง หรือ นโยบายเป็นรูปแบบของโครงการเชิงพื้นที่ในระดับที่สูงและส่งผลเชิงบวกมากกว่าระบบการเลือกตั้งที่ไม่เป็นแบบสัดส่วน เช่น ระบบการเลือกตั้งแบบ SMP AV และ 2RS 4) การมีส่วนร่วมของประชาชนสูงสุดในการโหวตอยู่ในระดับที่เป็นบวก เนื่องจาก เป็นระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่สะท้อนถึงนโยบายที่มีความหลากหลายของพรรคการเมืองในการกำหนดนโยบายต่าง ๆ นั้นหมายถึงการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนก่อนการเลือกตั้งและหลังการเลือกตั้ง ในทางตรงกันข้าม ปัจจัยที่กล่าวมานี้มีผลเชิงลบกับระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน เนื่องจากเป็นระบบแบบ Winner-take-all ทำให้นโยบายของพรรคการเมืองขนาดเล็กและขนาดกลางหายไปภายใต้การมีส่วนร่วมทางการเมือง เช่น ระบบการเลือกตั้งแบบ SMP AV และ 2RS 5) การรวมพรรคการเมืองแบบมีนโยบายและอุดมการณ์ทางการเมืองร่วมกันอยู่ในระดับบวกโดยเฉพาะ ระบบการเลือกตั้งแบบผสม เนื่องจาก ระบบการเลือกตั้งแบบผสมจะให้เลือกจากระบบแบบบัญชีรายชื่อซึ่งระบบการเลือกตั้งชนิดนี้จะเน้นนโยบายและอุดมการณ์ของพรรคการเมืองเป็นหลักทำพรรคการเมืองที่เข้ามาจัดตั้งรัฐบาลส่วนใหญ่จะมาจากพรรคขนาดใหญ่และเป็นแกนในการสร้างพรรคร่วมรัฐบาลที่มีการดำเนินนโยบายร่วมกัน โดยเฉพาะนโยบายสาธารณะ 6) การสร้างเสถียรภาพทางการเมืองอยู่ในระดับที่เป็นลบ เนื่องจาก ขนาดของพรรคการเมืองที่หลากหลายในการจัดตั้งรัฐบาลจะสะท้อนถึงความขัดแย้งในรูปแบบของผลประโยชน์ทางการเมืองในระยะกลางและระยะยาวในรูปแบบของการดำเนินโครงการต่างๆในระดับมหภาคส่วนใหญ่ โดยเฉพาะกลุ่มประเทศที่ด้อยพัฒนาและประเทศกำลังพัฒนาเป็นหลัก 7) การบ่งชี้ถึงทางเลือกของการใช้นโยบายของภาครัฐอยู่ในระดับที่เป็นกลาง เนื่องจาก การบริหารจัดการงบประมาณจากผลประโยชน์ของจำนวนพรรคการเมืองที่มีความหลากหลายทำให้การจัดสรรงบประมาณไม่ได้บ่งชี้ถึงทางเลือกหรือการปรับเปลี่ยนนโยบาย ซึ่งไม่เหมือนกับระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนเนื่องจากรัฐบาลมาจากพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวทำให้ทางเลือกของการปรับนโยบายง่ายขึ้นภายใต้งบประมาณที่มากกว่าในมุมมองของอัตราส่วนพรรคการเมืองต่อนโยบายสาธารณะ และ 8) การมีโอกาสของประชาชนในการถอดถอนรัฐบาลภายใต้ระบบการเลือกตั้งอยู่ในระดับที่เป็นกลาง แต่ถ้าเปรียบเทียบกับระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนความสัมพันธ์จะอยู่ในระดับที่เป็นบวก เนื่องจากจำนวนพรรคการเมืองเพียงพรรคการเมืองที่จัดตั้งรัฐบาลจะส่งผลต่อโอกาสของจำนวนที่นั่งฝ่ายค้านจะใกล้เคียงกับฝ่ายบริหารทำให้การโหวตจากสภาที่เป็นตัวแทนของประชาชนเป็นปัจจัยที่สูงมากในการถอดถอนฝ่ายบริหาร

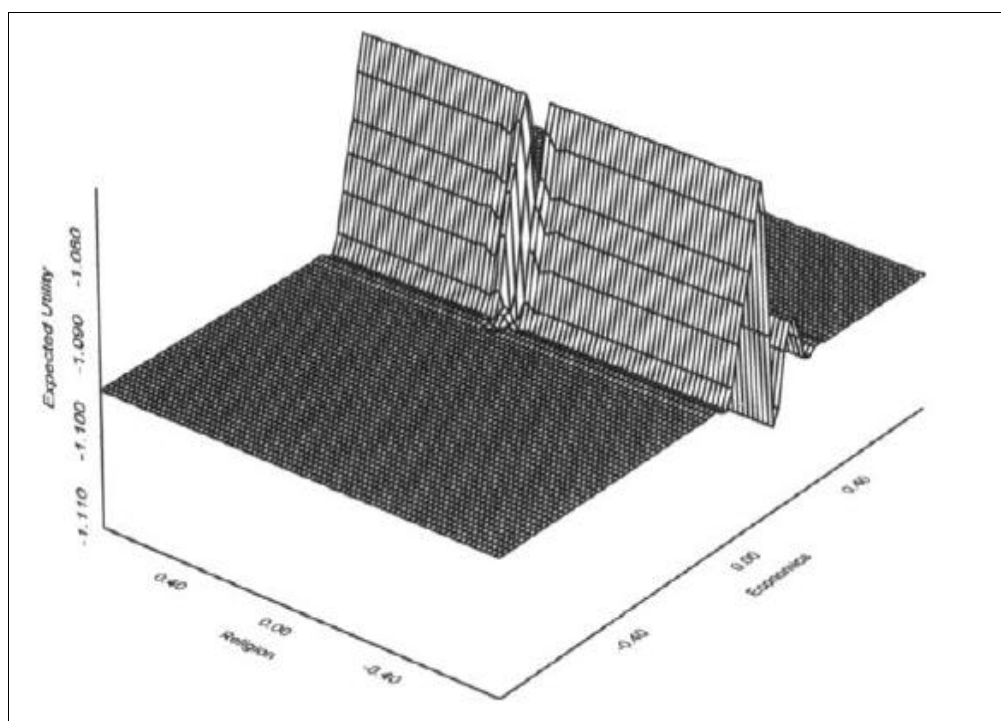
นอกจากนั้น Fabrice E. Lehoucq, (Jan., 2002) ได้เขียนแนวคิดของ Political Competition in Separation of Powers Systems หรือ การแข่งขันทางการเมืองในระบบการแบ่งแยกฝ่ายบริหารและฝ่าย

นิติบัญญัติที่มีความสัมพันธ์กับกับระบบการเลือกตั้งในรูปแบบของกฎหมายที่มีผลต่อนโยบาย นั้นหมายถึง ภาคการเมืองส่วนใหญ่ภายใต้ระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยต้องการแบ่งแยกอำนาจระหว่างฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติอย่างชัดเจน นั้นหมายถึงระบบการเลือกตั้งก่อให้เกิดระบบการแข่งขันของพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาลและระบบการเลือกตั้งยังส่งผลในการเลือกสถาบันในการคุมการบริหารราชการแผ่นดินจากฝ่ายค้าน การแยกอำนาจจากระบบการเลือกตั้งก่อให้เกิดความชัดเจนมากขึ้นเนื่องจากประชาชนสามารถแยกรูปแบบของอำนาจได้อย่างถูกต้องโดยเฉพาะระบบแบบรัฐสภา ในทางตรงกันข้ามระบบแบบประธานาธิบดีในประเทศสหรัฐอเมริกาใช้ระบบการเลือกฝ่ายบริหารแบบคณะผู้เลือกตั้งโดยใช้คะแนนคณะผู้เลือกตั้งที่รวมถึงจำนวนของวุฒิสภาที่ต้องสังกัดพรรคการเมือง ซึ่งแน่นอนว่าประชาชนอาจสับสนถึงการแบ่งแยกอำนาจจากฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งแน่นอนว่าประธานาธิบดีเหมือนจะมีอำนาจสูงสุดในการบริหารจัดการนโยบายผ่านระบบอำนาจจากนิติบัญญัติได้ง่ายเกินกับความจำเป็นถ้ามองประเด็นจากการถ่วงดุลอำนาจระหว่างฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ และที่สำคัญฝ่ายบริหารในระบบประธานาธิบดีสามารถใช้อำนาจผ่านระบบนิติบัญญัติในการออกแบบระบบสถาบันแบบเป็นทางการในการสร้างอำนาจทางการเมืองในระยะยาวในรูปแบบของนโยบายต่างๆ เช่น การออกแบบระบบการเลือกตั้งและรัฐธรรมนูญที่เอื้อต่อการสร้างความเสถียรภาพของพรรคการเมือง เป็นต้น ดังนั้น การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่สามารถแบ่งแยกอำนาจของฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติอย่างชัดเจนจะสามารถยกระดับความสมดุลทางการเมืองที่ส่งผลต่อนโยบายที่มีประสิทธิภาพได้อย่างชัดเจนและดีขึ้นจากระบบการเลือกตั้งที่รวบอำนาจกับฝ่ายบริหารเพียงอย่างเดียว โดยเฉพาะกลุ่มประเทศที่ด้อยพัฒนาและกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนา เป็นต้น

Kevin M. Quinn และ Andrew D. Martin (Nov., 2002) ได้อธิบายถึงรูปแบบของทฤษฎีของการแข่งขันในระบบการเลือกตั้งที่ได้มีการตั้งสมมติฐานที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยของผู้นำพรรคการเมืองที่มีแรงจูงใจในการเพิ่มส่วนแบ่งการลงคะแนนเสียงในระบบรัฐสภา โดยถ้ามองจากระบบการเลือกตั้งแบบเสียงข้างมากเป็นพื้นฐานในระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนจะเห็นว่าการตั้งสมมติฐานอาจไม่เป็นดังที่กล่าวมาเนื่องจากจะมีเพียงแค่ระบบ สองพรรคการเมืองขนาดใหญ่ในระบบรัฐสภา แต่อย่างไรก็ตามถ้าจับประเด็นในเรื่องระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน จะเห็นว่ามีการแข่งขันในระบบพรรคการเมืองที่สูงโดยเฉพาะการแข่งขันในการเข้ามามีที่นั่งในระบบรัฐสภาภายใต้การแข่งขันในการเสนอนโยบายสาธารณะก่อนการเลือกตั้งจะมีความสัมพันธ์กับการเสนอนโยบายสาธารณะที่ดีขึ้นเพื่อการได้ที่นั่งในรัฐสภาอาจไม่เกี่ยวข้องมากเท่าไรเนื่องจากปัจจัยของนโยบายที่มีความใกล้เคียงกันภายใต้ความคาดหวังของกลุ่มผลประโยชน์

ต่างๆ หรือความเชื่อเกี่ยวกับประชาชนและพฤติกรรมลงคะแนนเสียง มากกว่าการเสนอนโยบายที่ต้องการที่หนึ่งในระบบรัฐสภาโดยเฉพาะที่นั่งในฝ่ายบริหาร โดยKevin M. Quinn และ Andrew D. Martinได้นำเสนอรูปแบบทฤษฎีการทดสอบข้อมูลจากการเลือกตั้งรัฐสภา 1989ของโดยใช้วิธีลูกโซ่Markov และ Monte Carloเพื่อประเมินความเชื่อของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมลงคะแนนเสียง

รูปภาพที่ 2.2 รูปแบบจำลองความคาดหวังของประชาชนกับความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายทางด้านศาสนาและนโยบายทางด้านเศรษฐกิจ

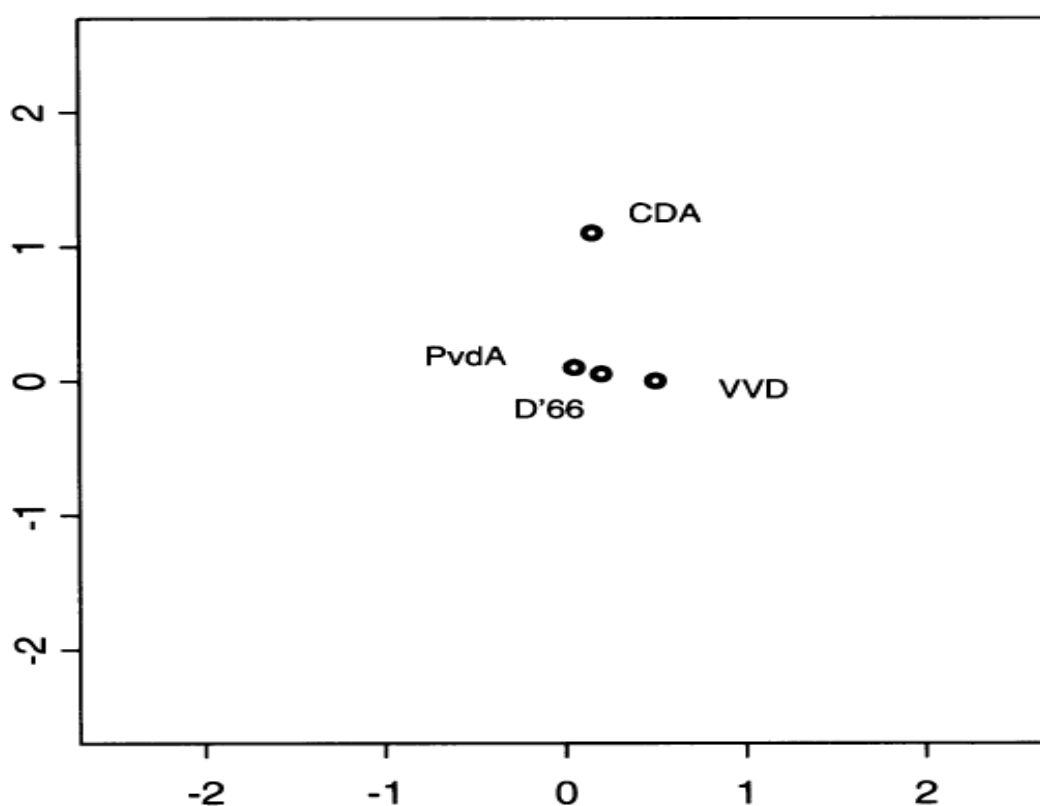

ที่มา: Kevin M. Quinn and Andrew D. Martin. Nov., 2002. An Integrated Computational Model of Multiparty Electoral Competition, Statistical Science, Vol. 17, No. 4, Voting and Elections, pp. 416.

จากผลลัพธ์จากรูปภาพ 2.2 และ 2.3 จะเห็นว่าระบบการเลือกตั้งแบบระบบหลายพรรค หรือระบบพรรคการเมืองหลายพรรคในการจัดตั้งนโยบาย โดยจะเห็นว่าพรรคCDA(Christen Democratisch) หรือ พรรคคริสเตียนประชาธิปไตยที่ถูกสร้างขึ้นในปี 1980ที่เน้นนโยบายสังคมในด้านทางศาสนาเป็นหลัก และพรรค PvdA(Par-tij van de Arbeid) หรือ พรรคสังคมประชาธิปไตยที่เน้นนโยบายเศรษฐกิจในรูปแบบสังคมเสรีนิยมที่เน้นนโยบายที่มีความแตกต่างกัน แต่ในที่สุดเมื่อมีการจัดตั้งรัฐบาลในฝ่ายบริหาร

ร่วมกันการทดลองในเรื่องของนโยบายจะเกิดขึ้นภายใต้ความคาดหวังของภาคประชาชนโดยแนวโน้มของนโยบายจะเป็นรูปแบบเสรีประชาธิปไตยที่มีนโยบายทางสังคมและเศรษฐกิจร่วมกันโดยพรรคทั้งสอง คำนึงถึงประโยชน์ทางการเมืองร่วมกันภายใต้ระบบการเลือกตั้งที่เอื้ออำนวยให้กับการเจรจาต่อรองในเรื่องที่เกี่ยวข้องจากผลประโยชน์ทางนโยบาย เนื่องจากพรรคการเมืองได้ทำความเข้าใจพฤติกรรมการณ์การลงคะแนน การเลือกกลยุทธ์และการจัดตั้งรัฐบาลร่วมกัน หรือการก่อตัวของรัฐบาลซึ่งรวมถึงการออกกฎหมายที่อยู่ภายใต้การกำหนด เลือกลง และนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ

รูปภาพที่ 2.3 จุดดุลยภาพของการวางนโยบายก่อนการเลือกตั้ง

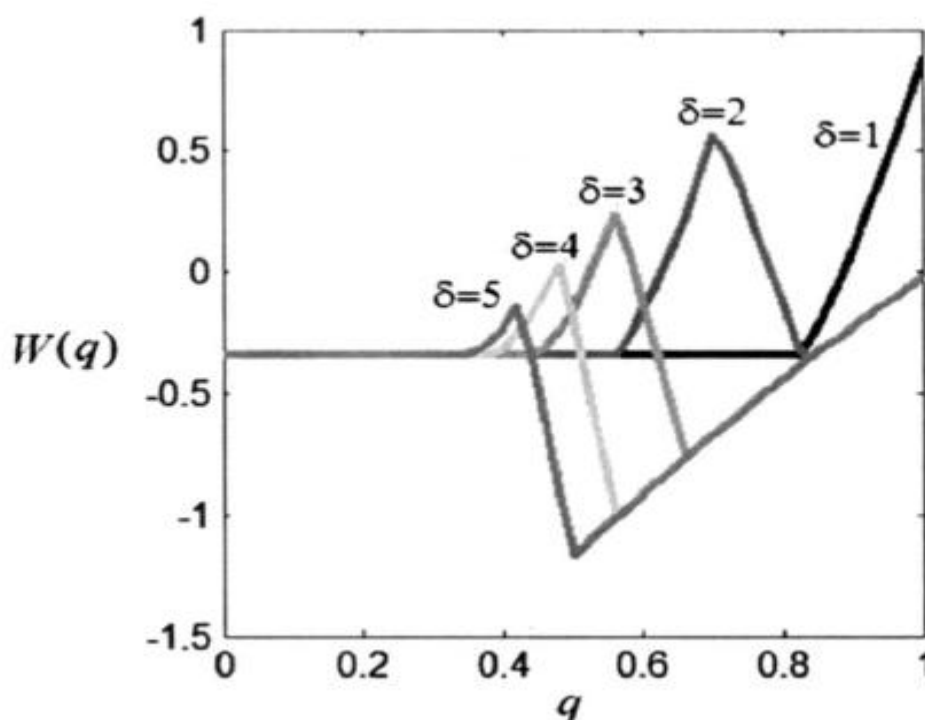
ที่มา: Kevin M. Quinn and Andrew D. Martin. Nov., 2002. An Integrated Computational Model of Multiparty Electoral Competition Source: Statistical Science, Vol. 17, No. 4, Voting and Elections, pp. 416.

นอกจากนั้น Kevin M. Quinn และ Andrew D. Martin ได้สรุปว่าความเข้าใจในเรื่องการพัฒนาทางการเมืองในระยะยาวจะต้องไม่ใช่การคำนึงถึงพฤติกรรมของประชาชน และนโยบายในรูปแบบต่างๆ ของพรรคการเมืองเพียงเท่านั้น แต่จะต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างระบบการเลือกตั้งและพฤติกรรมของพรรคการเมืองในการเจรจานโยบายร่วมกันในการจัดตั้งรัฐบาล เพราะนั่นคือปัจจัยของรูปแบบของนโยบายที่แท้จริงที่ส่งผลต่อการยกระดับสถานะทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมโดยรวมของประเทศ

หรือ การทำวิจัยเรื่องการเมืองจะต้องตั้งสมมติฐานและมองประเด็นจาก 1) รูปแบบของระบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึงการจัดสรรที่นั่งในระบบรัฐสภา 2) การรวมพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาล และ 3) การจัดตั้งรัฐบาลที่ส่งผลต่อผลลัพธ์ในการใช้นโยบายในระยะยาว (the coalition structures translating into policy effects and government benefits in the long run)

Jin-Hyuk Kim (Sep 2008) ได้เขียนบทความที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มของระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนและระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน ที่ส่งผลต่อระดับสวัสดิการของประชาชนที่จะเสียไปของการได้ที่นั่งในสภา โดยแบบทดลองได้วางกรอบและเงื่อนไขว่า q บ่งชี้ถึงระดับของระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตจากระดับเป็นสัดส่วนจนถึงระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน นั่น คือ $q \in [0, 1]$ นอกจากนั้นยังรวมถึง W คือ สวัสดิการของประชาชน และ δ ซึ่งอธิบายถึงระดับคุณภาพของผู้แทนที่จะได้เป็นตัวแทนของประชาชนในการเข้ามาบริหารประเทศนอกจากนั้น Jin-Hyuk Kim ได้มองประเด็นถึงระบบการเลือกตั้งที่อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ (Constitutional choices) โดยระบบผสมจะสะท้อนถึงผู้มีสิทธิเลือกตั้งจากเขตเลือกตั้งเลือกที่มีคุณภาพสูงโดยไม่ต้องหาเสียงมากเกินไปจากการการระดมทุนของพรรคการเมืองโดยสามารถวิเคราะห์ค่าที่ออกมาจะเห็นว่าเป็นรูป V Shape ที่ประกอบไปด้วย $q \in [0.5, 0.7]$ และ $\delta \in [5, 3]$ อยู่ในระดับที่ก่อให้เกิดผลประโยชน์ทางการเมืองจากระบบการเลือกตั้งแบบผสมมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับระบบการเลือกตั้งแบบเสียงข้างมากเพียงอย่างเดียว โดย ผลของการจำลองแสดงให้เห็นว่าระบบการเลือกตั้งแบบผสมเป็นระบบการเลือกตั้งได้ดีที่สุดและส่งผลต่อปัจจัยของคุณภาพของผู้แทนและระดับการระดมทุน

รูปภาพ 2.4ความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มของระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนถึงระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนและระดับสวัสดิการของประชาชน

ที่มา: Jin-Hyuk Kim. Sep. 2008. A Welfare Simulation of Mixed-Member Electoral Systems Public Choice, Vol. 136, No. 3/4 pp. 453.

กล่าวโดยสรุป ระบบการเลือกตั้งแบบผสม หรือ การเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียวเสี่ยงข้างมาก ควบคู่กับระบบบัญชีรายชื่อจะสะท้อนถึงการเพิ่มโอกาสของผลประโยชน์ที่ประชาชนจะเลือกผู้แทนที่สะท้อนถึงนโยบายได้ดีที่สุดโดยไม่ต้องกังวลถึงนโยบายที่มีความหลากหลายจนเกินไปและการระดมทุนจากภาคประชาชนก่อนการหาเสียงและการเลือกตั้ง เนื่องจากระบบการเลือกตั้งแบบผสมสะท้อนถึงการลดต้นทุนของการหาเสียงในแต่ละเขตเพราะผู้แทนอยู่ในสังกัดของพรรคการเมืองในรูปแบบนโยบาย ดังนั้นประชาชนก็จะเลือกนโยบายผ่านยุทธศาสตร์ของพรรคการเมืองและเลือกผู้แทนเขตจากการแบ่งเขตที่ไม่ใหญ่เกินไป โดยแบบทดลองได้สรุปว่าจุดดุลยภาพที่ดีที่สุดคือ การใช้อัตราการแข่งขันในสัดส่วน 50 เปอร์เซ็นต์และ 70 เปอร์เซ็นต์และส่วนที่เหลืออาจจัดสรรในระบบแบบบัญชีรายชื่อเพียงเท่านั้น

นอกจากนั้นการศึกษาถึงปัจจัยเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบระบบเลือกตั้งนั้นสามารถแบ่งออกเป็นหลักๆ คือ 1) ปัจจัยทางการเมืองที่มีผลโดยตรงในการวางกรอบและเงื่อนไขในกระบวนการ

เลือกตั้ง และ 2) ปัจจัยทางการเมืองที่ไม่ส่งผลโดยตรงในการวางกรอบและเงื่อนไขต่อโครงสร้างอำนาจและรูปแบบทางการเมือง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) ปัจจัยทางการเมืองที่มีผลโดยตรงในการวางกรอบและเงื่อนไขในกระบวนการเลือกตั้ง ได้แก่ กฎและระเบียบที่สำคัญในการวางขอบเขตของการเลือกตั้ง องค์กรที่ทำหน้าที่โดยตรงในการรับผิดชอบและควบคุมการเลือกตั้ง เช่น สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) นอกจากนั้น อาจรวมถึง กฎและระเบียบการหาเสียงของพรรคการเมือง เช่น กระบวนการการให้เงินสนับสนุนพรรคการเมือง เป็นต้น

2) ปัจจัยทางการเมืองที่ไม่ส่งผลโดยตรงในการวางกรอบและเงื่อนไขต่อโครงสร้างอำนาจและรูปแบบทางการเมือง แต่เป็นผลของปัจจัยทางการเมืองที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการวางกรอบและขอบเขตของนโยบาย ได้แก่ รูปแบบของที่มาและอำนาจรัฐธรรมนูญ ระบบโครงสร้างอำนาจของรัฐบาล ระยะเวลาของการดำรงตำแหน่งทางการเมือง ระดับการพัฒนาในรูปแบบของนโยบายทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จำนวนกลุ่มผลประโยชน์ จำนวน ขนาดของพรรคการเมือง ความหลากหลายของนโยบาย และพฤติกรรมทางการเมือง (พฤติกรรมของภาครัฐในการกำหนด เลือกนโยบายที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในภาคประชาชน) เป็นต้นนอกจากนั้น ถ้ามองประเด็นของปัจจัยเชิงพฤติกรรมของภาครัฐจะเห็นว่า กระบวนการในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งยังเป็นอีกประเด็นสำคัญภายใต้กระบวนการของการเลือกตั้งที่มีผลต่อการตอบสนองนโยบายต่างๆของภาคประชาชน เนื่องจากเป็นกระบวนการและวิธีการที่ผู้สมัครสื่อสารกับประชาชนจะเป็นในรูปแบบอุดมการณ์เชิงนโยบายของพรรคการเมือง

แนวคิดทางการเมืองจาก เดวิด ฟาเรลล์ (David Farrell) ได้วางแนวคิดและสรุปปัจจัยตัวแปรต้นที่มีผลกระทบต่อตัวแปรตาม คือ ระดับการได้ชัยชนะจากการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งไว้ว่ามี 3 ประเด็นได้แก่

- 1) รูปแบบของระบบการเมืองการปกครองเช่น ประเทศที่ใช้ระบบประธานาธิบดี จะมีรูปแบบของการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งจะเน้นไปที่ตัวบุคคลเป็นหลักในการเป็นตัวแทนของคณะผู้แทนในการเลือกทางอ้อมมากกว่าการเลือกจากความสัมพันธ์ระหว่างพรรคการเมืองและนโยบายเป็นหลัก แต่ในระบบรัฐสภา จะมีรูปแบบของการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งที่เน้นนโยบายจากพรรคการเมืองเป็นหลักมากกว่าตัวบุคคล เนื่องระบบรัฐสภาจะเน้นการจัดตั้งรัฐบาลที่มากกว่า สอง พรรคการเมืองเป็นส่วนใหญ่
- 2) กฎหมายการเลือกตั้งจะเป็นปัจจัยต้นในการควบคุมพฤติกรรมทางการเมืองในการรณรงค์หาเสียงการเลือกตั้งเนื่องจากเป็นกฎเกณฑ์ภายใต้รัฐธรรมนูญที่ได้ระบุถึงขอบเขตและหน้าที่ต่างๆ โดยกฎหมายการเลือกตั้งอาจรวมถึงรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างระบบการเลือกตั้งและรูปแบบการหาเสียงของพรรคการเมือง เช่น ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนมักส่งเสริมการรวมศูนย์ของการรณรงค์หาเสียงจากพรรคการเมืองใน

ระบบบัญชีรายชื่อที่มีผลต่อระบบเขต ระบบการเลือกตั้งแบบเสียงส่วนมากนั้นในระบบเขตจะสะท้อนถึง การหาเสียงเลือกตั้งในรูปแบบของการหาเสียงเชิงพื้นที่ เป็นต้น และ3)ระบบสื่อสารมวลชน เป็นระบบที่มี บทบาทมากในปัจจุบันและอาจมองไปถึงประเด็นของการตลาดทางการเมือง โดยระดับของการมีบทบาท ของสื่อสารมวลชนจะขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ในการเลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญ โดยสามารถอธิบาย ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของสื่อมวลชนและรูปแบบของสภาพทางเศรษฐกิจภายใต้มุมมองของ เศรษฐศาสตร์การเมือง โดยสามารถแบ่งบทบาทออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) สภาพทางเศรษฐกิจของ ประชาชนขึ้นอยู่กับระบบทุนเป็นหลัก หรือ Capital-intensive คือ สภาพระบบทุนนิยมที่เชื้อต่อการใช้สื่อ หรือ ขอบเขตของระบบที่ไม่มีกฎเกณฑ์ในการปิดกั้นในการใช้สื่อเพื่อรณรงค์หาเสียง แต่จะสะท้อนถึงการระดม ทุนเพื่อการหาเสียงและการแข่งขันการหาเสียงจากการเสนอนโยบายเป็นหลัก และระบบนี้จะเอื้อให้กับ พรรคการเมืองขนาดใหญ่มากกว่าพรรคการเมืองขนาดเล็กที่ไม่มีทุนเพียงพอในการใช้สื่อในการหาเสียง หรือ การระดมทุนจากภาคเอกชนและ2) สภาพทางเศรษฐกิจของประชาชนขึ้นอยู่กับระดับแรงงานของคน เป็นหลัก หรือ Labour-intensive ที่เป็นระบบสื่อสารมวลชนมีบทบาทน้อยมากในการรณรงค์หาเสียง เลือกตั้งเนื่องจากสภาพทางเศรษฐกิจไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้สื่อที่มีผลโดยตรงต่อประชาชนในพื้นที่

นอกจากนั้น แนวคิดของ Max Weber ได้ทำความเข้าใจว่าระบบการเลือกตั้งจำเป็นต้องอาศัย การศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมทางการเมือง (Political Behaviors) ระหว่างภาคประชาชนและภาครัฐที่มี ผลต่อระบบสถาบัน หรือ รูปแบบพฤติกรรมของภาครัฐที่สะท้อนถึงตัวแทนจากภาคประชาชนผ่าน กระบวนการในการใช้อำนาจในรูปแบบของนโยบายสาธารณะภายใต้ระบบการเลือกตั้งที่จัดสรร ผลประโยชน์ทางการเมือง ตัวอย่างของพฤติกรรมทางการเมือง เช่น การออกเสียงประชามติในการยอมรับ รัฐธรรมนูญ จำนวนที่นั่งในสภาที่มีผลต่อการดำเนินนโยบายภายใต้งบประมาณ เป็นต้น นอกจากนี้ Max Weber แบ่งลักษณะของพฤติกรรมการเลือกตั้งของภาคประชาชนออกเป็น 4 ประเภท เช่น 1) การออก เสียงการเลือกตั้งเป็นการกระทำที่มีเจตจำนงเชิงเหตุผลการที่ผู้เลือกตั้งได้คำนึงถึงผลพวงจากการไปใช้สิทธิ เลือกตั้ง เพื่อสนับสนุนการกำหนดนโยบายของภาครัฐที่มีความสอดคล้องกับผลประโยชน์ของตน โดยใช้ การออกเสียงเลือกตั้งเป็นหนทางในการแสดงออกเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ 2) การออกเสียงเลือกตั้ง ซึ่งบ่งชี้พฤติกรรมของประชาชนที่มองระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยซึ่งเป็นพื้นฐานของการเลือกตั้ง 3) การออกเสียงการเลือกตั้งที่ตัดสินใจเลือกจากตัวบุคคลมากกว่าจะพิจารณาจากนโยบายของพรรค การเมืองและ 4) การออกเสียงการเลือกตั้งซึ่งบ่งชี้พฤติกรรมของประชาชนภายใต้กรอบและเงื่อนไขของ

วัฒนธรรมทางการเมือง โดยอาจไม่ได้ตระหนักถึงระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยซึ่งเป็นพื้นฐานของการเลือกตั้ง

Carles Boix (1999) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการเลือกระบบการเลือกตั้ง (A Theory of The Selection of Electoral Systems) ไว้ในบทความเรื่อง “Setting the Rules of the Game: The Choice of Electoral Systems in Advanced Democracies.” อย่างน่าสนใจว่า การนำระบบการเลือกตั้งที่มีความแตกต่างกันจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมทางการเมืองในระยะกลางและระยะยาวเช่น แนวคิดของระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนมีความแตกต่างจากแนวคิดระบบการเลือกตั้งแบบเสียงข้างมาก ทั้งในกระบวนการคิดคำนวณคะแนนเสียง จำนวนผู้แทนที่มาจากพรรคการเมืองที่แตกต่างกัน คะแนนของพรรคการเมืองที่ได้กับจำนวนที่นั่งในสภา และการเข้ามาของพรรคการเมืองที่เกิดขึ้นใหม่ เป็นต้น

นอกจากนั้นแล้ว Carles Boix (1999) ยังได้กล่าวถึงแนวคิดของ Rogowski (1987) ว่าความสัมพันธ์ของระบบผู้แทนภายใต้รูปแบบของระบบการเลือกตั้งกับแนวคิดด้านเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศมีความสัมพันธ์เชิงบวก หรือ การยกระดับความร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศกับระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน (Trade and proportional representation) นั้นมีความเชื่อมโยงกัน เช่น รัฐที่มีระบบเศรษฐกิจแบบก้าวหน้าที่ยินยอมายที่ยกระดับเศรษฐกิจเป็นหลักจากปัจจัยการยกระดับทางการค้าระหว่างประเทศ และการนำระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนจะช่วยและส่งผลต่อโครงสร้างของที่นั่งในรัฐสภาที่มาจากพรรคการเมืองที่มีความหลากหลายในการดำเนินนโยบายการค้าระหว่างที่มีความหลากหลายเช่นกัน เนื่องจากปัจจัยของการเลือกผลประโยชน์ทางการเมืองกับกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆที่มีความหลากหลาย และถ้ามองจากขนาดของพื้นที่เขตภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนจะส่งผลเชิงบวกกับการนำนโยบายระหว่างประเทศมากรอบระดับการพัฒนาเศรษฐกิจเชิงพื้นที่ภายใต้ระบบการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น

นอกจากนั้น แนวคิดในการวัดและประเมินระบบการเลือกตั้งว่าสามารถสร้างความสมดุลระหว่างสัดส่วนเปอร์เซ็นต์คะแนนเสียงของผู้แทนและสัดส่วนเปอร์เซ็นต์จำนวนที่นั่งได้หรือไม่และส่งผลโดยตรงกับนโยบายอย่างไร (The Measurement of Electoral Systems) โดย Carles Boix (1999) กล่าวถึงการดำเนินนโยบายต่างๆโดยคำนึงถึงกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆและการคำนึงถึงแนวคิดการเปิดเสรีทางเศรษฐกิจนั้นเป็นปัจจัยสำคัญในการออกแบบระบบการเลือกตั้งอย่างเหมาะสมกับสภาพการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม โดยระบบการเลือกตั้งควรมีเครื่องชี้วัดในเรื่องของสัดส่วนได้อย่างมีความเหมาะสม ทำให้แนวคิดการคัดเลือกระบบเลือกตั้งมีความสำคัญ เช่น เครื่องมือวัดแบบ Effective

Electoral Threshold โดยผลของการวัดจะบ่งชี้ถึงร้อยละของคะแนนเสียงที่ยอมรับภายใต้ที่นั่งในสภาหรือสามารถวัดจากสัดส่วนคะแนนเสียงของแต่ละระบบที่สะท้อนถึงผู้แทนในระบบรัฐสภาที่บ่งชี้ถึงความสมดุลทางอำนาจของอัตราส่วนพรรคการเมืองที่ส่งผู้แทนในการเลือกตั้ง และโดยส่วนใหญ่แนวคิดการวัดระดับความสมดุลของโครงสร้างทางการเมืองยังมีความเชื่อมโยงถึงการจัดสรรผลประโยชน์เชิงนโยบายต่างๆกับกลุ่มผลประโยชน์อีกด้วย

Carles Boix (1999) ได้กล่าวถึงกรอบและเงื่อนไขของระบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึงความเป็นเสถียรภาพในทางการเมือง (Electoral Rules as Generators of Political Stability) โดยวรรณกรรมที่เกี่ยวกับการเลือกตั้งให้ความสำคัญของระบบผู้แทนแบบสัดส่วนว่าเป็นระบบที่สะท้อนถึงการเพิ่มโอกาสของพรรคการเมืองขนาดกลางและขนาดเล็กในการจัดตั้งรัฐบาลและระบบการเลือกตั้งนี้ก่อให้เกิดความเป็นไปได้ในการลดความขัดแย้งทางการเมืองในรูปแบบของนโยบาย (Lijphart, 1977; Rokkan 1970, 157) โดยจะเห็นว่าแนวโน้มประเทศในยุโรปส่วนใหญ่ในการเลือกและนำระบบการเลือกตั้งมาใช้มีลักษณะที่เปลี่ยนไปโดยใช้ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนมากขึ้นโดยเฉพาะในประเทศที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรมที่มีความหลากหลาย นอกจากนั้นแล้วระบบเสียงข้างมากยังแบ่งแยกทำให้เกิดความแตกต่างทางด้านภาษา และศาสนามากขึ้น

จรัส สุวรรณมาลา (2554) ได้เขียนบทความในเรื่อง การก้าวข้ามกับดักของการกระจายอำนาจสู่จังหวัดจัดการตนเองในหนังสือประเด็นท้าทายการกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่นไทยโดยให้ความเห็นเกี่ยวกับการจะอาจของไทยว่าองค์การปกครองท้องถิ่นมีความล้มเหลวในการดำเนินการภารกิจของท้องถิ่นอย่างขาดประสิทธิภาพโดยเฉพาะภารกิจที่มีการถ่ายโอนจากส่วนกลางในด้านการบริหารจัดการงบประมาณโดยอ้างจากข้อมูลความเหลื่อมล้ำของค่าเฉลี่ยรายได้ต่อหัวในปี 2550 ว่า “ค่าเฉลี่ยรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรในจังหวัด (GPP per capita) ทั่วประเทศในปี 2550 เท่ากับ 115,488 บาทต่อคนต่อปี แต่มีจังหวัดเพียง 17 จังหวัดเท่านั้นที่รายได้ต่อหัวของประชากรสูงกว่าค่าเฉลี่ยส่วนจังหวัดที่เหลืออีก 59 จังหวัดมีรายได้เฉลี่ยประชากรต่อหัวต่ำกว่าค่าเฉลี่ยทั้งประเทศ” (p.2) โดยได้ให้ประเด็นหลักๆของปัญหาในการเข้าถึงของภาครัฐ คือ 1) ปัญหาของความไม่เข้าใจความแตกต่างและความต้องการของประชาชนในระดับพื้นที่ 2) การตั้งระดับภาษีท้องถิ่นไม่มีประสิทธิภาพซึ่งสะท้อนถึงการล้มเหลวของการจัดเก็บภาษี 3) ปัญหาของนโยบายที่ขาดประสิทธิภาพโดยนโยบายต่างๆขึ้นอยู่กับผลประโยชน์ทางการเมืองเพียงอย่างเดียวมากกว่าจะดำเนินนโยบายที่มีความเชื่อมโยงกับการมีส่วนร่วมจากภาคประชาชน ดังนั้น บทความนี้พยายามให้ภาครัฐคำนึงถึงนโยบายเชิงพื้นที่โดยเฉพาะนโยบายที่เป็น

รูปแบบเดียวกันทั้งจังหวัดเนื่องจากการกำหนดเลือกและนํานโยบายไปปฏิบัติที่มีผลลัพธ์ของนโยบายแบบเดียวกันการบริหารจัดการนโยบายก็จะง่ายขึ้นและอาศัยหลักการจาก ความได้เปรียบเชิงพื้นที่ที่ส่งผลต่อนโยบายที่มีความเสมอภาคและสามารถยกระดับการมีส่วนร่วมของนโยบายในระยะยาว

อารยะ ปรีชาเมตตา (2554) ได้เขียนบทความในเรื่อง การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิตในระดับจังหวัดและความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น ในหนังสือประเด็นท้าทายการกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่นไทยโดยได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการลดความเหลื่อมล้ำจะต้องอาศัยการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมและการเคลื่อนย้ายตลาดแรงงานซึ่งแนวคิดดังกล่าวจะมีผลโดยตรงต่อรายได้ในส่วนท้องถิ่น จากการศึกษา อารยะได้ใช้หลักการของการวิจัยเชิงปริมาณที่สะท้อนถึงการสะสมทุนของมนุษย์ หรือ Accumulated human capital ซึ่งการสะสมทุนจะทำให้อัตราค่าจ้างแรงงานมีระดับที่สูงขึ้นภายใต้อัตราของประชากรในวัยแรงงานจะมีจำนวนน้อยลงอารยะได้ใช้เครื่องมือทางคณิตศาสตร์ในการวัดระดับการกระจุกตัวของเคลื่อนย้ายแรงงานในภาคอุตสาหกรรมในระหว่างปี พ.ศ. 2540 ถึง พ.ศ. 2550 โดยผลลัพธ์ของการศึกษาสะท้อนถึงการประเมินจากค่า Excess Churning Index จำแนกเป็นรายจังหวัด ค่าที่ออกมาในระดับที่สูงจะส่งผลถึงการเคลื่อนย้ายแรงงานและการลงทุนของอุตสาหกรรมในระดับที่ต่ำเช่น สยามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีปัญหาของความมาสงบ นอกจากนั้น ถ้ามองจากกลุ่มจังหวัดที่มีระดับต่ำของค่า Excess Churning Index คือ จังหวัด ปทุมธานี อยุธยา นครราชสีมา ชลบุรี และระยอง เป็นต้น ซึ่ง Excess Churning Index ในระดับที่ต่ำจะสะท้อนถึงการเพิ่มขึ้นของการสะสมทุนมนุษย์ในระยะยาวและอาจมองถึงการลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจของท้องถิ่นได้ โดยนักวิจัยมองว่าแนวคิดของอารยะ จะเป็นแนวคิดที่อาจเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่าง Excess Churning Index และการออกแบบระบบการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่นในรูปแบบของนโยบายภาครัฐในการยกระดับการสะสมทุนของมนุษย์และการยกระดับการจัดเก็บภาษีที่ไปทางเดียวกันในระดับบวก

Nigel Nicholson, Steven G. Cole and Thomas Rocklin (1986) ได้ทำการทดลองทางการเมืองที่จะสะท้อนถึงระบบการเลือกตั้งที่มีผลต่อการจัดตั้งรัฐบาลในระบบรัฐสภาโดยอ้างว่า

“The study supported the hypothesis that the proportional representation elec-toral system would produce more centralist parliaments than would the single- member-plurality-district electoral system when the popular vote does not provide substantial support for either Left or Right.” (p.103)

คำอ้างดังกล่าวเสนอแนวคิดที่สำคัญสำหรับระบบการเลือกตั้งระหว่างระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน และระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียวว่าระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนจะสังเกตเห็นประเด็นในเรื่องของพรรคการเมืองขนาดใหญ่ที่เป็นแกนกลางทางนโยบายในการจัดตั้งรัฐบาลผสม ในทางกลับกัน ระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียวแบบเสียงข้างมากจะไม่สนับสนุนการจัดตั้งรัฐบาลผสมที่มีนโยบายในระบบทุนนิยมและสังคมนิยมเหมือนกับระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนที่ออกแบบการเลือกตั้งจากการจัดความสมดุลทางการเมืองจากพรรคขนาดใหญ่ที่ต้องการพรรคที่มีความแตกต่างทางนโยบาย สำหรับที่นั่นที่หลีกเลี่ยงจากการโหวตของประชาชน ซึ่งระบบการเลือกตั้งชนิดนี้จะสะท้อนถึงนโยบายเชิงพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพในรูปแบบการบริหารจัดการนโยบายผ่านนโยบายทางการคลังท้องถิ่นเพื่อลดระดับความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น

Patrick Fournier, André Blais, Richard Nadeau, Elisabeth Gidengil และ Neil Nevitte, (Mar., 2003) ได้เขียนบทความความสำคัญของการกำหนดและการเลือกนโยบายภาครัฐที่มีผลต่อคะแนนโหวตโดยใช้กรณีศึกษาของประเทศแคนาดาในปี 1997 ว่าประชาชนให้ความสำคัญกับประเด็นหรือปัจจัยอะไรที่เป็นตัวกำหนดระดับคะแนนโหวต หรือผลประโยชน์ทางการเมืองที่จะได้รับ โดยผลจากการศึกษาจะเห็นว่า ประชาชนจะคำนึงถึงผลการดำเนินนโยบายของภาครัฐในแต่ละนโยบายที่สนใจเป็นสำคัญโดยไม่คำนึงถึงนโยบายอื่นๆ โดยสรุปว่าพฤติกรรมของการโหวตจะขึ้นอยู่กับปัจจัยของนโยบายที่สนใจเพียงเท่านั้นถึงแม้ว่านโยบายอื่นๆจะก่อให้เกิดความล้มเหลวก็ตาม

ระบบการเลือกตั้งในประเทศสหรัฐอเมริกา²

Michael Gallagher และ Mitchell Paul (2005) ได้ศึกษาและมีการรวบรวมการวิเคราะห์รูปแบบระบบการเลือกตั้งชนิดต่างๆโดยมีบทหนึ่งได้ทำการวิเคราะห์รูปแบบระบบการเลือกตั้งของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมองว่าประเทศสหรัฐอเมริกามีระบบการเลือกตั้งที่ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบททางการเมือง และการปกครอง เนื่องจากปัจจัยขนาดของพื้นที่ และจำนวนประชากรในประเทศ เช่น การปกครองของระบบสหพันธรัฐ (Federalism) ที่มีการให้อำนาจในรูปแบบประธานาธิบดี (Presidential system) โดยประธานาธิบดีจะถูกเลือกจากประชาชนทางอ้อม โดยมีวาระในการดำรงตำแหน่ง 4 ปี นอกจากนั้น ประเทศสหรัฐอเมริกาใช้ระบบการเลือกตั้งแบบ Electoral College หรือ คณะผู้แทนซึ่งมีคะแนนเสียงทั้งหมดจำนวน 538 เสียงโดยประกอบด้วยจำนวนผู้แทนสมาชิกสภาองเกรส (Congress) 438 คนและวุฒิสมาชิกจำนวน 100 คนเมื่อพิจารณาพรรคการเมืองต่างๆในประเทศสหรัฐอเมริกาจะพบว่า จะมีจำนวนพรรคการเมืองเพียง 5 พรรคการเมือง เช่น พรรคเดโมแครต พรรครีพับลิกัน พรรคเสรีนิยม

² ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์. 2543. **ธนกิจการเมืองกับการปฏิรูปการเมือง**. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย สถาบันพระปกเกล้า. กรุงเทพฯ.

พรรครัฐธรรมนุญ และพรรคกรีน เป็นต้น ซึ่งประธานาธิบดีที่ชนะจะต้องได้คะแนนเสียงจากคณะผู้แทนที่มากกว่าครึ่งหนึ่งของคณะผู้แทนทั้งหมด ในส่วนของรัฐสภาจึงประกอบไปด้วย 2 สภา ได้แก่³

1) สภาผู้แทนราษฎรที่มาจากระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนและเป็นการเลือกโดยตรงจากประชาชน ซึ่งมีวาระ 2 ปี

2) สมาชิกวุฒิสภา แต่ละมลรัฐจะเลือกตั้งมลรัฐละ 2 คน มีวาระอยู่ในตำแหน่ง 6 ปีโดยจะมีการพ้นจากตำแหน่งจำนวนหนึ่งในสามทุก 2 ปี

ดังนั้น การเลือกตั้งของประเทศอเมริกาสามารถแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) การเลือกตั้งประธานาธิบดีเป็นการเลือกตั้งโดยตรงจากคณะผู้แทนและทางอ้อมจากประชาชน 2) การเลือกตั้งวุฒิสภาซึ่งเป็นตัวแทนของแต่ละมลรัฐ และ 3) การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยตรงจากประชาชน

การออกแบบระบบการแข่งขันทางการเมืองในระบบประธานาธิบดี โดยระบบการเลือกตั้งของสหรัฐอเมริกาจะเห็นว่าเป็นระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนจากการนับคะแนนเสียงข้างมากในแต่ละมลรัฐซึ่งกระบวนการที่เกิดขึ้นเหมาะสมกับบริบทของระบบสถาบันของประเทศ เนื่องจาก ขนาดของประเทศเป็นขนาดประเทศที่ใหญ่และมีการกระจายอำนาจเป็นหลัก รวมถึงการตั้งระดับภาษีและการจัดเก็บรายได้ในการจัดสรรงบประมาณต่างๆเป็นหน้าที่และภารกิจของผู้ว่าราชการรัฐและนายกเทศมนตรีเป็นหลักภายใต้ระบบการเลือกตั้ง ถ้าศึกษาจากหน้าที่และภารกิจดังกล่าวจะเป็นหน้าที่หลักในการบริหารจัดการนโยบายที่เป็นอิสระของแต่ละมลรัฐ อย่างไรก็ตามถ้าศึกษาจากระบบการเลือกตั้งของประธานาธิบดีผ่านเลือกตั้งทางอ้อมจากโดยผ่านรูปแบบการเลือกคณะผู้เลือกตั้ง หรือ Electoral College จะเห็นได้ว่าเป็นระบบแบบเสียงข้างมาก Winner-take-all โดยให้อำนาจของมลรัฐมากกว่าประชาชน นั้นหมายถึงให้ความสำคัญกับคะแนนที่ประชาชนโหวตให้กับคณะผู้เลือกตั้ง Popular Vote โดยตรงน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับระบบ Electoral Vote หรือนับจากจำนวนคณะผู้เลือกตั้งตามสัดส่วนของประชากรของแต่ละมลรัฐแล้ว และถ้าพรรคการเมืองไหนได้คะแนนเสียงมากกว่าครึ่งหนึ่งคณะผู้เลือกตั้งของพรรคไหนจะได้รับชัยชนะทั้งหมดของมลรัฐนั้น หรือ ใช้ระบบ Winner-take-all เป็นหลักในการคิด ซึ่งถือว่าคณะผู้เลือกตั้งของพรรคใดพรรคหนึ่งของรัฐนั้นๆที่เข้ามาจะเข้ามาแบบทั้งพรรคในรัฐนั้นๆ นอกจากนั้น การเลือกตั้งวุฒิสภาที่เช่นเดียวกันแต่เป็นการเลือกทางตรงมากกว่าการเลือกตั้งแบบทางอ้อมในระบบสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือ กล่าวโดยสรุปการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผ่านการเลือกตั้งจากตัวแทนของประชาชนตามพื้นที่ เป็นระบบการเลือกตั้งที่ใช้สัดส่วนของประชากรเป็นหลัก ปัญหาที่เกิดขึ้นสำหรับระบบการใช้รูปแบบการเลือก

³ ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์. 2543. **ธนกิจการเมืองกับการปฏิรูปการเมือง**. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย สถาบันพระปกเกล้า. กรุงเทพฯ.

คณะผู้เลือกตั้งคือ ประธานาธิบดีสามารถหาเสียงเน้นการเสนอนโยบายหลักในมลรัฐที่มีจำนวนประชากรในระดับสูง หรือ โดยเฉพาะ มลรัฐที่มีจำนวนคณะผู้เลือกตั้งในระดับที่สูง ได้แก่ แคลิฟอร์เนีย (55) เท็กซัส (34) นิวยอร์ก (31) ฟลอริดา (27) เพนซิลวาเนีย (21) เป็นต้น โดยปัญหาดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาที่ขัดแย้งกับระบอบการปกครองแบบเป็นประชาธิปไตยเนื่องจาก การเป็นประธานาธิบดีไม่จำเป็นต้องได้รับชัยชนะภายใต้เงื่อนไขของการได้คะแนนของประชาชนมากกว่าแต่เน้นสัดส่วนของคณะผู้เลือกตั้งเป็นหลัก ทำให้คะแนนของประชาชนที่โหวตให้กับคณะผู้แทนเลือกตั้งที่ไม่ได้รับชัยชนะสูญหายไป

ถ้านำหลักการของระบบการเลือกตั้งในสหรัฐอเมริกามาประยุกต์กับการออกแบบระบบการเลือกตั้งของไทยอาจยังไม่เหมาะสม เนื่องจาก รูปแบบของระบบการเลือกตั้งไทยควรเน้นระบบที่มีความหลากหลายของนโยบายซึ่งจำเป็นต้องใช้ระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนเป็นหลักในการเพิ่มโอกาสกับพรรคการเมืองขนาดกลางและพรรคการเมืองขนาดเล็กเข้ามาบริหารประเทศหรือจัดตั้งรัฐบาล โดยเฉพาะ ปัญหาของยุทธศาสตร์และการดำเนินนโยบายที่ไม่ส่งเสริมการพัฒนาของพื้นที่และรูปแบบของโครงการที่ไม่สนับสนุนการยกระดับของรายได้ในพื้นที่ที่ห่างไกลจากกรุงเทพมหานคร ดังนั้น การคำนึงถึงการเข้ามาของจำนวนผู้แทนราษฎรที่มาจากพื้นที่ที่มีระดับความยากจนในระดับสูงจึงเป็นเรื่องสำคัญ ถ้านำระบบการเลือกตั้งของสหรัฐมาใช้จะก่อให้เกิดการจัดตั้งรัฐบาลจากพรรคการเมืองเดียวและนโยบายจะเอื้อประโยชน์ให้กับกลุ่มผลประโยชน์บางกลุ่มที่ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง และที่สำคัญการพัฒนาทางการเมืองจะเป็นไปอย่างล่าช้า เนื่องจากการพัฒนาทางการเมืองคือ การจัดรูปแบบทางโครงสร้างของระบบสถาบันแบบเป็นทางการโดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ เช่น การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมกับการยกระดับความพึงพอใจของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆภายใต้การดำเนินนโยบายอย่างประสิทธิภาพในระยะยาว

ระบบการเลือกตั้งในประเทศเยอรมัน⁴

Michael Gallagher และ Mitchell Paul (2005) ได้รวบรวมแนวคิดของระบบการเลือกตั้งของประเทศต่างๆโดยบทหนึ่งได้มีการวิเคราะห์ถึงประเทศเยอรมันโดยเริ่มจากแนวคิดการปกครองของเยอรมันที่มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยแบบสหพันธรัฐ และมีประธานาธิบดีเป็นประมุข (Bundespräsident) และนายกรัฐมนตรี (Bundeskanzler) เป็นหัวหน้ารัฐบาลในการบริหารประเทศโดยเขตการปกครองของเยอรมนีประกอบไปด้วย 16 รัฐ (Länder) แบ่งเป็น 13 มลรัฐ (Flächenländer) โดยแต่ละรัฐมีการปกครองและมีรัฐบาลเป็นของตนเองได้แก่ รัฐเสรีบาวาเรีย รัฐเสรีแซกโซนี พอมเมอราเนีย รัฐโลว์เออร์แซกโซนี และรัฐ

⁴ บุญศรี มีวงศ์อุโฆษ. 2542. การเลือกตั้งและพรรคการเมือง: บทเรียนจากเยอรมัน. สถาบันนโยบายศึกษา. กรุงเทพฯ

แซกโซนี-อันฮัลต์ และ 3 นครรัฐ (Stadtstaaten) ได้แก่ กรุงเบอร์ลิน เมืองฮัมบูร์ก รัฐเสรีบูรินเจีย รัฐเฮสส์ รัฐบาเดิน-เวือร์ทเทิมแบร์ก รัฐนอร์ไรน์-เวสต์ฟาเลีย รัฐไรน์แลนด์-พาลาติเนต รัฐซาร์ลันด์ รัฐบรันเดนบูร์ก รัฐชเลสวิก-โฮลชไตน์ รัฐเมคเลินบูร์ก-เวสเทิร์น และรัฐเบรเมน นอกจากนั้นปัจจุบัน ฝ่ายนิติบัญญัติ ประกอบไปด้วย 2 สภา คือ สภาผู้แทนราษฎร (Bundestag) มีสมาชิก 620 คน และสภามลรัฐ (Bundesrat) มีสมาชิก 69 คน โดยระบบการเลือกตั้งของประเทศเยอรมันเป็นรูปแบบของระบบการเลือกตั้งแบบผสม คือ ระบบแบบแบ่งเขตกับระบบสัดส่วน (Mixed Member Proportional) หรือ MMP) ซึ่งเป็นระบบการเลือกตั้งแบบที่สะท้อนถึงการเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้แทนของระบบสัดส่วนโดยดูจากผลต่างของระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขต หรือ ที่นั่งของระบบแบ่งเขตและระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน หรือ ที่นั่งในระบบบัญชีที่ได้ โดยผลต่างที่เกิดขึ้นจะโอนไปให้พรรคๆ นั้นที่ที่นั่งของแบบแบ่งเขตมีจำนวนที่มากกว่าที่นั่งในระบบสัดส่วน ดังนั้น จำนวนที่นั่งของแบบสัดส่วนจะมีความยืดหยุ่น และแปรผันตามส่วนต่างที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามที่นั่งในสภาจะกำหนดไว้ไม่ต่ำกว่า 598 ที่นั่ง โดยมีอัตราคงที่ของที่นั่งจากระบบแบ่งเขตจำนวน 299 ที่นั่ง และระบบแบบสัดส่วนจะขึ้นอยู่กับผลต่างที่เกิดขึ้น ซึ่งทำให้จำนวนที่นั่งมากกว่า 598 ที่นั่งได้ นอกจากนี้ ผู้ที่มีรายชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อของพรรคได้คะแนนเสียงจากประชาชนในการเลือกน้อยกว่าร้อยละ 5 จะไม่ถูกตัดออกจากระบบสัดส่วนภายใต้เงื่อนไขว่าที่นั่งของระบบแบ่งเขตของสมาชิกสภาผู้แทนฯ ต้องไม่ต่ำกว่า 3 ที่นั่ง โดยจะได้รับการเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนฯ ในระบบสัดส่วนการใช้ระบบเลือกตั้งสองระบบคือ ระบบการเลือกตั้งแบบระบบเสียงข้างมาก และระบบการเลือกตั้งแบบเสียงเด็ดขาด หรือ ระบบแบบแบ่งเขตในการเลือก สภาผู้แทนราษฎรครึ่งหนึ่งของสภาล่าง พร้อมกับระบบเป็นสัดส่วนที่ได้กำหนดว่าพรรคการเมืองที่ได้รับเลือก ได้รับคะแนนเสียงไม่ต่ำกว่าร้อยละห้าของจำนวนประชาชนที่มาออกเสียงลงคะแนน จุดเด่นของระบบการเลือกตั้งประเภทนี้ คือ การคิดรวมแบบผสมของการเพิ่มที่นั่งจากส่วนต่างดังกล่าวซึ่งทำให้พรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กสามารถมีส่วนร่วมในสภามากขึ้นอย่างต่อเนื่องในระยะกลางและระยะยาว เนื่องจากถ้ามองจากประเด็นของฐานพรรคการเมืองขนาดเล็กจะมีแนวโน้มที่สูงในระบบเขตที่อาจได้ที่นั่งในระบบเขตมากกว่าระบบสัดส่วนซึ่งทำให้ผลของจำนวนที่นั่งของระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น

นอกจากนั้นถ้ามองจากประเด็นของฐานพรรคการเมืองขนาดใหญ่จะมีแนวโน้มที่สูงในระบบเขตที่อาจได้ที่นั่งในระบบเขตมากกว่าในระดับที่ไม่มากเมื่อเปรียบเทียบกับระบบสัดส่วนซึ่งทำให้ผลของจำนวนที่นั่งของระบบบัญชีรายชื่อไม่เพิ่มขึ้นมากกว่าพรรคการเมืองที่มีขนาดเล็ก ดังนั้นเสถียรภาพของพรรคการเมืองขนาดใหญ่จะขึ้นอยู่กับผลสำเร็จของการกำหนด เลือกและนโยบายไปปฏิบัติเป็นหลัก โดยเฉพาะการบริหารจัดการนโยบายสาธารณะ ซึ่งทำให้การจัดตั้งรัฐบาลมีจำนวนและขนาดของพรรค

การเมืองที่มีความหลากหลาย ได้แก่ พรรค Christliche Demokratische Union (CDU เป็นรูปแบบอนุรักษนิยม) พรรค Christlich-Soziale Union in Bavaria พรรค Sozialdemokratische Partei Deutschlands (SPD รูปแบบพรรคซ้าย-กลาง) พรรค Die Linke (ฝ่ายซ้าย) พรรค Freie Demokratische Partei (FDP เป็นพรรคเสรีนิยมที่มีนโยบายเป็นระบบทุนนิยม) และ พรรค Bündnis 90/die Grünen (พรรคการเมืองได้เน้นนโยบายสันติภาพและอนุรักษสิ่งแวดล้อม) เป็นต้น

ระบบการเลือกตั้งของเยอรมันจะมีความแตกต่างกับระบบการเลือกตั้งของไทยในรูปแบบของระบบแบบคู่ขนานระหว่างการแบ่งเขตและสัดส่วน โดยระบบการเลือกตั้งของไทยจะกำหนดสัดส่วนของที่นั่งในสภาระหว่างระบบสัดส่วนและระบบแบ่งเขตโดยระบบแบบสัดส่วน หรือ ระบบบัญชีรายชื่อจะคำนวณจากสัดส่วนของคะแนนที่พรรคการเมืองโดยตรง นั่นหมายถึงคะแนนของพรรคจะถูกนำมาหารจากที่นั่งเพื่อที่จะได้อัตราส่วนที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎรต่อจำนวนคะแนนของประชาชนที่โหวตให้กับพรรคการเมือง นั่นหมายถึงที่มาของอำนาจและที่นั่งในระบบบัญชีรายชื่อจะถูกจัดสรรแยกกับระบบแบ่งเขตอย่างชัดเจน ประเด็นที่น่าสังเกต คือ ข้อแตกต่างระหว่างระบบแบบผสมของประเทศเยอรมันและระบบแบบคู่ขนานของไทย คือ ปัญหาของระบบแบบคู่ขนานของไทยควรเปลี่ยนระบบเป็นลักษณะเดียวกับระบบการเลือกตั้งแบบผสมหรือไม่ ถ้ามองจากประเด็นดังกล่าวที่ได้อธิบายจุดเด่นของระบบแบบผสม คือ พรรคการเมืองขนาดเล็กมากจะมีโอกาสเข้ามามีที่นั่งในสภายากขึ้นแต่พรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กมากและพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางจะมีโอกาสเข้ามามีที่นั่งในสภายากขึ้นกว่าระบบแบบคู่ขนานแน่นอน เนื่องจากระบบการเลือกตั้งแบบผสมได้กำหนดผลต่างในการโอนโดยดูจากหลักการของระบบแบ่งเขตเป็นหลักซึ่งระบบแบ่งเขตจะให้อำนาจกับพรรคการเมืองขนาดใหญ่ที่จัดตั้งรัฐบาลมาก่อนกับพรรคการเมืองขนาดเล็กแต่มีความเข้มแข็งในการเสนอนโยบายต่อกลุ่มผลประโยชน์เชิงพื้นที่ ซึ่งแน่นอนว่าผลโหวตส่วนใหญ่ถ้าเป็นพรรคการเมืองขนาดเล็กมากคะแนนในระบบบัญชีรายชื่อจะสูงกว่าระบบแบ่งเขตและ พรรคการเมืองขนาดใหญ่อาจมีขนาดเล็กลงถ้าพรรคการเมืองขนาดใหญ่ได้เป็นรัฐบาลในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินนโยบายที่มีประสิทธิภาพหรือยกระดับความพึงพอใจของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ดังนั้น การที่ประเทศไทยจะนำระบบแบบผสมมาใช้จะช่วยในเรื่องการจัดตั้งรัฐบาลที่มีความหลากหลายมากขึ้นกว่าระบบแบบคู่ขนานซึ่งเสมือนการเพิ่มโอกาสของที่นั่งในระบบบัญชีรายชื่อไม่มากเท่าที่ควร

ระบบนี้จะสามารถเพิ่มโอกาสกับพรรคการเมืองทุกพรรคมากขึ้น แต่ระบบคู่ขนานของไทยจะเห็นว่าพรรคการเมืองขนาดเล็กเข้ามาจัดตั้งรัฐบาลยังไม่เพียงพอกับการยกระดับนโยบายภายใต้ยุทธศาสตร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น สภาพของระดับความเหลื่อมล้ำที่สูงขึ้นถ้าเทียบกับระดับค่าครองชีพ ดังนั้นถ้าจะเพิ่มการยกระดับนโยบายและยุทธศาสตร์ของประเทศให้มีการดำเนินที่สอดคล้องและรวดเร็ว ระบบแบบผสมจะเป็นทางเลือกได้อีกทางหนึ่งซึ่งจะช่วยในการเพิ่มที่นั่งของพรรคการเมืองขนาดเล็กที่เข้มแข็งในระบบสัดส่วน หรือ ระบบบัญชีรายชื่อ อย่างไรก็ตามถ้าการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่กำหนดผลต่างที่ใช้

หลักการของระบบบัญชีรายชื่อเป็นฐานแทนที่ในการโอนแต่โอนกลับมาในระบบบัญชีรายชื่อแทนอาจจะเหมาะกับระบบสถาบันมากกว่าเนื่องจากจำนวนพรรคการเมืองและขนาดของพรรคจะมีความหลากหลายมากขึ้นในระบบสภาล่าง

รูปแบบตัวอย่างของระบบการระบบเลือกตั้งของเยอรมันโดยสังเขป เช่น มีจำนวนสมาชิกทั้งสิ้น 598 คน ขั้นตอนแรกของการคำนวณ คือ การรวมคะแนนแบบสัดส่วนของทุกพรรคการเมืองทั่วประเทศโดยมี 16 บัญชีจาก 16 มลรัฐ โดยมีกรอบและเงื่อนไขคือ ถ้าพรรคการเมืองที่ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 5 จะถูกตัดออกจากที่นั่งในสภา เช่น พรรค SPD จะได้ ส.ส. ทั้งหมดร้อยละ 50 จากจำนวน ส.ส. ทั้งหมด 598 คน เพราะฉะนั้นแล้ว จะได้ ส.ส. ทั้งหมด 299 คน โดย SPD จะไม่ถูกตัดออกเพราะมีสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 5 จากนั้นนำจำนวน ส.ส. นอกจากนั้น ถ้าพรรค SPD ได้ ส.ส. แบบเสียงข้างมากในระบบแบบแบ่งเขต 150 คน และ พรรค SPD จะได้ ส.ส. แบบบัญชีรายชื่อเท่ากับ 149 คน ($150 - 149 = 1$ คน) นั้นหมายถึงพรรค SPD จะได้ที่นั่งในระบบบัญชีรายชื่อเพิ่มอีก 1 ที่นั่ง โดยที่นั่งในระบบสัดส่วนจะแปรผันตามผลต่างของแต่ละพรรคการเมือง

ระบบการเลือกตั้งในประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นใช้ระบอบการปกครองประชาธิปไตยแบบรัฐสภาภายใต้รัฐธรรมนูญโดยใช้ระบบแบบ 2 สภา คือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา โดยสภาล่างมีสมาชิกรวมจำนวน 480 คน มีวาระดำรงตำแหน่ง 4 ปี โดยแบ่งเขตจำนวน 300 คน และระบบสัดส่วนจำนวน 180 คน ในส่วนสภานบนหรือ วุฒิสภา จำนวน 242 คน มีวาระดำรงตำแหน่ง 6 ปี จำนวนสมาชิกครึ่งหนึ่งของจำนวนวุฒิสภา จะได้รับการเลือกตั้งทุกๆ 3 ปี โดยผู้แทนของสภาล่างมาจากระบบการเลือกตั้งแบบระบบเสียงข้างมาก (First-Past-the-Post: FPTP) และระบบสัดส่วน (Proportional representation) แบบแบ่งเขตเลือกตั้ง

การศึกษาของระบบการเลือกตั้งของประเทศญี่ปุ่นมีความสำคัญในการออกแบบระบบการเลือกตั้งของประเทศไทยเนื่องจากในปัจจุบันระบบการเลือกตั้งมีลักษณะที่คล้ายกับระบบการเลือกตั้งของไทย ยกเว้นจำนวนสมาชิกของสภานบนและสภาล่าง นอกจากนั้น จะเห็นว่าระบบการเลือกตั้งของประเทศญี่ปุ่นเป็นระบบแบบเบอร์เดียวเขตเดียวและระบบบัญชีรายชื่อ โดยระบบการเลือกตั้งของญี่ปุ่นในปัจจุบันเป็นรูปแบบ Dual Candidacy หรือ ผู้สมัครรับเลือกตั้งสามารถลงสมัครได้ทั้ง ระบบแบบเบอร์เดียวเขตเดียว (Single member constituency) และระบบบัญชีรายชื่อ ซึ่งระบบการเลือกตั้งประเภทนี้เป็นการเพิ่มโอกาสที่นั่งของผู้ลงสมัครที่มักจะไม่แพ้ในระบบแบบ Single-Seat แต่ได้รับชัยชนะผ่านระบบแบบบัญชีรายชื่อซึ่งระบบการเลือกตั้งประเภทนี้ให้อำนาจกับพรรคการเมืองขนาดใหญ่อยู่แต่การเข้ามาของพรรคการเมืองขนาดกลางและพรรคการเมืองขนาดเล็กจะมีความยากลำบาก ดังนั้นจากโครงสร้างของระบบการเลือกตั้งจะสะท้อนถึงการจัดตั้งรัฐบาลโดยมีพรรคการเมืองขนาดใหญ่เพียงเท่านั้น ถ้าศึกษาของระบบการเลือกตั้ง

จะเห็นว่าจะมีพรรคการเมืองที่สำคัญจำนวน 2 พรรคใหญ่ คือ พรรคเสรีประชาธิปไตยญี่ปุ่น (แอลดีพี) และ พรรคประชาธิปไตยญี่ปุ่น (ดีพีเจ) โดยพรรคการเมือง 2 พรรคได้ผลัดเป็นรัฐบาลเพียงเท่านั้น

ระบบการเลือกตั้งในประเทศเครือรัฐออสเตรเลีย⁵

ระบบการเลือกตั้งของประเทศออสเตรเลียอยู่ภายใต้กรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญแห่งประเทศออสเตรเลียโดยนำมาซึ่งการปกครองในระบบแบบสหพันธรัฐ หรือ Common Wealth of Australia โดยประเทศออสเตรเลียแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 6 มลรัฐ และ 2 ดินแดน ซึ่งมีได้เป็นระบบแบบรัฐ ดังนี้

1. รัฐนิวเซาท์เวลส์ (New South Wales) เมืองหลวงคือ ซิดนีย์
2. รัฐวิกตอเรีย (Victoria) เมืองหลวงคือ เมลเบิร์น
3. รัฐแทสมาเนีย (Tasmania) เมืองหลวงคือ โฮบาร์ท
4. ดินแดนภาคเหนือ (Northern Territory) เมืองหลวงคือ ดาร์วิน
5. รัฐควีนแลนด์ (Queensland) เมืองหลวงคือ บริสเบน
6. รัฐออสเตรเลียใต้ (South Australia) เมืองหลวงคือ อะเดลิด
7. รัฐออสเตรเลียตะวันตก (Western Australia) เมืองหลวงคือ เพิร์ธ
8. ดินแดนเมืองหลวงของออสเตรเลีย (Australian Capital Territory) คือ กรุงแคนเบอร์รา

การบริหารราชการแผ่นดินของประเทศออสเตรเลียเป็นระบบ 3 ชั้น (three – tier system) คือ สหพันธรัฐ (Federal Government) รัฐ (State Government) และท้องถิ่น (Local Government) โดยมีอำนาจการปกครองของแต่ละรัฐเป็นของตนเอง ถ้ามองจากระบบสถาบันแบบเป็นทางการโดยเฉพาะโครงสร้างเชิงอำนาจจะเห็นได้ว่าแต่ละรัฐจะมีอำนาจนิติบัญญัติโดยเป็นอิสระในการบริหารและออกกฎหมายต่างๆซึ่งจะประกอบไปด้วยสภาของรัฐโดยมีวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร (State Parliament) ฝ่ายบริหาร (State Administration) และ ศาลสูงของรัฐ (State high Court) นอกจากนี้ ที่สำคัญแต่ละรัฐมีอำนาจขอบเขตภายใต้รัฐธรรมนูญ (Constitution) เป็นของตนเองแต่ระบบการปกครองท้องถิ่นจะไม่ได้หรือได้ถูกบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญขึ้นอยู่กับรัฐนั้นๆจะบัญญัติไว้หรือไม่โดยการปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศออสเตรเลียเป็นระบบแบบชั้นเดียว (one - tier system) คือ ระบบเทศบาล (Municipality)

⁵ อำนาจ รอดภัย. 2554. การศึกษาเปรียบเทียบระบบการเลือกตั้งของประเทศเครือรัฐออสเตรเลียและนิวซีแลนด์. รัฐสภาสาร ปีที่ 60 ฉบับที่ 2 เดือนกุมภาพันธ์ 2555

โดยการศึกษาระบบของFederal Government จะเห็นได้ว่าจะใช้สำนักงานในการบริหารระบบราชการและมีรัฐมนตรีเป็นผู้ปกครองสูงสุด โดยสำนักงานสามารถแบ่งออกเป็น

1. สำนักงานอัยการสูงสุด
2. สำนักงานการสื่อสารโทรคมนาคม ข้อมูลสารสนเทศและศิลปะ
3. สำนักงานกิจการกลาโหม
4. สำนักงานการศึกษา การฝึกอบรม และกิจการเยาวชน
5. สำนักงานสิ่งแวดล้อมและมรดกของชาติ
6. สำนักงานการเงินและการบริหารงบประมาณ
7. สำนักงานกิจการต่างประเทศและการค้า
8. สำนักงานการสาธารณสุขและการดูแลผู้สูงอายุ
9. สำนักงานการย้ายถิ่นฐานและความหลากหลายทางวัฒนธรรม
10. สำนักงานอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ และทรัพยากร
11. สำนักงานการเกษตร ประมงและป่าไม้
12. สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี
13. สำนักงานกิจการครอบครัวและการบริการชุมชน
14. สำนักงานกิจการขนส่งและการบริการภูมิภาค
15. สำนักงานการคลัง
16. สำนักงานกิจการทหารผ่านศึก
17. สำนักงานกิจการแรงงาน ความสัมพันธ์ในสถานประกอบการและธุรกิจขนาดเล็ก

ถ้ามองจากระบบกระทรวงทบวงกรมในรูปแบบของสำนักงานของแต่ละรัฐจะเห็นได้ว่าอำนาจหน้าที่จะแยกออกจากกันโดยแต่ละรัฐจะมีดำเนินกิจการนั้นเองโดยประเทศเครือรัฐออสเตรเลียมีการจัดการระบบการเลือกตั้งในทุกระดับ โดยแบ่งการเลือกตั้งออกเป็น สภานิติบัญญัติของรัฐบาลกลางมลรัฐและดินแดน โดยภาพรวมโครงสร้างในระบบรัฐสภาประกอบไปด้วย 9 แห่ง ดังต่อไปนี้

1)ระบบสภาของสหพันธ์ 1 แห่งซึ่งประกอบด้วย 2 สภา ได้แก่ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกวุฒิสภา โดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มีจำนวน 150 คนมาจากการเลือกตั้งในระบบแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง (เขตละ 1 คน)และสมาชิกวุฒิสภามี จำนวน 76 คน (จากแต่ละรัฐ รัฐละ 6 คน และจากดินแดนเขตละ 2 คน) ภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบการโอนคะแนนเดียวแบบหลายเบอร์ในเขตเลือกตั้ง (Single transferable voting in multi-member constituencies) ซึ่งถือว่าเป็นระบบการเลือกตั้ง

แบบสัดส่วน (Proportional representation) และระบบการเลือกตั้งแบบการลงคะแนนสิทธิพิเศษ (Referential voting) โดยระบบการเลือกตั้งแบบทั้งสองสภาจะจัดการเลือกตั้งทุก 3 ปี โดยสมาชิกวุฒิสภามีวาระ 6 ปี โดยครึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกวุฒิสภาทั้งหมด

2) ระบบสภาของแต่ละมลรัฐจำนวน 6 แห่ง ได้แก่ นิวเซาท์เวลส์ (New South Wales) วิกตอเรีย (Victoria) รัฐควีนส์แลนด์ (Queensland) และแทสมาเนีย (Tasmania) ออสเตรเลียตะวันตก (Western Australia) รัฐเซาท์ออสเตรเลีย (South Australia)

นิวเซาท์เวลส์ (New South Wales) ประกอบด้วย 2 สภา คือ สภานิติบัญญัติของนิวเซาท์เวลส์ (New South Wales legislative assembly) มีจำนวน 93 คนวาระ 4 ปี ภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบสิทธิพิเศษตามระดับความพึงพอใจ (Optional preferential voting) และ คณะกรรมการสภานิติบัญญัติของนิวเซาท์เวลส์ (New South Wales legislative assembly) จำนวน 42 คนวาระ 8 ปี โดยครึ่งหนึ่งของคณะกรรมการจะมีการจัดเลือกตั้งทุก 4 ปี ภายใต้การลงคะแนนโหนดเดียว (Single transferable vote method)

วิกตอเรีย (Victoria) ประกอบด้วย 2 สภา คือ สภานิติบัญญัติวิกตอเรีย (Victorian legislative assembly) ประกอบไปด้วย สภาผู้แทนราษฎรของรัฐบาลกลาง จำนวน 88 คน ภายใต้การเลือกตั้งแบบเขตเลือกตั้งเดียว (single-member constituencies) โดยเป็นระบบการออกเสียงลงคะแนนทางเลือกของการให้สิทธิพิเศษ (Alternative vote system of preferential voting) และ คณะกรรมการสภานิติบัญญัติวิกตอเรีย (Victorian legislative council) จำนวน 40 คน ที่มาจากรัฐสภา โดยเป็นเขตเมือง 5 รัฐสภา ได้แก่ Eastern Metropolitan, Northern Metropolitan, South Eastern Metropolitan, Southern Metropolitan และ Western Metropolitan และ ไม่ใช่เขตเมือง จำนวน 3 รัฐสภา ได้แก่ Eastern Victoria, Northern Victoria และ Western Victoria สมาชิกผ่านการเลือกตั้งแบบระบบการลงคะแนนตามสัดส่วนภายใต้ระบบโควตา

รัฐควีนส์แลนด์ (Queensland) ประกอบด้วยสภาเดียวคือ สภานิติบัญญัติรัฐควีนส์แลนด์เพียงเท่านั้น (Queensland legislative assembly) จำนวน 89 คนวาระ 3 ปี ภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบสมาชิกเขตเลือกตั้งเดียว (single-member constituencies) โดยมีการลงคะแนนทางเลือกตามใจชอบ (optional preferential form of the Alternative Vote)

ออสเตรเลียตะวันตก (Western Australia) ประกอบด้วย 2 สภา คือ สภานิติบัญญัติ และ คณะกรรมการสภานิติบัญญัติออสเตรเลียตะวันตก โดยสภานิติบัญญัติที่มีสภาผู้แทนราษฎรวาระ 4 ปี (Western Australian legislative assembly) จำนวน 59 คน ภายใต้การเลือกตั้งแบบเขตเลือกตั้งเดียวและมีการลงคะแนนโหนดตามระดับความพึงพอใจ (Single-member constituencies under the alternative

vote form of preferential voting) ในส่วนของ คณะกรรมการสภานิติบัญญัติออสเตรเลียตะวันตก (Western Australian legislative council) จำนวน 34 คนมาจากการเลือกตั้งจาก 6 เขตเลือกตั้งใหญ่ที่ประกอบด้วยสมาชิกหลายคน (multi-member constituencies) ในระดับภูมิภาค (region) ภายใต้ผู้แทนตามสัดส่วนแบบการโอนคะแนนเดียว (Single transferable voting proportional representation) โดยใน 4 ภูมิภาคจะมีการเลือกตั้งสมาชิกจำนวน 5 คนและที่เหลืออีก 2 ภูมิภาคจะมีการเลือกตั้งสมาชิกจำนวน 7 คนวาระ 4 ปี

รัฐเซาท์ออสเตรเลีย (South Australia) ประกอบด้วย 2 สภาได้แก่ สภานิติบัญญัติของออสเตรเลียใต้ (South Australian house of assembly) จำนวน 47 คน ภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบการลงคะแนนให้สิทธิพิเศษโดยผู้แทนที่มีคะแนนน้อยสุดจะโดนคัดออกทันที (Preferential instant-runoff voting / IRV system) และคณะกรรมการสภานิติบัญญัติของออสเตรเลียใต้ (South Australian legislative council) จำนวน 22 คนมาจากระบบการเลือกตั้งภายใต้ระบบการลงคะแนนสิทธิพิเศษโอนเดียว (Preferential single transferable Vote/STV system)

แทสมาเนีย (Tasmania) ประกอบด้วย 2 สภาได้แก่ สภานิติบัญญัติของแทสมาเนีย (Tasmanian House of Assembly) จำนวน 25 คนโดยมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรวาระ 4 ปี จำนวน 10 คน โดยเลือกจากสมาชิกหลายคนใน 5 เขตเลือกตั้ง (multi-member constituencies) ภายใต้ระบบผู้แทนตามสัดส่วนแบบการโอนคะแนนเดียว (single transferable voting (STV) proportional representation) และคณะกรรมการสภานิติบัญญัติของแทสมาเนีย หรือ วุฒิสภา (Tasmanian legislative council) จำนวน 15 คน ซึ่งเป็นตัวแทนของ 15 หน่วยในเขตเลือกตั้งที่มีวาระ 6 ปีภายใต้การเลือกตั้งแบบการลงคะแนนสิทธิพิเศษเต็มรูปแบบ (full preferential voting)

3) สภาของดินแดนอีก 2 แห่ง คือ มณฑลนครหลวงออสเตรเลีย (Australian Capital Territory) และ นอร์เทิร์นเทร์ริทอรี (Northern Territory) โดยมณฑลนครหลวงออสเตรเลีย (Australian capital territory) มีสภานิติบัญญัติ (Legislative assembly of the Australian capital territory) จำนวน 17 คน โดยมาจากการเลือกตั้ง 3 เขตแบบสมาชิกหลายคนภายใต้การเลือกแบบการโอนคะแนนเดียว (multi-member constituencies by single transferable voting (STV) proportional representation) และในส่วนของนอร์เทิร์นเทร์ริทอรี (Northern Territory) ประกอบไปด้วย สภานิติบัญญัติของนอร์เทิร์นเทร์ริทอรี (Northern territory legislative assembly) จำนวน 25 คนวาระ 4 ปี แบบเขตเลือกตั้งเดียวภายใต้สิทธิพิเศษเต็มรูปแบบ (single-member constituencies under the same full preferential form of the alternative)

กล่าวโดยสรุป โดยภาพรวมจะเห็นว่าโครงสร้างในระบบสถาบันแบบเป็นทางการของประเทศออสเตรเลียจะประกอบไปด้วย สภานิติบัญญัติโดยมาจากระบบการเลือกตั้งทั้งหมด โดยจำนวนสมาชิกของสภาล่างและสภานบนจะแปรผันตามจำนวนประชากรของแต่ละมลรัฐและดินแดน ระบบการเลือกตั้ง

ทั้งหมดเป็นระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนของสมานิติบัญญัติของรัฐบาลกลาง มลรัฐและดินแดน จากแนวคิดการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนของประเทศออสเตรเลียจะเห็นว่าการขับเคลื่อนนโยบายต่างๆ โดยเฉพาะนโยบายการเมืองที่สะท้อนถึงนโยบายเศรษฐกิจโดยมีแนวโน้มในการเจริญเติบโตในระดับสูง เนื่องจาก การมีส่วนร่วมทางการเมืองที่สะท้อนถึงนโยบายที่แท้จริงโดยนโยบายจะมีความหลากหลาย โดยเฉพาะการแบ่งเขตอำนาจระหว่างสหพันธรัฐและมลรัฐ รวมถึงภารกิจและหน้าที่ของสหพันธรัฐและมลรัฐ โดยการพัฒนามาในรูปแบบต่างๆผ่านกระบวนการทางนโยบายที่มาจากพรรคการเมืองหลายพรรค เช่น Liberal Party of Australia, Australian Labour Party National, Party of Australia Australian Greens, Family First Party, Australian Democrats, และ One Nation Party เป็นต้น นอกจากนั้นสิ่งที่สำคัญจะเห็นว่าการแบ่งประเภทของการบริหารจัดการนโยบายของรัฐบาลกลาง มลรัฐและดินแดน หรือท้องถิ่น จะแยกกัน เช่น รัฐบาลกลางจะเน้นนโยบายสาธารณะ ที่ใช้งบประมาณในระดับสูงและเกี่ยวข้องกับนโยบายระหว่างประเทศเป็นหลัก ในระดับมลรัฐ งบประมาณจะเกี่ยวข้องกับภาพรวมของรัฐที่จะต้องใช้งบประมาณจากการเก็บภาษีและเป็นนโยบายสาธารณะที่เป็นนโยบายเชิงโครงสร้างของมลรัฐ ส่วนระดับท้องถิ่นจะเป็นงบประมาณที่เกี่ยวกับประชาชนโดยตรง เช่น อาชีพและสภาพเศรษฐกิจและ สภาพสังคม โดยภาพรวมอาจกล่าวได้ว่าระบบการเลือกตั้งของออสเตรเลียอาจเหมาะสมกับประเทศไทยภายใต้แนวคิดของการรองรับการเข้าประชาคมอาเซียนในการจัดโครงสร้างอำนาจเพื่อเตรียมการกระจายอำนาจอย่างเหมาะสม โดยรายละเอียดได้อธิบายในบทที่ 5

ระบบการเลือกตั้งในประเทศไทย

ประวัติศาสตร์ของระบบการเลือกตั้งในประเทศไทยมีความซับซ้อนและมีการปรับเปลี่ยนไปอย่างบ่อยครั้งตามรัฐธรรมนูญที่มีการเปลี่ยนแปลงได้ง่าย จากการฉีกรัฐธรรมนูญภายใต้ระบบทหาร หรือ การร่างรัฐธรรมนูญภายใต้รัฐธรรมนูญจากสภาเครือข่ายในระบบทหารที่สร้างความอ่อนแอของระบบรัฐธรรมนูญถึงแม้ว่าจะมีการลงประชามติจากประชาชนก็ตาม ด้วยวิธีการกระบวนการและระบบในการเลือกตั้งจะถูกกำหนดบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังนั้น การแก้ไขและการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญใช้การสรรหาผู้ที่มีความรู้ในการร่างรัฐธรรมนูญขึ้นมาโดยลี้มว่ากระบวนการและวิธีการโดยเฉพาะในเรื่องของระบบการเลือกตั้งจะต้อง มีการศึกษาระบบการเลือกตั้งด้วยว่าเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงจะต้องอยู่ภายใต้การวิจัยที่มีประสิทธิภาพไม่ใช่เป็นแค่การนำระบบการเลือกตั้งจากกลุ่มประเทศพัฒนามาใช้เพียงอย่างเดียวแต่ที่สำคัญ คือการจัดโครงสร้างของระบบการเมืองควบคู่กับการออกแบบระบบการเลือกตั้ง เนื่องจาก ประสิทธิภาพของการใช้ระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมกับการ

ออกแบบระบบสถาบันจะสะท้อนถึงการพัฒนาทางการเมืองอย่างรวดเร็วที่มีผลต่อการยกระดับของนโยบายทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมในระยะยาว

ถ้าสรุปแนวคิดระบบการเลือกตั้งสำหรับประเทศไทยจะเห็นว่าในช่วงของการเลือกตั้งตั้งแต่ปี พ.ศ.2539 – 2550 มีการเปลี่ยนแปลงวิธีคิด กระบวนการ ขั้นตอน สิทธิของประชาชนในการโหวตอย่างชัดเจน และมีการเปลี่ยนแปลงระบบการเลือกตั้งถึง 4 ครั้ง (ดูในภาคผนวกประกอบ) ซึ่งแน่นอนว่าการเปลี่ยนระบบการเลือกตั้งดังกล่าวนี้ได้รับผลเชิงลบต่อเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม เนื่องจากถ้าศึกษาจากกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว การเปลี่ยนแปลงกรอบและเงื่อนไขในรัฐธรรมนูญจะต้องใช้ประชาธิปไตยในระดับที่สูงและเป็นเรื่องที่ยากมากสำหรับการเปลี่ยนแปลง ถึงมีการเปลี่ยนแปลงการเปลี่ยนแปลงจะต้องเกิดขึ้นในพื้นฐานของระดับการศึกษาโดยเฉลี่ยของประชาชนในระดับที่สูงนั้นเปรียบเสมือนกับความเข้าใจของประชาชนในข้อระเบียบต่างๆก่อนลงประชามติ

ในขณะที่การเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2544 และ พ.ศ. 2548 ที่อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กำหนดให้มีจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน 500 คน โดยแบ่งเป็นสมาชิกจำนวน 400 คน มาจากการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเสียงข้างมากธรรมดา (Simple Majority System) เขตละคน (Single-Member Constituency) ที่ผู้เลือกตั้งจะมีคะแนนเดียว และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวนอีก 100 คน มาจากการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบระบบสัดส่วนบัญชีรายชื่อ (List Proportional Representation – List PR) โดยถือประเทศเป็นเขตการเลือกตั้ง ผลการเลือกตั้งออกมาว่าในปีพ.ศ. 2544 มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาจาก 9 พรรคการเมือง และภายหลังในปี พ.ศ. 2548 ในการเลือกตั้งปีดังกล่าวผลการเลือกตั้งออกมาว่ามีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาจาก 4 พรรคการเมือง (จาก 9 พรรคการเมืองในปี พ.ศ. 2544 มาเป็น 4 พรรคการเมืองในปี พ.ศ. 2548)

ระบบการการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2550 วันที่ 23 ธันวาคม ภายใต้กรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้กำหนดให้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน 480 คน โดยสมาชิกจำนวน 400 คนมาจากการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบระบบเสียงมากกว่าในระบบแบบเขตละหลายคน (Multi-Member Constituency) แต่ไม่เกิน 3 คน และผู้เลือกตั้งจะมีหลายคะแนน Block Vote และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน 80 คน มาจากการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบระบบสัดส่วนบัญชีรายชื่อ (List Proportional Representation – List PR) โดยมีทั้งหมด 8 เขต เขตละ 10 คน โดยผลจากการเลือกตั้งสะท้อนถึงการที่ผู้แทนเข้ามาเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาจาก 7 พรรคการเมือง และเพิ่มเป็น 9 พรรคการเมืองภายหลังการเลือกตั้งซ่อม

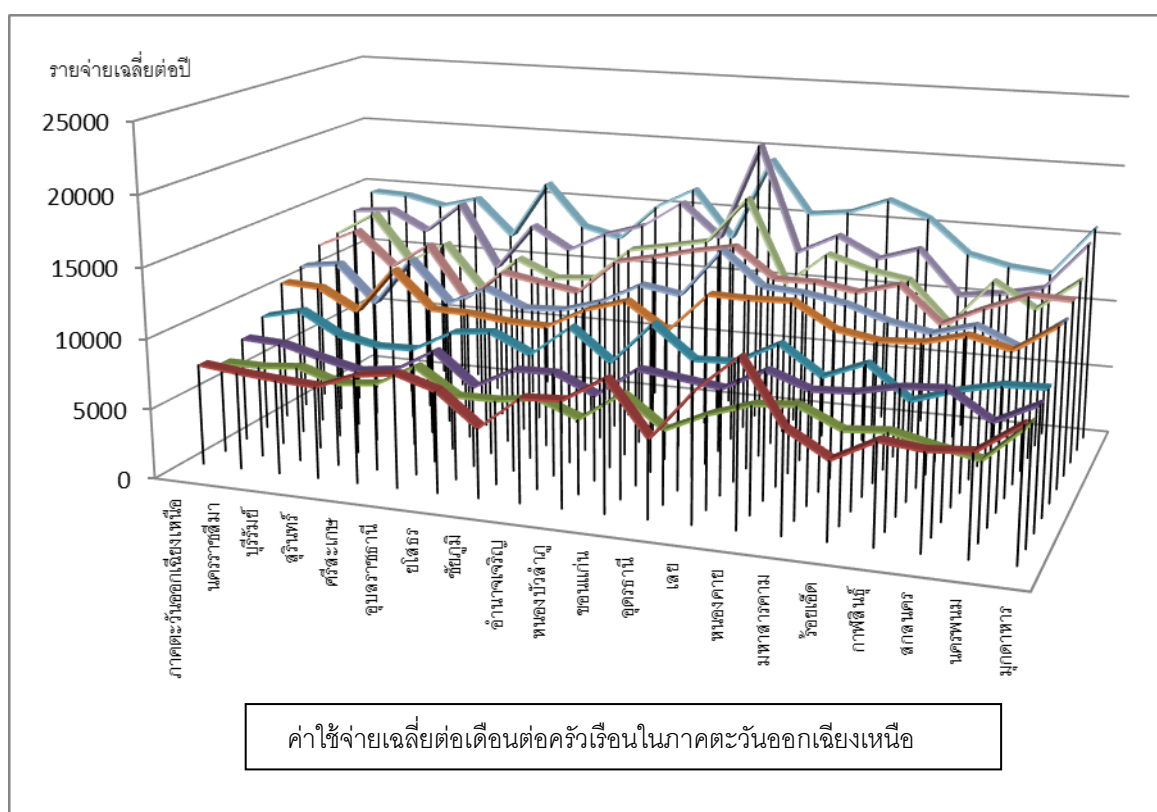
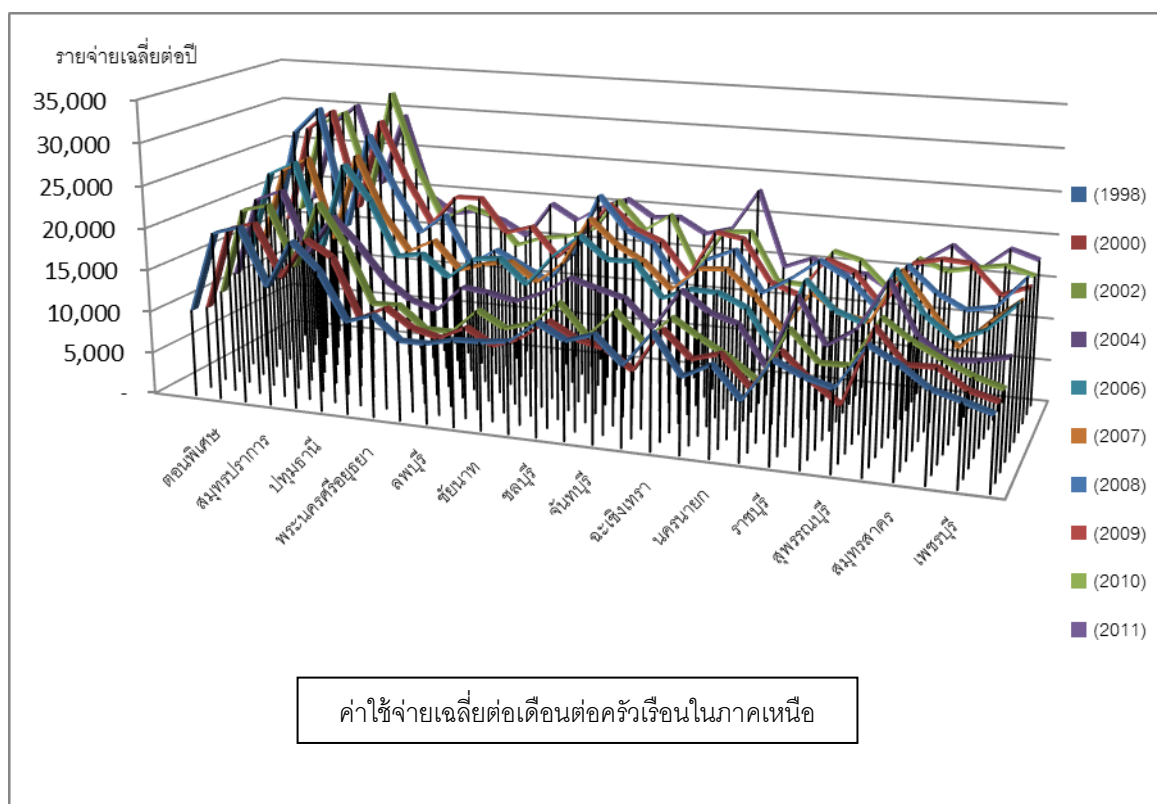
สำหรับในส่วนของการเลือกตั้งในปีพ.ศ. 2550 เมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม นั้นอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบของระบบการเลือกตั้งโดย กล่าวคือ ลดจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเปลี่ยนเป็น 500 คน โดยประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวน 375 คน มาจากการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเขตละคน (Single-Member Constituency) โดยผู้เลือกตั้งจะมีคะแนนโหวตเพียงแค่คะแนนเดียว และผู้เลือกตั้งจะมีอีกคะแนนโหวตเพียงแค่คะแนนเดียว อีก 125 ภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบระบบสัดส่วนบัญชีรายชื่อ (List Proportional Representation – List PR) โดยถือ ผลการเลือกตั้งจะสะท้อนถึงการเพิ่มขึ้นของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาเป็น 11 พรรคการเมืองเมื่อเปรียบเทียบกับระบบการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2550 วันที่ 23 ธันวาคม ภายใต้กรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยปี พ.ศ. 2550

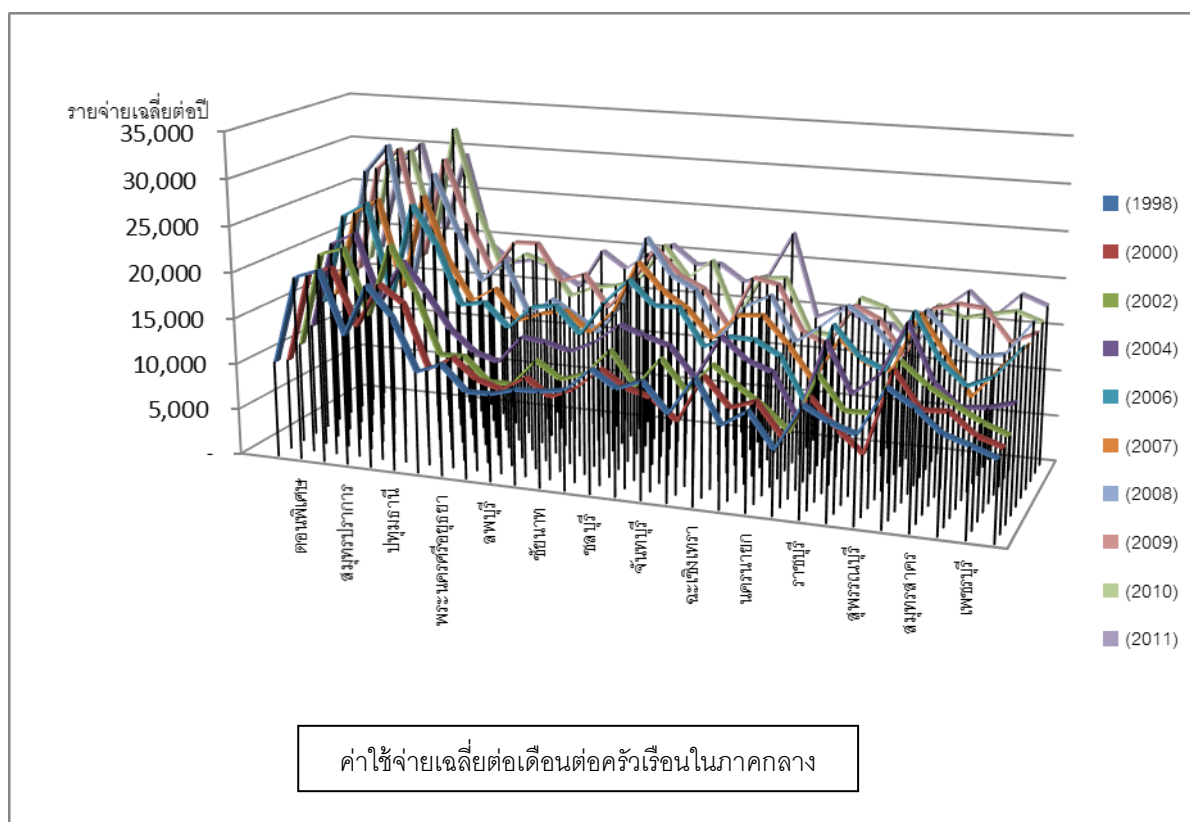
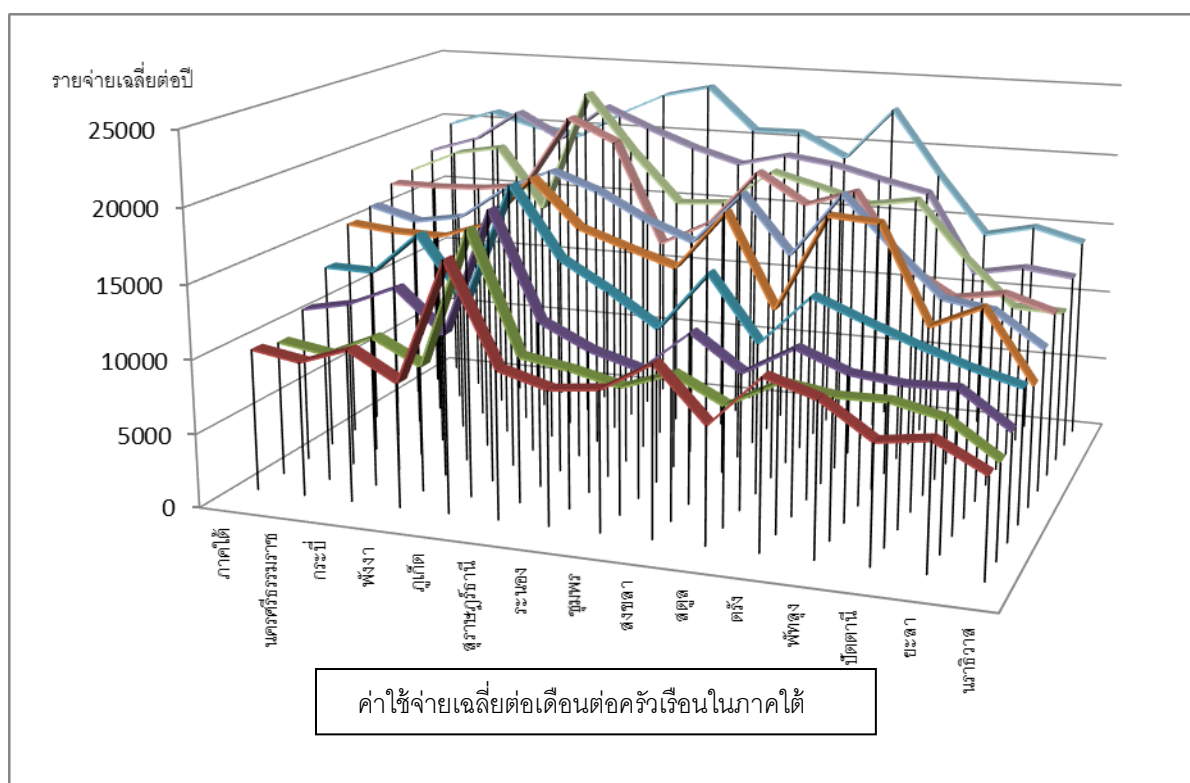
สิ่งที่ปรากฏจาก การเปลี่ยนแปลงของการใช้ระบบการเลือกตั้งหลายครั้งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ไม่มีพื้นฐานของการโดยการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่ไม่อยู่บนฐานของการสะท้อนเจตนารมณ์ของประชาชนอย่างแท้จริง นั่นคือปัญหาของประเทศไทยที่สะท้อนถึงความบกพร่องในการออกแบบระบบการเลือกตั้งและมองข้ามว่าระบบการเลือกตั้งจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญโดยสะท้อนถึงความเข้มแข็งของรัฐบาล การมีเสถียรภาพในทางการเมืองในระยะยาว การมีแนวนโยบายที่มีความหลากหลายและตอบสนองต่อกลุ่มเป้าหมายหลายกลุ่มได้ การกระจายตัวของการเข้าถึงประโยชน์ของรัฐที่ไม่กระจุกอยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง สัดส่วนของที่นั่งในสภานและสภากลางที่มีการตรวจสอบและถ่วงดุลของการบริหารจัดการงบประมาณและนโยบายที่มีกรอบและเงื่อนไขของผลประโยชน์ที่ประชาชนจะได้รับอย่างแท้จริง และสิ่งที่สำคัญที่สุดระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมกับบริบทเชิงปัจจัยทางการเมือง เศรษฐกิจและสภาพสังคมจะสะท้อนถึงความความเข้มแข็งของระบบสถาบันโดยรวม ดังนั้นกรอบแนวคิดและเงื่อนไขในการออกแบบการวิจัยและรูปแบบแนวคิดการวิเคราะห์เบื้องต้นในการกำหนดตัวแปรต่างๆภายใต้แนวคิดทางรัฐศาสตร์เชิงปริมาณจึงเป็นการศึกษาที่สำคัญในการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสม

รูปภาพที่ 2.5 แสดงถึงการศึกษาปัจจัยค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือน จำแนกตามภาคทั้งหมด และจังหวัดทั้งหมด พ.ศ. 2541 – 2554การศึกษาเป็นข้อมูลแบบ Time Series โดยแต่ละภาคมีแนวโน้มของความแตกต่างของค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือน และมีแนวโน้มที่สูงขึ้นในแต่ละภาคแต่อัตราเร่งของการเปลี่ยนแปลงของรายจ่ายต่อปีมีระดับสูง แต่อย่างไรก็ตามนักวิจัยจะมองประเด็นจากรายจ่ายที่แตกต่างกันในแต่ละจังหวัดที่มีความแตกต่างกันในระดับสูง อาจบ่งชี้ถึงแนวทางของนโยบายในการกระตุ้นรายได้จาดนโยบายของภาครัฐที่ล้มเหลว

รูปภาพที่ 2.5 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือน จำแนกตามภาคทั้งหมด และจังหวัดทั้งหมด พ.ศ.

2541 - 2554

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

การนำข้อมูลเชิงหลักฐานจากงานวิจัยในเรื่องการประสานเชื่อมโยงกับองค์กรเครือข่ายภาคประชาชนสามารถสะท้อนปัญหาของการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ในการออกแบบระบบการเลือกตั้งและยังนำแนวคิดเชิงข้อมูลมาสนับสนุนความสัมพันธ์เชิงตัวแปรภายใต้การวิเคราะห์ตัวแปรจากสมการถดถอยและดัดแปลงข้อมูลมาช่วยในการทำความเข้าใจในมุมมองของทฤษฎีเกม โดยฐานข้อมูลเป็นงานวิจัยซึ่งนำเสนอโครงการที่เสนอกับสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติโดยผู้เขียนเป็นหนึ่งในทีมในการผลิตผลงานในการวิจัยชิ้นนี้ โดยตารางที่ 2.3 แสดงถึงข้อมูลที่ได้มาจากการสำรวจจากการสุ่มกลุ่มเป้าหมายต่างๆในการวิจัยโดยมีการรวบรวมความคิดเห็นแบ่งออกเป็น

1) สำรวจจากความคิดเห็นจากประชาชน 9 อนุภูมิภาค ภูมิภาคละ 1-2 จังหวัดรวมทั้งหมด 11 จังหวัดและ

2) สำรวจจากความคิดเห็นจากประชาชนในจังหวัดอื่นๆอีก 427 รวมเป็นทั้งหมด 5,033 ตัวอย่าง โดยมีการกระจายแบบสอบถามไปทั่วทุกภูมิภาค และสามารถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 2.3 จำนวนตัวอย่างจำแนกตามจังหวัด

ลำดับ	อนุภูมิภาค	จังหวัดที่เก็บข้อมูล	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ
1	ภาคกลาง	กรุงเทพมหานคร	482	9.6
2	ภาคตะวันออก	ชลบุรี	246	4.9
3	ภาคตะวันตก	เพชรบุรี	319	6.3
4	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	มหาสารคาม	287	5.7
5		ยโสธร	206	4.1
6		อุบลราชธานี	490	9.7
7	ภาคเหนือ	เชียงใหม่	452	9.0
8		อุตรดิตถ์	929	18.5

9		กำแพงเพชร	131	2.6
10	ภาคใต้	สุราษฎร์ธานี	564	11.2
11		สงขลา	500	9.9
12		จังหวัดอื่นๆ	427	8.5
		รวม	5,033	100.0

ที่มา: รายงานการศึกษาวิจัยโครงการประสานเชื่อมโยงกับองค์กรเครือข่ายภาคประชาชนในการสะท้อนปัญหาจากประชาชนสู่รัฐจัดโดย สภา
ปรัชาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หน้า 225.

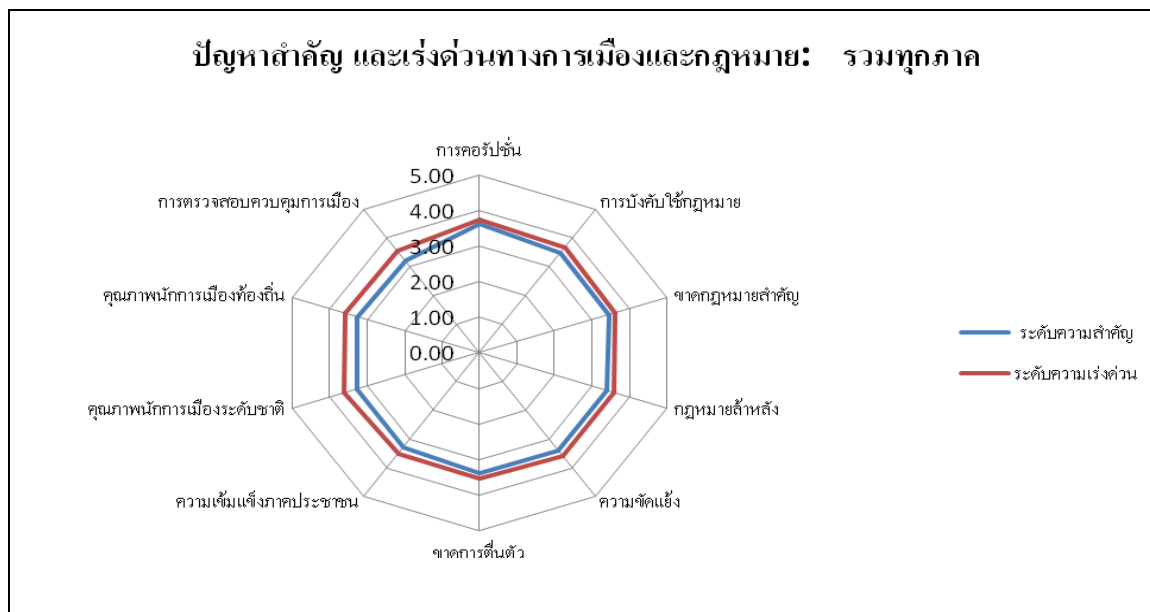
ตารางที่ 2.3แสดงถึงกลุ่มเป้าหมายจากประชากรใน 11 จังหวัดที่เป็นตัวแทนการสุ่มจังหวัดในแต่ละภาคซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นกรุงเทพมหานครชลบุรี เพชรบุรี มหาสารคาม ยโสธร อุบลราชธานี เชียงใหม่ อุดรดิติถ์ กำแพงเพชร สุราษฎร์ธานี สงขลา และอื่นๆ โดยเน้นจังหวัดที่มีสภาพทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ค่อนข้างดีกว่าจังหวัดอื่นๆในภาคเนื่องจาก ผู้วิจัยอยากเห็นประเด็นปัญหาที่เป็นเครื่องชี้วัดทางยุทธศาสตร์ในการวางแผนนโยบายเชื่อมต่อกับจังหวัดอื่นๆ นอกจากนั้น ตารางที่ 2.4บ่งชี้ถึงข้อมูลพื้นฐานเชิงตัวเลขสำหรับกลุ่มประชากร เช่น เพศ อายุ วุฒิการศึกษา อาชีพ และรายได้ / เดือน เป็นต้น

ตารางที่ 2.4 รายละเอียดข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	2,369	47.2
	หญิง	2,649	52.8
อายุ	ต่ำกว่า 30 ปี	2,013	40.2
	31 – 40 ปี	1,182	23.6
	41 – 50 ปี	1,044	20.8
	51 – 60 ปี	572	11.4
	มากกว่า 60 ปี	199	4.0
วุฒิ การศึกษา	ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	1,077	22.0
	มัธยมศึกษา	1,571	32.1
	ปริญญาตรี	1,987	40.6
	สูงกว่าปริญญาตรี	254	5.2
อาชีพ	ข้าราชการพนักงานรัฐวิสาหกิจ /	856	17.2
	พนักงานเอกชน	829	16.7
	ค้าขาย อาชีพอิสระ /	733	14.8
	ผู้ใช้แรงงาน	606	12.2
	เกษตรกร	681	13.7
	นักเรียน นักศึกษา /	900	18.1
	อื่นๆ	362	7.3
รายได้ / เดือน	ต่ำกว่า 10,000 บาท	2,017	41.3
	10,000–19,999 บาท	1,573	32.2
	20,000–49,999 บาท	965	19.8
	50,000–99,999 บาท	246	5.0
	100,000 บาท ขึ้นไป	85	1.7

ที่มา: รายงานการศึกษาวิจัยโครงการประสานเชื่อมโยงกับองค์กรเครือข่ายภาคประชาชนในการสะท้อนปัญหาจากประชาชนสู่รัฐจัดโดย สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หน้า 226.

รูปภาพที่ 2.6 สภาพปัญหาทางการเมืองและกฎหมายในท้องถิ่นในประเทศไทย

ที่มา: รายงานการศึกษาวิจัยโครงการประสานเชื่อมโยงกับองค์กรเครือข่ายภาคประชาชนในการสะท้อนปัญหาจากประชาชนสู่รัฐจัดโดย สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หน้า 268.

รูปภาพที่ 2.6สะท้อนถึงการวิเคราะห์จากประเด็นปัญหาที่สำคัญและเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงตัวแปรตาม คือ ค่าสัมประสิทธิ์ จีนิ (Gini coefficient) ซึ่งเป็นเครื่องมือในการวัดความไม่เท่าเทียมในรูปของสัดส่วนในเรื่องรายได้ และ ระดับรายได้ต่อเดือนต่อครัวเรือนของประชาชนในประเทศดั่งนั้น ค่าและระดับดังกล่าวจะสะท้อนจากปัจจัยต้นภายใต้สภาพปัญหาที่สำคัญ 3 รูปแบบ คือ

- 1) สภาพปัญหาทางการเมืองและกฎหมายในประเทศไทย
- 2) สภาพปัญหาทางสังคมในท้องถิ่นในประเทศไทย
- 3) สภาพปัญหาทางเศรษฐกิจในท้องถิ่นในประเทศไทย

ข้อมูลจากแผนภาพใยแมงมุมในรูปภาพที่ 2.6 และ ตารางที่ 2.5 ได้จัดลำดับจากระดับ 1 ถึงระดับ 5 คือ ระดับข้อมูลเชิงตัวเลขที่เข้าใกล้แกนกลางของใยแมงมุม จัดว่าเป็นสภาพปัญหาที่มีระดับต่ำและถ้าข้อมูลที่มีระดับการกระจายตัวออกจากแกนกลางของใยแมงมุม นั้นหมายถึงสภาพปัญหาที่มีระดับสูงขึ้น โดยสามารถสรุปได้ คือ ระดับที่สภาพปัญหาทางการเมืองและกฎหมาย (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.63) และ

ปัญหาทางการเมืองและกฎหมาย (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.47) เป็นปัญหาที่สำคัญและอาจส่งผลถึงตัวแปรตามที่กำลังกล่าวมา

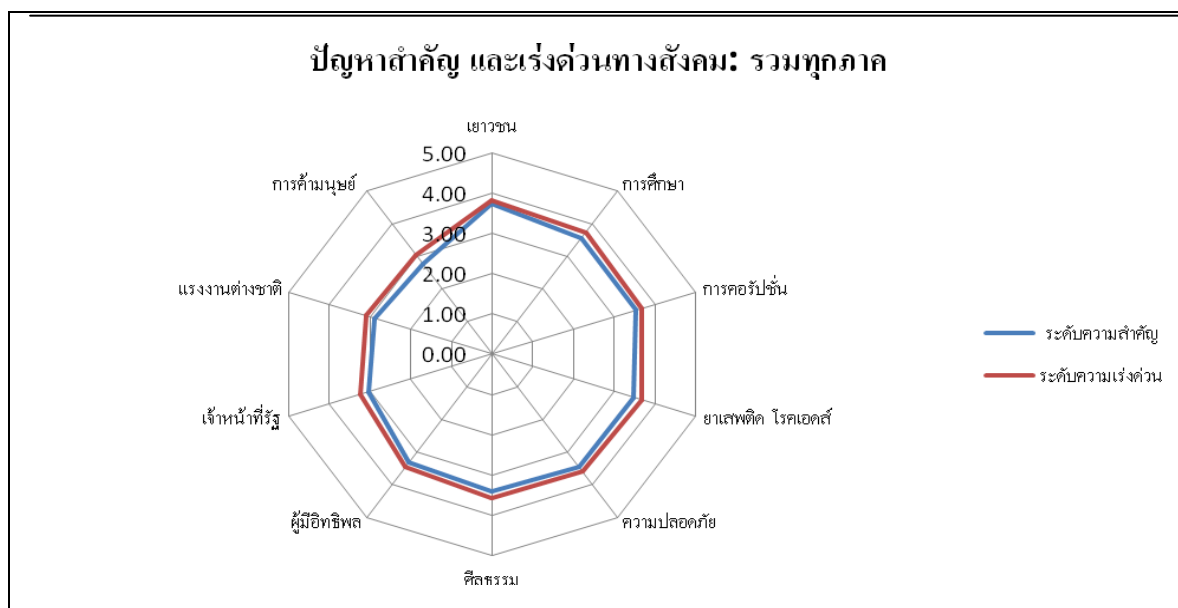
ตารางที่ 2.5 สภาพปัญหาทางการเมืองและกฎหมายในท้องถิ่นในประเทศไทย

(การอ่านค่าแผนภาพไยมงม) ระดับ : 1 = น้อยสุด, 2 = น้อย, 3 = ปานกลาง, 4 = มาก, 5 = มากสุด									
ระดับความสำคัญ					ระดับความเร่งด่วน				
TOTAL					TOTAL				
No.	ประเด็นปัญหา	Mean	N	Std. Deviation	No.	ประเด็นปัญหา	Mean	N	Std. Deviation
1	การคอร์รัปชันของฝ่ายการเมือง	3.63	4872	1.082	1	การคอร์รัปชันของฝ่ายการเมือง	3.76	4598	1.099
2	การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง	3.47	4855	1.091	2	การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง	3.68	4589	1.076
3	ขาดกฎหมายสำคัญที่เป็นประโยชน์	3.45	4839	1.023	3	ขาดกฎหมายสำคัญที่เป็นประโยชน์	3.61	4574	1.052
4	กฎหมายล้าหลังไม่มีการปรับปรุง	3.40	4858	1.081	4	คุณภาพของนักรการเมืองระดับชาติ	3.61	4572	1.106
5	ความขัดแย้งทางความคิดทางการเมือง	3.39	4914	1.038	5	คุณภาพของนักรการเมืองท้องถิ่น	3.60	4580	1.067
6	ความสนใจความตื่นตัวทางการเมือง	3.37	4897	0.923	6	กฎหมายล้าหลังไม่มีการปรับปรุง	3.58	4596	1.096
7	ความเข้มแข็งขององค์กรภาคประชาชน	3.29	4883	0.935	7	ความขัดแย้งทางความคิดทางการเมือง	3.57	4619	1.067
8	คุณภาพของนักรการเมืองระดับชาติ	3.27	4851	1.114	8	การตรวจสอบควบคุมทางการเมือง	3.54	4568	1.110
9	คุณภาพของนักรการเมืองท้องถิ่น	3.26	4868	1.085	9	ความสนใจความตื่นตัวทางการเมือง	3.53	4593	0.951
10	การตรวจสอบควบคุมทางการเมือง	3.20	4836	1.099	10	ความเข้มแข็งขององค์กรภาคประชาชน	3.50	4571	0.966

ที่มา: รายงานการศึกษาวิจัยโครงการประสานเชื่อมโยงกับองค์กรเครือข่ายภาคประชาชนในการสะท้อนปัญหาจากประชาชนสู่รัฐจัดโดย สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์หน้า 268.

นอกจากนั้น ด้านปัญหาทางสังคมแสดงจากข้อมูลจากแผนภาพไยมงมในรูปภาพที่ 2.7 และ ตารางที่ 2.6 ได้จัดลำดับจากระดับ 1 ถึงระดับ 5 คือ การใช้ชีวิตที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.73) การศึกษาของประชาชน (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.57) และ การคอร์รัปชัน (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.54) ตามลำดับ

รูปภาพที่ 2.7 สภาพปัญหาทางสังคมในท้องถิ่น

ที่มา: รายงานการศึกษาวิจัยโครงการประสานเชื่อมโยงกับองค์กรเครือข่ายภาคประชาชนในการสะท้อนปัญหาจากประชาชนสู่รัฐจัดโดย สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์หน้า 269.

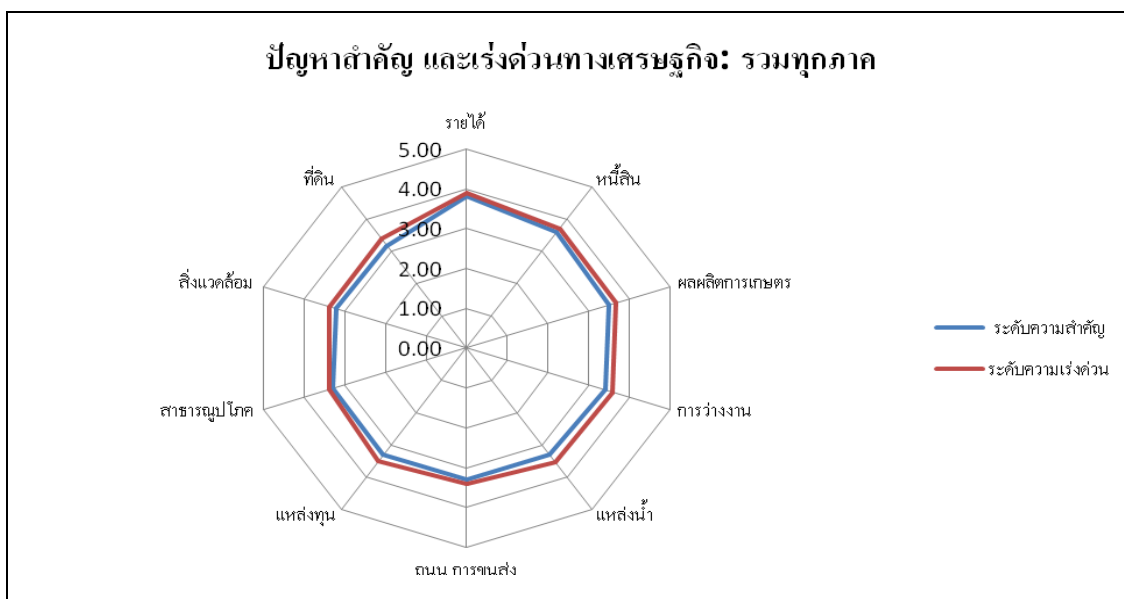
ตารางที่ 2.6 สภาพปัญหาทางสังคม

(การอ่านค่าแผนภาพใยแมงมุม) ระดับ : 1 = น้อยสุด, 2 = น้อย, 3 = ปานกลาง, 4 = มาก, 5 = มากสุด									
ระดับความสำคัญ					ระดับความเร่งด่วน				
TOTAL					TOTAL				
No.	ประเด็นปัญหา	Mean	N	Std. Deviation	No.	ประเด็นปัญหา	Mean	N	Std. Deviation
1	การใช้ชีวิตที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น	3.73	4880	1.008	1	การใช้ชีวิตที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น	3.82	4621	1.033
2	การศึกษาของประชาชน	3.57	4899	1.007	2	การศึกษาของประชาชน	3.74	4623	1.018
3	การคอร์รัปชัน	3.54	4849	1.147	3	การระบาดของยาเสพติดโรคเอดส์	3.69	4669	1.153
4	การระบาดของยาเสพติดโรคเอดส์	3.47	4906	1.173	4	การคอร์รัปชัน	3.69	4617	1.139
5	ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	3.45	4904	1.046	5	ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	3.60	4656	1.059
6	การเสื่อมของศีลธรรม	3.39	4867	1.075	6	การเสื่อมของศีลธรรม	3.58	4600	1.105
7	การเอาเปรียบจากผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น	3.33	4853	1.184	7	การเอาเปรียบจากผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น	3.46	4592	1.196
8	การกดขี่ ข่มเหง จากเจ้าหน้าที่ของรัฐ	3.05	4859	1.200	8	การกดขี่ ข่มเหงจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ	3.24	4604	1.226
9	แรงงานต่างชาติด	2.88	4867	1.271	9	แรงงานต่างชาติด	3.10	4593	1.288
10	การค้ามนุษย์ การค้าประเวณี	2.77	4864	1.265	10	การค้ามนุษย์ การค้าประเวณี	3.05	4569	1.275

ที่มา: รายงานการศึกษาวิจัยโครงการประสานเชื่อมโยงกับองค์กรเครือข่ายภาคประชาชนในการสะท้อนปัญหาจากประชาชนสู่รัฐจัดโดย สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์หน้า 248.

ประเด็นสุดท้ายและสำคัญที่สุด คือ สภาพปัญหาทางเศรษฐกิจในท้องถิ่นในประเทศไทยโดยตารางที่ 2.7 และ รูปภาพที่ 2.8 แสดงถึง รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.88) หนี้สินในและนอกระบบ (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.71) ราคา/ การขายผลผลิตทางการเกษตร (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.68) และการว่างงาน/ทำงานต่ำกว่าระดับ (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.60) โดยเป็นปัญหาทางเศรษฐกิจที่ภาครัฐควรแก้ไข

รูปภาพที่ 2.8 สภาพปัญหาทางเศรษฐกิจในท้องถิ่นในประเทศไทย

ที่มา: รายงานการศึกษาวิจัยโครงการประสานเชื่อมโยงกับองค์กรเครือข่ายภาคประชาชนในการสะท้อนปัญหาจากประชาชนสู่รัฐโดย สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์หน้า 228.

ตารางที่ 2.7 สภาพปัญหาเศรษฐกิจในประเทศไทย

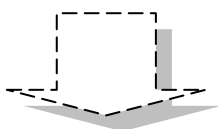
(การอ่านค่าแผนภาพใยแมงมุม) ระดับ : 1 = น้อยสุด, 2 = น้อย, 3 = ปานกลาง, 4 = มาก, 5 = มากสุด										
ระดับความสำคัญ						ระดับความเร่งด่วน				
Total						Total				
No.	ประเด็นปัญหา	Mean	N	Std. Deviation		No.	ประเด็นปัญหา	Mean	N	Std. Deviation
1	รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย	3.81	4872	1.027		1	รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย	3.88	4638	1.018
2	หนี้สินในและนอกระบบ	3.60	4865	1.059		2	หนี้สินในและนอกระบบ	3.71	4634	1.068
3	ราคา/การขายผลผลิตทางการเกษตร	3.49	4873	1.086		3	ราคา/การขายผลผลิตทางการเกษตร	3.68	4638	1.053
4	การว่างงาน/ทำงานต่ำกว่าระดับ	3.42	4845	1.027		4	การว่างงาน/ทำงานต่ำกว่าระดับ	3.60	4594	1.046
5	แหล่งน้ำเพื่อการเกษตร	3.33	4850	1.156		5	แหล่งน้ำเพื่อการเกษตร	3.54	4625	1.110
6	ถนนเส้นทางสาธารณะ ระบบขนส่ง	3.32	4841	0.991		6	แหล่งทุนเพื่อการประกอบการ	3.52	4600	1.047
7	แหล่งทุนเพื่อการประกอบการ	3.31	4840	1.072		7	ถนน เส้นทางสาธารณะ ระบบขนส่ง	3.43	4596	1.033
8	สาธารณูปโภคไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์	3.30	4896	1.038		8	การจัดสรร/กรรมสิทธิ์ที่ดินทำกิน	3.39	4587	1.080
9	สิ่งแวดล้อมเป็นพิษ	3.21	4888	1.156		9	สาธารณูปโภคไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์	3.39	4630	1.053
10	การจัดสรร/กรรมสิทธิ์ที่ดินทำกิน	3.17	4877	1.088		10	สิ่งแวดล้อมเป็นพิษ	3.36	4629	1.161

ที่มา: รายงานการศึกษาวิจัยโครงการประสานเชื่อมโยงกับองค์กรเครือข่ายภาคประชาชนในการสะท้อนปัญหาจากประชาชนสู่รัฐจัดโดย สมาที่
ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์หน้า 228.

จากประเด็นดังกล่าวทั้งหมดสามารถนำมาวิเคราะห์เชิงความสัมพันธ์ในการกำหนดประเด็นนโยบาย
ในการพัฒนาทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมโดยสามารถนำมาจัดรูปแบบได้ดังนี้

แนวคิดเชิงตัวแปรทางการเมือง

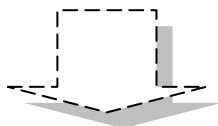
- ➡ ระดับที่สภาพปัญหาทางการเมืองและกฎหมาย (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.63)
- ➡ ปัญหาทางการเมืองและกฎหมาย (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.47)

- ➡ ดัชนีการประเมินกฎ ความเชื่อมั่น
- ➡ ดัชนีการประเมินการควบคุมของรัฐบาลที่มีคุณภาพในการกำหนดและดำเนินนโยบายและกฎระเบียบ
- ➡ ดัชนีประสิทธิผลของรัฐบาลคาดว่าจะจับภาพการรับรู้ของคุณภาพของบริการสาธารณะ

แนวคิดเชิงตัวแปรทางเศรษฐกิจ

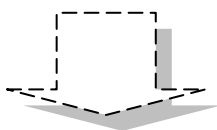
- ➡ รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.88)
- ➡ หนี้สินในและนอกระบบ(คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.71)
- ➡ ราคา/การขายผลผลิตทางการเกษตร(คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.68)

- ➡ ค่าใช้จ่ายสาธารณะต่อนักเรียน หรือ การใช้จ่ายของประชาชนในปัจจุบันกับการศึกษาหารด้วยจำนวนของนักเรียนตามระดับซึ่งคิดเป็นร้อยละของ GDP ต่อหัว

แนวคิดเชิงตัวแปรทางสังคม

- ➡ การใช้ชีวิตที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.73)
- ➡ การศึกษาของประชาชน (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.57)
- ➡ การคอร์รัปชัน (คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.54)

- ➡ ดัชนีค่าใช้จ่ายสาธารณะต่อนักเรียน
- ➡ ดัชนีการประเมินความเสี่ยงความรู้สึกรับผิดชอบของ
ขอบเขตที่พลเมือง
- ➡ ดัชนีการประเมินการเข้าควบคุมการทุจริต

แนวคิดเชิงตัวแปรทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมสะท้อนถึงการนำผลการประเมินจากการสำรวจและตั้งแบบสอบถามมาประยุกต์กับการจัดตัวแปรเชิงปริมาณในรูปแบบตัวแปรต้น เนื่องจากความสัมพันธ์ของการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ การหาตัวชี้วัดจากปัญหาต่างๆที่สามารถก่อให้เกิดปัญหาของการกระจายรายได้ หรือความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในสังคมไทย ดังนั้น การนำดัชนีจากการหาความสัมพันธ์เชิงตัวแปรจะสะท้อนและบ่งชี้ถึงการวิจัยเชิงปริมาณที่มีคุณภาพนอกเหนือจากการนำทฤษฎีมาประยุกต์เพียงอย่างเดียวแต่ได้ดัชนี หรือ ตัวแปรต้นได้ผ่านการประเมินทางวิจัยคุณภาพ นอกจากนั้น ค่าความสัมพันธ์ที่บ่งชี้จากการวิจัยเชิงปริมาณจะเป็นเครื่องมือหนึ่งในการตอบข้อสมมติฐานต่างๆ เช่น 1) เหตุผลของการออกแบบระบบการเลือกตั้งของไทยว่าการออกแบบจะสะท้อนถึงประโยชน์ทางการเมืองอย่างไรและ 2) ปัจจัยอะไรบ้างที่มีผลต่อรูปแบบผลประโยชน์ทางการเมืองการพัฒนาทางการเมืองที่นำไปสู่การวางแผนกลยุทธ์ที่สะท้อนถึงปัญหาทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมอย่างแท้จริง เป็นต้น

บทที่ 3: กรอบแนวคิดและเงื่อนไขในการออกแบบการวิจัยและรูปแบบแนวคิดการวิเคราะห์เบื้องต้นในการกำหนดตัวแปรต่างๆภายใต้แนวคิดทางรัฐศาสตร์เชิงปริมาณ

โครงการวิจัยนี้เป็นโครงการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปสถาบันของประเทศไทยโดยเน้นการเสนอปัญหาและแนวคิดเชิงปัจจัยต่างๆในการออกแบบการปฏิรูปเพื่อยกระดับการพัฒนาประเทศในรูปแบบต่างๆแต่เป้าหมายของงานวิจัย คือ การเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างผลลัพธ์ของการนำระบบการเลือกตั้งไปใช้กับการขับเคลื่อนนโยบายต่างๆอย่างมียุทธศาสตร์ภายใต้การลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ นอกจากนี้ งานวิจัยได้วางกรอบการคิดว่าความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ จะส่งผลกระทบต่อการลดระดับความเหลื่อมล้ำทางสังคม เนื่องจากการพัฒนาประเทศไทยภายใต้การปฏิรูปในรูปแบบของการพัฒนาการเมืองเชิงสถาบันเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการยกระดับประสิทธิภาพของสถาบันที่เป็นรากฐานที่สำคัญต่อการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจในระยะยาว รวมถึง การควบคุมพฤติกรรมทางการเมืองในการกำหนด เลือก และการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างไม่ถูกต้อง เช่น การออกแบบระบบการเลือกตั้งและการเปลี่ยนแปลงระบบกฎหมายภายใต้รัฐธรรมนูญที่ไม่สอดคล้องกับบริบทของสังคมทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมภายใต้วัฒนธรรมทางการเมืองโดยมิได้วางแนวทางในการส่งเสริมการบริหารจัดการนโยบายอย่างต่อเนื่องและมิได้ตอบสนองกลุ่มผลประโยชน์ที่มีความหลากหลาย โดยเฉพาะผลประโยชน์ต่างๆที่ส่งผลกระทบต่อ ภาครัฐ ผู้ผลิต และผู้บริโภคต่างๆ เป็นต้นโดยเห็นจากสภาพความเหลื่อมล้ำของสิทธิผลประโยชน์ต่างๆจากนโยบายของภาครัฐที่มีอยู่อย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น การพัฒนาระบบการเลือกตั้งโดยคิดจากปัจจัยสภาพเศรษฐกิจ ระดับการศึกษา สภาพสังคม จึงเป็นกรอบและเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับการกำหนดความเป็นมาที่เหมาะสมกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา ข้าราชการการเมืองท้องถิ่นในแต่ละพื้นที่ผ่านระบบการเลือกตั้งแบบใหม่ ในการบริหารจัดการอย่างมีเครือข่ายและมีการบูรณาการที่เหมาะสม

การหาทางแนวทางใหม่ในการพัฒนาระบบการเลือกตั้งผ่านการยกระดับความเป็นสัดส่วน (Proportional Representation) ของคะแนนเสียงของผู้แทนเหล่านี้กับจำนวนที่นั่งในสภาเพื่อก่อให้เกิดความสมดุลเชิงอำนาจมากขึ้นควบคู่กับการยกระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการเข้าถึงประโยชน์

จากนโยบายต่างๆ อย่างเสมอภาคมากขึ้น สามารถยกระดับความสมดุลที่เกิดขึ้นซึ่งแสดงถึงการเข้ามาของพรรคการเมืองขนาดเล็กและขนาดกลางในการมีส่วนร่วมในการจัดตั้งรัฐบาลมากขึ้น นอกจากนั้น ระดับความสมดุลจะช่วยบ่งชี้ถึงความหลากหลายของพรรคการเมืองที่สามารถออกแบบนโยบายที่มีความหลากหลายในการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในแต่ละพื้นที่ได้อย่างชัดเจนและเหมาะสมกับระบบสถาบันภายใต้ระบอบการปกครองที่มีอยู่

ประเด็นที่สำคัญและฐานการคิด

ความพยายามและความล้มเหลวของระบบการเลือกตั้งของไทยเป็นปัญหาของระบบการเลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญในอดีตถึงปัจจุบันที่เกิดจากการนำระบบการเลือกตั้งจากต่างประเทศ (Policy Transfer) มาประยุกต์กับสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่ไม่สอดคล้อง ซึ่งแน่นอนว่าการนำระบบการเลือกตั้งเข้ามาประยุกต์ใช้โดยไม่คำนึงถึงปัจจัยดังกล่าวก่อให้เกิดอุปสรรคในการกำหนดยุทธศาสตร์การบริหารนโยบายต่างๆ และการเลือกนโยบายที่ไม่เหมาะสมและเอื้อประโยชน์กับกลุ่มผลประโยชน์ของนักการเมืองเพียงอย่างเดียว และ การนำนโยบายไปปฏิบัติที่ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำโดยเฉพาะปัญหาทางเศรษฐกิจ เช่น ปัญหาของสภาพเศรษฐกิจในแต่ละจังหวัดที่มีความแตกต่างทั้งรายได้ต่อหัว การพัฒนาระบบเมือง ยุทธศาสตร์การวางแผนการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม รวมถึง นโยบายสาธารณะที่ส่งเสริมการยกระดับของอาชีพต่างๆ โดยไม่ได้ผ่านกระบวนการทางการเมืองภายใต้ความเสมอภาคเชิงอำนาจอย่างแท้จริง ความเป็นจริง นโยบายในการลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ผ่านระบบการกระจายอำนาจจัดว่าเป็นระบบที่ล้มเหลวของประเทศไทยภายใต้รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. 2540 เช่น ช่องว่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยและกลุ่มคนจนมีระดับที่สูงขึ้นอย่างชัดเจนถึงแม้ว่าระดับรายได้ประชาชาติมีแนวโน้มที่เป็นบวกก็ตาม นอกจากนั้น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน คือระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนแบบบัญชีรายชื่อโดยผู้เลือกตั้งมีสิทธิในการกาได้จำนวน 2 โหวต โดยแบ่งออกเป็น แบบแบ่งเขตเบอร์เดียวและพรรคการเมือง โดยแต่ละพื้นที่ใช้ระบบการเลือกตั้งประเภทเดียวกัน โดยไม่คำนึงถึงปัจจัยของระบบสถาบันและวัฒนธรรมทางการเมือง รวมถึง ปัจจัยทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม เป็นต้น

นอกจากนั้น ระบบการเลือกตั้งที่กล่าวมาอาจไม่เหมาะสมกับระบบสถาบัน โดยมุมมองของการพัฒนาประเทศผ่านระบบการเลือกตั้งที่ถูกต้อง คือ ระบบการเลือกตั้งที่ดีมีความสำคัญในการอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบายและการตอบสนองต่อประชาชน รวมถึง การตอบรับหรือการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อนโยบาย ดังนั้น การพัฒนาและการออกแบบระบบการเลือกตั้งจึงมี

ผลลัพธ์เชิงนโยบายในระยะยาวไม่ใช่การพัฒนาที่เกิดขึ้นในระยะสั้นของสังคมไทยจากระบบการเลือกตั้งในปัจจุบันที่มองแค่ผลประโยชน์ทางการเมืองและกรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญที่อ่อนแอเพียงเท่านั้นการพัฒนาทางเศรษฐกิจและการเมืองที่ถูกการยับยั้งจากปัญหาที่ซ้ำซากอาจไม่ใช่เรื่องง่ายในการแก้ไข ถึงแม้ว่ารัฐธรรมนูญจะแบ่งอำนาจออกเป็น อำนาจทางบริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการก็ตาม

ดังนั้น การวิจัยชุดนี้พยายามหาทางออกของปัญหาที่เกิดขึ้นโดยศึกษาจากปัญหาที่พบเห็นในโครงสร้างเชิงอำนาจและจัดความสัมพันธ์ของอำนาจให้มีความเหมาะสมและสามารถตรวจสอบได้โดยไม่ทำให้ภาครัฐมีความอ่อนแอในการบริหารจัดการโดยจะมีการเสนอการศึกษา เช่น การออกแบบอำนาจทางบริหาร และ นิติบัญญัติ ให้สอดคล้องกับระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่โดยดูจากปัจจัยของระดับการศึกษา รายได้อาชีพ และอื่นๆ โดยการออกแบบการเลือกตั้ง รวมถึงการเลือกตั้งในระดับ สภาผู้แทนราษฎร และ ระดับท้องถิ่น โดยพยายามออกแบบการเลือกตั้งใหม่ที่จะก่อให้เกิดความสมดุลของคะแนนที่ประชาชนโหวตและจำนวนที่นั่งของผู้มีอำนาจในการบริหารประเทศมากขึ้น โดยใช้การประยุกต์จากวิชาในแขนงรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิติศาสตร์ และคณิตศาสตร์ เช่น การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เป็นระบบสัดส่วนมากขึ้น คือ การออกแบบการสรรหาผ่านระบบการเลือกตั้งของผู้นำพรรคการเมืองจากตัวแทน สอง คน ในแต่ละพรรค โดยสุดท้ายประชาชนจะสามารถโหวตผู้นำได้โดยตรงจากตัวแทนพรรคเพียงแค่ คนเดียว

กล่าวโดยสรุป การศึกษามุ่งเน้นการทำความเข้าใจการปฏิรูปทางการเมืองผ่านการออกแบบระบบการเลือกตั้งเพื่อสะท้อนการลดสภาวะความเหลื่อมล้ำในรูปแบบต่างๆที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะการเน้นการวิเคราะห์และนำเสนอประเด็นเชิงตัวแปรจากกรอบและแนวคิดในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 และ 11 ซึ่งการศึกษาค้างนี้ ได้อาศัยการวิเคราะห์ในรูปแบบของงานวิจัยเชิงทฤษฎี เช่น การประยุกต์ทฤษฎีเกมในการออกแบบระบบการเลือกตั้ง และการวิจัยเชิงปริมาณควบคู่กัน โดยข้อมูลเชิงปริมาณจะเน้นตัวแปรในระดับมหภาค

1. วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1.1. เพื่อศึกษาค้นคว้าและวิจัยในเรื่องระเบียบความรู้เบื้องต้นและข้อเท็จจริง อุปสรรคต่างๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย เยอรมัน และ ญี่ปุ่น เป็นต้น ที่มีความเกี่ยวข้องกับการออกแบบระบบการเลือกตั้งและ โครงสร้างทางอำนาจในระบบสภา ที่เป็นตัวแปรสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมทางการเมือง โดยผลของการสังเคราะห์จะนำมาเป็นฐานการคิดในการออกแบบระบบการเลือกตั้งของประเทศไทย

1.2 เพื่อศึกษา โครงสร้างทางอำนาจในระบบสภา เช่น สัดส่วนของพรรคการเมืองต่างๆ รวมถึง การพัฒนาทางการเมืองที่มีผลต่อปัจจัยทางเศรษฐกิจของประเทศไทยภายใต้รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. 2540 และ พ.ศ. 2550 โดยศึกษาจากความล้มเหลวดังกล่าวซึ่งจะช่วยให้ผู้ทำวิจัยได้เสนอแนะแนวคิดเบื้องต้นภายใต้ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และการออกแบบระบบการเลือกตั้งใหม่ และ รวมถึงการปรับโครงสร้างทางอำนาจในระบบสภาของไทยที่ช่วยในการยกระดับการพัฒนาเศรษฐกิจ และ การเมืองในระยะยาว

2. ขอบเขตของการวิจัย

2.1 การศึกษา การค้นคว้าและการวิจัย เพื่อรวบรวมระเบียบความรู้เกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างระบบการเลือกตั้งของกลุ่มประเทศที่พัฒนา นโยบายและยุทธศาสตร์โดยนำความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมาพัฒนาการออกแบบระบบการเลือกตั้งในระดับประเทศ (General Election) โดยวิเคราะห์จากประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้ระบบการเลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. 2540 และ พ.ศ. 2550 เป็นต้น

2.2 การออกแบบระบบการเลือกตั้งระดับประเทศภายใต้กรอบสถาบันโดยรวมเพื่อยกระดับความพึงพอใจของประชาชน ในมุมมองของข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาระดับประสิทธิภาพนโยบายกับการแข่งขันทางการเมืองโดยเฉพาะนโยบายสาธารณะนอกจากนั้น การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และคณิตศาสตร์ วิเคราะห์พฤติกรรมทางรัฐศาสตร์ที่สะท้อนถึงระบบสถาบัน (Public Choice Approach)

2.3 การวิจัยจะเน้นการหาความสำเร็จ หรือ ความล้มเหลวของระบบทางอำนาจโดยรวมในปัจจุบันแต่อาจมีการแนะนำการออกแบบเพื่อเป็นทิศทางของระบบที่ควรจะเป็นภายใต้ปัจจัยของโครงสร้างระบบสถาบันโดยรวม

3. วิธีการดำเนินการวิจัย และสถานที่ทำการทดลอง/เก็บข้อมูล

การวิจัยในรูปแบบของเอกสาร (Documentary Research) เช่นรูปแบบเอกสาร Primary Sources เช่น ข้อมูลจากกระทรวงที่มีความเกี่ยวข้องกับการวิจัยและ รูปแบบเอกสาร Secondary Sources เช่น Journal of Political Economy, Journal of Political Scientists, Journal of Econometrics, Journal, Journal of Public Choice, และ Journal of Public Policy เป็นต้น

ส่วนในการศึกษาปัจจัยที่นำมาใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณข้อมูลเป็นแนวเชิงคณิตศาสตร์ เช่น ฐานข้อมูลจาก World Bank และสภาพพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นต้น

รูปแบบสมการถดถอย หรือ Regression Model จะนำมาประยุกต์ในการทดลองความสัมพันธ์เชิงปริมาณโดยประกอบไปด้วยตัวแปรอิสระและตัวแปรไม่อิสระโดยสามารถอธิบายได้ดังนี้

ตัวแปร Y หมายถึง ตัวแปรที่ไม่เป็นอิสระ หรือ ตัวแปรตามซึ่งเป็นตัวแปรที่ถูกส่งผลกระทบและเชิงลบจากตัวแปรที่ไม่เป็นอิสระ หรือ ตัวแปรต้น

ตัวแปร X หมายถึง ตัวแปรอิสระ หรือตัวแปรต้นที่สะท้อนทิศทางความสัมพันธ์ที่ส่งผลกระทบต่อตัวแปรตาม

ค่าของ β หมายถึง ค่าน้ำหนักความสัมพันธ์ หรือ อัตราการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นที่มีผลกับตัวแปรตามโดยค่าน้ำหนักยิ่งมากจะบ่งชี้ถึงการนำตัวแปรนั้นมาวิเคราะห์เชิงลึกและนำมาเป็นประโยชน์ในการนำมาใช้หรือเลือกเป็นนโยบายหลัก

ค่าของ ϵ หมายถึง ค่าความผิดพลาดของสมการโดยรวมระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรไม่อิสระโดยถ้ากำหนดตัวแปรที่เหมาะสมระดับความผิดพลาดของสมการถดถอยจะมีค่าต่ำลง

รูปแบบของตัวแปรตามและตัวแปรต้นในการทดลองโครงการ “การออกแบบระบบเลือกตั้งในฐานะสถาบันการเมืองเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศไทย” โดยประยุกต์แนวคิด Time Series ในการวิเคราะห์สมการถดถอย แบ่งเป็น 2 โมเดลที่มีตัวแปรตามที่แตกต่างกัน คือ ระดับรายได้ต่อเดือนต่อครัวเรือนของประชาชนในประเทศและ เครื่องมือในการวัดความไม่เท่าเทียมในรูปของสัดส่วน โดยวิเคราะห์ในระดับประเทศเป็นหลักควบคู่กับและระดับภาค ตั้งแตปี พ.ศ. 2549-2554

MODEL I

$$\begin{aligned} \text{INCOME}_t = & \beta_0 + \beta_1 \text{EDUCATIONEXPENGNI}_t + \beta_2 \text{GEGOVFICONEXPENGD}_t + \beta_3 \text{GOVERNMENTEFFEC}_t + \\ & \beta_4 \text{CONTROLOFCORRUPT}_t + \beta_5 \text{REGULATORYQUALITY}_t + \beta_6 \text{RULEOFLAW}_t + \beta_7 \text{VOICENDACCOUN}_t + \\ & \beta_8 \text{ELECTION}_t + \epsilon_t \end{aligned}$$

MODEL II

$$\begin{aligned} \text{GINIR}_t = & \beta_0 + \beta_1 \text{EDUCATIONEXPENGNI}_t + \beta_2 \text{GEGOVFICONEXPENGD}_t + \beta_3 \text{GOVERNMENTEFFEC}_t + \\ & \beta_4 \text{CONTROLOFCORRUPT}_t + \beta_5 \text{REGULATORYQUALITY}_t + \beta_6 \text{RULEOFLAW}_t + \beta_7 \text{VOICENDACCOUN}_t + \\ & \beta_8 \text{ELECTION}_t + \epsilon_t \end{aligned}$$

ค่าและคำอธิบายของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม(แปลและนำมาโดยตรงจากฐานข้อมูล World Bank และ สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ)

1) **ค่าสัมประสิทธิ์ จินี** (Gini coefficient) หรือ (GINIR): เป็นเครื่องมือในการวัดความไม่เท่าเทียมในรูปของสัดส่วน (Gini ratio) ซึ่งค่าอยู่ระหว่าง 0 กับ 1 ยิ่งค่าเข้าใกล้ 1 มากเท่าไร แสดงว่าความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ยิ่งมีมากขึ้น โดยคำนวณจากการใช้ค่าของพื้นที่ระหว่าง Lorenz curve ของการกระจายรายได้กับเส้นการกระจายรายได้สมบูรณ์เป็นตัวตั้ง และค่าของพื้นที่ใต้เส้นการกระจายรายได้สมบูรณ์ทั้งหมดเป็นตัวหาร โดย รายได้ หมายถึง รายได้ประจำ ที่ไม่รวมรายรับอื่นๆ (เช่น เงินทุนการศึกษา มรดก ภาษีกรรม ของขวัญ ประกันสุขภาพ ประกันภัยและประกันชีวิต/ประกันสังคม เงินถูกสลาก เงินรางวัล ค่านายหน้าและเงินได้จากการพนัน เป็นต้น) (ฐานข้อมูลจากสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ)

2) **Expenditure per student, tertiary (% of GDP per capita)** หรือ (EDUCATIONEXPENGNI): เป็น ค่าใช้จ่ายสาธารณะต่อนักเรียน หรือ การใช้จ่ายของประชาชนในปัจจุบันกับการศึกษาหารด้วยจำนวนของนักเรียนตามระดับซึ่งคิดเป็นร้อยละของ GDP ต่อหัว ค่าใช้จ่ายส่วนกลาง (ปัจจุบันและทุน) รวมถึงการใช้จ่ายของรัฐบาลในสถาบันการศึกษา (ทั้งภาครัฐและเอกชน), การบริหาร การศึกษาเช่นเดียวกับเงินอุดหนุนสำหรับหน่วยงานเอกชน (นักเรียน / ผู้ประกอบการและหน่วยงานเอกชน อื่นๆ) (ฐานข้อมูล World Bank)

3) **General government final consumption expenditure (% of GDP)** หรือ (GEGOVFICONEXPENGD): เป็นรายจ่ายของภาครัฐทั่วไปในการการอุปโภคบริโภคสำหรับการซื้อสินค้าและบริการ (รวมถึงค่าตอบแทนของพนักงาน) นอกจากนี้ ยังรวมถึงค่าใช้จ่ายในการป้องกันประเทศและการรักษาความปลอดภัยต่างๆ (ฐานข้อมูล World Bank)

4) **Government Effectiveness (GOVERNMENTEFFEC)**: ประสิทธิภาพของรัฐบาลที่ส่งผลต่อคุณภาพของบริการสาธารณะ เช่น การให้บริการทางแพ่งและระดับของความเป็นอิสระจากแรงกดดันทางการเมืองที่มีคุณภาพของการกำหนดนโยบายและการดำเนินงานและความน่าเชื่อถือของความมุ่งมั่นของรัฐบาลจะดำเนินนโยบายดังกล่าว คาดว่าจะทำให้คะแนนของประเทศที่เกี่ยวข้องกับตัวบ่งชี้รวมในหน่วยของการกระจายปกติมาตรฐานคือตั้งแต่ประมาณ -2.5 ถึง 2.5 (ฐานข้อมูล World Bank)

5) **Control of Corruption (CONTROLOFCORRUPT)**: ดัชนีการประเมินการเข้าควบคุมการทุจริตและการจับกุมได้ของเขตอำนาจเพื่อสาธารณชนผลประโยชน์ คาดว่าจะทำให้คะแนนของประเทศที่เกี่ยวข้องกับตัวบ่งชี้โดยรวมในหน่วยสถิติมาตรฐาน คือตั้งแต่ประมาณ -2.5 ถึง 2.5 (ฐานข้อมูล World Bank)

6) **Regulatory Quality (REGULATORYQUALITY)**: ดัชนีการประเมินการรับรู้การควบคุมความสามารถของรัฐบาลในการกำหนดและดำเนินนโยบายและกฎระเบียบที่อนุญาตให้มีและส่งเสริมการพัฒนาจากภาคเอกชน คาดว่าจะทำให้คะแนนของประเทศที่เกี่ยวข้องกับตัวบ่งชี้โดยรวมในหน่วยสถิติมาตรฐาน คือตั้งแต่ประมาณ -2.5 ถึง 2.5 (ฐานข้อมูล World Bank)

7) **Rule of Law (RULEOFLAW)**: ดัชนีการประเมินกฎ ความเชื่อมั่นและการปฏิบัติตามกฎหมายของสังคม รวมถึงด้านคุณภาพของการบังคับใช้สัญญาสิทธิในทรัพย์สิน, ตำรวจและศาลโดยเฉพาะอย่างยิ่งเช่นเดียว การใช้กฎในการลดโอกาสของการกระทำความผิดทางอาญาและ ความรุนแรง คาดว่าจะทำให้คะแนนของประเทศที่เกี่ยวข้องกับตัวบ่งชี้โดยรวมในหน่วยสถิติมาตรฐาน คือตั้งแต่ประมาณ -2.5 ถึง 2.5 (ฐานข้อมูล World Bank)

8) **Voice and Accountability (VOICENDACCOUN)**: ดัชนีการประเมินเสียงความรู้สึก รับผิดชอบของขอบเขตที่พลเมืองของประเทศสามารถที่จะมีส่วนร่วมในการเลือกรัฐบาลเช่นเดียวกับเสรีภาพในการแสดงออกเสรีภาพในการสมาคมและสื่อฟรี คาดว่าจะทำให้คะแนนของประเทศที่เกี่ยวข้องกับตัวบ่งชี้โดยรวมในหน่วยสถิติมาตรฐาน คือตั้งแต่ประมาณ -2.5 ถึง 2.5 (ฐานข้อมูล World Bank)

9) **ระบบการเลือกตั้ง (ELECTION)**: ดัชนีการประเมินระดับสัดส่วนระหว่างคะแนนที่พรรคการเมืองได้รับและที่นั่งของพรรคการเมืองในระบบสภาโดยตั้งคำว่า ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนมีค่าเท่ากับ 1 และระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนมีค่าเท่ากับ-1 (ฐานข้อมูล World Bank)

10) **ระดับรายได้ต่อเดือนต่อครัวเรือนของประชาชนในประเทศ (INCOME)**: รายได้ประจำที่ไม่รวมรายรับอื่นๆ (เช่น เงินทุนการศึกษา มรดก ภาษีกรรม ของขวัญ ประกันสุขภาพ ประกันภัยและประกันชีวิต/ประกันสังคม เงินถูกสลากร เงินรางวัล ค่านายหน้าและเงินได้จากการพนัน เป็นต้น) (ฐานข้อมูล World Bank)

ประชากรที่นำมาใช้ในการศึกษาและวิเคราะห์สมการถดถอย

ประชากรที่ศึกษาในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงปริมาณ กอบไปด้วย จังหวัดทั้งหมดของประเทศไทย จำนวน 76 จังหวัด ประกอบไปด้วยจังหวัดต่างๆจำนวน 75 จังหวัด และ 1 เขตปกครองพิเศษ ได้แก่ จังหวัดนครปฐม จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี จังหวัดขอนแก่น จังหวัดชัยภูมิ จังหวัดนครพนม จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมหาสารคาม จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดเลย จังหวัดสกลนคร จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดหนองคาย จังหวัดหนองบัวลำภู จังหวัดพิจิตร จังหวัดพิษณุโลก จังหวัดเพชรบูรณ์ จังหวัดลพบุรี จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสาคร จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดสุโขทัย จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดสระบุรี จังหวัดอ่างทอง จังหวัดตราด จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดระยอง จังหวัดกาญจนบุรี จังหวัดตาก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดราชบุรี จังหวัดกระบี่ จังหวัดชุมพร จังหวัดตรัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดนราธิวาส จังหวัดปัตตานี จังหวัดพังงา จังหวัดพัทลุง จังหวัดภูเก็ต จังหวัดระนอง จังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา จังหวัดอุทัยธานี จังหวัดจันทบุรี จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แม่ฮ่องสอน จังหวัดเชียงราย จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดน่าน จังหวัดพะเยา จังหวัดแพร่ จังหวัด จังหวัดอุดรธานี จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดชัยนาท จังหวัดนครนายก จังหวัดลำปาง จังหวัดลำพูน จังหวัดอุตรดิตถ์ จังหวัดสระแก้ว จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดชลบุรี จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดยะลา และเขตปกครองพิเศษกรุงเทพมหานคร

บทที่ 4: การวิเคราะห์แนวทางการประยุกต์ทฤษฎีเกมและแนวคิดการวิเคราะห์สมการถดถอย (Regression Model) เพื่อหาแนวทางในการกำหนดยุทธศาสตร์ภายใต้การออกแบบระบบสถาบัน

การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมกับระบบสถาบันแบบเป็นทางการมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากระบบสถาบันแบบเป็นทางการที่ดีต้องคำนึงถึงระบบการเลือกตั้งที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างยุทธศาสตร์ของภาครัฐภายใต้การจัดระบบการรวมพรรคการเมืองเพื่อนำมาซึ่งการจัดตั้งรัฐบาล และระดับการตอบสนองของนโยบายต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมต่างๆ ของ ผู้ผลิต และผู้บริโภค หรือกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ เช่น ระบบการเลือกตั้งที่ดีจะสะท้อนถึงระบบที่จัดกลไกของพรรคการเมืองภายใต้พฤติกรรมต่างๆ ในการส่งเสริมนโยบายที่สามารถขับเคลื่อนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม โดยเฉพาะ การจัดสรรงบประมาณในโครงการต่างๆ ที่สำคัญ ดังนั้น งานวิจัยจะพยายามออกแบบระบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึง การวิเคราะห์และแนวทางจากการประยุกต์ทฤษฎีเกมและ รวมถึง แนวคิดการวิเคราะห์สมการถดถอย (Regression Model) เพื่อหาแนวทางในการกำหนดยุทธศาสตร์ภายใต้การออกแบบระบบสถาบัน

ดังนั้น งานวิจัยใช้เริ่มจากการประยุกต์ทฤษฎีเกมโดยตรงในการตอบข้อสมมติฐานว่าระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนในปัจจุบันจำเป็นหรือไม่ หรือถ้าไม่จำเป็นควรใช้ระบบการเลือกตั้งประเภทใด เนื่องจากการออกแบบระบบการเลือกตั้งส่วนใหญ่ในกลุ่มประเทศพัฒนาต้องให้ฐานงานวิจัยเชิงทฤษฎีในการออกแบบตัวแปรต่างๆ รวมถึงงานวิจัยเชิงปริมาณที่สะท้อนถึงรูปแบบความสัมพันธ์และเป็นฐานคิดในการออกแบบระบบการเลือกตั้งและข้อเสนอแนะทางยุทธศาสตร์ โดยการวิจัยปริมาณจะใช้วิธีการวิจัยแบบ Panel Data Model โดยฐานคิดเป็นการวิเคราะห์ที่มีการประยุกต์ระหว่างระยะเวลาของการใช้ระบบการเลือกตั้ง และกลุ่มจังหวัดต่างๆ อย่างไรก็ตามแนวคิดดังกล่าว นักวิชาการต่างๆ ได้ใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดของระบอบการปกครองและการยกระดับความร่วมมือระหว่างประเทศในกลุ่มการค้าต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางนโยบายของภาครัฐ ตัวอย่างเช่น การส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการเงินของอาเซียนในระดับภูมิภาค (ASEAN Free Trade Area – AFTA) ตั้งแต่ ปี 1992 โดยดูว่าดัชนีระบอบการปกครองแบบเป็นประชาธิปไตยเป็นหลักการในการอธิบายนโยบายของภาครัฐหลังจากมีการเจรจาทางการค้าและการลงทุน เป็นต้น

รูปแบบของเกมเชิงรัฐศาสตร์ในการวิเคราะห์ผลประโยชน์จากการจัดรูปแบบระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนมากขึ้น

การเปรียบเทียบระบบการเลือกตั้งภายใต้ แบบแบ่งเขต 400 คน และ แบบบัญชีรายชื่อ 80 คนในปี 2550 และ แบบแบ่งเขต 375 คน, แบบบัญชีรายชื่อ 125 คน ในปี 2554 จะเห็นได้ว่าระบบบัญชีรายชื่อมีจำนวนมากขึ้น ตรงกันข้ามระบบแบบแบ่งเขตมีจำนวนที่น้อยลง ซึ่งระบบการเลือกตั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงทำให้พรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กและมีฐานการเมืองเชิงพื้นที่น้อยมีโอกาสมากขึ้นในการได้รับชัยชนะการเลือกตั้งแต่อย่างไรก็ตามภาพที่เห็น หรือ ระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากขึ้น ไม่สามารถอธิบายได้ว่า การเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิมจะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายที่มีความเป็นเสถียรภาพหรือไม่ นอกจากนั้นการเลือกระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนจะส่งผลต่อการแข่งขันเชิงนโยบาย อย่างไร

ดังนั้นแนวคิดการสร้างรูปแบบของเกมเชิงรัฐศาสตร์ในการวิเคราะห์ผลประโยชน์จากการจัดรูปแบบระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนมากขึ้น โดยก่อนการเล่นเกมนั้นจะต้องคำนึงถึงการตั้งข้อสมมติฐานภายใต้กรอบของทฤษฎีเกมเบื้องต้น และจะต้องสามารถตอบข้อสมมติฐานว่าการเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิมจะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายที่มีความเป็นเสถียรภาพหรือไม่ รวมถึง การเลือกระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนทั้งสภานและสภาล่างจะส่งผลต่อการสร้างความสมดุลของโครงสร้างเชิงอำนาจโดยการเชื่อมโยงแนวคิดที่จะช่วยทำให้ผู้วิจัยสามารถยืนยันเบื้องต้นว่าการออกแบบโดยใช้ระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนจะสนับสนุนการขับเคลื่อนนโยบายที่เหมาะสมตามโครงสร้างเชิงอำนาจที่สะท้อนถึงการขับเคลื่อนนโยบายที่มีความเสถียรภาพและก่อให้เกิดการยกระดับรายได้ประชาชาติในระยะยาว หรือ การลดระดับความเหลื่อมล้ำทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ

ความเข้าใจพฤติกรรมในระบบการเมืองต้องอาศัยความเข้าใจในทฤษฎีรัฐศาสตร์เชิงคณิตศาสตร์ เนื่องจากรัฐศาสตร์เป็นศาสตร์แขนงหนึ่งในการศึกษาพฤติกรรมของการใช้นโยบายผ่านโครงสร้างทางอำนาจของภาครัฐ ดังนั้นปัจจัยพื้นฐานที่แสดงถึงระดับของโครงสร้างอำนาจและความสมดุลของอำนาจจึงเป็นประเด็นที่ต้องเข้าใจถึงปัจจัยต่างๆ เช่น ปัจจัยของระบอบการปกครอง ปัจจัยของพรรคการเมือง ปัจจัยของวัฒนธรรม ศาสนา เชื้อชาติ และภาษา ปัจจัยของระบบการเลือกตั้ง ปัจจัยของกลุ่มผลประโยชน์ และปัจจัยจากความแตกต่างหรือความสอดคล้องระหว่างนโยบายของภาครัฐและความพึงพอใจของภาคสังคมต่างๆ เป็นต้น เนื่องจากปัจจัยต่างๆ ที่กล่าวมาแสดงถึงเงื่อนไขและกรอบแนวคิดทางพฤติกรรมของการเล่นเกม เช่น การเล่นเกมความสมดุลระหว่างโครงสร้างของอำนาจระหว่างสภานและสภาล่างภายใต้ระบอบประชาธิปไตยที่มีความแตกต่างกันเชิงโครงสร้างและที่มาของอำนาจ ปัจจัยของ

ระบอบประชาธิปไตยที่เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการบ่งชี้ถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นและสะท้อนถึงระดับการใช้นโยบายเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจการเมือง และสังคมเป็นต้น

ข้อสมมติฐานภายใต้กรอบของทฤษฎีเกมเบื้องต้น

H_1 : สมมติฐานเกี่ยวข้องกับการศึกษาการเล่นเกมความสมดุลโครงสร้างเชิงอำนาจระหว่าง สภา
บนและสภากลางในประเทศไทยภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540

H_2 : สมมติฐานเกี่ยวข้องกับการศึกษาการเล่นเกมความสมดุลโครงสร้างเชิงอำนาจระหว่าง สภา
บนและสภากลางในประเทศไทยภายใต้รัฐธรรมนูญราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

การศึกษากการเปรียบเทียบพฤติกรรมทางการเมืองจากกรอบแนวทางของทฤษฎีเกมภายใต้การออกแบบระบบการเลือกตั้งในกรอบโครงสร้างทางอำนาจภายใต้รัฐธรรมนูญ พุทธศักราช 2550 และ 2540 โดยการพิสูจน์ข้อสมมติฐานจำเป็นต้องนำทฤษฎีเกมเบื้องต้นเพื่อนำมาวิเคราะห์ในรูปแบบต่างๆ เช่น การศึกษาการเล่นเกมว่าการเลือกระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนทั้งสภาบนและสภากลางจะส่งผลต่อการสร้างความสมดุลในโครงสร้างเชิงอำนาจ โดยกรอบของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 สภาบนและสภากลางต้องมาจากระบบการเลือกตั้งตามข้อสมมติฐาน

แนวคิดในปัจจุบัน

- I. สภาผู้แทนราษฎรมีวาระ 4 ปีจำนวน 500 คน โดยมาจากระบบการเลือกตั้งแบ่งเขตเบอร์เดียว จำนวน 375 คนและ ระบบการเลือกตั้งแบบทางอ้อมจากระบบแบบบัญชีรายชื่อในจำนวน 125 คน
- II. สภาบนสภาวุฒิสภามีวาระ 6 ปี จำนวน 150 คน โดยมาจากระบบการเลือกตั้งจังหวัดละ 1 คนและจากการสรรหาจากกลุ่มสาขาอาชีพต่างๆ จำนวน 73 คน โดยการสรรหามาจาก คณะกรรมการสรรหาวุฒิสภาซึ่งประกอบไปด้วย ประธานศาลรัฐธรรมนูญประธานกรรมการการเลือกตั้งประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินประธานผู้ตรวจการแผ่นดินผู้พิพากษาในศาลฎีกาที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาอบหมายและตุลาการในศาลปกครองสูงสุดที่ที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดมอบหมาย

แนวคิดการออกแบบระบบการเลือกตั้ง

- I. สภาผู้แทนราษฎรมีวาระ 4 ปีจำนวน 500 คน โดยมาจากระบบการเลือกตั้งแบ่งเขตเบอร์เดียว จำนวน 375 คนและ ระบบการเลือกตั้งแบบทางอ้อมจากระบบแบบบัญชีรายชื่อในจำนวน 125 คน
- II. สภานิติบัญญัติมีวาระ 6 ปี จำนวน 150 คน โดยมาจากระบบการเลือกตั้งจังหวัดละ 1 คน

ความแตกต่างที่เกิดขึ้นจากแนวคิดใหม่และเก่า คือ ระบบการเลือกตั้งควรมาจากทั้งสภานิติบัญญัติและสภาผู้แทนราษฎร โดยการลดบทบาทอำนาจของสภาผู้แทนราษฎรในการบริหารจัดการงบประมาณต่างๆให้เกิดประโยชน์สูงสุด หรือ สภานิติบัญญัติมีอำนาจในการยกเลิกพระราชบัญญัติ ไม่ใช่การยับยั้งพระราชบัญญัติเพียงเท่านั้น

กลุ่มที่ 1: สภาผู้แทนราษฎร หรือ สภาผู้แทนราษฎรที่มาจากระบบการเลือกตั้ง

กลุ่มที่ 2: สภานิติบัญญัติ หรือ วุฒิสภาซึ่ง มาจากระบบการเลือกตั้ง

กรอบและเงื่อนไขของการเล่นเกมภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญ

1. สภาผู้แทนราษฎร และ สภานิติบัญญัติ หรือ กลุ่มที่ 1 ผ่านระบบการเลือกตั้งโดยการผ่านระบบการเลือกตั้งทั้งสองสภาจะมีการถ่วงดุลอำนาจในการพิจารณางบประมาณ พระราชบัญญัติและสนับสุนนร่างกฎหมายต่างๆได้อย่างเหมาะสม เนื่องจาก สภานิติบัญญัติมีหน้าที่ในการยกเลิกโครงการของภาครัฐในการใช้งบประมาณที่ผิดพลาด ไม่ใช่เพียงแต่การยับยั้งเพียงเท่านั้น

2. กลยุทธ์ของสภาผู้แทนราษฎรและสภานิติบัญญัติ คือ การใช้อำนาจในการถ่วงดุลผ่านระบบการเลือกตั้ง (S_1) และ การไม่ใช้อำนาจในการถ่วงดุลผ่านระบบการเลือกตั้ง (S_2) กลยุทธ์ที่เกิดขึ้นเป็นกลยุทธ์ความเป็นไปได้ของการใช้อำนาจระหว่างสภาผู้แทนราษฎรและสภานิติบัญญัติ ผ่านกรอบเงื่อนไขต่างๆ โดยแน่นอนว่าสภานิติบัญญัติจะต้องดำเนินการพิจารณางบประมาณ พระราชบัญญัติและสนับสุนนร่างกฎหมายต่างๆอย่างถูกต้องเนื่องจากระบบการเลือกตั้งผูกขาดกับความเป็นเสถียรภาพทางการเมือง

3. กรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 โดยวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรมาจากระบบการเลือกตั้งโดยสภาผู้แทนราษฎรในช่วงนั้นมาจากฐานของพรรคการเมืองขนาดใหญ่ทำให้สัดส่วนของสภาผู้แทนราษฎรอยู่ภายใต้ระบบอุปถัมภ์อย่างชัดเจน

4. กรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 วุฒิสภามาจากระบบการเลือกตั้งและมาจากการสรรหาโดยคณะกรรมการสรรหาสมาชิกวุฒิสภา ในขณะที่สภา

ผู้แทนราษฎรที่มาจากระบบการเลือกตั้งโดยตรง ดังนั้น ที่มาวุฒิสภาในช่วงนั้นมาจากฐานของระบบอุปถัมภ์และนอกระบบอุปถัมภ์แต่อย่างไรก็ตาม การกำหนดกรอบแนวคิดการออกแบบระบบการเลือกตั้งและการใช้โครงสร้างเชิงอำนาจใหม่ ควรกำหนดว่าวุฒิสภาควรมาจากระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนและที่มาของวุฒิสภาจะไม่สังกัดพรรคการเมืองใดๆ โดยเฉพาะการเลือกตั้งในส่วนภูมิภาค

5. กรอบและเงื่อนไขอื่นๆ คือ สภาล่างจะประกอบไปด้วย พรรคการเมืองขนาดใหญ่และพรรคร่วมรัฐบาลมีการใช้อำนาจผ่านระบบเสียงข้างมาก (Majority) ในรัฐสภาและเป็นฐานอำนาจของการใช้ระบบสภาในการผ่านร่างกฎหมายต่างๆ ในทางตรงกันข้าม พรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กกว่าเปรียบเสมือนพรรคการเมืองที่เป็นฝ่ายค้านในสภา

6. ผลประโยชน์จากการเลือกตั้งร่วมกัน ปัจจัยการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองร่วมกันผ่านระบบการเลือกตั้ง จะมีผลประโยชน์ทางตรงมากกว่าปัจจัยของระบบอุปถัมภ์เชิงนโยบายเนื่องมาจากผลประโยชน์จากการเลือกตั้งร่วมกันก่อให้เกิดผลประโยชน์และการกำหนดและการใช้นโยบายผ่านการมีเสถียรภาพทางการเมืองในระยะยาวซึ่งหมายถึงโครงการงบประมาณ พระราชบัญญัติและการสนับสนุนร่างกฎหมายต่างๆ จะมีความโปร่งใสมากขึ้น (μ) และทำให้เกิดการยกระดับประสิทธิภาพของภาครัฐทั้งทางตรงและทางอ้อมอย่างชัดเจน (σ)

ดังนั้น จากแนวคิดการวางกรอบและเงื่อนไขผ่านทฤษฎีเกมจะช่วยในระดับของระบบอุปถัมภ์รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มีค่าน้อยกว่าระดับของระบบอุปถัมภ์รัฐธรรมนูญปี 2540; $\mu_{2540} > \mu_{2550}$ แต่เมื่อมีการปรับโครงสร้างเชิงอำนาจในปี 2540 จะเห็นได้ว่าค่าตัวแปรมีการเปลี่ยนแปลงเป็น $\mu_{2540} < \mu_{2550}$

ตารางที่ 4.1 กระบวนการและแนวคิดในการใช้กลยุทธ์ผ่านระบบเลือกตั้งทั้งสภานและสภาล่าง

		สภาน	
		S_1	S_2
สภาล่าง	S_1	$(P, 1-P)$	$(P+\partial-\mu, 1-P+\partial)$
	S_2	$(P-\partial+\mu, 1-P-\partial)$	$(P+\partial-\mu+\tau, 1-P+\partial+\tau)$

ขั้นตอนการหาจุดดุลยภาพภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มีขั้นตอนดังนี้(ตารางที่ 2.1)

กรณีที่ 1: ถ้าสภาล่างไม่มีการใช้อำนาจในการถ่วงดุลผ่านระบบการเลือกตั้ง มีโอกาสก่อให้เกิดการขับเคลื่อนนโยบายที่ล่าช้าและไม่มีเสถียรภาพ โดยมีค่า P ถ้าสภานไม่มีการใช้อำนาจในการถ่วงดุลผ่านระบบการเลือกตั้งเช่นกัน มีโอกาสก่อให้เกิดการขับเคลื่อนนโยบายที่ล่าช้าและไม่มีเสถียรภาพ โดยมีค่า $1-P$ นั้นหมายถึง ผลของการเล่นเกมจะก่อให้เกิดการที่ไม่สนับสนุนกฎหมายและการอนุมัติการใช้งบประมาณต่างๆในรูปแบบของนโยบายของภาครัฐเพื่อผลประโยชน์จากการบริหารและจัดการทางด้านงบประมาณในรูปแบบของโครงการต่างๆที่สำคัญอย่างไม่เหมาะสมโดยเฉพาะ นโยบายสาธารณะโดย เมื่อสภาล่างใช้กลยุทธ์ที่ไม่มีการใช้อำนาจในการถ่วงดุลผ่านระบบการเลือกตั้ง สภานก็จะเลือกการใช้อำนาจในการถ่วงดุลผ่านระบบการเลือกตั้ง $1-P+\partial > 1-P$ เนื่องจาก คือ ระบบการเลือกตั้งที่มาจากทั้งสภาน ช่วยในการรักษาสมดุลเชิงอำนาจในการเพิ่มบทบาทอำนาจในการบริหารจัดการงบประมาณต่างๆให้เกิดประโยชน์สูงสุดโดยสภานสามารถมีอำนาจในการยกเลิกพระราชบัญญัติ ไม่ใช่การยับยั้งพระราชบัญญัติ

กรณีที่ 2: ถ้าสภาล่างเลือกกลยุทธ์ที่มีการใช้อำนาจในการถ่วงดุลผ่านระบบการเลือกตั้ง สภานก็จะเลือกกลยุทธ์การใช้อำนาจในการถ่วงดุลผ่านระบบการเลือกตั้ง เนื่องจากผลประโยชน์จากการเลือกตั้งมีค่าที่สูงกว่าผลประโยชน์จากระบบอุปถัมภ์ซึ่งระบบการเลือกตั้งสร้างกลไกในการตรวจสอบต่างๆผ่านการใช้อำนาจจากสภาน คือ $1-P-\partial < 1-P+\partial+\tau$

กรณีที่ 3: ถ้าสภาพนเลือกกลยุทธ์ไม่มีการใช้อำนาจในการถ่วงดุลผ่านระบบการเลือกตั้ง สภาล่างก็จะยังไม่แน่ใจในการเลือกกลยุทธ์ระหว่าง P และ $P - \theta + \mu$ เนื่องจาก ค่าของการสนับสนุน กฎหมายและการอนุมัติการใช้งบประมาณเชิงนโยบายก่อให้เกิดผลประโยชน์ทางการเงินที่มากขึ้น และ ระดับประสิทธิภาพเชิงนโยบายที่มีระดับน้อยลง

กรณีที่ 4: ถ้าสภาพนเลือกกลยุทธ์ที่มีการใช้อำนาจในการถ่วงดุลผ่านระบบการเลือกตั้ง สภาล่างก็จะเลือกกลยุทธ์การใช้อำนาจในการถ่วงดุลผ่านระบบการเลือกตั้ง เนื่องจากผลประโยชน์จากระบบการเลือกตั้งและความร่วมมือระหว่างสภาพน และสภาล่างมีค่าที่สูงกว่าผลประโยชน์จากระบบอุปถัมภ์ซึ่งระบบการเลือกตั้งสร้างกลไกในการยกระดับนโยบายต่างๆในระยะยาว (τ) คือ $P + \theta - \mu < P + \theta - \mu + \tau$,

แนวคิดจากทฤษฎีเกมอธิบายกรอบทางพฤติกรรมภายใต้ระบบการเมืองและกรอบการควบคุมของระบบการเลือกตั้งและการเปลี่ยนแปลงมาตราต่างๆในรัฐธรรมนูญจะช่วยให้การสร้างกลไกการถ่วงดุลอำนาจระหว่างสภาพนและสภาล่างมากขึ้น และสามารถ ลดระดับปัจจัยของระบบอุปถัมภ์และยกระดับผลประโยชน์จากการเลือกตั้งภายใต้กรอบแนวคิดภายใต้เศรษฐกิจใต้ในการบ่งชี้ถึงความสมดุลที่ดีขึ้นภายใต้โครงสร้างทางอำนาจระหว่างสภาพนและสภาล่างอย่างชัดเจนโดยจุดดุลยภาพที่เกิดขึ้นคือ

$$\text{Nash Equilibrium} = (S_2; s_2) \text{ หรือ } (P + \theta - \mu + \tau, 1 - P + \theta + \tau)$$

จุดดุลยภาพสามารถตอบข้อสมมติฐานว่าจากการศึกษาการเล่นเกมน บ่งชี้ถึง ระบบการเลือกตั้งทั้งสองสภาเป็นกรอบและเงื่อนไขในการควบคุมพฤติกรรมของ Actors ทั้งสองในการเลือกกลยุทธ์ ซึ่งสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายที่มีความที่มีประสิทธิภาพเป็นเสถียรภาพมากขึ้น

แนวคิดสมมติฐานในการบ่งชี้ถึงระดับสัดส่วนของระบบการเลือกตั้ง

H_1 : สมมติฐานเกี่ยวกับการศึกษาการเล่นเกมว่าการเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิม จะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายที่มีประสิทธิภาพและความเป็นเสถียรภาพหรือไม่

กรอบและเงื่อนไขของการเล่นเกม

1. กลยุทธ์ของสภาล่างและสภานบน คือ การใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน ภายใต้รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. 2550 (S_1) และ การใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนมากขึ้นจากเดิมปี 2550 (S_2)
2. (S_2)จะเป็นระบบการเลือกตั้งที่เป็นระบบสัดส่วนมากขึ้นโดยเน้นจำนวนของพรรคการเมืองในการแข่งขันเชิงนโยบายที่มีความหลากหลายมากขึ้นและระบบการเลือกตั้งชนิดนี้ จะช่วยให้มีการจัดตั้งรัฐบาลที่มาจากพรรคการเมืองหลายพรรคโดยจำนวนผู้แทนราษฎรในพรรคการเมืองขนาดใหญ่จะมีจำนวนที่น้อยลงโดยเมื่อจำนวนที่ลดลงจะช่วยให้พรรคการเมืองที่มีขนาดกลางและพรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กมากขึ้นโดยส่งผลต่อจำนวนนโยบายที่มีความหลากหลาย และตอบสนองต่อกลุ่มผลประโยชน์แต่ละพื้นที่มากขึ้น
3. กรอบและแนวคิดยังใช้ตัวแปรเดิม คือ โครงการงบประมาณ พระราชบัญญัติ และการสนับสนุนร่างกฎหมายต่างๆจะมีความโปร่งใสมากขึ้น (μ) และทำให้เกิดการยกระดับประสิทธิภาพของภาครัฐทั้งทางตรงและทางอ้อมอย่างชัดเจน (ϕ) แต่อาจเพิ่มตัวแปรเพิ่มขึ้นจากเดิม เช่น จำนวนของพรรคการเมืองในการแข่งขันเชิงนโยบายที่มีความหลากหลายมากขึ้น (θ) และ จำนวนนโยบายที่มีความหลากหลายและตอบสนองต่อกลุ่มผลประโยชน์แต่ละพื้นที่มากขึ้น (ν)
4. ถ้าสภาล่างการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนภายใต้รัฐธรรมนูญปี 2550 โอกาสก่อให้เกิดการขับเคลื่อนนโยบาย โดยมีค่า P ถ้าสภานบนสนับสนุนการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนมากขึ้นจากเดิมปี พ.ศ. 2550 มีโอกาสก่อให้เกิดการขับเคลื่อนนโยบายเร็วขึ้นผ่านการมีส่วนร่วม หรือ ค่า RPR มีระดับที่สูงขึ้น โดยมีค่า $1-P$

ตารางที่ 4.2 กระบวนการและแนวคิดในการใช้กลยุทธ์ผ่านระบบเลือกตั้งทั้งสภานและสภาล่าง

		สภาน	
		S_1	S_2
สภาล่าง	S_1	$(P, 1-P)$	$(P-\partial-\mu-\theta-\nu, 1-P+\partial+\mu+\theta+\nu)$
	S_2	$(P+\partial+\mu+\theta+\nu, 1-P-\partial-\mu-\theta-\nu)$	$(P+\partial+\mu+\theta+\nu, 1-P+\partial+\mu+\theta+\nu)$

ขั้นตอนการหาจุดดุลยภาพภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ขั้นตอนดังนี้

กรณีที่ 1: ถ้าสภาล่างและสภานใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนภายใต้รัฐธรรมนูญปี 2550 โอกาสก่อให้เกิดการขับเคลื่อนนโยบาย โดยมีค่า P ถ้าสภานสนับสนุนการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนภายใต้รัฐธรรมนูญปี 2550 มีโอกาสก่อให้เกิดการขับเคลื่อนนโยบายโดยมีค่า $1-P$ ตามลำดับแต่ถ้าสภาล่างเลือกกลยุทธ์การเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนภายใต้รัฐธรรมนูญปี 2550 สภานก็จะพยายามสนับสนุนกฎหมายในการยกระดับระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากขึ้น $1-P < 1-P+\partial+\mu+\theta+\nu$ เนื่องจากผลของการเล่นเกมจะก่อให้เกิดการอนุมัติการใช้งบประมาณต่างๆในรูปแบบของนโยบายของภาครัฐเพื่อผลประโยชน์จากการบริหารและจัดการทางด้านงบประมาณในรูปแบบของโครงการต่างๆและที่สำคัญการสนับสนุนจากสภาน จะช่วยในการรักษาสมดุลเชิงอำนาจในการเพิ่มบทบาทอำนาจในการบริหารจัดการงบประมาณต่างๆให้เกิดประโยชน์สูงสุดโดยสภานสามารถมีอำนาจในการยกเลิกพระราชบัญญัติ ไม่ใช่การยับยั้งพระราชบัญญัติ เพียงอย่างเดียว

กรณีที่ 2: ถ้าสภาล่างสนับสนุนใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่มากขึ้นจากภายใต้รัฐธรรมนูญปี 2550 สภานก็จะพยายามสนับสนุนกฎหมายในการยกระดับระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากขึ้น เช่นกัน เนื่องจาก $1-P-\partial-\mu-\theta-\nu < 1-P+\partial+\mu+\theta+\nu$

กรณีที่ 3: ถ้าสภานสนับสนุนใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่มากขึ้นจากภายใต้รัฐธรรมนูญปี 2550 สภาล่างก็สนับสนุนใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่มากขึ้นจากภายใต้รัฐธรรมนูญปี 2550 เนื่องจาก $P+\partial+\mu+\theta+\nu > P$

กรณีที่ 4: ถ้าสถาบันสนับสนุนใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่มากขึ้นจากภายใต้รัฐธรรมนูญปี 2550 สภาล่างก็จะสนับสนุนใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่มากขึ้น เช่นกัน เนื่องจาก $P - \theta - \mu - \nu < P + \theta + \mu + \nu$ หรือ ผลประโยชน์จากระบบอุปถัมภ์มีค่าน้อยลงซึ่งระบบการเลือกตั้งสร้างกลไกในการยกระดับนโยบายต่างๆในระยะยาว ซึ่งจะนำไปสู่การยกระดับประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่างๆจากการวิเคราะห์ค่าตัวแปรต่างๆที่เกิดขึ้น เช่น

1. โครงการงบประมาณ พระราชบัญญัติและการสนับสนุนร่างกฎหมายต่างๆมีความโปร่งใสมากขึ้น (μ)
2. การยกระดับประสิทธิภาพในรูปแบบของ RPR และ RPE ของภาครัฐทั้งทางตรงและทางอ้อมอย่างชัดเจน (θ) ภายใต้กรอบและแนวคิดในการเพิ่มจำนวนของพรรคการเมืองในการแข่งขันเชิงนโยบายที่มีความหลากหลายมากขึ้น (θ) และ จำนวนนโยบายที่มีความหลากหลายและตอบสนองต่อกลุ่มผลประโยชน์แต่ละพื้นที่มากขึ้น (ν)

$$\text{Nash Equilibrium} = (S_2 ; s_2) \text{ หรือ } (P + \theta + \mu + \nu, 1 - P + \theta + \mu + \nu)$$

การอธิบายกรอบทางพฤติกรรมจากการวิเคราะห์ค่าดุลยภาพ แสดงถึง เมื่อสถาบันและสภาล่างตัดสินใจในการเลือกการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากขึ้น ผลประโยชน์ที่ได้รับในมุมมองของการเมือง คือ การรักษาเสถียรภาพจากการยอมรับจากกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆที่ได้รับการตอบสนองจากนโยบายที่มีความหลากหลาย ในเวลาเดียวกันการยอมรับจากนโยบายจะสะท้อนถึงการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองผ่านระบบการเลือกตั้ง และในที่สุด นโยบายในระยะยาวจะสะท้อนถึงการบริหารจัดการนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจาก การบริหารนโยบายที่มีความผิดพลาดภายใต้จำนวนพรรคการเมืองที่มากขึ้นจะสะท้อนถึงการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองในระยะสั้น ดังนั้น โดยภาพรวมพรรคการเมืองที่มีขนาดใหญ่จะมีขนาดที่เล็กลง ส่วนจำนวนพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางและพรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กจะมีจำนวนที่มากขึ้น การรักษาสมดุลของฝ่ายบริหารจะต้องสร้างนโยบายที่ดีพอที่จะรักษาเสถียรภาพ รวมถึงสมาชิกของสถาบัน หรือ วุฒิสภา ที่ผ่านระบบการเลือกตั้งจะต้องสร้างฐานอำนาจจากการกลั่นกรองนโยบายต่างๆ การพิจารณางบประมาณ พระราชบัญญัติและสนับสนุนร่างกฎหมายต่างๆอย่างถูกต้อง เนื่องจากระบบการเลือกตั้งผูกขาดกับความเป็นเสถียรภาพทางการเมืองแต่อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ทฤษฎี การรวมพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาล ก็มีความสำคัญอย่างมากในการอธิบายถึง แนวทางของนโยบายในระยะยาวว่า ระบบการเลือกตั้งชนิดนี้จะสนับสนุนการรวมพรรคในรูปแบบของนโยบายมากกว่าผลประโยชน์ทางการเมืองที่ได้มาเพียงอย่างเดียว เนื่องจากการรักษา

เสถียรภาพในระยะยาวจะสะท้อนถึงอำนาจทางการเมืองในการบริหารนโยบายผ่านการใช้ระบบอุปถัมภ์ที่น้อยลง

ผลสรุปจากการสำรวจเบื้องต้นเชิงทฤษฎีสามารถสร้างและประยุกต์กรอบและเงื่อนไขผ่านการเล่นเกมเชิงทฤษฎีโดยผลจากการวิเคราะห์สามารถสรุปได้เป็น 2 ประเด็นที่สำคัญ คือ

- 1) การศึกษาการเล่นเกมว่าการเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิมจะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายที่มีความเป็นเสถียรภาพในระยะยาว
- 2) การศึกษาการเล่นเกมว่าการเลือกระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนทั้งสภานและสภากลางจะส่งผลต่อการสร้างความสมดุลของโครงสร้างเชิงอำนาจได้มากกว่าระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน

ดังนั้นรูปแบบของระบบการเลือกตั้งควรต้องมีการเปลี่ยนแปลงจากระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนเป็นระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนทั้งสภากลางและสภาน รวมถึงระดับท้องถิ่น แต่กรอบและเงื่อนไขของระบบการเลือกตั้งจะต้องคำนึงถึงการเลือกตั้งที่เป็นแบบสัดส่วนมากขึ้น เนื่องจากระดับที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นจะก่อให้เกิดการแข่งขันเชิงนโยบายในระยะยาวจากจำนวนพรรคการเมืองที่มีระดับที่สูงขึ้น หรือ จำนวนนโยบายที่มีความหลากหลายซึ่งแปรผันตรงการแข่งขันเชิงนโยบายและจำนวนพรรคการเมืองที่มีระดับที่สูงขึ้น โดยการศึกษาและงานวิจัยขั้นต่อไป คือ การศึกษาถึงการออกแบบระบบการเลือกตั้งว่าควรเป็นลักษณะอย่างไรและมีกรอบและเงื่อนไขในการเปลี่ยนแปลงมาตรารัฐธรรมนูญ ปี 2550 อย่างไรในการสร้างความสมดุลเชิงอำนาจในระบบรัฐสภาและระดับท้องถิ่น

นอกจากนั้น การวิเคราะห์จำนวนประชากรในแต่ละเขตเป็นปัจจัยหือตัวแปรในการบ่งชี้ถึงหลักการประชาธิปไตยถึงแม้ว่าประชาชนต่อหนึ่งคนจะมีสิทธิในการโหวตผู้แทนเท่ากันก็ตาม แต่จำนวนประชากรต่อหนึ่งเขตที่อธิบายถึงที่นั่งของผู้แทนราษฎรต่อจำนวนประชากรก็มีความสำคัญ แต่ปัจจัยที่ควรคำนึงคือการกำหนดจำนวนประชากรในแต่ละเขตเลือกตั้งไม่มีค่าที่มากกว่าค่าเฉลี่ยของประชากรในเขตเลือกตั้งทุกๆเขตเนื่องจากที่นั่งของผู้แทนราษฎรต่อประชากรที่มรสัดส่วนต่างจากค่าเฉลี่ยมากจะส่งผลต่อการสะท้อนในเรื่องของนโยบายที่ตอบสนองต่อประชาชนในระดับที่ต่ำ ทำให้รูปแบบของนโยบายอาจไม่การตอบรับจากภาคประชาชนและส่งผลต่อการดำเนินนโยบายของภาครัฐที่มีความลำบาก เงื่อนไขการคิดได้นำมาประยุกต์จากสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมน

แนวคิดสมมติฐานในการบ่งชี้ถึงระดับสัดส่วนของระบบการเลือกตั้งภายใต้การวิเคราะห์และการสังเคราะห์ทางรัฐศาสตร์

ข้อสมมติฐานที่ 1

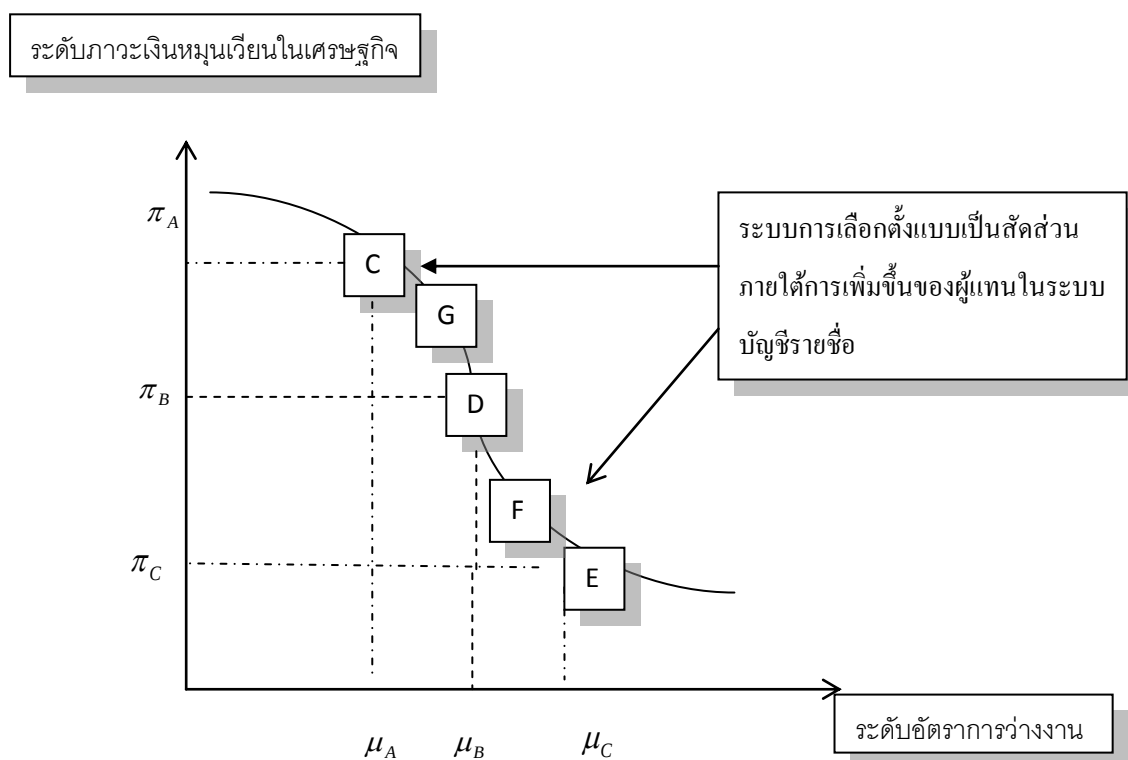
H_1 : สมมติฐานเกี่ยวข้องกับการศึกษาการเล่นเกมว่าการเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิม จะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายที่มีประสิทธิภาพและความเป็น เสถียรภาพหรือไม่โดยยังคงใช้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวแต่เพิ่มจำนวน ผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น

การเพิ่มสัดส่วนระบบบัญชีรายชื่อให้แต่ละพรรคการเมืองสามารถส่งผู้สมัครจำนวนไม่เกิน 250 คน และ การนับคะแนนจะต้องคำนึงถึงผลรวมของจำนวนผู้แทนระบบบัญชีรายชื่อแล้วนำผลรวมหารด้วย จำนวน 250 เพื่อที่จะได้ผลคะแนนเฉลี่ยต่อผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อ 1 คน ในส่วนของระบบแบ่งเขตตามกฎหมายรัฐธรรมนูญกำหนดไว้ว่า เกณฑ์การแบ่งเขตเลือกตั้งมีทั้งหมด 250 เขต จากกฎเกณฑ์ดังกล่าว รูปแบบของการเลือกตั้งก็จะเปลี่ยนไปโดย เนื่องจากการนำจำนวนราษฎรทั้งหมดของประเทศ ที่มีการ ประกาศในปีก่อนการเลือกตั้งแล้วนำมาหารด้วยจำนวนผู้แทนในระบบเขต หรือ 250 โดยผลที่ออกมาจะ แสดงถึงอัตราส่วนของราษฎรต่อผู้แทน 1 คนผลจากระบบการเลือกตั้งชนิดนี้จะทำให้ผู้แทนในระดับเขตลด ระดับการซื้อเสียงในแต่ละเขตซึ่งจะแปรผันตรงกับจำนวนผู้แทนในแต่ละเขตที่มีระดับลดลง โดยการใช้ ระบบแบบบัญชีรายชื่อมากขึ้นจะทำให้ผู้มีสิทธิในการเลือกตั้งเลือกพรรคการเมืองจากฐานของนโยบาย พรรคโดยรวมโดยพรรคการเมืองจะเสนอนโยบายในรูปแบบท้องถิ่นเชิงยุทธศาสตร์ในรูปแบบการเชื่อม นโยบายจากส่วนกลางลงไปสู่ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นในระดับที่สูงขึ้นไม่ใช่การบริหารแบบการดึง บประมาทจากส่วนกลางเพียงอย่างเดียว

ดังนั้นรูปแบบการเลือกตั้งประเภทนี้จะทำให้พรรคการเมืองคำนึงถึงภาพลักษณ์ของพรรคการเมือง ในการบริหารจัดการนโยบายเป็นหลักและเพิ่มการแข่งขันของพรรคการเมืองในการวางยุทธศาสตร์เชิง นโยบายโดยเฉพาะนโยบายสาธารณะ (The strategy management level of public policy in term of political party competition) ถ้าคำนึงถึงแนวคิดในรูปแบบรัฐศาสตร์เชิงปริมาณจะเห็นว่าจำนวนนโยบาย จะมีความหลากหลายที่สูงขึ้นเนื่องจากพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางและพรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กจะมี โอกาสที่มาจัดตั้งรัฐบาลมากขึ้นทำให้การแข่งขันในการชูนโยบายและระดับโอกาสของนโยบายจะ ตอบสนองกลุ่มผลประโยชน์ที่ระดับที่สูงขึ้น ถ้าวิเคราะห์จากรูปภาพที่ 1.5 จะสังเกตได้ว่าตำแหน่ง C และ ตำแหน่ง E มีแนวโน้มที่เข้าใกล้ตำแหน่ง D นั้นหมายความว่าจำนวนของนโยบายที่ตอบสนองกลุ่ม ผลประโยชน์จะแปรผันโดยตรงกับการการเพิ่มขึ้นของผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อโดยแนวโน้มการ

เปลี่ยนแปลงสามารถเปรียบเทียบกับรูปภาพที่ 1.2 ดังนั้นระดับการใช้นโยบายทางการเมืองที่มีผลต่อเศรษฐกิจจะอยู่ในระดับที่สะท้อนถึงภาพเศรษฐกิจของผู้ผลิตและผู้บริโภคโดยตรงซึ่งระดับภาวะเงินหมุนเวียนในเศรษฐกิจและระดับอัตราการว่างงานจะไม่มีระดับที่สูงเกินไปทำให้การตอบรับในการขับเคลื่อนนโยบายมีระดับที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นจากผลของ ปัจจัย RPR ส่งผลต่อ ปัจจัย RPE โดยตรง อย่างไรก็ตามถ้าคำนึงถึงระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวภายใต้การเพิ่มจำนวนผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้นจะเห็นได้ว่า

รูปภาพที่ 4.1 แนวโน้มโครงสร้างของอำนาจภายใต้การเล่นเกมว่าการเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นที่ส่งผลต่อจำนวนและการแข่งขันการบริหารและจัดการนโยบายสาธารณะในระยะกลางและระยะยาว

ถ้ากล่าวโดยภาพรวมข้อสมมติฐานนี้ ภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายที่มีประสิทธิภาพและความเป็นเสถียรภาพมากขึ้นอย่างชัดเจน โดยยังคงใช้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวแต่เพิ่มจำนวนผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น การใช้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวมีข้อเสีย

คือ พรรคการเมืองที่มีขนาดใหญ่จะได้เปรียบเชิงผลประโยชน์จากการใช้ระบบอุปถัมภ์กับระบบข้าราชการประจำและนายทุนในภาคเอกชนภายใต้โอกาสที่จะชนะการเลือกตั้งในแต่ละเขต รวมถึงพรรคการเมืองขนาดใหญ่มีฐานทางการเงินอย่างชัดเจนถ้าเปรียบเทียบกับพรรคการเมืองขนาดเล็กแต่อย่างไรก็ตามขนาดพื้นที่ในแต่ละเขตก็เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างมากในการลดความสัมพันธ์ระหว่างระบบข้าราชการประจำและนายทุนในภาคเอกชน (Bartlett Albert A, 2000; Baum Matthew A, David A. Lake, 2003; Bozeman Barry, 2002) เนื่องจาก ถ้าขนาดของเขตมีขนาดเล็กลงจะแปรผันโดยตรงกับการลดระดับการใช้ฐานการเงินและความสัมพันธ์ในรูปแบบของการใช้ระบบอุปถัมภ์ เนื่องจาก ขนาดของพื้นที่และระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวเป็นปัจจัยในการกำหนดจำนวนของผู้แทนที่มาจากพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางและพรรคการเมืองขนาดเล็ก (Brady David, 2005; Burkhart Ross E, 1997)

ถ้านำผลสรุปดังกล่าวมาจัดในรูปแบบของสมการทางรัฐศาสตร์เชิงปริมาณ ปัจจัยดังกล่าวสามารถนำมาประยุกต์ได้ดังนี้

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \beta_4 X_4 + \dots + \beta_n X_n + \epsilon_i$$

Y_i		จำนวนความหลากหลายของนโยบาย
X_1		ขนาดของพื้นที่
X_2		ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียว
X_3		ระดับการใช้ระบบอุปถัมภ์กับระบบข้าราชการประจำและนายทุนในภาคเอกชน

นอกจากนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยตาม หรือ จำนวนความหลากหลายของนโยบายที่ส่งผลจากปัจจัยต้น หรือ ขนาดของพื้นที่ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวและระดับการใช้ระบบอุปถัมภ์กับระบบข้าราชการประจำและนายทุนในภาคเอกชนสามารถนำมาอธิบายประสิทธิภาพของการบริหารจัดการเชิงนโยบาย หรือ Relative Political Capacity (RPC) เนื่องจาก จำนวนนโยบายที่น้อยลงจากระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียวจะถูกกำหนดจากระบบการเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อ นั่นหมายถึงระบบการเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อจะส่งผลทำให้ระบบการเลือกตั้งเป็นแบบผสมหรือระดับการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนมีระดับที่สูงขึ้นจากเดิมถึงแม้ว่าระดับการเป็นสัดส่วนจะลดลงจากปัจจัยระบบการเลือกตั้ง

แบบเขตเดียวเบอร์เดียวก็ตาม ดังนั้นกลุ่มผลประโยชน์ที่มากขึ้นจากจำนวนประชากรที่มากขึ้นจะได้รับการตอบสนองจากนโยบายในระดับหนึ่ง

ถ้า Relative Political Capacity (RPC) สูงขึ้น ถ้า ปัจจัย RPR ส่งผลต่อปัจจัย RPE มีระดับที่มากขึ้นภายใต้แนวโน้มโครงสร้างของอำนาจภายใต้การเล่นเกมว่าการเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้น

ข้อสมมติฐานที่ 2

H_2 : สมมติฐานเกี่ยวข้องกับการศึกษาการเล่นเกมว่าการเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิมจะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การรวมพรรคการเมืองเพื่อจัดตั้งรัฐบาลภายใต้การขับเคลื่อนนโยบายที่มีประสิทธิภาพและความเป็นเสถียรภาพหรือไม่โดยยังคงใช้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเรียงเบอร์แต่เพิ่มจำนวนผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น

ระบบบัญชีรายชื่อให้แต่ละพรรคการเมืองยังคงกำหนดการส่งผู้สมัครจำนวนไม่เกิน 250 คน และจำนวนผู้แทนระบบบัญชีรายชื่อแล้วนำผลรวมหารด้วยจำนวนไม่เกิน 250 เพื่อที่จะได้ผลคะแนนเฉลี่ยต่อผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อ 1 คน โดยการใช้ระบบแบบบัญชีรายชื่อมากขึ้นภายใต้กรอบและเงื่อนไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยปี พ.ศ. 2550 แต่เงื่อนไขที่เปลี่ยนไปคือ การเปลี่ยนระบบการเลือกตั้งมาเป็นแบบใช้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเรียงเบอร์ ซึ่งถือว่าระบบการเลือกตั้งโดยใช้แบบแบ่งเขตเรียงเบอร์สะท้อนถึงระบบการเลือกตั้งที่เป็นระบบแบบสัดส่วนมากขึ้น เนื่องจากระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเรียงเบอร์ส่งผลต่อโอกาสการชนะการเลือกตั้งที่มาจากพรรคการเมืองขนาดเล็กพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางถ้านำระบบการเลือกตั้งดังกล่าวมาเปรียบเทียบกับระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนที่มีองค์ประกอบของระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียว

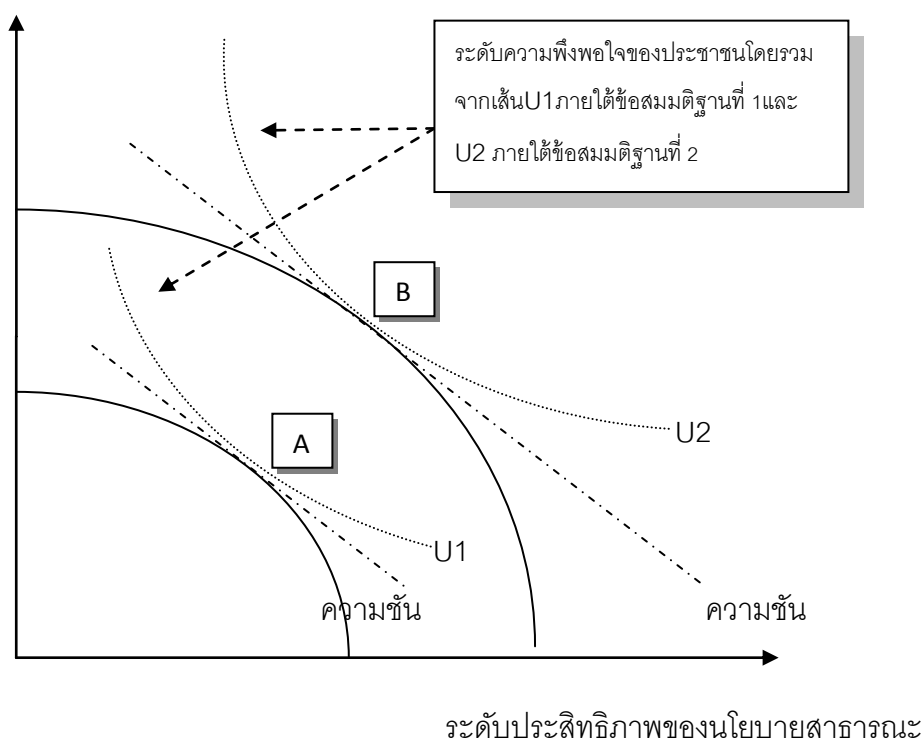
ดังนั้น จากการตั้งสมมติฐานจะเห็นได้ว่าภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายที่มีประสิทธิภาพและความเป็นเสถียรภาพมากขึ้นอย่างชัดเจนมากขึ้น เนื่องจากจำนวนของผู้แทนมีมาจากขนาดพรรคการเมืองและฐานการเมืองที่ต่างกันกับขนาดพื้นที่ในแต่ละเขตที่เท่าเดิมจะส่งผลต่อการแข่งขันในรูปแบบของนโยบายต่างๆที่มีความหลากหลายและสะท้อนถึงนโยบายในแต่ละเขตที่ชัดเจนและรวมถึงผลประโยชน์

ของกลุ่มผลประโยชน์ที่ตอบสนองได้มากขึ้นในรูปแบบของนโยบาย ถ้ามองจากปัจจัยของความสัมพันธ์ระหว่างระบบข้าราชการประจำและนายทุนในภาคเอกชนกับฐานการซื้อเสียงจะมีระดับที่น้อยลงกว่าข้อสมมติฐานที่ 1 เนื่องจาก ถ้าขนาดของเขตมีขนาดเท่าเดิมแต่ผู้แทนมีโอกาสในการชนะมากขึ้นจะแปรผันโดยตรงกับการลดระดับการใช้ฐานการเงินและความสัมพันธ์ในรูปแบบของการใช้ระบบอุปถัมภ์และผู้มีสิทธิในการเลือกตั้งก็จะมองการแข่งขันเชิงนโยบายเป็นหลัก ถ้ากล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่าถ้าวิเคราะห์จากรูปภาพที่ 1.5 จะสังเกตได้ว่าตำแหน่ง F และตำแหน่ง G มีแนวโน้มที่เข้าใกล้ตำแหน่ง D มากกว่าข้อสมมติฐานที่ 1 นั้นหมายความว่าจำนวนของนโยบายที่ตอบสนองกลุ่มผลประโยชน์จะแปรผันโดยตรงกับการการเพิ่มขึ้นของผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้นดังนั้นระดับการใช้นโยบายทางการเมืองที่มีผลต่อการขับเคลื่อนนโยบายมีระดับที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยผลของ ปัจจัย RPR ส่งผลต่อ ปัจจัย RPE โดยตรงนั้นหมายความว่าถ้าคำนึงถึงระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเรียงเบอร์ภายใต้การเพิ่มจำนวนผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้นจะเห็นได้ว่านโยบายจะไม่ใช่นโยบายที่เป็นสุดโต่ง หรือ นโยบายเข้าสู่ศูนย์กลาง

จากการพิจารณาข้อสมมติฐานที่ 1 และข้อสมมติฐานที่ 2 จะเห็นได้ว่าเป็นระบบการเลือกตั้งที่น่าจะเหมาะสมกว่าระบบการเลือกตั้งที่มีการสมมติฐานเกี่ยวข้องกับการศึกษาการเล่นเกมว่าการเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนที่เป็นระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวและจำนวนผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อเท่าเดิมตามกรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญในปี พ.ศ. 2550 เนื่องจากปัจจัยของนโยบายที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นจากการแข่งขันในเรื่องของนโยบายการเล่นเกมในระยะกลางและยกระดับความเป็นเสถียรภาพทางการเมืองเนื่องจากระดับการแข่งขันของนโยบายที่มีระดับสูงขึ้นจะทำให้ให้นโยบายเข้าสู่ศูนย์กลางและนโยบายภายใต้ยุทธศาสตร์จะมีลักษณะที่มีนโยบายที่คล้ายกัน ถึงแม้ว่าโครงการในแต่ละพรรคจะมีความแตกต่างกันก็ตามแต่นโยบายหลักจะมีความคล้ายกันถ้ามองผลลัพธ์เชิงนโยบายในการรักษาเสถียรภาพทางการเมือง

รูปภาพที่ 4.2 ความสัมพันธ์รูปแบบระบบการเลือกตั้งกับการตอบสนองเชิงนโยบายเชิงประสิทธิภาพ

ระดับโครงสร้างของความไม่สมดุลภายใต้ระบบ
การเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน

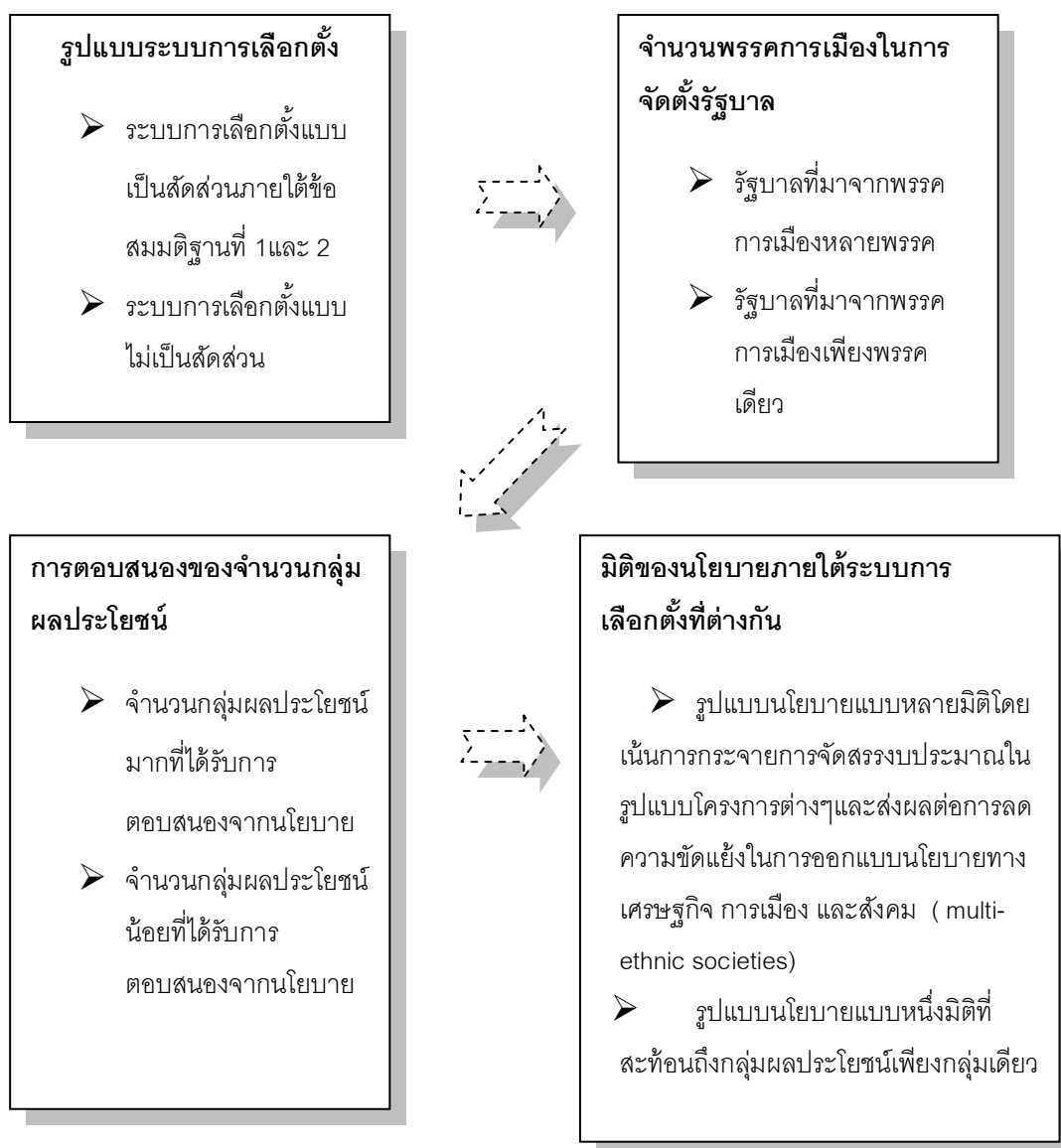

จากรูปภาพที่ 4.2 แสดงถึง ความเข้าใจในโครงสร้างทางอำนาจของระบบสถาบันแบบเป็นทางการ จำเป็นต้องเข้าใจปัจจัยของพฤติกรรมของผู้เล่นเกมหรือ รูปแบบระบบการเลือกตั้งที่มีผลต่อระดับประสิทธิภาพของนโยบายสาธารณะภายใต้ปัจจัยพฤติกรรมของพรรคการเมืองและปัจจัยพฤติกรรมของกลุ่มผลประโยชน์ นั้นหมายความว่ารูปแบบนโยบายสาธารณะที่ดีก่อให้เกิดการยกระดับของการพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองในระยะสั้นและระยะยาวภายใต้กรอบการยกระดับความพึงพอใจของประชากรในประเทศ (Utility) จาก U1 ไปที่ U2 ถ้ามองจากข้อกำหนดและผลวิเคราะห์เชิงทฤษฎีจากข้อสมมติฐานจะเห็นได้ว่าตำแหน่งที่อยู่ได้เส้น Trade off หรือ ตำแหน่งที่เกิดขึ้นจาก B ไป A นั้นหมายถึง ความสมดุลในระบบสถาบันโดยรวมและการใช้นโยบายสาธารณะมีระดับประสิทธิภาพที่อยู่ในระดับที่ต่ำภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน เนื่องจากระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนแสดงถึงจำนวนของผู้แทนที่มา

จากขนาดพรรคการเมืองและฐานการเมืองที่ต่างกันกับขนาดพื้นที่ในแต่ละเขตที่เท่าเดิมจะส่งผลต่อการแข่งขันในรูปแบบของนโยบายต่างๆที่ไม่มีมีความหลากหลายและสะท้อนถึงนโยบายในแต่ละเขตที่ไม่ชัดเจนและรวมถึงผลประโยชน์ของกลุ่มผลประโยชน์ที่ไม่สามารถตอบสนองได้รูปแบบของนโยบาย โดยปัจจัยของความสัมพันธ์ในเรื่องของผลประโยชน์ทางการเมืองระหว่างระบบข้าราชการประจำข้าราชการการเมือง และนายทุนในภาคเอกชนกับฐานการซื้อเสียงจะมีระดับที่มากขึ้นดังนั้น พรรคการเมืองขนาดใหญ่ที่จะจัดตั้งรัฐบาลเพียงพรรคเดียวจะใช้ฐานการเมืองในการรักษาเสถียรภาพจากการประนีประนอมทางการเงิน หรือ โครงสร้างเชิงอำนาจจากภาครัฐก่อให้เกิดต้นทุนที่สูงขึ้นจากความขัดแย้งทางการเมืองที่มากขึ้นภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน หรือโครงสร้างของระบบสถาบันโดยรวมที่ล้มเหลว

จากรูปภาพที่ 4.2 แสดงถึงความสัมพันธ์ของระบบเลือกตั้งและจำนวนของนโยบายภายใต้กรอบรัฐศาสตร์เชิงปริมาณโดยภาพรวมจะเห็นได้ว่ารูปแบบระบบการเลือกตั้งมีผลโดยตรงต่อจำนวนพรรคการเมืองและจำนวนนโยบายและรวมถึงการตอบรับเชิงนโยบายจากจำนวนกลุ่มผลประโยชน์ถ้าวิเคราะห์จากRelative Political Capacity (RPC) สูงขึ้นจากข้อสมมติฐานที่ 1 เปลี่ยนไปเป็นข้อสมมติฐานที่ 2 โดยปัจจัย RPR ส่งผลต่อปัจจัย RPE มีระดับที่มากขึ้นภายใต้แนวโน้มโครงสร้างของอำนาจภายใต้การเล่นเกมว่าการเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้น เนื่องจาก นโยบายตอบสนองต่อการยอมรับจากกลุ่มผลประโยชน์ได้ง่ายจากจำนวนนโยบายที่มาจากรัฐบาลภายใต้การรวมตัวจากหลายพรรคการเมืองที่มีขนาดต่างกันซึ่ง RPE จะสูงขึ้นจากการเก็บภาษีในรูปแบบต่างๆ

รูปภาพที่ 4.3 ความสัมพันธ์ของระบบเลือกตั้งและจำนวนของนโยบายภายใต้กรอบรัฐศาสตร์เชิงปริมาณ

โดยภาพรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนมากขึ้นต่อส่งผลโดยตรงต่อการเพิ่มจำนวนผู้แทนของระบบบัญชีรายชื่อในระบบรัฐสภา

ปัญหาของการพัฒนาประเทศภายใต้ระบบการเลือกตั้ง

การพัฒนาทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม เป็นสิ่งสำคัญอย่างมากในการยกระดับความพึงพอใจในรูปแบบต่างๆ เช่น การพัฒนาทางเศรษฐกิจส่งผลกระทบต่อปัจจัยการผลิตและปัจจัยบริโภคของประชาชนโดยการพัฒนาดังกล่าวจะส่งผลโดยตรงต่อการยกระดับรายได้ของประชาชนและลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ นอกจากนี้ การพัฒนาทางการเมืองเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญและเป็นปัจจัยที่ต้องนำมาวิเคราะห์กับรูปแบบของนโยบาย โดยเฉพาะรูปแบบของนโยบายสาธารณะ เนื่องจากนโยบายที่มีประสิทธิภาพเกิดจากระบบการเมืองที่มีความยืดหยุ่นในการบริหารจัดการยุทธศาสตร์โดยผ่านกลไกภายใต้ระบบสถาบันโดยรวมในการขับเคลื่อน โดยการพัฒนาทางการเมืองสำหรับประเทศไทยแล้วถือว่าเป็นตัวแปรเบื้องต้นในการพัฒนาทางเศรษฐกิจและการพัฒนาทางสังคม เนื่องจาก กลไกของระบบการเมืองเป็นตัวกำหนดกรอบและเงื่อนไขของระดับความสำเร็จในการใช้นโยบายต่างๆ อย่างไรก็ตามถ้าวิเคราะห์ถึงระบบสถาบันแบบเป็นทางการที่เป็นฐานในการอธิบายถึงพฤติกรรมต่างๆ ในระบบการเมือง เช่น ระบบการเลือกตั้งซึ่งเป็นแนวคิดในการวางกลไกของพรรคการเมือง หรือ ระดับความเป็นสัดส่วนภายใต้ระบบการเลือกตั้งเป็นกรอบและเงื่อนไขในการกำหนดจำนวนและรูปแบบของนโยบายเป็นต้น ถ้ามองจากการพัฒนาระบบการเลือกตั้งของไทยที่ผ่านมาจะเน้นไปในทางรูปแบบระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนเป็นหลักเนื่องจาก สภาพทางการเมือง เศรษฐกิจ และระดับการศึกษาในแต่ละพื้นที่ที่มีความต่างกัน ในบริบท เช่น ระดับการศึกษาในแต่ละพื้นที่ที่มีความเหลื่อมล้ำ และสะท้อนถึงความเหลื่อมล้ำทางสังคม โดยความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นต้องอาศัยระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนในการลดความเหลื่อมล้ำผ่านนโยบายที่มีความหลากหลายแต่ต้องบ่งชี้ถึงการตอบสนองนโยบายผ่านระบบการเลือกตั้งตามเงื่อนไขของการนโยบายที่มาจากหลายพรรคการเมืองที่มีขนาดต่างกันในการจัดตั้งนโยบาย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ปัญหาของความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่พัฒนาจากความเหลื่อมล้ำของระบบการศึกษายังคงอยู่ซึ่งถ้ามองจากปัจจัยในเรื่องของการพัฒนาทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคมขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านการศึกษา โดยเฉพาะกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนาและประเทศที่ด้อยพัฒนา เรื่องนโยบายความเหลื่อมล้ำยังรวมถึงทางด้านเศรษฐกิจ นั้นหมายความว่าปัญหาของการพัฒนาทุกรูปแบบที่กล่าวถึงมาจากระบบการเลือกตั้งหรือไม่

ตารางที่ 4.3 กติกา ระบบเลือกตั้ง และพรรคการเมืองที่มี ส.ส. ในการเลือกตั้งปี 2539 – 2550

	การเลือกตั้ง			
	ปี 2539	ปี 2544 และ 2548	23 ธ.ค. 2550	3 ก.ค. 2550
รัฐธรรมนูญ	รัฐธรรมนูญ 2534	รัฐธรรมนูญ 2540	รัฐธรรมนูญ 2550	รัฐธรรมนูญ 2550 แก้ไขเพิ่มเติม
จำนวน ส.ส.	393 คน	500คน	480 คน	500 คน
ระบบเลือกตั้ง	Block Vote เขตละไม่เกิน 3 คน	FPTP 400 คน และ List PR โดยประเทศเป็นเขต เลือกตั้ง 100 คน	Block Vote เขตละไม่ เกินสามคน 400 คน และ List PR 8 เขต เขตละ 10 คน	FPTP 375 คน และ List PR โดยประเทศ เป็นเขตเลือกตั้ง 125 คน
จำนวนพรรค ที่มี ส.ส.	13 พรรค	9 พรรค (ปี 2544) 4 พรรค (ปี 2548)	7 พรรค (เพิ่มเป็น 9 หลังเลือกตั้งซ่อม)	11 พรรค
สถานที่นับคะแนน	นับที่หน่วยเลือกตั้ง	นับรวมกันที่เขต	นับที่หน่วยเลือกตั้ง	
การบังคับให้ส่ง ผู้สมัคร ส.ส.	ถูกยุบพรรค ถ้าไม่ส่ง 1 ใน 4 ของจำนวน ส.ส.ทั้งหมด	ไม่บังคับ	สิ้นสุดภาพพรรคการเมือง ถ้าไม่ส่งผู้สมัคร ส.ส. ในการเลือกตั้งทั่วไปสองครั้งติดต่อกัน หรือแปด ปีติดต่อกัน (นับเวลาใดที่ยาวกว่า)	
กรณีไม่มีผู้สมัคร ส.ส. ได้รับเลือกตั้ง	ถูกยุบพรรค	ดำเนินการต่อได้	ดำเนินการต่อได้	
การตรวจสอบ การเลือกตั้ง	ศาลฎีกา	คณะกรรมการการ เลือกตั้ง	ก่อนประกาศผลเป็นอำนาจ กกต. หลังประกาศ ผลเป็นอำนาจศาลฎีกา	

ที่มา:ปริญญา เทวานฤมิตรกุล. 2555. การบรรยายการเข้าสู่อำนาจรัฐโดยกระบวนการเลือกตั้ง. เอกสารประกอบการเรียนการสอน
ภาควิชากฎหมายมหาชน.

ตารางที่ 4.3แสดงถึง ระบบการเลือกตั้งที่เป็นระบบสัดส่วนภายใต้รัฐธรรมนูญตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 ถึง
ปัจจุบัน โดยดูจากรายละเอียดดังนี้

- 1 ภายใต้แนวคิดในข้อสมมติฐานที่ 1FPTP 400 คน และ List PR โดยเป็นเขตเลือกตั้ง 100 คนในปี
2544 และ 2548 บ่งชี้ถึง จำนวนเฉลี่ยพรรคการเมืองที่เข้ามาในระบบสภาล่างจำนวน 6 พรรค
การเมือง
- 2 ภายใต้แนวคิดในข้อสมมติฐานที่ 2 ระบบการเลือกตั้งที่ใช้ 23 ธ.ค. 2550คือBlock Voteโดยแต่ละ
เขตไม่เกินสามคน จำนวน 400 คน และระบบการเลือกตั้งที่ใช้ 3 ก.ค. 2550คือ List PR 8 เขต เขต

ละ 10 คน FPTP 375 คน และ List PR โดยเป็นเขตเลือกตั้ง 125 คน บ่งชี้ถึงจำนวนพรรคการเมืองที่เข้ามาในระบบสภาล่างจำนวนมากขึ้นจาก 9 เป็น 11 พรรคการเมือง

จากการสมมติฐานดังกล่าวแสดงถึงความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างจำนวนพรรคการเมืองที่มากขึ้นจากการเพิ่มจำนวนในระบบบัญชีโดยพรรคการเมืองขนาดเล็กสามารถมีสิทธิในการเข้ามามีที่นั่งในรัฐสภามากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามระดับความเหลื่อมล้ำมีการเปลี่ยนแปลงในระดับบวกที่น้อยมาก ดังนั้นจากแนวคิดในข้อสมมติฐานการเพิ่มขึ้นจำนวนผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อจากเดิมอาจเป็นแค่การอธิบายในมุมมองของนโยบายแต่อาจไม่ได้เชื่อมโยงถึงยุทธศาสตร์และการวางแผนนโยบายที่แท้จริง นั้นหมายความว่า ความเหลื่อมล้ำทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคมต้องมีระดับที่ลดลงอย่างชัดเจน

ดังนั้นการตั้งข้อสมมติฐานในการออกแบบระบบการเลือกตั้งจึงเป็นสิ่งที่สำคัญเนื่องจาก นโยบายที่มีประสิทธิภาพต้องมองจากยุทธศาสตร์เป็นหลักและกลไกทางในระบบการเมืองที่สะท้อนถึงการออกแบบระบบการเลือกตั้ง โดยการสร้างกรอบและเงื่อนไขจะสามารถเข้าใจถึงการออกแบบระบบการเลือกตั้งในการหาความสัมพันธ์ระหว่างยุทธศาสตร์เชิงพฤติกรรมและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมอย่างแท้จริง

กรอบและเงื่อนไขในการออกแบบระบบการเลือกตั้งของไทย

ความสัมพันธ์ระหว่างระบบการเลือกตั้งที่ดีจะสะท้อนถึงการพัฒนาทางการเมืองที่ส่งผลเชิงบวกกับการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและการพัฒนาทางด้านสังคมควบคู่กัน ความสัมพันธ์ดังกล่าวสามารถจัดอยู่ในรูปแบบของนโยบายภายใต้การวิเคราะห์ทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ โดยสามารถตั้งสมมติฐาน เช่น การออกแบบระบบการเลือกตั้งต้องวิเคราะห์จากความสัมพันธ์ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาล และจำนวนที่นั่งในรัฐสภาทั้งสภานและสภาล่างที่สะท้อนถึง ระดับการตอบรับนโยบายต่างๆจากกลุ่มผลประโยชน์
2. ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของจำนวนที่นั่งในแต่ละเขตการเลือกตั้งภายใต้การจัดตั้งรัฐบาลและจำนวนของนโยบายที่สร้างความมีเสถียรภาพทางการเมือง
3. ความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายภายใต้ยุทธศาสตร์และการลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้
4. ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของจำนวนที่นั่งในแต่ละเขตการเลือกตั้งและการวางแผนกลยุทธ์และยุทธศาสตร์ทางการเมืองร่วมกัน

5. ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของจำนวนที่นั่งในแต่ละเขตการเลือกตั้งและดัชนีการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคม
6. ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของจำนวนที่นั่งในแต่ละเขตการเลือกตั้งและการยกระดับการมีส่วนร่วมทางการเมือง
7. ความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายเชิงยุทธศาสตร์และการยกระดับการจัดเก็บภาษีและการจัดสรรงบประมาณ

ข้อสมมติฐานที่ 3

H_3 : สมมติฐานเกี่ยวข้องกับการศึกษาการเล่นเกมว่าการเลือกกระบวนที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิมจะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายเชิงยุทธศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพและความเป็นเสถียรภาพหรือไม่โดยวิเคราะห์ผ่านรูปแบบนโยบาย ภายใต้ ยังคงใช้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งการเพิ่มผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น

แนวคิดทฤษฎีเกมเป็นแนวคิดที่สามารถนำมาประยุกต์กับการหาความสัมพันธ์ระหว่างระบบการเลือกตั้งและยุทธศาสตร์เชิงนโยบาย โดยการเล่นเกมต้องเน้นการสร้างกรอบและเงื่อนไขภายใต้แนวคิดของระบอบปกครองที่เกิดขึ้นผ่านแนวคิดและกลไกทางการเมืองเพื่อศึกษาระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมอย่างไรก็ตาม การสร้างความชัดเจนของการใช้นโยบายเชิงยุทธศาสตร์และระบบการเลือกตั้งโดยใช้แนวคิดทฤษฎีอื่นๆที่ไม่อธิบายถึงกลยุทธ์เชิงพฤติกรรมอาจเป็นเรื่องที่ยาก ดังนั้นกรอบการคิด โดยการเล่นเกมประกอบไปด้วย รัฐบาล หรือพรรคร่วมรัฐบาลที่ประกอบไปด้วยจำนวนหลายพรรคในการจัดตั้งรัฐบาล และ และ สภาบน เป็นกลุ่มเดียวกันเนื่องจากนโยบายเชิงกลยุทธ์ภายใต้งบประมาณที่สามารถนำมาใช้ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางโครงสร้างทางการเมืองในระบบรัฐสภา โดยการสนับสนุนจากรัฐสภาจะสะท้อนถึงแนวคิดและมุมมองของระดับพึงพอใจจากการใช้นโยบายและกลยุทธ์ภายใต้ระบบการเลือกตั้งที่สนับสนุนนโยบายและการตอบรับที่ยกระดับการขับเคลื่อนเชิงนโยบาย โดยระดับความพึงพอใจของประชากร คือ กลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ หรือ กลุ่มที่สอง โดยรวมถึงผู้ผลิตและผู้บริโภค เป็นต้น โดยสองกลุ่มผู้เล่นเกม คือ สภาบน และ สภาล่างจะใช้ระยะเวลา t ในการเสนอนโยบายของรัฐภายใต้ระบบการเลือกตั้งผ่านการออกแบบที่เหมาะสมกับบริบททางการเมือง สังคม และ เศรษฐกิจ เป็นต้นแต่โครงสร้างกลไกที่เกิดขึ้นที่แสดงถึงที่มาของการจัดตั้งรัฐบาลที่มาจากหลายพรรคการเมืองจะนำเสนอหลังจากการหาคำตอบ หรือ พิสูจน์ทางทฤษฎีว่า การจัดตั้งรัฐบาลที่มาจากหลายพรรคการเมืองในระบบสภาล่างและสภาบนที่ประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากระบบการเลือกตั้งจะส่งผลเชิงยุทธศาสตร์ที่จะช่วยยกระดับประสิทธิภาพในการใช้นโยบายต่างๆ ซึ่งนักวิจัยเห็นด้วยกับการมีระบบการเลือกตั้งทั้งสองระบบ คือ ระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นในระบบสภา

ล่างและระบบการเลือกตั้งที่ใช้หลักเสียงข้างมากภายใต้ความสัมพันธ์เชิงอัตราส่วนระหว่างที่นั่งในระบบสถาบันและจำนวนประชากรเชิงพื้นที่

จากประเด็นที่กล่าวมา แต่ละกลุ่มผู้เล่นจะมีกลยุทธ์ คือการสนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคม เชิงพื้นที่ภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์ (SSP; Support to Strategic Public Policies) ที่มีการเพิ่มขนาดและจำนวนพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาลมากขึ้นและการที่ไม่สนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคมเชิงพื้นที่โดยส่งผลต่อการลดระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์จากที่มีการลดขนาดและจำนวนพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาล (NSSP; Non-Support Strategic Public Policies) โดยการเล่นเป็นเกมซึ่งมีกรอบเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1) สภาล่างหรือ ฝ่ายบริหารที่มาจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และ ขนาดเล็ก ในการเสนอโครงการการขับเคลื่อนนโยบายต่างๆ นอกจากนั้น ฝ่ายนิติบัญญัติ หรือ สถาบัน โดยมีหน้าที่ในการอนุมัติและพิจารณาในการใช้งบประมาณโดยสภาล่างและสถาบันจะต้องผ่านกระบวนการทางรัฐสภา นั้นหมายความว่า เมื่อรัฐสภาเห็นชอบ กระบวนการทางรัฐสภาจะสะท้อนถึงยุทธศาสตร์ของภาครัฐในรูปแบบของนโยบายต่างๆ โดยการสนับสนุนและการที่ไม่สนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคม ภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์จะมีปัจจัยที่ต่างกัน เช่น รัฐบาลที่ประกอบไปด้วยพรรคการเมืองขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็กแสดงถึงการมีอำนาจในการผ่านข้อกฎหมายงบประมาณในโครงการต่างๆเพื่อก่อให้เกิดการกระจายอำนาจโดยผ่านขั้นตอนการมีส่วนร่วมกับประชาชนในระดับพื้นที่มากขึ้น โดยพรรคการเมืองขนาดเล็กและขนาดกลางจะมีส่วนร่วมทางกระบวนการและขั้นตอนการจากการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนมากขึ้น รวมถึงสถาบันที่มาจากระบบการเลือกตั้งแบบการโอนคะแนนเสียง หรือ Single Transferable Votes

2) ระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนโดยนำมาใช้กับสถาบัน และสภาล่าง จะสะท้อนถึง การสนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคม ภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์เนื่องจากระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนสะท้อนถึงการแข่งขันในการชูนโยบายที่มีความหลากหลาย และความเป็นเสถียรภาพทางการเมืองในการบริหารจัดการเชิงนโยบายที่ควบคู่ไปกับยุทธศาสตร์ของภาครัฐ

3) บริบทและพฤติกรรมของภาคประชาชนเป็นสิ่งที่สำคัญในการอธิบายถึงระดับการตอบรับของนโยบายจากภาครัฐรวมถึงยุทธศาสตร์ที่จะเกิดขึ้น เนื่องจากการสนับสนุนหรือไม่สนับสนุนเกิดจากความพึงพอใจของภาครัฐในการบริหารจัดการนโยบายภายใต้การมีส่วนร่วม หรือ เมื่อภาครัฐเสนอนโยบายที่มีความหลากหลายและมียุทธศาสตร์ที่เหมาะสมการยกระดับการขับเคลื่อนเชิงนโยบายก็必将มีความชัดเจนและสามารถยกระดับประสิทธิภาพและประสิทธิผลได้

ดังนั้นจากกรอบและเงื่อนไขดังกล่าวสามารถบ่งชี้ถึงการเสนอปัจจัยทางรัฐศาสตร์ในการเล่นเกมนโดยการเล่นจะมีขั้นตอนของการเล่นเกมเบื้องต้นโดยเริ่มจากทั้งสองกลุ่มจะเสนอกฎยุทธศาสตร์ที่บ่งชี้ถึงใน

การสนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคม ภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์ เช่น การเพิ่มโอกาสในการได้ที่นั่งในสภามากขึ้นในการเลือกตั้งครั้งหน้าจากการบริหารจัดการยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกับนโยบายต่างๆ เช่น นโยบายทางการคลังในการยกระดับรายได้ของประชากรในระดับพื้นที่มากขึ้นภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนหรือ อัตราของที่นั่งในสภานระหว่างพรรคและการเลือกตั้งในอัตรา 60:40 และสภากลางในการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวและระบบบัญชีรายชื่อในอัตรา 50:50 คือ (P) และการที่ไม่สนับสนุนนโยบายเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคม ภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์ที่มีผลจากการใช้ระบบการเลือกตั้งกึ่งสัดส่วน หรือ อัตราของที่นั่งในสภานระหว่างพรรคและการเลือกตั้งในอัตรา 40:50 และสภากลางในการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวและระบบบัญชีรายชื่อในอัตรา 70:30 คือ (1-P) ตามลำดับ จากผลลัพธ์ หรือ Payoffs ดังกล่าว จะแสดงถึง การเล่นเกม P และ 1-P ในรูปแบบเงื่อนไขที่เรียกว่า Constant-Sum Game หรือ อาจเปรียบเทียบกับ Zero-sum game โดยผลของการเล่นเกมจะแสดงถึงการที่มีผู้ชนะและผู้แพ้ภายใต้ขอบเขตและเงื่อนไขดังกล่าว โดยค่าตัวแปร (β) แสดงถึงผลประโยชน์เชิงยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับนโยบายของภาครัฐโดยส่งผลต่อการลดความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่จากการวัดระดับแบบ (RPE) และค่าตัวแปร (ν) แสดงถึง จำนวนนโยบายที่สะท้อนถึงผลประโยชน์หรือการมีส่วนร่วมในนโยบาย (RPR) กลุ่มผลประโยชน์ต่างๆคดยมีค่าช่วง $[0,1]$

ตารางที่ 4.4 การเล่นเกมเบื้องต้นโดยเริ่มจากทั้งสองกลุ่มจะเสนอกฤษฎีศาสตร์ที่บ่งชี้ถึงในการสนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคมภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์หรือเกมการในการยกระดับความเท่าเทียมกันของรายได้ภายใต้กรอบระบบประชาธิปไตยหลังการเลือกตั้งระหว่างภาครัฐและภาคประชาชน

ภาคประชาชน

	nssp	ssp
รัฐสภา	(P, 1-P)	$(P - \beta_1 - v_1^{\frac{1}{3}}, 1 - P + \beta_2 + v_2^{\frac{2}{3}})$
SSP	$(P + \beta_1 + v_1^{\frac{2}{3}}, 1 - P - \beta_2 + v_2^{\frac{1}{3}})$	$(p - \beta_1 + v_1^{\frac{1}{2}}, 1 - P + \beta_2 + v_2^{\frac{1}{2}})$

วิธีการหาจุดดุลยภาพ หรือ Nash Equilibrium ภายใต้การเล่นเกมทางการเมืองและเป้าหมายของนโยบายรัฐเพื่อกระจายอำนาจในการยกระดับความเท่าเทียมกันของรายได้

การหาคำตอบของการใช้นโยบายอย่างถูกต้องและก่อให้เกิดประสิทธิภาพภายใต้การออกแบบระบบสถาบันที่เหมาะสมโดยภาครัฐเลือกกลยุทธ์ภายใต้ยุทธศาสตร์ในการยกระดับคุณภาพชีวิต หรือยกระดับรายได้ต่อหัวเพิ่มขึ้นเพื่อลดความเหลื่อมล้ำของรายได้เช่น นโยบายทางการคลังในการยกระดับรายได้ของประชากรในระดับพื้นที่มากขึ้นภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนหรือ อัตราของที่นั่งในสภานระหว่างพรรคและการเลือกตั้งในอัตราเพิ่มขึ้น เป็นต้น

กรณีที่ 1: ถ้ารัฐสภาเลือกกลยุทธ์ที่ไม่สนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคม เชิงพื้นที่ภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์โดยออกแบบที่มีการลดขนาดและจำนวนพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาลภาคประชาชนก็จะเลือกกลยุทธ์ที่ต้องการต่อต้านจากระบบการเลือกตั้งที่ไม่ได้บ่งชี้ถึงนโยบายที่มีประสิทธิภาพเนื่องจาก ภาคประชาชนต้องการให้รัฐบาลเลือกกลยุทธ์ในการสนับสนุนนโยบายรัฐผ่านการกระจายอำนาจในการยกระดับความเท่าเทียมกันของรายได้มากขึ้นโดย (β) แสดงถึงผลประโยชน์เชิงยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับนโยบายของภาครัฐโดยส่งผลต่อการลดความเหลื่อมล้ำเชิง

พื้นที่จากการวัดระดับแบบ (RPE) และค่าตัวแปร (v) แสดงถึง จำนวนนโยบายที่สะท้อนถึงผลประโยชน์หรือการมีส่วนร่วมในนโยบาย (RPR) กลุ่มผลประโยชน์ต่างๆมากขึ้นสำหรับภาคประชาชน แต่ภาครัฐจะเสียผลประโยชน์จากปัจจัยทั้งสอง โดยภาคประชาชนจะเสนอระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นจากการต่อต้านภาครัฐโดยการสนับสนุนนโยบายภายใต้การปรับระบบการเลือกตั้งให้เป็นระบบสัดส่วนมากขึ้น เช่น ระบบการเลือกตั้งที่สนับสนุนการใช้นโยบายรัฐเพื่อจุดประสงค์การยกระดับความเป็นอยู่ในท้องถิ่น ผ่านการใช้นโยบายกระจายอำนาจโดยตรงภายใต้กรอบการบริหารและจัดการงบประมาณ: $(1-P < 1-P + \beta_2 + v_2^{\frac{2}{3}})$

กรณีที่ 2: ถ้ารัฐสภาเลือกกลยุทธ์ที่สนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคม เชิงพื้นที่ ภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์โดยออกแบบที่มีการลดขนาดและจำนวนพรรคการเมือง ในการจัดตั้งรัฐบาลภาคประชาชนก็จะเลือกกลยุทธ์ที่สนับสนุนนโยบายรัฐผ่านการกระจายอำนาจในการยกระดับความเท่าเทียมกันของรายได้มากขึ้นโดย (β) แสดงถึงผลประโยชน์เชิงยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับนโยบายของภาครัฐโดยส่งผลต่อการลดความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่จากการวัดระดับแบบ (RPE) และค่าตัวแปร (v) แสดงถึง จำนวนนโยบายที่สะท้อนถึงผลประโยชน์หรือการมีส่วนร่วมในนโยบาย (RPR) กลุ่มผลประโยชน์ต่างๆมากขึ้นสำหรับภาคประชาชน : $(1-P - \beta_1 + v_1^{\frac{1}{3}} < 1-P + \beta_2 + v_2^{\frac{1}{2}})$

กรณีที่ 3: ถ้าประชาชนต่อต้านการเลือกกลยุทธ์ของรัฐสภาที่จะสนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคม เชิงพื้นที่ ภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์ภาครัฐก็ยังคงเลือกกลยุทธ์ที่สนับสนุนนโยบายจากรัฐสภาผ่านการกระจายอำนาจในการยกระดับความเท่าเทียมกันของรายได้มากขึ้นจากการได้ที่นั่งโดย (β) แสดงถึงผลประโยชน์เชิงยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับนโยบายของภาครัฐโดยส่งผลต่อการลดความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่และผลประโยชน์หรือการมีส่วนร่วมในนโยบาย (RPR) กลุ่มผลประโยชน์ต่างๆมากขึ้น: $(P < P + \beta_1 + v_2^{\frac{2}{3}})$

กรณีที่ 4: ถ้ารัฐสภาและประชาชนสนับสนุนเลือกกลยุทธ์ที่สนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคม เชิงพื้นที่ ภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์จะก่อให้เกิดผลประโยชน์เชิงยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับนโยบายของภาครัฐโดยส่งผลต่อการลดความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่จากการวัดระดับแบบ (RPE) และค่าตัวแปร (v) แสดงถึง จำนวนนโยบายที่สะท้อนถึงผลประโยชน์หรือการมีส่วนร่วมในนโยบาย (RPR) มากขึ้นร่วมกัน: $(P - \beta_1 - v_1^{\frac{1}{3}} < p - \beta_1 + v_1^{\frac{1}{2}})$

กล่าวโดยสรุปทฤษฎีเกมได้บ่งชี้ถึงจุดดุลยภาพคือ ภาครัฐและภาคประชาชนจะสนับสนุนการเลือกกลยุทธ์ที่สนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจ การเมือง และ สังคม เชิงพื้นที่ภายใต้การยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงยุทธศาสตร์ที่จะก่อให้เกิดผลประโยชน์เชิงยุทธศาสตร์และผลประโยชน์หรือการมีส่วนร่วมในนโยบาย (RPR) มากขึ้นร่วมกัน เนื่องจากนโยบายจะส่งผลต่อการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองที่ภาครัฐจะได้รับการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน โดยระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนในระดับมากขึ้นจะยกระดับการใช้นโยบายได้สอดคล้องกับนโยบายของภาครัฐโดยส่งผลต่อการลดความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่ในระยะกลางและระยะยาว

จุดดุลยภาพ (Nash Equilibrium) = (Support to Strategic Public Policies,
Support to Strategic Public Policies)

รูปแบบการสร้างกลไกเชิงอำนาจในระบบรัฐสภา และระบบท้องถิ่น

ประเด็นในเรื่องของการตั้งข้อสมมติฐานและข้อสรุปดังกล่าวอาจมองได้ว่าระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนเป็นระบบที่สำคัญและเหมาะสมกับโครงสร้างเชิงอำนาจเนื่องจากระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนส่งผลต่อการออกแบบนโยบายที่มีความหลากหลายและสามารถลดปัจจัยความขัดแย้งทางการเมืองได้ แต่อย่างไรก็ตามระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนมีหลายรูปแบบซึ่งรูปแบบที่เหมาะสมควรสร้างกลไกการทำงานในรูปแบบของนโยบายและยุทธศาสตร์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยประเด็นในการยกระดับประสิทธิภาพอาจมองถึงการที่ภาครัฐสามารถกระจายการจัดสรรงบประมาณได้อย่างเหมาะสมในการพัฒนาทางเศรษฐกิจและลดความเหลื่อมล้ำทางด้านสังคมอย่างจริงจัง

ดังนั้น การสร้างกลไกในระบบรัฐสภา หรือ การยกระดับการบริหารจัดการนโยบายผ่านอำนาจในระบบนิติบัญญัติและระบบบริหารจึงเป็นเรื่องที่สำคัญมาก โดยมองประเด็นในการวิเคราะห์ผ่านกรอบและเงื่อนไขดังนี้

1. จำนวนที่นั่งของสภานิติบัญญัติและสภาล่างควรมาจากการเลือกตั้ง โดยจำนวนของสภาล่างควรมาจากการเลือกตั้งแบบสัดส่วนแต่ระบบบัญชีรายชื่อควรมีจำนวนที่มากกว่าระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตและสภานิติบัญญัติควรมาจากการเลือกตั้งทั้งหมด

2. จำนวนที่นั่งของสภาล่างและสภานบนควรมีจำนวนที่มากขึ้นเนื่องจากจำนวนที่เพิ่มขึ้นจะแปรผันโดยตรงกับการยกระดับการมีส่วนร่วมในนโยบายต่างๆ

3. ถ้ามองประเด็นจากสภาล่างควรกำหนดระบบการเลือกตั้งเป็นแบบเขตเดียวหลายเบอร์ เนื่องจากการจัดสรรงบประมาณและการบริหารจัดการจะมาจากหลายพรรคการเมืองและนโยบายที่มีความหลากหลายจะตอบสนองต่อการจัดสรรงบประมาณที่มีความทั่วถึงในรูปแบบของโครงการต่างๆและอาจส่งผลต่อการยกระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมได้มากขึ้น

4. ระบบการเลือกตั้งในแต่ละภาคควรมีระบบการเลือกตั้งที่มีความแตกต่างกันในการกำหนดกรอบและเงื่อนไข เนื่องจากปัจจัยทางการศึกษาและปัจจัยทางเศรษฐกิจมีความแตกต่างกันทำให้นโยบายและยุทธศาสตร์ไม่มีความสอดคล้องกัน เนื่องจากความสอดคล้องจะส่งผลต่อการกระจายผลประโยชน์ที่ลงสู่ประชาชนอย่างแท้จริงและทั่วถึง โดยเฉพาะนโยบายสาธารณะ และที่สำคัญการบูรณาการในรูปแบบของนโยบายในทุกภาคส่วนและการใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดอย่างคุ้มค่าเช่น ระดับการศึกษาและเศรษฐกิจที่มีระดับต่ำโดยเฉพาะดูจากระดับค่าครองชีพเป็นหลักควรเน้นระบบการเลือกตั้งที่เป็นแบบสัดส่วนและจำนวน ที่นั่งแบบเรียงเบอร์มากขึ้น เนื่องจาก ความจำเป็นในการใช้ยุทธศาสตร์และนโยบายที่มีความหลากหลาย จะสะท้อนถึงการยกระดับความพึงพอใจของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ โดยการเน้นนโยบายสาธารณะที่ส่งผลต่อการยกระดับเศรษฐกิจและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมอย่างแท้จริงในรูปแบบของความหลากหลายของโครงการต่างๆ

จากประเด็นดังกล่าวจากกรอบแนวคิดที่สำคัญของ Arend Lijphart (1999, pp.91-96)ได้อธิบายถึงพฤติกรรมการจัดตั้งรัฐบาลโดยมองจากรูปแบบการจัดตั้งรัฐบาลที่บ่งชี้ถึงนโยบายของภาครัฐและยุทธศาสตร์ที่ต้องสอดคล้องและสามารถกำหนดและนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และต้องสะท้อนออกมาจากพรรคการเมืองว่าแนวทางของการจัดตั้งรัฐบาลควรเป็นอย่างไร โดยสามารถสรุปแนวคิด เช่น 1) รูปแบบการจัดตั้งรัฐบาลแบบ Minimum Winning Coalitions หรือ การมองกรอบของเกมในระบบการเมืองผ่านระบบการเลือกตั้งแต่ต้องอยู่ภายใต้ระบอบประชาธิปไตยโดยการใช้เสียงข้างมากหรือ กรอบและเงื่อนไขที่สะท้อนถึงระดับคะแนนเสียงที่ได้มากกว่าครึ่งหนึ่งและการจัดตั้งรัฐบาลต้องการจำนวนพรรคการเมืองให้น้อยที่สุด โดยรูปแบบการจัดตั้งจากระบบการเลือกตั้งดังกล่าวอาจยังไม่เหมาะสมเนื่องจาก เป็นระบบการเลือกตั้งแบบกึ่งสัดส่วนและสิ่งที่สำคัญนโยบายจะไม่มีความหลากหลายโดยถ้านำประเด็นของ Minimum Winning Coalitions มาเชื่อมโยงจะเห็นได้ว่าจะไปปฏิเสธข้อสมมติฐานข้อที่ 1 และ

ข้อสมมติฐานข้อที่ 2 นอกจากนั้น 2) รูปแบบการจัดตั้งรัฐบาลแบบ Minimum Size Coalitions คือ การรวมพรรคการเมืองจากปัจจัยของขนาดพรรคการเมืองที่น้อยที่สุดแต่ต้องประเด็นในเรื่องของการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองเป็นหลักโดยยึดหลักการใช้คะแนนเสียงที่ได้มากกว่าครึ่งหนึ่ง แต่การรักษาเสถียรภาพผ่านกระบวนการและขั้นตอนที่มีการบริหารและการจัดการในรูปแบบของนโยบายต่างๆอย่างถูกต้อง รวมถึงจำนวนพรรคการเมืองอาจมีมากพอสมควรในการจัดตั้งรัฐบาลประเด็นดังกล่าวสามารถไปได้ไปปฏิเสธข้อสมมติฐานข้อที่ 1 และข้อสมมติฐานข้อที่ 2 เนื่องจากระบบการเลือกตั้งอาจเป็นระบบกึ่งสัดส่วน หรือ ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน 3) รูปแบบการจัดตั้งรัฐบาลแบบ Coalitions with the Smallest Number of Parties คือการรวมพรรคการเมืองเพื่อจัดตั้งรัฐบาลจากปัจจัยในเรื่องของสัดส่วนของจำนวนรัฐมนตรีในแต่ละกระทรวงที่ หรือ โควตาของผู้บริหารในการใช้อำนาจในการบริหารประเทศ แต่จำนวนของพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาลยังคำนึงถึงจำนวนพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาลในสัดส่วนน้อยที่สุด และขนาดของพรรคการเมืองที่มีความใกล้เคียงกัน เนื่องจาก รูปแบบการจัดตั้งรัฐบาลนี้เป็นระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนและสิ่งที่สำคัญนโยบายจะไม่มี ความหลากหลายโดยถ้านำมาเปรียบเทียบกับประเด็นของ Minimum Winning Coalitions อาจบ่งชี้ว่าการรักษาเสถียรภาพของรูปแบบ Coalitions with the Smallest Number of Parties จะดีกว่า นอกจากนั้น ระบบแบบ Coalitions with the Smallest Number of Parties ภายใต้ระบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึงรูปแบบการจัดตั้งรัฐบาลจะปฏิเสธข้อสมมติฐานข้อที่ 1 และข้อสมมติฐานข้อที่ 2 4) รูปแบบการจัดตั้งรัฐบาลแบบ Minimal Range Coalitions เป็นระบบที่ส่งเสริมการรวมพรรคการเมืองที่คำนึงประโยชน์จากการบริหารและการจัดการนโยบายกันภายใต้อุดมการณ์เชิงนโยบายที่มีความใกล้เคียงโดยแน่นอนว่ารูปแบบการจัดตั้งรัฐบาลแบบ Minimal Range Coalitions จะสร้างความเป็นเสถียรภาพของการบริหารประเทศ โดยเฉพาะ การกำหนด เลือก และนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ ถ้ามองจากรูปแบบการเลือกตั้งประเภทนี้อาจบอกได้ว่าเป็นระบบการเลือกตั้งได้ทุก รูปแบบ แต่ที่สำคัญ ผลของการจัดตั้งรัฐบาลภายใต้ระบบการเลือกตั้งอาจคลุมเครือในการเชื่อมโยงกับข้อสมมติฐานข้อที่ 1 และข้อสมมติฐานข้อที่ 2 5) รูปแบบการจัดตั้งรัฐบาลแบบ Minimal Connected Winning Coalition หรือการรวมพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาลที่มองถึงเสถียรภาพทางการเมืองเป็นหลักสำคัญ และอาศัยปัจจัยการบริหารจัดการนโยบายที่มีความใกล้เคียงกันเป็นรอง แต่ไม่คำนึงถึงจำนวนพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาล ทำให้รูปแบบการเลือกตั้งประเภทนี้อาจบอกได้ว่าเป็นระบบการเลือกตั้งได้ทุก รูปแบบ แต่ที่สำคัญ ผลของการจัดตั้งรัฐบาลภายใต้ระบบการเลือกตั้งอาจคลุมเครือในการเชื่อมโยงกับข้อสมมติฐานข้อที่ 1 และข้อสมมติฐานข้อที่ 2 และ 5) รูปแบบการจัดตั้งรัฐบาลแบบ Policy-Viable Coalition

คือ การรวมพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาลที่คำนึงถึงนโยบายของพรรคการเมืองในแต่ละพรรคแต่การรวมพรรคการเมืองจะต้องคำนึงถึงนโยบายที่ก่อให้เกิดประโยชน์ โดยเฉพาะนโยบายสาธารณะที่ตอบสนองในการยกระดับความพึงพอใจของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ซึ่งถ้าจะออกแบบระบบการเลือกตั้งของไทยในรูปแบบ Policy-Viable Coalition จะเหมาะสมมากแต่ต้องคำนึงถึงจำนวนพรรคการเมืองที่มีความหลากหลายในเรื่องของนโยบายต่างๆ แน่นอนว่ารูปแบบนี้จะประเด็นที่ไม่ได้ไปปฏิเสธข้อสมมติฐานข้อที่ 1 และข้อสมมติฐานข้อที่ 2 เนื่องจากระบบการเลือกตั้งอาจเป็นระบบกึ่งสัดส่วน หรือ ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน

จากกรอบแนวคิดและเงื่อนไขของ Arend Lijphart สามารถจัดความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์ของการจัดตั้งรัฐบาล และรูปแบบนโยบายภายใต้ระบบการเลือกตั้งได้ดังนี้

1. Minimum Winning Coalitions ระบบการเลือกตั้งแบบกึ่งสัดส่วน
2. Minimum Size Coalitions ระบบการเลือกตั้งอาจเป็นระบบกึ่งสัดส่วน หรือ ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน
3. Coalitions with the Smallest Number of Parties รูปแบบการจัดตั้งรัฐบาลนี้เป็นระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน
4. Minimal Range Coalitions ระบบการเลือกตั้งอาจเป็นระบบกึ่งสัดส่วน หรือ ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน หรือ ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน
5. Minimal Connected Winning Coalition ระบบการเลือกตั้งอาจเป็นระบบกึ่งสัดส่วน หรือ ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน หรือ ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน
6. Policy-Viable Coalition ระบบการเลือกตั้งอาจเป็นระบบกึ่งสัดส่วน หรือ ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน

Steven(2004) เขียนในเรื่อง “What Is Wrong with Public Choice.” ในวารสาร *Journal of Post Keynesian Economics* ได้อธิบายโดยภาพรวมว่ากรอบแนวคิดดังกล่าว สามารถนำรูปแบบของปัจจัยของ

จำนวนพรรคการเมืองในการชูนโยบายก่อนการเลือกตั้ง ปัจจัยเชิงพฤติกรรมของพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาล ปัจจัยในเรื่องของยุทธศาสตร์ที่เชื่อมโยงกับรูปแบบของนโยบาย และที่สำคัญ ปัจจัยที่กล่าวถึงสามารถนำมาเชื่อมโยงกับรูปแบบและการออกแบบระบบการเลือกตั้งของประเทศไทยภายใต้การกำหนดรูปแบบของพฤติกรรมทางการเมืองกับยุทธศาสตร์ที่สะท้อนถึงการขับเคลื่อนนโยบายต่างๆ โดยเฉพาะนโยบายสาธารณะ

ดังนั้น การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมกับระบอบการปกครองและระบบสถาบันจะต้องคำนึงถึงจำนวนของพรรคการเมืองของการจัดตั้งรัฐบาลที่เชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ประเทศภายใต้การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่ไม่ปฏิเสธข้อสมมติฐานดังกล่าวข้างต้นนั้นคือ ระบบการเลือกตั้งต้องคำนึงถึงปัจจัยการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนแต่ต้องคำนึงถึงการเล่นเกมว่าการเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิมจะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายเชิงยุทธศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพและความเป็นเสถียรภาพหรือไม่ภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเรียงเบอร์แต่เพิ่มจำนวนผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น และ ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวแต่เพิ่มจำนวนผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น หรือ แนวโน้มของการจัดตั้งรัฐบาลภายใต้ Policy-Viable Coalition และ Minimal Connected Winning Coalition

จากประเด็นดังกล่าวทั้งหมดจะเห็นได้ว่านักวิจัยพยายามนำเครื่องมือ หรือ แนวคิดทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์มาเชื่อมต่องานในการออกแบบระบบการเลือกตั้ง เช่น การประยุกต์ทฤษฎีเกม แนวคิดระบอบการปกครองและมุมมองของโครงสร้างเชิงอำนาจในระบบสถาบัน โดยผลการประยุกต์การวิเคราะห์จากทฤษฎีดังกล่าวสะท้อนถึงระบบการเลือกตั้งในรูปแบบสัดส่วนจะส่งผลต่อการที่พรรคการเมืองมีอำนาจในการจัดตั้งรัฐบาลและการใช้อำนาจในการบริหารจัดการนโยบายจะจัดสรรงบประมาณอย่างเหมาะสมและเกิดความคุ้มค่าต่อประชากรในประเทศ อย่างไรก็ตาม กระบวนการและขั้นตอนของระบบการเลือกตั้งจะต้องคำนึงถึงปัจจัยที่สะท้อนถึงบริบท เช่น ปัจจัยในด้านการศึกษา ปัจจัยรายได้ ปัจจัยด้านอาชีพ ปัจจัยด้านยุทธศาสตร์และนโยบายของภาครัฐที่ผ่านมา เป็นต้น

ปัจจัยในด้านการศึกษาของประเทศไทย

ความเหลื่อมล้ำของการศึกษาไทยอยู่ในระดับที่สูงอย่างต่อเนื่องและส่งผลต่อการยกระดับของนโยบายทางด้านคุณภาพเชิงสังคมและเศรษฐกิจในระยะยาว โดยถ้าดูจากงานวิจัยทางเศรษฐศาสตร์จะเห็นว่า ระดับการศึกษาเป็นปัจจัยขั้นพื้นฐานในการอธิบายการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะสั้นจนถึง

ระยะยาว เนื่องจากระดับการศึกษาที่ดีจะส่งผลต่อการสร้างฐานทางความคิดในรูปแบบความคิดสร้างสรรค์และสามารถนำความคิดมาสร้างนวัตกรรมทางสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เช่น การลดต้นทุนทางด้านปัจจัยการผลิตในรูปแบบสินค้าต่างๆ โดยเฉพาะการก้าวกระโดดทางเทคโนโลยี นอกจากนั้นทางด้านสังคมศาสตร์ จะเห็นได้ว่าระดับการศึกษาที่สูงจะส่งผลโดยตรงต่อการยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงนโยบายต่างๆ เนื่องจากการมีส่วนร่วมของประชาชนในการเลือกนโยบายของภาครัฐ หรือแม้แต่การมีส่วนร่วมในการตรวจสอบกระบวนการทำงานของภาครัฐจะส่งผลต่อการเลือก การกำหนดและการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยเฉพาะนโยบายสาธารณะ

ถ้าดูจากแนวโน้มของการศึกษาไทยในปัจจุบัน การศึกษาของไทยจัดอยู่ในระดับที่ประชาชนไม่สามารถเข้าถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน และโดยเฉพาะการเข้าถึงประโยชน์ของการศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้นหมายถึง การกำหนดและการเลือกนโยบายอาจขาดปัจจัยการมีส่วนร่วมและความเข้าใจของกระบวนการและผลลัพธ์ของนโยบายที่ออกมา นอกจากนั้นระดับการศึกษาที่ต่ำยังมีความเชื่อมโยงกับปัจจัยความเหลื่อมล้ำของนโยบายที่ส่งผลต่อระดับการคอร์รัปชัน เนื่องจากประชาชนจะไม่สามารถเข้าใจยุทธศาสตร์และเป้าหมายของภาครัฐในการนำนโยบายมาปฏิบัติ ทำให้นโยบายในรูปแบบของโครงการต่างๆเกิดความล้มเหลวและไม่สามารถยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในประเทศได้

ดังนั้นการวิเคราะห์และวางแผนความคิดองค์ประกอบในระบบสถาบันจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญในการออกแบบโดยเฉพาะ ระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมกับระบบสถาบัน จากการศึกษาทางทฤษฎีและการวิเคราะห์เชิงการตั้งสมมติฐานจะเห็นว่างานวิจัยสามารถสรุปผลเป็นรูปแบบของความสัมพันธ์ได้ดังนี้

○ ระดับการศึกษาในพื้นที่ภายใต้สัดส่วนของประชากรที่มีระดับการศึกษาในอุดมศึกษาที่ต่ำกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนประชากรที่มีสิทธิในการศึกษาควรใช้ระบบการเลือกตั้งที่มีสัดส่วนในระดับที่สูง เนื่องจากการนำระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนมาใช้ในพื้นที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านการศึกษาผ่านตัวแทนของภาคประชาชนและฐานอำนาจในการเสนอและการจัดสรรงบประมาณในระยะยาว โดยเฉพาะนโยบายด้านการศึกษาเชิงพื้นที่

○ จำนวนโครงการนโยบายต่างๆของภาครัฐที่ล้มเหลว หรือ รูปแบบของโครงการรัฐที่ไม่ก่อให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจเชิงพื้นที่ ควรใช้ระบบการเลือกตั้งที่มีสัดส่วนในระดับที่สูง

○ ระดับของรายได้ต่อปีโดยเฉลี่ยของพื้นที่ที่มีระดับต่ำกว่ารายได้โดยเฉลี่ยของประเทศควรใช้ระบบการเลือกตั้งที่มีสัดส่วนในระดับที่สูง

○ ระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้เชิงพื้นที่ที่มีระดับต่ำกว่าความเหลื่อมล้ำโดยเฉลี่ยของประเทศ จำเป็นต้องใช้ระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนในระดับที่สูง

○ พื้นที่ที่มีขนาดจำนวนประชากรที่ต่ำและพื้นที่ของแต่ละเขตที่มีขนาดเล็กอาจยังใช้ระบบการเลือกตั้งแบบที่เป็นสัดส่วนในระดับที่ต่ำได้

จำนวนที่นั่งของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาควรมีที่นั่งในพื้นที่ที่สูงขึ้นระบบการเลือกตั้งที่มีสัดส่วนในระดับที่สูงเมื่อปัจจัยในด้านการศึกษา ปัจจัยรายได้ต่อปี ปัจจัยด้านอาชีพที่ก่อให้เกิดรายได้โดยเฉลี่ยต่อปีในระดับต่ำ ปัจจัยด้านยุทธศาสตร์และนโยบายของภาครัฐที่ผ่านมาอยู่ในระดับที่ต่ำ แต่อย่างไรก็ตามปัญหาที่เกิดขึ้น คือ หลักการของระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยก็จะเกิดความไม่สอดคล้องกับจำนวนของที่นั่งในรัฐสภาเนื่องจากจำนวนของที่นั่งในรัฐสภาจะแปรผันตรงกับสัดส่วนจำนวนของประชากรต่อที่นั่งในระบบรัฐสภาในอัตราที่เท่ากัน ดังนั้นความเชื่อมโยงจากแนวคิดทางทฤษฎีในการออกแบบระบบการเลือกตั้งในกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนาและกลุ่มประเทศที่ด้อยพัฒนาอาจจำเป็นต้องใช้หลักการที่คลาดเคลื่อนหรือความไม่สอดคล้องกับหลักการทางประชาธิปไตยในระยะสั้น แต่เมื่อไรที่แนวโน้มของการขับเคลื่อนนโยบายที่มีประสิทธิภาพสะท้อนถึงการยกระดับรายได้ประชาชาติควบคู่กับแนวโน้มการลดช่องว่างความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ระหว่างคนจนและคนรวย ระบบการเลือกตั้งก็จะสามารถเปลี่ยนไปเป็นระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนน้อยลงพร้อมกับนำหลักการของระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยมาประยุกต์ใช้ถึงแม้ว่าประเทศส่วนใหญ่ยังใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนมากขึ้นก็ตาม

ข้อมูลเบื้องต้นในตารางที่ 4.4 บ่งชี้ถึงอัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบ (Gross enrolment rate) และอัตราการเข้าเรียนสุทธิ (Net enrolment rate) ในแต่ละระดับชั้นจำแนกตามเขตพื้นที่ ปี 2550-2554 โดยอัตราการเข้าเรียนสะท้อนถึงปัญหาของการศึกษาไทยจะอยู่ในระดับปริญญาตรีและในระดับ ปวส. เป็นหลัก เช่น อัตราการเข้าเรียนในเขตชนบทอยู่ในระดับต่ำกว่า 25.38เปอร์เซ็นต์ซึ่งเป็นระดับที่สามารถสะท้อนถึงปัญหาการพัฒนาการศึกษาในระดับท้องถิ่น นอกจากนั้น ในส่วนเขตเมือง อัตราการเข้าเรียนยังอยู่ในระดับที่ต่ำเช่นกัน

ตารางที่ 4.5 อัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบ (Gross enrolment rate) และอัตราการเข้าเรียนสุทธิ (Net enrolment rate) ในแต่ละระดับชั้นจำแนกตามเขตพื้นที่ ปี 2550-2554

ระดับการศึกษา	เขตเมือง					เขตชนบท					ทั่วประเทศ				
	2550	2551	2552	2553	2554	2550	2551	2552	2553	2554	2550	2551	2552	2553	2554
อัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบ (Gross enrolment rate)															
อนุบาล	21.74	92.52	89.88	90.04	82.54	26.54	89.46	93.56	96.00	80.39	24.99	90.50	92.24	93.73	81.22
ประถมศึกษา	105.47	104.35	105.77	103.92	102.82	105.84	105.77	104.82	102.09	104.57	105.72	105.28	105.15	102.76	103.89
มัธยมต้น	88.69	88.88	90.26	90.95	91.22	87.16	86.43	85.71	88.38	90.24	87.67	87.29	87.43	89.35	90.61
มัธยมปลาย(รวมปวช.)	85.08	86.20	83.03	90.48	89.45	74.02	73.69	79.11	74.07	72.67	78.27	78.47	80.77	80.99	79.78
ปริญญาตรี(รวมปวส.)	53.80	53.71	57.89	48.85	46.75	22.74	25.38	23.95	23.45	20.73	37.00	38.53	40.38	36.24	33.90
อัตราการเข้าเรียนสุทธิ (Net enrolment rate)															
อนุบาล	na.	65.47	64.38	66.61	55.74	na.	62.09	65.29	64.16	51.50	na.	63.24	64.96	65.10	53.15
ประถมศึกษา	89.42	87.45	87.51	87.63	87.68	87.53	87.66	86.94	85.18	86.84	88.15	87.59	87.14	86.08	87.16
มัธยมต้น	70.04	69.58	71.22	71.56	71.50	66.88	67.04	67.04	68.87	68.45	67.92	67.93	68.62	69.88	69.61
มัธยมปลาย(รวมปวช.)	62.70	60.84	61.35	63.26	61.21	52.65	52.01	54.65	53.44	52.11	56.51	55.38	57.49	57.58	55.96
ปริญญาตรี(รวมปวส.)	32.45	33.47	34.87	30.63	29.79	14.46	15.68	13.69	15.55	13.90	22.73	23.94	23.95	23.14	21.94

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนสำนักงานสถิติแห่งชาติ, ประมวลผลโดยสำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม ศช.

หมายเหตุ

- : อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบระดับอนุบาล = จำนวนนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาทั้งหมดคูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 3-5 ปี
- : อัตราเข้าเรียนสุทธิตะดับอนุบาล = จำนวนนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาอายุ 3-5 ปีคูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 3-5 ปี
- : อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบระดับประถมศึกษา = จำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษาทั้งหมดคูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 6-11 ปี
- : อัตราเข้าเรียนสุทธิตะดับประถมศึกษา = จำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษาอายุ 6-11 ปีคูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 6-11 ปี
- : อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบระดับมัธยมต้น = จำนวนนักเรียนระดับมัธยมต้นทั้งหมด คูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 12-14 ปี
- : อัตราเข้าเรียนสุทธิตะดับมัธยมต้น = จำนวนนักเรียนระดับมัธยมต้นอายุ 12-14 ปีคูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 12-14 ปี
- : อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบระดับมัธยมปลาย (รวม ปวช.) =จำนวนนักเรียนระดับมัธยมปลายและปวช.ทั้งหมด คูณ 100หารประชากรอายุ 15-17 ปี
- : อัตราเข้าเรียนสุทธิตะดับมัธยมปลาย (รวมปวช.) =จำนวนนักเรียนระดับมัธยมปลายและปวช.อายุ 15-17ปี คูณ 100หารประชากรอายุ 15-17 ปี
- : อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบระดับอุดมศึกษา (รวม ปวส.) = จำนวนนักเรียนระดับปริญญาตรีและปวส.ทั้งหมดคูณ 100หาร ประชากรอายุ 18-21 ปี
- : อัตราเข้าเรียนสุทธิตะดับอุดมศึกษา (รวม ปวส.) =จำนวนนักเรียนระดับปริญญาตรีและปวส.อายุ 18-21ปี คูณ 100หารประชากรอายุ 18-21 ปี

นอกจากนั้น ตารางที่ 4.5ยังชี้ถึงอัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบ (Gross enrolment rate) และอัตราการเข้าเรียนสุทธิ (Net enrolment rate)ซึ่งในแต่ละระดับชั้นจำแนกตามเขตพื้นที่ ปี 2550-2554 โดยแบ่งประเภทเป็น 2 ประเภท คือ อัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบและอัตราเข้าเรียนสุทธิ โดยจะเห็นว่าในระดับ

ชนบทรอบครัวที่มีความยากจนและไม่มีควมยากจนระดับอัตราการเข้าเรียนสะท้อนถึงปัญหาของการศึกษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายรวมถึงระดับ ปวช. โดยอัตราการเข้าเรียนอย่างอยาบในเขตชนบทอยู่ในระดับต่ำกว่า 79.11เปอร์เซ็นต์ และ 55.65เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ ซึ่งเป็นระดับที่สามารถสะท้อนถึงปัญหาการพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับท้องถิ่น

ตารางที่ 4.6 อัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบและอัตราการเข้าเรียนสุทธิในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย(รวม ปวช.)จำแนกตามเขตพื้นที่และความยากจน ปี 2551-2554

ความ ยากจน	เมือง				ชนบท				รวม			
	2551	2552	2553	2554	2551	2552	2553	2554	2551	2552	2553	2554
อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบ(Gross enrolment rate)												
ไม่ยากจน	89.94	86.40	93.85	92.42	81.30	84.81	78.30	76.52	84.97	85.54	85.44	83.50
ยากจน	58.52	59.03	61.25	64.65	52.32	61.84	59.84	52.64	53.67	61.08	60.19	56.58
รวม	86.20	83.03	90.48	89.45	73.69	79.11	74.07	72.67	78.47	80.77	80.99	79.78
อัตราเข้าเรียนสุทธิ(Net enrolment rate)												
ไม่ยากจน	63.63	63.82	65.89	63.08	56.85	58.81	56.39	54.44	59.73	61.12	60.75	58.23
ยากจน	40.24	43.83	40.45	45.59	38.40	42.02	43.50	39.95	38.80	42.51	42.74	41.80
รวม	60.84	61.35	63.26	61.21	52.01	54.65	53.44	52.11	55.38	57.49	57.58	55.96

ที่มา :ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ,ประมวลผลโดย สำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม สศช.

หมายเหตุ : อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบระดับมัธยมปลาย (รวม ปวช.) = จำนวนนักเรียนระดับมัธยมปลายและปวช.ทั้งหมด คูณ 100หารประชากรอายุ 15-17 ปี

: อัตราเข้าเรียนสุทธิระดับมัธยมปลาย (รวม ปวช.) = จำนวนนักเรียนระดับมัธยมปลายและปวช.อายุ 15-17ปี คูณ 100หาร ประชากรอายุ 15-17 ปี

นอกจากนั้น ตารางที่ 4.6 สะท้อนถึงปัญหาของการศึกษาไทยในระดับปริญญาตรีและในระดับ ปวส. โดยเฉพาะความยากจนโดยรวมซึ่ง อัตราการเข้าเรียนอย่างอยาบในเขตชนบทอยู่ในระดับต่ำกว่า 25.38 เปอร์เซนต์และและอัตราเข้าเรียนสุทธิ 15.38 เปอร์เซนต์ซึ่งเป็นระดับที่สามารถสะท้อนถึงปัญหาการพัฒนาการศึกษาในระดับท้องถิ่นในระยะยาว

ตารางที่ 4.7 อัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบและอัตราการเข้าเรียนสุทธิในระดับอุดมศึกษา (รวม ปวส.)

จำแนกตามเขตพื้นที่และความยากจน ปี 2551-2554

ความ ยากจน	เมือง				ชนบท				รวม			
	2551	2552	2553	2554	2551	2552	2553	2554	2551	2552	2553	2554
ไม่ยากจน ยากจน รวม	อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบ(Gross enrolment rate)											
	56.74	62.51	51.89	50.76	30.57	29.17	27.96	23.47	43.80	46.57	40.89	37.72
	15.22	10.72	11.26	7.52	6.44	5.18	5.73	5.17	8.43	6.72	7.23	6.08
ไม่ยากจน ยากจน รวม	อัตราเข้าเรียนสุทธิ(Net enrolment rate)											
	35.40	37.52	32.43	32.22	18.77	16.85	18.29	15.47	27.18	27.64	25.94	24.22
	8.92	7.84	8.33	5.99	4.43	2.35	4.74	4.92	5.45	3.87	5.72	5.33
ไม่ยากจน ยากจน รวม	33.47	34.87	30.63	29.79	15.68	13.69	15.55	13.90	23.94	23.95	23.14	21.94

ที่มา : การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ,ประมวลผลโดย สำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม สศช.

หมายเหตุ : อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบระดับอุดมศึกษา(รวม ปวส.) = จำนวนนักเรียนระดับอุดมศึกษาและปวส.ทั้งหมด คูณ 100หารประชากรอายุ 18-21 ปี

: อัตราเข้าเรียนสุทธิตะดับอุดมศึกษา(รวม ปวส.) = จำนวนนักเรียนระดับอุดมศึกษาและปวส.อายุ 18-21ปี คูณ 100หาร ประชากรอายุ 18-21ปี

ตารางที่ 4.8บ่งชี้ถึงอัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบและอัตราการเข้าเรียนสุทธิ ในแต่ละระดับชั้น จำแนกตามภาค ปี 2554 โดยอัตราการเข้าเรียนสะท้อนถึงปัญหาของการศึกษาไทยจะอยู่ในระดับปริญญาตรีเกือบทุกภาคโดยในเขตกรุงเทพมหานครมีอัตราการเข้าเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่า 36.88 เปอร์เซนต์ซึ่งเป็นระดับที่สามารถสะท้อนถึงปัญหาการพัฒนาการศึกษาในระดับในเขตเมือง นอกจากนั้น ในส่วนเขตชนบท อัตราการเข้าเรียนยังอยู่ในระดับที่ต่ำเช่นกัน คือ อัตราต่ำกว่า 13.69 เปอร์เซนต์

ตารางที่ 4.8 อัตราการเข้าเรียนอย่างหยาบและอัตราการเข้าเรียนสุทธิ ในแต่ละระดับชั้นจำแนกตามภาค
ปี พ.ศ. 2554

ภาค	อนุบาล		ประถม		มัธยมต้น		มัธยมปลาย (รวม ปวช.)		อุดมศึกษา (รวม ปวส.)	
	อัตราอย่าง หยาบ	อัตรา สุทธิ	อัตราอย่าง หยาบ	อัตรา สุทธิ	อัตราอย่าง หยาบ	อัตรา สุทธิ	อัตราอย่าง หยาบ	อัตรา สุทธิ	อัตราอย่าง หยาบ	อัตรา สุทธิ
กทม.	73.43	48.75	102.62	88.38	91.94	73.82	86.83	60.93	56.47	36.88
กลาง	79.68	54.84	103.97	87.46	87.78	70.41	80.78	58.02	30.67	21.31
เหนือ	87.40	61.33	103.25	88.60	97.50	73.29	81.23	58.08	31.83	20.75
ตะวันออกเฉียงเหนือ	84.55	47.91	103.21	85.40	90.65	67.84	77.19	53.64	29.67	17.57
ใต้	75.79	54.88	106.99	88.34	87.07	65.32	76.74	51.33	22.11	13.69
รวม	81.22	53.15	103.89	87.16	90.61	69.61	79.78	55.96	33.90	21.94

ที่มา : ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ, ประมวลผลโดย สำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัด

ภาวะสังคม สศช.

หมายเหตุ : อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบระดับอนุบาล = จำนวนนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาทั้งหมด คูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 3-5ปี

: อัตราเข้าเรียนสุทธิตะดับอนุบาล = จำนวนนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาอายุ 3-5ปี คูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 3-5ปี

: อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบระดับประถมศึกษา = จำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษาทั้งหมด คูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 6-11ปี

: อัตราเข้าเรียนสุทธิตะดับประถมศึกษา = จำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษาอายุ 6-11ปี คูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 6-11ปี

: อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบระดับมัธยมต้น = จำนวนนักเรียนระดับมัธยมต้นทั้งหมด คูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 12-14ปี

: อัตราเข้าเรียนสุทธิตะดับมัธยมต้น = จำนวนนักเรียนระดับมัธยมต้นอายุ 12-14ปี คูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 12-14ปี

: อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบระดับมัธยมปลาย(รวม ปวช.) = จำนวนนักเรียนระดับมัธยมปลายและปวช.ทั้งหมด คูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 15-17ปี

: อัตราเข้าเรียนสุทธิตะดับมัธยมปลาย(รวม ปวช.) = จำนวนนักเรียนระดับมัธยมปลายและปวช.อายุ 15-17ปี คูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 15-17ปี

: อัตราเข้าเรียนอย่างหยาบระดับอุดมศึกษา(รวม ปวส.) = จำนวนนักเรียนระดับปริญญาตรีและปวส.ทั้งหมด คูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 18-21ปี

: อัตราเข้าเรียนสุทธิตะดับอุดมศึกษา(รวม ปวส.) = จำนวนนักเรียนระดับปริญญาตรีและปวส.อายุ 18-21ปี คูณ 100หาร จำนวนประชากรอายุ 18-21ปี

ดังนั้น ระบบการเลือกตั้งที่มีระดับต่ำจนถึงระดับที่สูงสามารถวัดได้จากกระบวนการหรือขั้นตอนทางคณิตศาสตร์โดยระบบการเลือกตั้งที่เป็นแบบสัดส่วนที่สูงขึ้นจะเป็นระบบการเลือกตั้งที่เน้นจำนวนตัวแทนของวุฒิสภาและผู้แทนราษฎรมากขึ้น โดยอาจมองไปถึงระบบที่สะท้อนถึงการกำหนดจำนวนโควตาแบบเรียงเบอร์เป็นหลัก และการยกระดับโดยรวมของอัตราเข้าเรียนในทุกะดับจำเป็นต้องอาศัยระบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึงการกำหนดและการใช้นโยบายอย่างถูกต้องโดยเฉพาะการใช้นโยบายการศึกษาสูงพื้นที่ในเขตชนบท

การจัดและออกแบบระบบการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น

รูปแบบการการออกแบบระบบการเลือกตั้งควบคู่ไปกับการจัดโครงสร้างทางอำนาจในระบบรัฐสภาเป็นสิ่งที่สำคัญที่สะท้อนถึงยุทธศาสตร์ในการบริหารจัดการนโยบายต่างๆ เปรียบเสมือนการสร้างกลไกในการขับเคลื่อนนโยบายได้อย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การออกแบบระบบการ

เลือกตั้งจึงเป็นปัจจัยเบื้องต้นในการอธิบายถึงการจัดโครงสร้างเชิงอำนาจ การกิจและหน้าที่ได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง โดยระบบการเลือกตั้งเป็นกระบวนการที่สำคัญภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยโดยระบบการเลือกตั้งแสดงถึงกระบวนการในการคัดสรรบุคคลไปทำหน้าที่ในการปกครองประเทศ เช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไทย, วุฒิสภาไทย, ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร, นายกเทศมนตรีเมืองพัทยา และผู้บริหารท้องถิ่นที่สำคัญ เป็นต้น ปัจจัยของการออกแบบระบบการเลือกตั้งท้องถิ่นเป็นปัจจัยที่สะท้อนถึงการยกระดับสภาพเศรษฐกิจในระดับท้องถิ่น โดยการออกแบบที่เหมาะสมตามระบบสถาบันและบริบทจะสะท้อนถึงการขับเคลื่อนนโยบายโดยไม่ต้องพึ่งงบประมาณจากส่วนกลางหรือรัฐบาลกลางถ้าการออกแบบระบบการเลือกตั้งบ่งชี้ถึงการที่ผู้แทนทางการเมืองเข้ามาใช้อำนาจในการออกแบบนโยบายและนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม เช่น การจัดเก็บและการการตั้งภาษีจากการมีส่วนร่วมของประชาชนที่แท้จริง หรือ เป็นตัวแทนของประชาชนในการใช้งบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ เช่นการออกแบบการศึกษาจากระบบราชการส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย โดยระบบท้องถิ่น มี 2 รูปแบบใหญ่ ๆ คือ

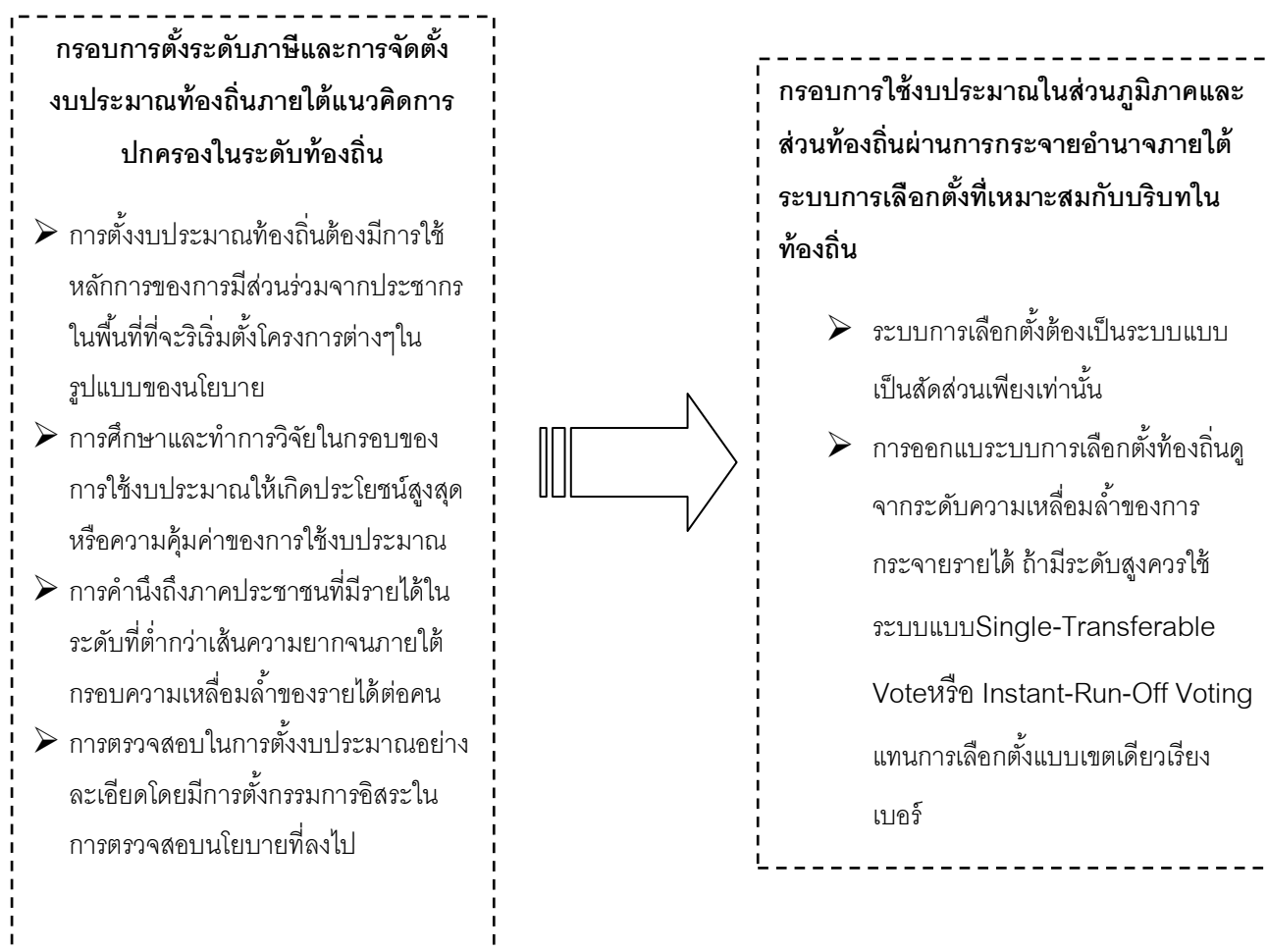
1.รูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นรูปแบบที่มีอยู่ทุกจังหวัดในประเทศไทยโดยสามารถแบ่งออกเป็น เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) และองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)

2.รูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่นพิเศษ ส่วนใหญ่จะเป็นเขตเมืองที่มีสภาพทางเศรษฐกิจที่ดีรายได้โดยเฉลี่ยเชิงพื้นที่ค่อนข้างสูงหรือ สภาพที่เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวและเป็นเขตเมือง เช่น กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา

ปัจจุบัน ถ้ามองประเด็นในระบบการเลือกตั้งแบบท้องถิ่นอาจสรุปได้ว่าเป็นระบบการเลือกตั้งโดยมีฐานอำนาจจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่ในการจัดสรรงบประมาณก่อนการเลือกตั้งและหลังการเลือกตั้งโดยกรอบและเงื่อนไขที่เกิดขึ้นส่งผลต่อการใช้ และการบริหารจัดการนโยบายแบบการใช้เครือข่ายในรูปแบบของการยกระดับการคอร์รัปชันซึ่งประเด็นหรือปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ยากที่จะหาทางแก้ไขเนื่องจากรายได้ประชากรในต่างจังหวัดอยู่ในระดับที่ต่ำ ดังนั้นการลดระดับการคอร์รัปชันในระบบการเมืองท้องถิ่นและสร้างยุทธศาสตร์ในรูปแบบของนโยบายที่ยกระดับการมีส่วนร่วมจึงเป็นทางแก้ปัญหาที่เหมาะสมและดีที่สุด แต่อย่างไรก็ตามระบบการเลือกตั้งในปัจจุบันจะใช้ในรูปแบบเสียงข้างมากกว่าและแต่ละเขตจะมีผู้ได้รับการเลือกตั้งเพียงคนเดียว การออกแบบระบบการเลือกตั้งท้องถิ่นต้องคำนึงถึงปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์และรัฐศาสตร์อย่างมากเนื่องจากระบบการเลือกตั้งแบบท้องถิ่นจะต้องตอบรับการเข้าถึงประโยชน์จากประชามคมอาเซียน หรือ สมาคมประชาชาติแห่งตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะการบริหาร

จัดการนโยบายการค้า การลงทุนซึ่งสะท้อนถึงการจัดสรรงบประมาณผ่านกระบวนการกำหนดและการจัดสรรทางด้านภาษี แต่อย่างก็ตามปัจจัยด้านระดับการศึกษาในพื้นที่ภายใต้สัดส่วนของประชากรจำนวน โครงการนโยบายต่างๆของภาครัฐที่ล้มเหลว หรือ รูปแบบของโครงการรัฐที่ไม่ก่อให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจระดับของรายได้ต่อปีโดยเฉลี่ยของพื้นที่ที่มีระดับต่ำกว่ารายได้โดยเฉลี่ยของประเทศระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้เชิงพื้นที่ที่มีระดับต่ำกว่าความเหลื่อมล้ำโดยเฉลี่ยของประเทศ ระดับการจัดสรรงบประมาณที่ผ่านมา และที่สำคัญ ระดับปริมาณเม็ดเงินที่ได้จากการจัดเก็บภาษีในระยะเวลาที่ผ่านมา เป็นต้น

รูปภาพที่ 4.4 กรอบการใช้งบประมาณภายใต้นโยบายของภาครัฐเพื่อลดความเหลื่อมล้ำของรายได้

กรอบการใช้งบประมาณภายใต้นโยบายของภาครัฐเพื่อลดความเหลื่อมล้ำของรายได้จากรูปภาพที่ 4.4 บ่งชี้ถึง ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนโดยดูจากปัจจัยจากปัญหาทางเศรษฐกิจก่อน หรือ

ความเหลื่อมล้ำในรูปแบบต่างๆจะเป็นทางออกที่ดีที่สุดเนื่องจากการขับเคลื่อนนโยบายที่เน้นทางเศรษฐกิจจะเป็นปัจจัยหลักในการขับเคลื่อนนโยบายอื่นๆที่สำคัญและการออกแบบระบบการเลือกตั้งส่วนท้องถิ่นภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบ Single-Transferable Vote หรือ Instant-Run-Off Voting จะช่วยให้สมาชิกท้องถิ่นหรือผู้บริหารราชการส่วนท้องถิ่นจะเข้าถึงการออกแบบนโยบายที่มาจากส่วนร่วมประชาชนโดยตรง หรือ คะแนนที่ได้มาของสมาชิกจะสอดคล้องกับที่นั่งในสภาท้องถิ่น และการขับเคลื่อนนโยบายจะเป็นไปอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ ยุทธศาสตร์ของภาครัฐและส่วนท้องถิ่นจะตอบสนองผลประโยชน์ของประชาชนได้อย่างดีเยี่ยม

การวิเคราะห์เชิงความสัมพันธ์เพื่อเป็นพื้นฐานในการออกแบบระบบการเลือกตั้ง

การวิเคราะห์เชิงความสัมพันธ์เพื่อเป็นพื้นฐานในการออกแบบระบบการเลือกตั้งว่าความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นสามารถตอบโจทย์จากการตั้งสมมติฐานต่างๆโดยใช้รูปแบบของสมการทางรัฐศาสตร์เชิงปริมาณ และเศรษฐศาสตร์ ปัจจัยดังกล่าวที่สามารถนำมาประยุกต์ได้ดังนี้

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \beta_4 X_4 + \dots + \beta_n X_n + \epsilon_i$$

Y_i		ระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้
X_1		ระบบการเลือกตั้ง (0=ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน, 1= ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน)
X_2		จำนวนเงินภายใต้การจัดสรรงบประมาณของภาครัฐ
X_3		สัดส่วนจำนวนประชากรที่มาใช้สิทธิในการเลือกตั้ง หรือระดับการมีส่วนร่วมทางการเมือง
X_4		จำนวนของนักศึกษาที่เข้าถึงประโยชน์จากระบบอุดมศึกษา
X_5		ระดับรายได้ต่อปีโดยเฉลี่ยของประชาชนในประเทศ

อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์จากสมการดังกล่าวอาจไม่ใช่เรื่องง่ายในการหาตัวแปรเนื่องจาก การจัดเก็บข้อมูลอาจยังไม่เพียงพอแต่อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยก็นำตัวแปรที่มีความใกล้เคียงในการอธิบายในการสังเคราะห์ความสัมพันธ์ผลจากสมการถดถอยในรูปแบบของปัจจัยทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ที่มีการ

จัดรูปแบบของตัวแปรตามและตัวแปรต้นในการทดลองโครงการ “การออกแบบระบบเลือกตั้งในฐานะสถาบันการเมืองเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศไทย” โดยประยุกต์แนวคิด Time Series ในการวิเคราะห์สมการถดถอย แบ่งเป็น 2 โมเดลที่มีตัวแปรตามที่แตกต่างกัน คือ ระดับรายได้ต่อเดือนต่อครัวเรือนของประชาชนในประเทศและ เครื่องมือในการวัดความไม่เท่าเทียมในรูปของสัดส่วน โดยวิเคราะห์ใน ระดับประเทศเป็นหลักควบคู่กับและระดับภาค ตั้งแตปี พ.ศ. 2549-2554

MODEL I

$$\begin{aligned} \text{INCOME}_t = & \beta_0 + \beta_1 \text{EDUCATIONEXPENGNI}_t + \beta_2 \text{GEGOVFICONEXPENGD}_t + \beta_3 \text{GOVERNMENTEFFEC}_t \\ & + \beta_4 \text{CONTROLOFCORRUPT}_t + \beta_5 \text{REGULATORYQUALITY}_t + \beta_6 \text{RULEOFLAW}_t + \beta_7 \text{VOICENDACCOUN}_t \\ & + \beta_8 \text{ELECTION}_t + \varepsilon_t \end{aligned}$$

MODEL II

$$\begin{aligned} \text{GINIR}_t = & \beta_0 + \beta_1 \text{EDUCATIONEXPENGNI}_t + \beta_2 \text{GEGOVFICONEXPENGD}_t + \beta_3 \text{GOVERNMENTEFFEC}_t + \\ & \beta_4 \text{CONTROLOFCORRUPT}_t + \beta_5 \text{REGULATORYQUALITY}_t + \beta_6 \text{RULEOFLAW}_t + \beta_7 \text{VOICENDACCOUN}_t + \\ & \beta_8 \text{ELECTION}_t + \varepsilon_t \end{aligned}$$

โมเดล 1 และ 2 บ่งชี้ถึงความสัมพันธ์ในรูปแบบเชิงปริมาณความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ ปัจจัยทางเศรษฐกิจและรัฐศาสตร์ เช่น งบประมาณในการศึกษา อัตราการเข้าเรียนในระดับ และ ตัวแปรไม่อิสระ คือ รายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือนต่อปี

ตารางที่ 4.9 ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ รายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือนต่อปี

Dependent Variable: INCOME Method: Least Squares Date: 08/18/13 Time: 22:40 Sample (adjusted): 1996 2011 Included observations: 9 after adjustments				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	22227.60	11450.64	1.941166	0.1099
EDUCATIONEXPENGNI	-9692.288	2349.994	-4.124389	0.0091
GEGOVFICONEXPENGDI	1413.263	542.2960	2.606074	0.0479
SCHOOLENROLLTER	434.3956	88.47135	4.910015	0.0044
R-squared	0.981357	Mean dependent var		16078.56
Adjusted R-squared	0.970171	S.D. dependent var		4289.680
S.E. of regression	740.8743	Akaike info criterion		16.35464
Sum squared resid	2744474.	Schwarz criterion		16.44230
Log likelihood	-69.59589	F-statistic		87.73166
Durbin-Watson stat	1.781510	Prob(F-statistic)		0.000096

Notes: Titles: Robust standard errors in parentheses p<0.01, p<0.05, p<0.1

การวิเคราะห์ผลจากสมการถดถอยในรูปแบบของปัจจัยทางรัฐศาสตร์และเศรษฐกิจบ่งชี้ถึงความสัมพันธ์ในรูปแบบเชิงปริมาณความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและรัฐศาสตร์ เช่น ตารางที่ 4.9 แสดงถึง 1) งบประมาณในการศึกษาในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และ ระดับอุดมศึกษา (EDUCATIONEXPENGNI) 2) อัตราการเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษา (SCHOOLENROLLTER) และ 3) งบประมาณรายจ่ายของภาครัฐทั่วไป (GEGOVFICONEXPENGDI) ในการอุปโภคบริโภคสำหรับการซื้อสินค้าและบริการ (รวมถึงค่าตอบแทนของพนักงาน) นอกจากนี้ยังรวมถึงค่าใช้จ่ายในการป้องกันประเทศและการรักษาความปลอดภัยต่างๆ และตัวแปรไม่อิสระ คือ รายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือน (INCOME) ต่อปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549-พ.ศ.2554 โดยฐานข้อมูลนำมาจาก World Bank และสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผลที่ออกมาจากตารางสะท้อนถึงความสัมพันธ์ในรูปแบบของตัวแปรต้นและตัวแปรตามโดยความสัมพันธ์ระหว่างงบประมาณด้านการศึกษาส่งผลเชิงลบกับรายได้ในระดับที่ 0.0091 โดยเฉลี่ยครัวเรือน ในส่วนของอัตราการเข้าเรียนในระดับมัศึกษามีผลเชิงบวกกับรายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือนในระดับที่ 0.047 ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญในการยกระดับการจ้างแรงงานหลังจากจบการศึกษานอกจากนี้งบประมาณรายจ่ายของประเทศ มีผลเชิงบวกกับรายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือนเนื่องจาก

งบประมาณที่ลงไปสู่ส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นส่งผลโดยตรงต่อการยกระดับการจ้างงานและรายได้ของแต่ละครอบครัว โดยภาครัฐควรเน้นระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนที่สะท้อนถึงการพัฒนานโยบายในด้านอัตราการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาเชิงพื้นที่ในระดับที่ 0.0044 และงบประมาณรายจ่ายของประเทศที่ลงสู่ระดับจังหวัดและท้องถิ่นจากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นว่า นโยบายของภาครัฐในการเน้นยุทธศาสตร์ในการส่งเสริมนโยบายทางด้านการศึกษาและการเก็บรายได้และการใช้งบประมาณที่ดีจะสามารถยกระดับรายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือน ถึงแม้ว่ามีการตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับงบประมาณในการศึกษาในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษาที่ไม่ได้ส่งเสริมระดับรายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือนก็ตาม

ตารางที่ 4.10 ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์และรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ รายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือนต่อปี

Dependent Variable: INCOME Method: Least Squares Date: 08/24/13 Time: 10:46 Sample: 1996 2011 Included observations: 9				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	103780.6	8460.161	12.26698	0.0518
EDUCATIONEXPENGNI	-35109.26	2701.454	-12.99643	0.0489
GEGOVFICONEXPENG	-678.8576	224.2606	-3.027093	0.2031
SCHOOLENROLLTER	1480.755	115.1056	12.86432	0.0494
CONTROLOFCORRUPT	3791.355	872.7777	4.344011	0.1440
REGULATORYQUALITY	17226.24	1572.006	10.95812	0.0579
RULEOFLAW	16109.34	1863.892	8.642854	0.0733
VOICENDACCOUN	-3418.489	394.1648	-8.672741	0.0731
R-squared	0.999873	Mean dependent var	16078.56	
Adjusted R-squared	0.998985	S.D. dependent var	4289.680	
S.E. of regression	136.6744	Akaike info criterion	12.25363	
Sum squared resid	18679.89	Schwarz criterion	12.42894	
Log likelihood	-47.14135	F-statistic	1125.673	
Durbin-Watson stat	6.721390	Prob(F-statistic)	0.022946	

Notes Titles: Robust standard errors in parentheses p<0.01, p<0.05, p<0.1

ผลที่ออกมาจากตารางสะท้อนถึงความสัมพันธ์ในรูปแบบของตัวแปรต้นและตัวแปรตามโดยความสัมพันธ์ระหว่างงบประมาณด้านการศึกษาส่งผลเชิงลบกับรายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือนและมีความสัมพันธ์ในระดับที่ 0.048 ในส่วนของอัตราการเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่มีผลเชิงบวกกับรายได้

โดยเฉลี่ยครัวเรือนซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญในการยกระดับการจ้างแรงงานหลังจากจบการศึกษาโดยมีความสัมพันธ์ในระดับที่ 0.049 นอกจากนี้ดัชนีการประเมินการรับรู้การควบคุมการจับของรัฐบาลที่มีคุณภาพในการกำหนดและดำเนินนโยบายและกฎระเบียบที่อนุญาตให้มีและส่งเสริมการพัฒนาจากภาคเอกชน(REGULATORYQUALITY)ส่งผลเชิงบวกกับรายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือนโดยมีความสัมพันธ์ในระดับที่ 0.05 ในส่วนดัชนีการประเมินกฎ ความเชื่อมั่นและการปฏิบัติตามกฎของสังคม(RULEOFLAW)ส่งผลเชิงบวกกับรายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือนโดยมีความสัมพันธ์ในระดับที่ 0.0733 และ ดัชนีการประเมินเสียงความรู้สึกรับผิดชอบของขอบเขต(VOICENDACCOUN) ที่พลเมืองของประเทศส่งผลเชิงลบกับรายได้โดยเฉลี่ยครัวเรือนมีความสัมพันธ์ในระดับที่ 0.0731

ตารางที่ 4.11ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์และรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ ระดับความเหลื่อมล้ำ

Dependent Variable: AVERAGEGINIR				
Method: Least Squares				
Date: 08/24/13 Time: 12:06				
Sample: 1996 2011				
Included observations: 13				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	0.461574	0.024269	19.01907	0.0000
EDUCATIONEXPENGNI	0.014533	0.005155	2.819219	0.0479
GEGOVFICONEXPENG	-0.001760	0.001498	-1.175485	0.3050
SCHOOLENROLLTER	-0.000942	0.000543	-1.734521	0.1578
CONTROLOFCORRUPT	-0.037162	0.014762	-2.517331	0.0655
REGULATORYQUALITY	0.035686	0.008817	4.047589	0.0155
RULEOFLAW	0.053520	0.012200	4.386957	0.0118
VOICENDACCOUN	-0.023298	0.004053	-5.748287	0.0045
ELECTION	0.012099	0.006889	1.756364	0.1539
R-squared	0.988041	Mean dependent var		0.500154
Adjusted R-squared	0.964123	S.D. dependent var		0.011863
S.E. of regression	0.002247	Akaike info criterion		-9.152516
Sum squared resid	2.02E-05	Schwarz criterion		-8.761397
Log likelihood	68.49135	F-statistic		41.30896
Durbin-Watson stat	2.825451	Prob(F-statistic)		0.001396

Notes: Titles: Robust standard errors in parentheses p<0.01, p<0.05, p<0.1

ค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้จากข้อมูลที่เก็บได้ไม่เพียงพอหลายปี นักวิจัยจึงใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ยจากช่วงเวลาที่ยาวนานโดยนำปีที่เริ่มต้นหารบวกด้วยปีสุดท้ายจากช่วงที่ยาวนานมาหารกับจำนวนช่วงที่ยาวนานโดยวิธีนี้จะเป็นวิธีที่นำไปสู่การนำมาประยุกต์กับสมการถดถอยในการหาความสัมพันธ์ที่เกิดประสิทธิภาพและที่สำคัญระดับของความเหลื่อมล้ำเป็นระดับที่ไม่มีค่าเบี่ยงเบนมากเกินไป ดังนั้นจึงไม่น่าเป็นห่วงในการดำเนินกระบวนการดังกล่าว โดยค่าความสัมพันธ์ที่ชัดเจน คือ ปัจจัย EDUCATIONEXPENGNI, REGULATORYQUALITY และ RULEOFLAW มีค่าความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ นั้นหมายความว่า การใช้จ่ายของภาครัฐในการศึกษา การเน้นการยกระดับคุณภาพของกฎหมาย และ หลักนิติธรรม หรือ ความสอดคล้องระหว่างกรอบและแนวคิดในระบอบประชาธิปไตยและการที่ภาครัฐใช้กฎระเบียบในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน ซึ่งส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำในทางบวกโดยค่าความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือ การเน้นการยกระดับคุณภาพของกฎหมายมีระดับที่ 0.015

ดังนั้น จากข้อสรุปในตารางที่ 4.9, 4.10 และ 4.11 แสดงถึงการออกแบบระบบการเลือกตั้งโดยรวมควรยึดหลักการของการยกระดับรายได้ครัวเรือนและการลดค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ระหว่างคนจนและคนรวย โดยการออกแบบควรเลือกระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนมากกว่าการเลือกระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนเป็นหลักเนื่องจาก การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่สามารถยกระดับการกระจายอำนาจผ่านการจัดสรรงบประมาณที่สูงขึ้นในรูปแบบของตัวแทนที่แท้จริงเชิงพื้นที่ นอกจากนั้น ปัจจัย CONTROLOFCORRUPT หรือ การที่ภาครัฐให้ความสำคัญกับระดับการควบคุมการคอร์รัปชันมากขึ้น จะส่งผลต่อระดับค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้น้อยลง นั้นหมายถึง การออกแบบระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนที่มากขึ้นจะทำให้ลดค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ เนื่องจากที่ผ่านมานโยบายในการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนมีระดับที่มากขึ้นทำให้สามารถยืนยันว่าระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนสามารถลดระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ได้อย่างชัดเจนแต่ปัญหาอาจอยู่ที่ปัจจัยของ VOICENDACCOUN ที่ภาครัฐควรเปลี่ยนกระบวนการคิดของการที่ภาคประชาชนจะมีส่วนร่วมมากขึ้นจากการเลือกตั้งที่คะแนนจากผู้แทนที่ได้จะสะท้อนถึงระดับความพึงพอใจโดยตรง ซึ่งแนวคิดของการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นควบคู่กับการปรับโครงสร้างเชิงอำนาจจะสะท้อนถึงคุณภาพของภาครัฐที่แท้จริงโดยเฉพาะนโยบายเชิงพื้นที่

อย่างไรก็ตามถ้าเจาะการวิเคราะห์ในแต่ละภาคในเรื่องเกี่ยวกับการออกแบบระบบการเลือกตั้ง จากความสัมพันธ์ของปัจจัยในการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่สัมพันธ์กับปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์และ รัฐศาสตร์เชิงพื้นที่ จากตารางที่ 5.2 แสดงถึง ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์ และรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ ค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ในเขตกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4.12ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์และรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ ค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ในเขตกรุงเทพมหานคร

Dependent Variable: AVERAGEINIRBKK Method: Least Squares Date: 08/24/13 Time: 13:45 Sample: 1996 2011 Included observations: 9				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	0.478748	0.024679	19.39868	0.0328
ELECTION	0.038297	0.004577	8.367597	0.0757
INCOMEBKK	-2.44E-06	7.85E-07	-3.101446	0.1986
GOVERNMENTEFFEC	-0.107999	0.021641	-4.990512	0.1259
CONTROLOFCORRUPT	-0.172933	0.023711	-7.293338	0.0867
REGULATORYQUALITY	-0.013136	0.007482	-1.755543	0.3296
RULEOFLAW	-0.043993	0.012858	-3.421526	0.1810
VOICENDACCOUN	-0.012907	0.004244	-3.041178	0.2022
R-squared	0.999078	Mean dependent var		0.436556
Adjusted R-squared	0.992621	S.D. dependent var		0.023511
S.E. of regression	0.002020	Akaike info criterion		-9.991302
Sum squared resid	4.08E-06	Schwarz criterion		-9.815991
Log likelihood	52.96086	F-statistic		154.7462
Durbin-Watson stat	7.106715	Prob(F-statistic)		0.061821

Notes Titles: Robust standard errors in parentheses p<0.01, p<0.05, p<0.1

ผลที่ออกมาจากตารางสะท้อนถึงความสัมพันธ์ในรูปแบบของตัวแปรต้นและตัวแปรตามโดย ความสัมพันธ์ระหว่างระดับของระบบการเลือกตั้ง(ELECTION)ส่งผลเชิงบวกกับค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ในเขตกรุงเทพมหานครในระดับที่ 0.075 ซึ่งสะท้อนว่าการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนโดยรวมของประเทศมากขึ้นจะส่งผลต่อการลดระดับค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของ

รายได้(AVERAGEGINIRBKK)นอกจากนั้น ตัวแปรCONTROLOFCORRUPTส่งผลเชิงลบต่อระดับค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ซึ่งหมายความว่าดัชนีการประเมินการเข้าควบคุมการทุจริตที่สูงขึ้นส่งผลต่อการลดระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ หรือ นโยบายของภาคในการดำเนินโครงการต่างๆที่มีความโปร่งใสมากขึ้นจะสะท้อนถึงการยกระดับรายได้ทางอ้อมอย่างไรก็ตาม ตารางที่5.1 แสดงถึงตัวแปรต้นอื่นๆที่เหลือไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม

ตารางที่ 4.13ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์และรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ ค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ในเขตภาคกลาง

Dependent Variable: AVERAGEGINIRCENTRAL Method: Least Squares Date: 08/24/13 Time: 13:46 Sample: 1996 2011 Included observations: 9				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	-0.018264	0.015389	-1.186779	0.4458
ELECTION	-0.069478	0.001855	-37.45616	0.0170
INCOMECENTRAL	2.90E-05	1.00E-06	29.00795	0.0219
GOVERNMENTEFFEC	0.100442	0.002113	47.53197	0.0134
CONTROLOFCORRUPT	0.084835	0.002669	31.78060	0.0200
REGULATORYQUALITY	-0.063767	0.003057	-20.85893	0.0305
RULEOFLAW	0.296698	0.007994	37.11616	0.0171
VOICENDACCOUN	0.034848	0.002038	17.09899	0.0372
R-squared	0.999960	Mean dependent var	0.432333	
Adjusted R-squared	0.999683	S.D. dependent var	0.022187	
S.E. of regression	0.000395	Akaike info criterion	-13.25610	
Sum squared resid	1.56E-07	Schwarz criterion	-13.08079	
Log likelihood	67.65244	F-statistic	3610.119	
Durbin-Watson stat	3.228007	Prob(F-statistic)	0.012814	

Notes Titles: Robust standard errors in parentheses p<0.01, p<0.05, p<0.1

ผลที่ออกมาจากตารางที่ 4.13สะท้อนถึงความสัมพันธ์ในรูปแบบของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม โดยความสัมพันธ์ระหว่างระดับของระบบการเลือกตั้ง (ELECTION)ส่งผลเชิงบวกกับค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ในภาคกลางในระดับที่ 0.017 นั้นหมายความว่าระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนจะยกระดับการลดความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้น นอกจากนั้น ตัวแปรที่ส่งเสริมการลดระดับความเหลื่อม

ล้ำของรายได้ในเขตภาคกลางอาจรวมถึง GOVERNMENTEFFEC, RULEOFLAW, VOICENDACCOUN และ INCOMECENTRAL เป็นต้นดังนั้น การออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนโดยรวมของประเทศมากขึ้นที่เน้นการส่งเสริมนโยบายภายใต้แนวคิดจากตัวแปรที่กล่าวมาจะส่งผลต่อการลดระดับค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้

ตารางที่ 4.14 ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์และรัฐศาสตร์ และตัวแปรไม่อิสระ คือ ค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ในเขตภาคเหนือ

Dependent Variable: AVERAGEGINIRNORTH Method: Least Squares Date: 08/25/13 Time: 21:54 Sample: 1996 2011 Included observations: 9				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	0.484284	0.018857	25.68152	0.0000
ELECTION	0.025587	0.015945	1.604692	0.1695
INCOMENORTH	-4.88E-06	2.30E-06	-2.125867	0.0869
CONTROLOFCORRUPT	-0.070140	0.053470	-1.311765	0.2466
R-squared	0.502212	Mean dependent var		0.466000
Adjusted R-squared	0.203539	S.D. dependent var		0.014739
S.E. of regression	0.013154	Akaike info criterion		-5.523060
Sum squared resid	0.000865	Schwarz criterion		-5.435404
Log likelihood	28.85377	F-statistic		1.681479
Durbin-Watson stat	0.803965	Prob(F-statistic)		0.284983

Notes Titles: Robust standard errors in parentheses p<0.01, p<0.05, p<0.1

ผลที่ออกมาจากตารางที่ 4.14สะท้อนถึงความสัมพันธ์ในรูปแบบของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม โดยความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัย INCOMENORTH หรือนโยบายที่ส่งเสริมการยกระดับรายได้ต่อครัวเรือน จะส่งผลต่อการลดระดับค่าเฉลี่ยของระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ของภาคเหนือมากขึ้น (AVERAGEGINIRNORTH) นั้นหมายความว่าระบบการเลือกตั้งในปัจจุบันไม่สามารถลดความเหลื่อมล้ำจากการใช้นโยบายทางการเมืองในการพัฒนาทางเศรษฐกิจโดยรวม หรือนโยบายไม่สะท้อนถึงการใช้ นโยบายเชิงพื้นที่อย่างชัดเจน

กล่าวโดยสรุป นักวิจัยได้พยายามหาความสัมพันธ์เชิงตัวแปรในภาคอื่นๆ นอกเหนือจากภาคกลาง และเขตกรุงเทพมหานครซึ่งทำให้นักวิจัยต้องใช้แนวคิดเชิงทฤษฎีในการออกแบบระบบการเลือกตั้งกับการ

หาความสัมพันธ์จากรูปแบบเชิงปัจจัยจากสมการถดถอยโดยรวม(ระดับประเทศ) มากกว่าการออกแบบระบบการเลือกตั้งจากระดับภาค (ข้อมูลไม่เพียงพอ) เนื่องจากตัวแปรทางเศรษฐศาสตร์และตัวแปรทางรัฐศาสตร์ที่เลือกน่าจะเป็นตัวแปรที่เพียงพอในการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึงการออกแบบระบบการเลือกตั้งระดับภาค โดยการวิเคราะห์จากสมการถดถอยจึงมีความสำคัญอย่างมากที่สะท้อนถึงปัจจัยในการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่จะยกตัวอย่างได้เฉลี่ยครัวเรือนและการลดระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ นอกจากนี้ อย่าลืมว่ามุมมองของการนำตัวแปรของระดับการศึกษามาวิเคราะห์ผู้วิจัยมองว่าตัวแปรเรื่องการศึกษาไม่ได้ละเมิดการปกครองแบบประชาธิปไตยเนื่องจากประชาชนยังมีสิทธิ 1 เสียง 1 โหวตเหมือนเดิมแต่กระบวนการทางคณิตศาสตร์ผ่านแนวคิดปัจจัยของระบบการศึกษาเป็นกระบวนการกลั่นกรองผู้แทนที่สะท้อนจากระดับความพึงพอใจในระบบการเลือกตั้งเชิงพื้นที่

บทที่ 5: แนวคิดโดยสรุปจากการการประยุกต์ทฤษฎีเกมและแนวคิดการวิเคราะห์สมการถดถอย (Regression Model) และแนวทางในการออกแบบระบบการเลือกตั้งและโครงสร้างในระบบรัฐสภา

ประเด็นที่สำคัญในการพัฒนาโครงสร้างเชิงอำนาจในระบบรัฐสภามีความสำคัญอย่างมากโดยการวิจัยพยายามออกแบบในมุมมองที่ผ่านการกลั่นกรองเชิงวิชาการ โดยสามารถสรุปจากหลักการทางวิชาการผ่านกระบวนการพิสูจน์ทางทฤษฎีเกมและงานวิจัยเชิงปริมาณจะเห็นได้ว่าระบบการเลือกตั้งระดับประเทศควรจะเป็นระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนในการสรรหาผู้แทนจากสภาผู้แทนราษฎรและสภาวุฒิสภาควรมาจากการสรรหาผ่านการแต่งตั้งจากคณะกรรมการในด้านนิติบัญญัติเป็นหลักทั้งหมด นอกจากนั้นถ้ามาจะประเด็นที่เกี่ยวข้องกับระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนควรให้แต่ละภาคมีระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนที่ต่างกันตามปัจจัยในเรื่องระดับของการศึกษา ระดับรายได้โดยเฉลี่ยของรายได้ต่อครอบครัว และฐานของอาชีพในแต่ละภาค เนื่องจากปัจจัยทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์จะเป็นตัวกำหนดคุณภาพของผู้แทนและการดำเนินนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะนโยบายเชิงพื้นที่ แต่อย่างไรก็ตามถ้ามองจากยุทธศาสตร์ตามนโยบายของรัฐบาลควรกำหนดให้อัตราส่วนของประชากรต่อผู้แทนราษฎรให้เป็นอัตราส่วนที่ต่างกัน หรือ ภาคไหนที่มีแนวโน้มการดำเนินนโยบายที่ล้มเหลวภายใต้ยุทธศาสตร์ของภาครัฐควรกำหนดผู้แทนในเขตนั้นให้มีจำนวนที่มากขึ้นเพื่อการยกระดับความรวดเร็วของการดำเนินนโยบายต่างๆ โดยรายละเอียดมีดังต่อไปนี้

การคำนวณระบบการแบ่งเขตควรใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนโดยระบบการเลือกตั้งควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ระบบการเลือกตั้งควรเป็นแบบแบ่งเขตเรียงเบอร์เนื่องจากจำนวนผู้แทนที่เข้ามานั่งในสภาโดยจำนวนที่เข้ามามากขึ้นจะมีกำลังในการทดลองนโยบายต่างภายใต้ยุทธศาสตร์ทางการเมือง รวมถึงการกระจายงบประมาณในรูปแบบของโครงการต่างๆ นอกจากนั้น ระบบเรียงเบอร์จำนวนผู้แทนควรมีจำนวนที่มากขึ้นซึ่งจะต้องแปรผันตามปัจจัยระดับของการศึกษา ระดับรายได้โดยเฉลี่ยของรายได้ต่อครอบครัว และฐานของอาชีพในแต่ละภาค เป็นปัจจัยหลัก

2. จำนวนผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตควรมีจำนวนที่มากขึ้นโดยยิ่งเขตที่มีระดับของการศึกษาที่ต่ำระดับรายได้โดยเฉลี่ยของรายได้ต่อครอบครัวที่ต่ำ และฐานอาชีพในแต่ละภาคที่ไม่สามารถก่อให้เกิดรายได้ที่เพียงพอต่อครอบครัวต้องกำหนดผู้แทนในเขตในระดับที่มากขึ้นโดยสัดส่วนของผู้แทนต่อประชากรอาจมีระดับที่น้อยลง

3. ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนในพื้นที่ที่มีความยากจน หรือ ระดับการศึกษาที่มีระดับต่ำ โดยควรเป็นระบบแบบสัดส่วนที่มีการคำนวณที่แตกต่างกันโดยการคำนวณควรมีลักษณะของการกำหนดการเลือกตั้งที่มาจากการเลือกตั้งแบบการโอนคะแนนเสียง (Single-Transferable Vote) โดยแนวคิดระบบการเลือกตั้งแบบการโอนคะแนนเสียงสามารถอธิบายขั้นตอนของระบบการเลือกตั้งได้ดังนี้

4. ระบบการเลือกตั้งชนิดนี้ต้องคำนึงถึงการแบ่งเขตที่ประกอบไปด้วยประชากรในแต่ละเขตที่มีจำนวนไม่มาก

การตั้งค่าของระบบโควตาภายใต้กรอบการเลือกตั้งแบบการโอนคะแนนเสียง⁶

$$\sigma = \left(\frac{\alpha}{\beta + 1} \right) + 1$$

σ = จำนวนคะแนนที่ใช้สำหรับโควตา

α = จำนวนรวมทั้งหมดของคะแนนที่ได้

β = จำนวนที่นั่งที่ผู้แทนพรรคการเมืองสามารถเข้ามานั่งในสภาภายใต้พื้นที่

⁶ ดัดแปลงจากอรรถกฤต บัณฑิตนันท์.2554. แนวคิดทฤษฎีว่าด้วยเศรษฐศาสตร์การเมือง (Theory of Ideas for Political Economy). โรง

ตารางที่ 5.1 ผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนแบบเป็นโควตา

จำนวนผู้ลงคะแนนเสียง	xxxx xxxx	xxxx	xxxx	x	xxxx
ความพึงพอใจระดับที่ 1	C	D	B	E	F
ความพึงพอใจระดับที่ 2	D	B	F	F	B

ผลคะแนนในตารางที่ 5.1 บ่งชี้ถึงจำนวนผู้ลงคะแนนเสียงจากผู้แทน BCDE และ F โดยการหาค่าของระบบแบบโควตาภายใต้กรอบการเลือกตั้งแบบการโอนคะแนนเสียงต้องคิดจากจำนวนคะแนนที่ใช้สำหรับโควตา ซึ่งค่าที่ออกมาคือ 5 ดังนั้นจำนวนห้าคะแนนเป็นจำนวนอย่างต่ำที่สุดที่ผู้แทนสามารถชนะและเข้ามาบริหารประเทศในระบบสภาล่าง

$$\sigma = \left(\frac{21}{4+1} \right) + 1 = 5$$

ผลจากตารางที่ 5.2 เป็นกระบวนการที่บ่งชี้ถึงขั้นตอนระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนโดยแบ่งออกเป็น สี่รอบ โดยการใช้ระบบโควตาเป็นค่าชี้วัดในการที่ผู้แทนสามารถได้รับเลือกเข้ามาบริหารในระบบสภาโดยมีจำนวน สี่ ที่นั่ง ที่สามารถเข้ามาบริหารในสภาและการจัดการจากคะแนนอย่างน้อยหรือมากกว่า ห้า คะแนนในการที่ผู้แทนสามารถเข้ามาบริหารประเทศผ่านระบบโควตา

ตารางที่ 5.2 ผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน

ผู้แทนจากพรรค การเมือง	B	C	D	E	F
รอบที่ 1	XXXX	XXXX XXXX	XXXX	X	XXXX
รอบที่ 2	XXXX	XXXX X	XXXX XXX	X	XXXX
รอบที่ 3	XXXX XX		XXXX X		XXXX
รอบที่ 4	XXXX X				XXXX X

รอบที่ 1: เรียงตามคะแนนของผู้แทนของแต่ละคนตามระดับความพึงพอใจจากระดับที่ 1 คะแนนที่ได้รับจะเห็นได้ว่า ผู้แทนจากพรรคการเมือง C เป็นฝ่ายชนะในรอบที่ 1 อย่างชัดเจนโดยคะแนนมากกว่าคะแนนโหวตถึง 3 คะแนน เช่นกัน

รอบที่ 2: คะแนนส่วนเกินของผู้แทนจากพรรคการเมือง C ต้องโอนคะแนนที่เกินมาไปให้กับผู้แทนจากพรรคการเมือง D ซึ่งเป็นความพึงพอใจในระดับที่ 2 ในจำนวน 3 คะแนน ทำให้ผู้แทนจากพรรคการเมือง C คงเหลือจำนวน 5 คะแนนและเท่ากับจำนวนของโหวตพอดี ทำให้ผู้แทนจากพรรคการเมือง D มีคะแนนรวมถึง 7 คะแนน เช่นกัน

รอบที่ 3: คะแนนส่วนเกินของผู้แทนจากพรรคการเมือง D ต้องโอนคะแนนที่เกินมาไปให้กับผู้แทนจากพรรคการเมือง B ซึ่งเป็นความพึงพอใจในระดับที่ 2 ของผู้แทนจากพรรคการเมือง D ในจำนวน 2 คะแนน ทำให้ผู้แทนจากพรรคการเมือง D คงเหลือจำนวน 5 คะแนนและเท่ากับจำนวนของโหวตพอดี ทำให้ผู้แทนจากพรรคการเมือง B มีคะแนนรวมถึง 6 คะแนน เช่นกัน

รอบที่ 4: คะแนนส่วนเกินของผู้แทนจากพรรคการเมือง B ต้องโอนคะแนนที่เกินมาไปให้กับผู้แทนจากพรรคการเมือง F ซึ่งเป็นความพึงพอใจในระดับที่ 2 ของผู้แทนจากพรรคการเมือง B ในจำนวน 1 คะแนน ทำให้

ผู้แทนจากพรรคการเมือง B คงเหลือจำนวน 5 คะแนนและเท่ากับจำนวนของโควตาพอดี ทำให้ผู้แทนจากพรรคการเมือง F มีคะแนนรวมถึง ห้า คะแนน เช่นกัน

การโอนคะแนนเสียงสื่อถึงการเลือกตั้งแบบระบบสัดส่วนที่ยกระดับคุณภาพของผู้แทนอย่างแท้จริงตามระดับความพึงพอใจภายใต้การตอบสนองอย่างมีความเหมาะสม นอกจากนั้น ระบบการเลือกตั้งชนิดนี้เป็นระบบการเลือกตั้งแบบโอนคะแนนเสียงแบบสัดส่วน ซึ่งแน่นอนว่าระบบการเลือกตั้งบ่งชี้ถึงการลดความเสี่ยงของคะแนนที่สูญหายไปและคะแนนที่สูญเสียนั้นจะกลับมาเป็นผลประโยชน์ที่สะท้อนถึงความพึงพอใจของประชาชน (Transferring from Dead Weight Loss to Net Benefits for Society) โดยคะแนนที่กลับมาจะสะท้อนถึงความต้องการของประชาชนในพื้นที่และการเข้ามาของพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางและพรรคการเมืองที่มีขนาดเล็ก โดยการใช้ระบบการเลือกตั้งชนิดนี้เป็นระบบที่ไม่ได้คำนึงถึงหลักเสียงข้างมาก หรือ Majority Rule เนื่องจากการใช้หลักการเสียงข้างมากอาจก่อให้เกิดการใช้งบประมาณที่สิ้นเปลือง ดังนั้น ระบบการเลือกตั้งชนิดนี้เป็นระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมนอกจากผลประโยชน์จากการลดความสูญเสียจากคะแนนที่หายไปแต่อาจยังรวมถึงการลดระดับการซื้อเสียงจากพรรคการเมืองเนื่องจาก ประชาชนมีสิทธิในการเลือกผู้แทนที่มีความหลากหลายจากระดับความพึงพอใจซึ่งพรรคการเมืองที่มีฐานการเงินที่ต่ำก็สามารถเข้ามามีสัดส่วนในระบบสภามากขึ้น และการซื้อเสียงในการเข้ามามีต้องใช้จ่ายอย่างมาก แต่อย่างไรก็ตามระบบการเลือกตั้งชนิดนี้มีความซับซ้อนในการนับคะแนน

นอกจากนั้น ระบบการเลือกตั้งแบบการโอนโดยระบบการเลือกตั้งแบบกึ่งสัดส่วนประเภท Instant-Run-Off Voting อาจเหมาะสมอย่างมากกับโครงสร้างระบบสถาบันภายใต้หลักการและแนวคิดที่แปรผันตามปัจจัยระดับของการศึกษา ระดับรายได้โดยเฉลี่ยของรายได้ต่อครอบครัว และฐานของอาชีพในแต่ละภาคแต่ยังคงมีระบบบัญชีรายชื่อเหมือนเดิมโดยจำนวนอาจจะมีสัดส่วนที่มากขึ้น อย่างไรก็ตามระบบการเลือกตั้งแบบระบบการเลือกตั้งแบบเสียงข้างมากหรือเสียงมากกว่าครึ่งหนึ่ง (Plurality-Majority Rule) หรือการเลือกตั้งแบบ Instant-Run-Off voting ภายใต้ระบบการประยุกต์การตั้งค่าของระบบโควตาแบบการโอนคะแนนเสียงโดยมีการกำหนดโควตา เนื่องจากระบบการเลือกตั้งชนิดนี้ จัดอยู่ในประเภทของการออกแบบการเลือกตั้งแบบการเรียงระดับความพึงพอใจของตัวเลือกที่ประชาชนได้เลือกผู้แทน นั้นหมายถึงระบบการเลือกตั้งต้องการหาผู้ชนะเพียงมากกว่าคนเดียวซึ่งมีความแตกต่างจากระบบการเลือกตั้งแบบ Instant-Run-Off Voting โดยมีผู้ชนะเพียงคนเดียว การกำหนดรูปแบบการแบ่งเขตแบบเรียงเบอร์ เนื่องจากต้องการให้ผู้แทนมาจากพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางและพรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กในการกำหนดนโยบายแบบที่มีความหลากหลายและตอบสนองของกลุ่มผลประโยชน์ได้อย่างทั่วถึง

ตารางที่ 5.3 ผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบกึ่งสัดส่วนประเภท Instant-Run-Off Voting

พรรคการเมือง	รอบที่ 1	รอบที่ 2
พรรคการเมือง A	จำนวน 200,000 คะแนน (27%)	พรรคการเมือง A แพ้การเลือกตั้ง
พรรคการเมือง B	จำนวน 250,000 คะแนน (33%)	จำนวน 341,000 คะแนน (47%)
พรรคการเมือง C	จำนวน 300,000 คะแนน (40%)	จำนวน 380,000 คะแนน (53%)
	จำนวนทั้งหมด 750,000 คะแนน (100%)	จำนวนทั้งหมด 721,000 คะแนน (100%)

$$\sigma = \left(\frac{7.5}{4 + 1} \right) + 1 \approx 2.5$$

จากตาราง 5.3 แสดงถึงผลคะแนนโดยรวมจากระบบการเลือกตั้งแบบกึ่งสัดส่วนประเภท Instant-Run-Off Voting ซึ่งบ่งชี้ถึงผู้แทนของพรรคการเมืองที่ได้คะแนนน้อยกว่า สองแสนห้าหมื่นคน หรือ เสีย้น้อยกว่าครึ่งหนึ่ง ถือว่าเป็นพรรคการเมืองที่แพ้ไป โดยผลจากรอบที่ 1 จะแสดงถึงผลคะแนนของแต่ละผู้แทนของพรรคการเมือง โดยระบบการเลือกตั้งแบบกึ่งสัดส่วนประเภทนี้คำนึงถึงผู้ที่ชนะการเลือกตั้ง จำเป็นต้องมีเสียงมากกว่าครึ่งเป็นหลัก ดังนั้นผู้แทนพรรคการเมือง A จะโดนตัดออกไปเนื่องจากได้ผลคะแนนที่ต่ำที่สุดและมีคะแนนของประชากรที่เลือกต่ำกว่าคะแนนที่ใช้สำหรับโควตา และที่สำคัญมีจำนวนที่ต่ำเมื่อเทียบกับพรรคการเมืองอื่นๆ โดยจะต้องนำคะแนนของพรรคการเมือง A ไปให้กับพรรคการเมือง B และ C แต่การโอนคะแนนประเภทนี้จะแตกต่างกับการโอนระบบการเลือกตั้งแบบกึ่งสัดส่วนประเภท Instant-Run-Off Voting เนื่องจากจะต้องนำคะแนนโอนไปให้ตามสัดส่วนของคะแนนที่พรรคการเมือง A ในอัตราส่วนของพรรคการเมืองคะแนน B และ C โดยคะแนนที่พรรคการเมืองแต่ละพรรคการเมืองจะได้ดังนี้

- พรรคการเมือง B จะได้สัดส่วนคะแนนจากพรรคการเมือง A ที่ต้องโอนมาจำนวน 66,000 แล้วนำมาบวกกับ 250,000 หรือ $250,000 + 66,000 = 341,000$ คะแนน

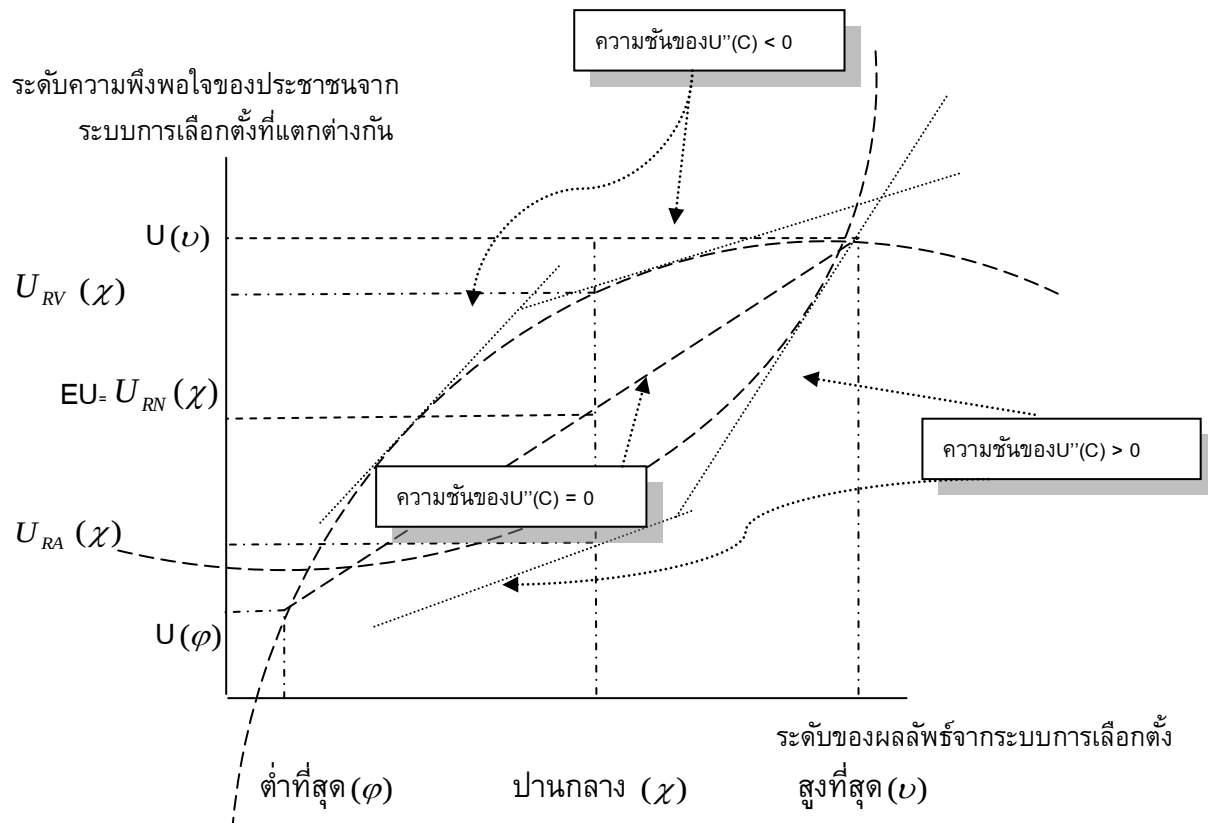
- พรรคการเมือง C จะได้สัดส่วนคะแนนจากพรรคการเมือง A ที่ต้องโอนมาจำนวน 80,000
แล้วนำมาบวกกับ 300,000 หรือ $300,000 + 80,000 = 380,000$ คะแนน

การโอนโดยระบบการเลือกตั้งแบบกึ่งสัดส่วนประเภท Instant-Run-Off Voting จะมีลักษณะการคิดคล้ายส่วนหนึ่งในระบบการเลือกตั้งในระดับสภาและท้องถิ่นในประเทศนิวซีแลนด์ และ ประเทศแคนาดา เป็นต้นแต่จะมีระบบการคิดที่ต่างกันในการโอนสัดส่วน การคำนวณและวิธีคิด โดยกระบวนการดังกล่าวน่าจะเหมาะสมกับบริบทและสังคมของไทยในรูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตยมากกว่า เนื่องจากระบบการเลือกตั้งเน้นพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางและพรรคการเมืองเล็กที่มีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการนโยบายสาธารณะมากขึ้นโดยระบบโควตาจะเป็นระบบที่เน้นการทำงานของพรรคการเมืองในการเสนอนโยบายที่ดีที่ส่งเสริมต่อระดับคะแนนที่ได้มากขึ้น ซึ่งระบบการเลือกตั้งประเภทนี้จะเหมาะสมกับพื้นฐานทางการเมืองที่ต้องการยกระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับภาคและระดับจังหวัด

การวิเคราะห์ความเสี่ยงจากทฤษฎีหลักการและเหตุผลภายใต้การออกแบบระบบการเลือกตั้งของไทย

ความเสี่ยงภายใต้พฤติกรรมทางการเมืองและระบบการเลือกตั้งที่บ่งชี้ถึงการเล่นเกมทางการเมืองจากสัดส่วนในระบบรัฐสภา สามารถนำมาประยุกต์จากแนวคิดของ James D. Morrow (1994, pp. 36-38) ได้โดยอธิบายในส่วนนี้โดยวิเคราะห์ความเสี่ยงที่มีความสำคัญในการบ่งชี้ถึงการเลือกกลยุทธ์ต่างๆ เนื่องจากความเสี่ยงเป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมของพรรคการเมืองและระดับค่าผลลัพธ์ (C; Consequences) ของจุดดุลยภาพ การวิเคราะห์ความเสี่ยงสามารถนำมาวิเคราะห์พฤติกรรมทางการเมืองเชิงรัฐศาสตร์โดยนำเครื่องมือและแนวคิดจากแขนงเศรษฐศาสตร์มาประยุกต์ภายใต้กรอบหลักการและเหตุผลจากความสัมพันธ์ระหว่างผลลัพธ์ของการเลือกกลยุทธ์และระดับความพึงพอใจ

รูปภาพที่ 5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างผลลัพธ์ของระดับความพึงพอใจของประชาชนและระดับของผลลัพธ์จากการเล่นเกมทางการเมืองภายใต้การยอมรับระบบการเลือกตั้งที่มีผลประโยชน์จากนโยบายต่างๆ

แหล่งที่มา: ตัดแปลงจาก James D. Morrow (1994) *Game Theory for Political Scientists*, Princeton University Press, p. 37.

รูปภาพที่ 5.1 แสดงถึงระดับความพึงพอใจของประชาชนภายใต้นโยบายที่มีผลจากระบบการเลือกตั้งแต่ละชนิด(U ; Utility) ในการเลือกกลยุทธ์ภายใต้กรอบความเสี่ยงมีความสำคัญอย่างมากภายใต้กรอบแนวคิดทางทฤษฎีเกมโดยสมมติลักษณะทัศนคติจากการเล่นผ่านระบบการเลือกตั้ง(Fair Gamble) หรือผลตอบแทนของระบบการเลือกตั้งในรูปแบบของนโยบายที่มีความเป็นไปได้ในการได้ผลตอบแทน 50 เปอร์เซ็นต์ กล่าวโดยสรุป ระดับความพึงพอใจของประชาชนภายใต้สามารถจัดความเสี่ยงได้ดังต่อไปนี้คือ 1) ประชาชนที่มีในลักษณะทัศนคติที่มีไม่ยอมรับกับระบบการเลือกตั้งแบบไม่สนใจส่วน (RV; Risk Averse) เนื่องจากความพึงพอใจกับสถานะที่แน่นอน (Certainty) ที่ก่อให้เกิดนโยบายที่ไม่มีความหลากหลายและไม่ตอบสนองต่อผลประโยชน์ในกลุ่มต่างๆ 2) ประชาชนมีลักษณะทัศนคติ

เกี่ยวกับการเล่นเกมทางการเมือง(RN; Risk-Neutral) และ 3)ประชาชนมีลักษณะทัศนคติที่มียอมรับกับการระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน (RA; Risk-Acceptant)

ดังนั้นความสัมพันธ์ดังกล่าวสามารถจัดเป็นสมการเส้นตรงจากกราฟ $Y = ax + b$ หรือ ระดับของความพึงพอใจ = a (ความคาดหวังของประชาชนผ่านระบบการเลือกตั้ง) $+b$ หรือ $U(C) = a [EU(C)] + b$

➤ $U''(C) < 0$; Risk Averse หรือ $EU < U_{RV}(x)$

➤ $U''(C) = 0$; Risk-Neutral หรือ $EU = U_{RN}(x)$

➤ $U''(C) > 0$; Risk-Acceptant หรือ $EU > U_{RA}(x)$

ความเข้าใจในพื้นฐานหลักในการเลือกกลยุทธ์มีความจำเป็นในการอธิบายและการวิเคราะห์เชิงสมการโดยกำหนดกรอบและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- 1) ความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ของการเล่นเกมทางการเมือง คือ ผลลัพธ์ (C; Consequences) ของการเล่นที่เป็นบวก (ν) และผลลัพธ์ของการเล่นที่เป็นลบ คือ (ϕ) โดยมีความเสี่ยงของการเล่นเกม(P; Probability) ทั่วไป คือ $P(\nu)$ และ $P(\phi)$
- 2) ผลลัพธ์ของการเล่นเกมสามารถอธิบายในรูปแบบของผลประโยชน์จากนโยบายภายใต้ระบบการเลือกตั้ง คือ C_ν และ C_ϕ ภายใต้กรอบความพึงพอใจของประชาชน $U(C_\nu)$ และ $U(C_\phi)$
- 3) ความคาดหวังของประชาชน (ER; Expected Return) และความคาดหวังจากความพึงพอใจของประชาชน ภายใต้นโยบายผ่านแนวคิดระบบการเลือกตั้ง(EU; Expected Utility) สามารถแสดงในรูปแบบของสมการ

$$ER = P(\nu) \$C_\nu + P(\phi) \$C_\phi$$

$$EU = P(\nu) U(C_\nu) + P(\phi) U(C_\phi)$$

- 4) ถ้ากำหนดให้การเล่นพนันแบบยุติธรรม (Fair Gamble)= ผลประโยชน์จากระบบการเลือกตั้งภายใต้ความสัมพันธ์จากการเล่นเกมทางการเมือง (M; Money)= ความคาดหวังจากการเล่นเกมทางการเมือง (ER; Expected Return)
- 5) ความเป็นไปได้ที่เกิดขึ้นของการเล่นเกมทางการเมืองภายใต้กรอบและเงื่อนไขความเสี่ยงโดยกำหนดตัวแปร คือ (γ) หรือ ค่า Payoff

$$\text{Payoff}(y) \left\{ \begin{array}{l} E > P(v)U(C_v) + P(\varphi)U(C_\varphi) \dots\dots\dots(1) \\ E = P(v)U(C_v) + P(\varphi)U(C_\varphi) \dots\dots\dots(2) \\ E < P(v)U(C_v) + P(\varphi)U(C_\varphi) \dots\dots\dots(3) \end{array} \right.$$

จากสมการที่(1) บ่งชี้ถึงความคาดหวังที่ประชาชนจะได้รับผลประโยชน์ที่จะตอบสนองจากนโยบายซึ่งมีระดับที่น้อยกว่าผลประโยชน์จากระบบการเลือกตั้งภายใต้ความสัมพันธ์จากการเล่นเกมทางการเมือง หรือความคาดหวังจากความพึงพอใจในการเสี่ยงซึ่งแสดงถึงผู้เล่นในลักษณะทัศนคติที่ไม่ยอมรับกับระบบการเลือกตั้งประเภทนี้ หรือ จากข้อสมมติฐานคือ ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน(Risk Averse) ในทางตรงกันข้าม สมการที่(3) บ่งชี้ถึงความคาดหวังที่ประชาชนจะได้รับผลประโยชน์ที่จะตอบสนองจากนโยบายซึ่งมีระดับที่มากกว่าผลประโยชน์จากระบบการเลือกตั้งภายใต้ความสัมพันธ์จากการเล่นเกมทางการเมือง หรือความคาดหวังจากความพึงพอใจในการเสี่ยงซึ่งแสดงถึงผู้เล่นในลักษณะทัศนคติที่ยอมรับกับระบบการเลือกตั้งประเภทนี้ หรือ จากข้อสมมติฐานคือ ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน(Risk-Acceptant)เนื่องจากความพึงพอใจกับสถานะที่แน่นอน (Certainty) และสมการที่(2) บ่งชี้ความคาดหวังที่ประชาชนจะได้รับผลประโยชน์ที่จะตอบสนองจากนโยบายซึ่งมีระดับที่เท่ากับผลประโยชน์จากระบบการเลือกตั้งภายใต้ความสัมพันธ์จากการเล่นเกมทางการเมือง หรือความคาดหวังจากความพึงพอใจในการเสี่ยงซึ่งแสดงถึงผู้เล่นในลักษณะทัศนคติที่เฉยๆกับระบบการเลือกตั้งประเภทนี้ (Risk-Neutral) โดยตามหลักการสมการที่ (2)อาจสามารถนำมาประยุกต์ได้เนื่องจากความน่าจะเป็นที่จะเกิดสถานการณ์ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้

กล่าวโดยสรุป แนวคิดการวิเคราะห์ความเสี่ยงจากทฤษฎีหลักการและเหตุผลภายใต้การออกแบบระบบการเลือกตั้งของไทย คือ ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนสนับสนุนความคาดหวังของประชาชนจะได้รับผลประโยชน์โดยตรงจากการตอบสนองจากนโยบายซึ่งมีผลประโยชน์ภายใต้ระบบการเลือกตั้งภายใต้ความสัมพันธ์จากการเล่นเกมทางการเมือง โดยจากข้อสมมติฐานคือ ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วน (Risk-Acceptant) จะทำให้ประชาชนยอมรับนโยบายต่างๆง่ายกว่าผ่านการมีส่วนร่วม (RPR ที่มีระดับสูงขึ้น) เนื่องจากความเสี่ยงของระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนมีระดับที่ยอมรับได้จากผลประโยชน์ที่ประชาชนเข้าถึงมากกว่าระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน

นอกจากนั้น การยอมรับจากระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่มีระดับมากขึ้นจากแนวคิดว่าการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนมากขึ้นจะก่อให้เกิดนโยบายที่ลดความเสี่ยงจากนโยบายที่ไม่เหมาะสมกับบริบทของสังคมไทย โดยระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนจะต้องมีความสัมพันธ์โดยตรงกับปัจจัยทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม

การออกแบบระบบโครงสร้างของรัฐสภาภายใต้รัฐธรรมนูญที่สอดคล้องกับระบบการเลือกตั้ง

การออกแบบระบบการเลือกตั้งภายใต้ระบอบการปกครองที่เหมาะสมและระบบสถาบันที่สร้างกลไกอย่างมีประสิทธิภาพเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างมาก โดยระบอบการปกครองที่เหมาะสมหมายถึงระบอบการปกครองที่มีระบบการเลือกตั้งที่เป็นเครื่องมือในการยกระดับความสัมพันธ์ระหว่างภาครัฐและภาคประชาชน นั้นหมายถึงระบบการเลือกตั้งที่ไปถึงผู้แทนที่มาจากภาคประชาชนและสามารถกำหนดเลือก และนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยสามารถตอบสนองนโยบายต่างๆ แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าออกแบบระบบการเลือกตั้งได้อย่างเหมาะสมกับบริบทในระบบสถาบันโดยรวมโดยไม่คำนึงถึงปัจจัยในเรื่องโครงสร้างเชิงอำนาจของรัฐ และความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำภายใต้รัฐธรรมนูญ ก็อาจส่งผลกระทบต่อความล้มเหลวในการออกแบบระบบการเลือกตั้ง

ดังนั้นการออกแบบระบบการเลือกตั้งควบคู่กับการออกแบบระบบโครงสร้างอำนาจของรัฐ เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างมากในการขับเคลื่อนนโยบายต่างๆภายใต้ยุทธศาสตร์ และความคุ้มค่าในการบริหารจัดการนโยบายต่างๆภายใต้งบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัด โดยระบบการเลือกตั้งเป็นเครื่องมือหนึ่งในการบริหารยุทธศาสตร์ในเรื่องการขับเคลื่อนนโยบายที่สอดคล้องกับฐานแนวคิดในเรื่องของปัจจัยทางด้านการศึกษา เศรษฐกิจและสังคมภายใต้แนวคิดของการที่ผู้แทนจะเข้ามาจะการบริหารจัดการนโยบายได้อย่างถูกต้อง เช่น ระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนภายใต้ความสัมพันธ์เชิงปัจจัยทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ดังที่กล่าวมา โดยแน่นอนว่าการจัดโครงสร้างอำนาจของรัฐจะช่วยให้การออกแบบระบบการเลือกตั้งเกิดผลลัพธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Cheol-Sung Lee American Sociological Review, 2005; John Joseph Wallis, Wallace E. Oates., 1988; Patricia Ruggles and Charles F. Stone, 1992; Rafael Gomez and David K. Foot, 2003) โดยเฉพาะการขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะ โดยแนวคิดการออกแบบระบบการเลือกตั้งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ระบบการเลือกตั้งที่ใช้ คือ List PR 8 เขต เขตละ 10 คน FPTP 375 คน และ List PR โดยเป็นเขตเลือกตั้ง 125 คน ไปถึงถึงจำนวนพรรคการเมืองที่เข้ามาในระบบสภาล่างจำนวนมากขึ้นจาก 9 เป็น 11 พรรคการเมือง โดยความผลลัพธ์จากการวิจัยน่าจะมีการเปลี่ยนแปลงระบบการเลือกตั้งจากเดิมในเรื่องของจำนวนและกระบวนการการคำนวณที่มาของสภาล่าง โดยมีจุดประสงค์หลักคือ ระบบแบ่งเขตจะมีการเพิ่ม

จำนวนสัดส่วนของผู้แทนมากขึ้นและสามารถดำเนินการขับเคลื่อนนโยบายที่คล่องตัวโดยน่าจะมีการออกแบบระบบการเลือกตั้งในระดับภูมิภาคและระดับท้องถิ่นได้ ดังนี้

กรุงเทพมหานคร == ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนแต่ต้องมีเสียงมากกว่าครึ่งหนึ่ง

ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก และ ภาคใต้ == ระบบการเลือกตั้งเป็นกึ่ง

สัดส่วนประเภท Instant-Run-Off Voting

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ == ระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนแบบการโอบคະແນເສີງ หรือ ระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วนแบบการโอบคະແນເສີງ (โดยใช้อัตราส่วนของจำนวนผู้แทนต่อจำนวนประชาชนในแต่ละเขตแทน)

รูปแบบระบบการเลือกตั้งในแต่ละภาคจะมีระบบการเลือกตั้งที่เป็นแบบสัดส่วนแบ่งเขต เรียงเบอร์โดยจำนวนที่นั่งในแต่ละเขตขึ้นอยู่กับอัตราส่วนของประชากรต่อผู้แทนในแต่ละพื้นที่แต่อาจมีความแตกต่างกันในระบบการคำนวณโดยภาคที่มีระดับสภาพทางเศรษฐกิจที่อยู่ในระดับที่ต่ำจะมีระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากกว่าและมีอัตราส่วนของประชากรต่อผู้แทนในแต่ละพื้นที่มากกว่า นั้นหมายถึงผู้แทนที่เข้าไปมีที่นั่งในสภาและมีโอกาสมาจากพรรคการเมืองขนาดกลางและพรรคการเมืองขนาดเล็กเพิ่มขึ้นในการกำหนด เลือก และนํานโยบายไปปฏิบัติโดยผ่านยุทธศาสตร์ของภาครัฐที่มีเป้าหมายและสะท้อนนโยบายที่มาจากประชาชนอย่างแท้จริง นอกจากนั้น ยุทธศาสตร์และนโยบายเชิงพื้นที่จะสะท้อนถึงการบริหารจัดการจากผู้แทนอย่างแท้จริงซึ่งเป็นสิ่งที่แน่นอนว่าระดับเศรษฐกิจภายใต้การเมืองที่มีการปรับระบบการเลือกตั้งประเภทนี้จะยกระดับการใช้งบประมาณตามยุทธศาสตร์อย่างแท้จริง เนื่องจากพรรคการเมืองขนาดเล็กและพรรคการเมืองขนาดกลางจำเป็นต้องสร้างการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองในระยะยาวผ่านการบริหารจัดการนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ แต่อย่างไรก็ตาม ความจำเป็นในการจัดรูปแบบโครงสร้างอำนาจในระบบรัฐสภาและการออกแบบระบบการเลือกตั้งควบคู่กันภายใต้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจาก การออกแบบระบบการเลือกตั้งเป็นการจัดโครงสร้างเชิงยุทธศาสตร์เชิงพื้นที่ให้ตรงตามนโยบายภายใต้การบริหารจัดการนโยบายในรูปแบบของโครงการต่างๆ ที่สำคัญของภาครัฐเพียงเท่านั้น

ดังนั้น ระบบการเลือกตั้งที่มีการออกแบบจากกรอบและเงื่อนไขทางทฤษฎีรัฐศาสตร์เชิงปริมาณจะสะท้อนถึงแนวคิดใหม่ดังต่อไปนี้

1. ระบบการเลือกตั้งจะเป็นระบบแบบเป็นสัดส่วนทุกเขตเลือกตั้ง ยกเว้นเขตกรุงเทพมหานคร โดยกระบวนการในการเลือกและระบบการคำนวณจะแตกต่างกันตามปัจจัยทางเศรษฐกิจ ยุทธศาสตร์ และรูปแบบของนโยบายเป็นหลัก เช่น การจัดสรรงบประมาณที่มีระดับมากขึ้นเพื่อลดความเหลื่อมล้ำของรายได้ครัวเรือน นอกจากนั้น ส่วนเขตปกครองพิเศษ หรือ พยายามให้เป็นไปตามแนวคิดระบบการเลือกตั้งของภาคตะวันออก

2. จำนวนของผู้แทนในระบบสภาล่างจะมีจำนวนมากขึ้นจากระเบียบรัฐธรรมนูญที่ผ่านมา เนื่องจากการจัดระบบการเลือกตั้งจะถูกกำหนดตามปัจจัยของภาคและสมาชิกภาคเป็นหลัก นอกจากนั้น การจัดสรรงบประมาณจะไม่มีในระดับส่วนกลางแต่เป็นการอนุมัติเงินในระดับภาคแทน เนื่องจากความคล่องตัวในการบริหารจัดการนโยบายต่างๆ

3. อัตราส่วนของประชากรและผู้แทนในแต่ละเขตจะมีความแตกต่างกันตามปัจจัยทางเศรษฐกิจ ยุทธศาสตร์ และรูปแบบของนโยบายเป็นหลัก โดยใช้ระบบแบบแบ่งเขตเรียงเบอร์ที่มีจำนวนมากขึ้นในเขตที่มีสภาพเศรษฐกิจที่ต่ำ หรือ ความเหลื่อมล้ำโดยเฉลี่ยของภาคที่มีระดับต่ำ นั้นหมายถึง อาจมีผู้แทนในเขต หรือ อำเภออย่างน้อย 2-3 คน ในจังหวัดที่มีรายได้เฉลี่ยที่ต่ำที่สุด หรือ มีค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของรายได้ที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในระดับภาคทั้งหมด ดังนั้น ผู้แทนภายใต้สภาพปัจจัยดังกล่าวจะมีจำนวนที่นั่งในสภามากขึ้นกว่ากฎหมายระบบการเลือกตั้งของรัฐธรรมนูญปี พ.ศ.2550 นอกจากนั้นการแบ่งเขตการเลือกตั้งจะแบ่งออกเป็น 878 เขต หรือ อย่างต่ำสุดผู้แทนจะมีจำนวน 878 คน ตามจำนวนอำเภอทั้งหมดของประเทศไทย ดังนั้น เขตเดียวเบอร์เดียวจะใช้กับสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของรายได้จำแนกตามภาคแต่ในกรณีแบ่งเขตเรียงเบอร์จะใช้กับสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของรายได้ที่มีค่าที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในระดับภาคทั้งหมด โดยมีหลักเกณฑ์และแนวคิดของการแบ่งในระดับภาคอย่างไรก็ตามการกำหนดระบบบัญชีรายชื่ออาจกำหนดไว้ในสัดส่วน 40 เปอร์เซ็นต์ในแต่ละภาค (จำนวน 350 ที่นั่งในสภาล่างโดยรวมของประเทศ) โดยมีการหักคะแนนของพรรคที่ได้ไม่ถึงร้อยละ 5 ของ คะแนนรวมทุกบัญชีออก เนื่องจากระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเป็นระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนแล้วทำให้สัดส่วนของระบบบัญชีรายชื่อมีระดับสัดส่วนที่ต่ำลง แต่อย่างไรก็ตาม ระบบการเลือกตั้งของไทยจะเป็นแบบผสม ดังนั้น ถ้าพรรคที่นับจากระบบบัญชีรายชื่อมีคะแนนเท่ากับ หรือมากกว่าร้อยละ 5 ของคะแนนรวมทุกบัญชีโดยที่นั่งของพรรคที่ได้จากการเลือกในระดับภาคมีน้อยกว่าในระบบเขตของภาคให้เพิ่มจำนวนส่วนต่างกับพรรคการเมืองในระบบบัญชีชื่อนั้น ดังนั้น จำนวนสภาล่างในแต่ละภาคจะมีความยืดหยุ่น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าจำนวนผู้แทนของสภาล่างจะมีจำนวนที่มากกว่าเดิมเกือบเท่าหนึ่งในระยะสั้น แต่เมื่อมีการเปิดประชาคมอาเซียนในระยะสักพัก การกระจายอำนาจและการแบ่งภาระหน้าที่จะต้องมีประสิทธิภาพที่สูงขึ้น โดยกรอบและเงื่อนไขของการยกระดับ คือ การนำแนวคิดของการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศออสเตรเลียเป็นระบบ 3 ชั้น (three – tier system) คือ สหพันธรัฐ (Federal Government) ภาควิชา (State Government) และท้องถิ่น (Local Government) มาประยุกต์โดยปรับหลักการของมลรัฐเป็นภาคแทนโดยมีอำนาจการปกครองของแต่ละภาคอย่างอิสระภายใต้หน้าที่และภารกิจที่บัญญัติในรัฐธรรมนูญ เช่น อำนาจหน้าที่ในการดูแลนโยบายที่สำคัญของภาคโดยใช้งบประมาณที่เกี่ยวข้องกับนโยบายสาธารณะเป็นหลัก นอกจากนั้น ในส่วนของสหพันธรัฐจะเป็นระบบแบบสหพันธภาคที่มีระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนที่ส่งตัวแทนของสภาในแต่ละภาคเข้ามาบริหารในส่วนกลางโดยคัดเลือกจากระดับภาคในสัดส่วนจากสมาชิกภาค เช่น ประธานภาค รองประธานภาค เลขาธิการภาค และรวมถึงคณะกรรมการต่างๆในแต่ละกระทรวงโดยนโยบายจะเป็นนโยบายที่คอยช่วยระดับภาคที่มีปัญหาเฉพาะ เช่น งบฉุกเฉิน และ งบความมั่นคง หรือ หน้าที่หลักอาจเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการนโยบายระหว่างประเทศ เป็นต้น ดังนั้น แต่ละภาคจะส่งผู้แทนมาในสภาของสหพันธ์และจัดตั้งรัฐบาลได้ในรูปแบบของคณะกรรมการแทนระบบเป็นรัฐมนตรีในการบริหารนโยบายแต่ละกระทรวง นอกจากนั้น นายกรัฐมนตรีและรองนายกรัฐมนตรีจะมาจากการโหวตจากสหพันธภาคทั้งหมด และถ้ามองจากระบบสถาบันแบบเป็นทางการในระบบนี้จะเป็นระบบตามโครงสร้างเชิงอำนาจจะเห็นได้ว่าแต่ละภาคจะมีอำนาจนิติบัญญัติผ่านระบบสภาโดยเป็นอิสระในการบริหารและออกกฎหมายต่างๆของภาคซึ่งจะประกอบไปด้วยสภาของภาคโดยมีวุฒิสภาที่มาจากการสรรหาทั้งหมด ที่สำคัญแต่ละภาคควรมีอำนาจตามขอบเขตภายใต้รัฐธรรมนูญ (Constitution) เป็นของตนเองโดยเฉพาะและต้องผ่านประชามติมาจากระดับภาค แต่ระบบการปกครองท้องถิ่นจะไม่ได้หรือได้ถูกบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญขึ้นอยู่กับภาคนั้นๆจะบัญญัติไว้หรือไม่โดยการปกครองส่วนท้องถิ่นจะเป็นระบบแบบชั้นเดียว (One - tier system) คือ ระบบเทศบาล (Municipality) เพียงเท่านั้น เนื่องจากภาระหน้าที่ของระบบเทศบาลจะเป็นการบริหารนโยบายที่เกี่ยวข้องกับภารกิจทั่วไป ส่วนระบบองค์การส่วนบริหารจังหวัดและส่วนตำบลจะถูกแทนที่จากระบบสภาภาคและเทศบาล

การปฏิรูปโครงสร้างในระบบรัฐสภาโดยภาพรวม

การจัดรูปแบบโครงสร้างอำนาจในระบบรัฐสภาและการออกแบบระบบการเลือกตั้งควบคู่กันภายใต้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างมากที่จะส่งผลดีในการขับเคลื่อนนโยบายโดยรวม เช่น การจัดโครงสร้างใหม่ในระบบรัฐสภาโดยรัฐสภามีหน้าที่ทำการพิจารณาบัญญัติกฎหมาย และมีบทบาทในการใช้อำนาจเพื่อที่จะคัดเลือกนายกรัฐมนตรี และนอกจากนั้น ยังมีอำนาจในการอภิปรายไม่ไว้วางใจข้าราชการประจำและข้าราชการการเมืองผ่านการตรวจสอบบริหารงานโดยรวมถึงร่างกฎหมายต่างๆ ของรัฐบาล โดยประเทศไทยมีรัฐสภาที่ใช้ระบบ 2 สภา คือ วุฒิสภา และ สภาผู้แทนราษฎร โดยวุฒิสภามีหน้าที่หลักคือ การกลั่นกรองร่างพระราชบัญญัติต่างๆ ที่สำคัญแต่การกลั่นกรองจะต้องผ่านการเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎรก่อน โดยสภาผู้แทนราษฎร หรือ สภาล่าง นั้นมีหน้าที่ใช้อำนาจทางนิติบัญญัติในการเสนอร่างกฎหมาย ร่างพระราชบัญญัติต่างๆ และเสนอร่างงบประมาณต่างๆ เป็นต้น ส่วนของวุฒิสภามีหน้าที่หลัก คือ เมื่อมีการออกแบบระบบการเลือกตั้งใหม่ภาพที่เห็นจากการออกแบบจะกระทบต่อองค์ประกอบในระบบสถาบันแบบเป็นทางการโดยแน่นอนว่า ระบบการเลือกตั้งใหม่จะมีลักษณะที่แตกต่างกันโดยเฉพาะพฤติกรรมของพรรคการเมือง ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและระบบสถาบันจะส่งผลเชิงบวกต่อการขับเคลื่อนนโยบายและยุทธศาสตร์ของภาครัฐโดยจะมีลักษณะที่เห็นดังนี้ภายใต้แนวคิดตัวแปรต้น หรือ ตัวแปรที่เป็นอิสระ

1. พรรคการเมืองจะมีหลายพรรคการเมืองในการจัดตั้งรัฐบาลโดยส่งผลต่อการกำหนด เลือก และการนำนโยบายไปปฏิบัติที่มีความหลากหลายมากกว่าระบบการเลือกตั้งชนิดเดิม เนื่องจาก ระบบการเลือกตั้งออกแบบภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและรัฐศาสตร์ที่ต่างกันในแต่ละภาค (ประยุกต์จากทฤษฎีเกมและผลจากสมการถดถอย)

2. ระบบรัฐสภาจะประกอบด้วยสภานและสภาล่างเหมือนเดิมแต่การออกแบบระบบการเลือกตั้งจะเห็นว่า ที่มาของผู้แทนสภาล่างน่าจะมาจากระบบการเลือกตั้งแบบไม่เป็นสัดส่วน กึ่งสัดส่วน และสัดส่วน เป็นต้น ดังนั้น การออกแบบระบบรัฐสภายังจำเป็นต้องออกแบบควบคู่กับการออกแบบระบบการเลือกตั้งใหม่ (ประยุกต์จากทฤษฎีเกมและผลจากสมการถดถอย)

3. จำนวนสภาล่างและจำนวนสภานควรมีจำนวนที่เพิ่มขึ้นจากเดิมเนื่องจากการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ผ่านกลยุทธ์ของภาครัฐยังอยู่ในระดับที่ช้าอยู่ (ประยุกต์จากทฤษฎีเกมและผลจากสมการถดถอย)

4. การออกแบบระบบการเลือกตั้งใหม่อาจไม่เพียงพอในการขับเคลื่อนนโยบายอย่างรวดเร็วแต่ยังต้องคำนึงถึงอำนาจหน้าที่ของข้าราชการประจำและข้าราชการการเมืองอีกด้วย เนื่องจาก ในปัจจุบันอำนาจหน้าที่ของข้าราชการในการบริหารราชการแผ่นดินไม่ค่อยมีประสิทธิภาพจากการกำหนดการบริหารจัดการนโยบายอยู่ที่ข้าราชการการเมืองเป็นหลัก (ประยุกต์จากทฤษฎีเกมและผลจากสมการถดถอย)

ดังนั้นจากข้อมูลเบื้องต้นและประเด็นเบื้องต้นการกำหนดและจัดโครงสร้างในระบบรัฐสภาควบคู่กับการจัดโครงสร้างของข้าราชการประจำจึงเป็นเรื่องจำเป็นในการจัดโครงสร้างอำนาจที่สมดุลในการยกระดับการขับเคลื่อนนโยบายทางการเมืองและเศรษฐกิจเป็นหลัก เช่น

1. การสร้างความสมดุลเชิงอำนาจผ่านการจัดโครงสร้างในระบบการเมืองจำเป็นต้องคำนึงถึงการส่งเสริมการพัฒนาทางการเมืองโดยให้ภาคข้าราชการประจำมีส่วนร่วมในการกำหนดรูปแบบของนโยบายต่างๆ ร่วมกับภาคข้าราชการการเมือง เช่น ระบบสภานควรรให้อำนาจจากระบบข้าราชการพลเรือนระดับสูงของกระทรวง เช่น ปลัดกระทรวงทุกกระทรวงมีส่วนร่วมในการประชุมกับสภานในการถกเถียงหรือให้คำแนะนำ เนื่องจาก ข้าราชการพลเรือนไม่ได้มาจากระบบการเลือกตั้ง และที่สำคัญแนวทางปฏิบัติเชิงนโยบายต่างๆที่มีการถ่วงถ่วงจากสภาล่างและสภานร่วมกัน เช่น สภาผู้แทนราษฎร คณะรัฐมนตรี และ วุฒิสภา อาจไม่เข้าใจการทำงานในรูปแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติในรูปแบบของ costs-benefits โดยเฉพาะนโยบายที่เป็นอุปสรรคต่างๆที่ก่อให้เกิดปัญหาในการขับเคลื่อนนโยบายทางเศรษฐกิจและการเมือง นอกจากนี้ วุฒิสภาจะประกอบไปด้วยบุคคลที่มาจากแต่ละฝ่ายและมีวาระ 6 ปี ดังต่อไปนี้โดยจำนวนขึ้นอยู่กับปัจจัยทางเศรษฐกิจเป็นหลัก หรือ รายได้โดยเฉลี่ยของแต่ละจังหวัด

1. ฝ่ายวิชาการ หรือ อาจารย์ระดับศาสตราจารย์ จำนวน 20 คน โดยผ่านการสรรหาจากการโหวตอย่างน้อย 3 ใน 4 ของ อาจารย์ระดับศาสตราจารย์ทั้งหมด โดยแบ่งเป็นสาขาละ 10 คน เช่น สาขาสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์

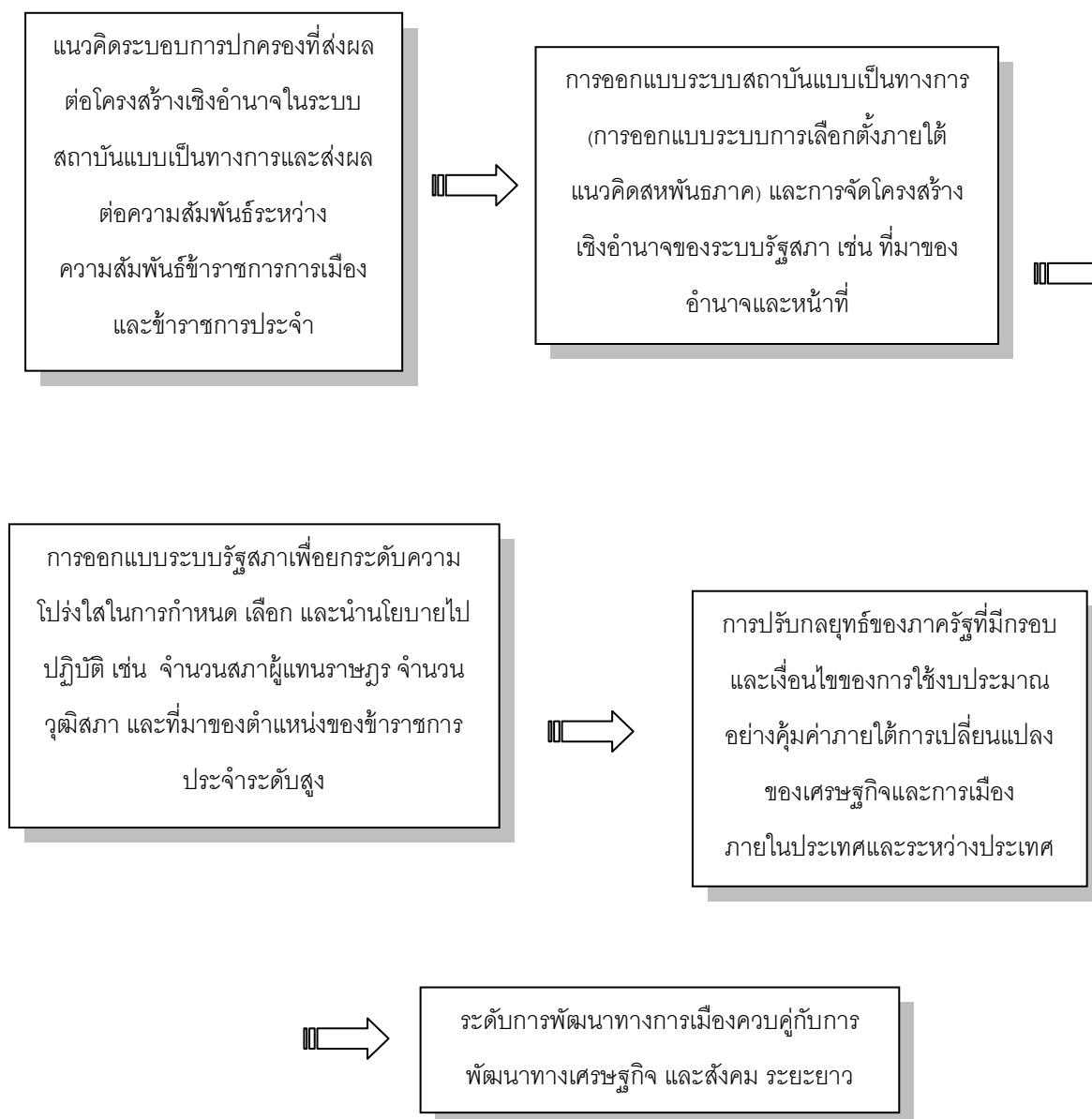
2. ฝ่ายตุลาการ หรือ ตัวแทนผู้พิพากษาระดับสูง จำนวน 10 คน โดยผ่านการสรรหาจากการโหวตอย่างน้อย 3 ใน 4 ของ ผู้พิพากษาระดับสูง ทั้งหมด

3. จำนวนวุฒิสภาที่เหลือของแต่ละจังหวัดจะเป็นการสรรหาจากการโหวตอย่างน้อย 3 ใน 4 ของสภาท้องถิ่นและรวมถึงผู้แทนราษฎรทั้งหมดจากการเสนอชื่อแต่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับการบริหารประเทศจากสภาล่างและสภาท้องถิ่น โดยจำนวนวุฒิสภา จำนวนอย่างมากสุด 2 คนในแต่ละจังหวัด โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยค่าสัมประสิทธิ์ของแต่ละจังหวัด เช่น จังหวัดที่มีค่าสัมประสิทธิ์ของรายได้ที่ต่ำกว่า 0.45 สามารถเลือกวุฒิสภาได้มากที่สุดจำนวน 2 คนเนื่องจากค่าสัมประสิทธิ์ที่ต่ำกว่าควรมีผู้แทนที่สามารถเข้ามีส่วนร่วมในกลั่นกรองยุทธศาสตร์ของภาครัฐ

4. ฝ่ายข้าราชการพลเรือนระดับสูง หรือ ปลัดกระทรวงทุกกระทรวงที่เกษียณและมีอายุไม่เกิน 70 ปี จำนวน 20 คน หรือ ตามจำนวนกระทรวงที่มีการแต่งตั้ง โดยผ่านการสรรหาจาก ประธานของฝ่ายวิชาการ ประธานฝ่ายตุลาการ ประธานฝ่ายวุฒิสภา ประประธานศาลรัฐธรรมนูญ ประธานกรรมการการเลือกตั้ง ประธานผู้ตรวจการแผ่นดิน ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือ ประธานกรรมการการตรวจเงินแผ่นดิน เป็นต้น

นอกจากนั้น การแต่งตั้งข้าราชการประจำระดับสูงจะต้องมีคณะกรรมการในการสรรหาก่อนที่จะเข้าคณะรัฐมนตรีในการอนุมัติตำแหน่งข้าราชการระดับ 10-11 โดยคณะกรรมการควรมีตัวแทนจากฝ่ายบริหาร ฝ่ายตุลาการ (ระดับ 10-11) และฝ่ายนิติบัญญัติโดยมีฝ่ายละ 4-5 คน รวมทั้งหมดเป็น 12-15 คน เช่นฝ่ายนิติบัญญัติซึ่งมาจาก ประธานศาลรัฐธรรมนูญ ประธานกรรมการการเลือกตั้ง ประธานผู้ตรวจการแผ่นดิน ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือ ประธานกรรมการการตรวจเงินแผ่นดิน เป็นต้น นอกจากนั้นฝ่ายนิติบัญญัติอาจรวมถึง ประธานวุฒิสภาโดยมาจากการโหวตจากสภานั้น เป็นต้น ส่วนฝ่ายบริหารอาจรวมถึง ประธานสภาผู้แทนราษฎร และ รองประธานผู้แทนราษฎร เป็นต้น โดยต้องมีคะแนนอย่างน้อย 3 ใน 4 ของคะแนนทั้งหมด นั้นหมายถึงฝ่ายบริหาร หรือ ฝ่ายการเมืองจะมีอำนาจลดลงในการดำเนินการแต่งตั้งที่ไม่มีความโปร่งใส เนื่องจากปัญหาในปัจจุบัน ข้าราชการระดับสูงต่างๆ มีความยากลำบากอย่างมากในการปฏิบัติงานกับฝ่ายการเมืองในแต่ละกระทรวงโดยข้าราชการระดับสูงจะโดนปรับเปลี่ยนจากผลประโยชน์ทางการเมืองที่ไม่สามารถตอบสนองได้เป็นซึ่งแน่นอนว่ากรอบนโยบายที่ออกมาคือ นโยบายที่อาจไม่มีความต่อเนื่องและมีระดับการคอร์รัปชันภายใต้ระบบอุปถัมภ์ที่มีระดับที่สูงมากในการขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะที่สำคัญภายใต้ผลประโยชน์ทางการเมือง ดังนั้น การลดอำนาจในการแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนแบบเบ็ดเสร็จจะเป็นทางออกหนึ่งในการลดอำนาจฝ่ายการเมือง เนื่องจากปัจจัยการผูกขาดอำนาจระหว่างข้าราชการการเมือง และข้าราชการประจำมีระดับที่ต่ำลง

รูปภาพ 5.2 การลดอำนาจการผูกขาดความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำภายใต้กรอบและเงื่อนไขของระบบสถาบันที่ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อระดับเศรษฐกิจผ่านการพัฒนาการเมืองในระยะยาว

กล่าวโดยสรุป รูปภาพที่ 5.2 แสดงถึง แนวคิดการลดอำนาจการผูกขาดความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำภายใต้กรอบและเงื่อนไขของระบบสถาบันที่ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อระดับเศรษฐกิจผ่านการพัฒนาการเมืองในระยะยาว โดยการขับเคลื่อนนโยบายภายใต้ยุทธศาสตร์เป็นกรอบและ

เงื่อนไขที่สำคัญมาก เนื่อง แนวคิดเชิงยุทธศาสตร์จะยกระดับการบริหารจัดการนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ แต่การขับเคลื่อนนโยบายที่มีประสิทธิภาพจะต้องคำนึงถึงแนวคิดการลดอำนาจการผูกขาดความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำภายใต้การออกแบบระบบสถาบันที่เหมาะสมและสามารถสะท้อนถึงผลกระทบเชิงบวกต่อระดับเศรษฐกิจผ่านการพัฒนาการเมืองในระยะยาว

บทสรุปงานวิจัย

ปัญหาการกระจายรายได้ของสังคมไทยที่เกิดขึ้นในปัจจุบันบ่งชี้ถึงสภาพและพฤติกรรมทางการเมืองของรัฐบาลไทยที่กำหนดและวางแผนนโยบายไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของประเทศในรูปแบบของการบริหารจัดการนโยบายสาธารณะต่างๆ ซึ่งแสดงถึงความล้มเหลวของระบบการเลือกตั้งที่ส่งผลกระทบต่อการจัดระเบียบโครงสร้างทางอำนาจ โดยการออกแบบระบบการเลือกตั้งภายใต้การกำหนดการแข่งขันเชิงนโยบายและกำหนดความเป็นเสถียรภาพทางการเมืองในการบริหารนโยบายอย่างต่อเนื่องเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่ช่วยในการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เหมาะสมและสามารถช่วยยกระดับฐานะสถาบันการเมืองเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศไทยในระยะกลางและระยะยาว โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ทางการเมืองของนักการเมืองที่เกิดในระยะยาวในระดับที่ต่ำลง

ดังนั้น งานวิจัยได้พยายามนำประเด็นปัญหาของประเทศไทยในเรื่องของปัจจัยที่สะท้อนถึงความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ว่าเกิดจากปัจจัยใดบ้างควบคู่กับการศึกษาระบบการเลือกตั้งในประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา เยอรมัน และ ญี่ปุ่น เพื่อเป็นแนวทางของการออกแบบระบบการเลือกตั้งของไทย โดยการออกแบบระบบการเลือกตั้งของไทยใหม่เน้นการสร้างเสถียรภาพเชิงนโยบายจากการบริหารราชการแผ่นดินอย่างมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะนโยบายของภาครัฐ ผ่านสร้างกลไกของอำนาจในการช่วยลดและแก้ปัญหาของความเหลื่อมล้ำของรายได้และการวางกรอบแนวนโยบายและยุทธศาสตร์ภายใต้การพิจารณาเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญควบคู่กัน

ผลสรุปของงานวิจัย คือ การออกแบบระบบการเลือกตั้งต้องคำนึงถึง ดัชนีที่แสดงถึงเศรษฐกิจ สังคม และ การเมือง เบื้องต้นสำหรับการกำหนดความเหมาะสมกับการจัดโครงสร้างอำนาจ เช่น ระบบการเลือกตั้งในแต่ละภาคต้องมีระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วนที่ต่างกัน และที่มาของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา ต้องมาจากแนวคิดการจัดความสมดุลทางอำนาจ นอกจากนั้น ข้าราชการการเมืองท้องถิ่นในระดับเทศบาลในแต่ละพื้นที่ผ่านระบบการเลือกตั้งแบบใหม่ ในการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพและมีการบูรณาการที่เหมาะสม เป็นต้น

สรุปประเด็นความเชื่อมโยงจากงานวิจัยเชิงปริมาณและงานวิจัยเชิงทฤษฎี

ปัจจัยทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้และรายได้เฉลี่ยของภาคประชาชนโดยปัจจัยเหล่านี้เป็นดัชนีที่สำคัญของภาครัฐในการวางแผนยุทธศาสตร์และกลยุทธ์พร้อมกับการปรับโครงสร้างทางการเมืองที่เหมาะสมกับการเพิ่มโอกาสทางเศรษฐกิจ โดยผลของการวิจัยเชิงปริมาณได้วางแนวทางของการบริหารจัดการของนโยบายภาครัฐจะต้องคำนึงถึงการจัดสรรผลประโยชน์ทางงบประมาณผ่านดัชนีดังกล่าว

ผลของกระบวนการทางทฤษฎีเกมดังกล่าวจะสามารถสรุปว่า 1) ที่มาของวุฒิสภาควรมาจากการสรรหาทั้งหมด 2) การออกแบบระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่มากขึ้นในระบบสภาล่างจะส่งผลต่อการจัดสรรงบประมาณอย่างเสมอภาค (สะท้อนถึงงานวิจัยเชิงปริมาณ)

การออกแบบระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนที่มากขึ้นในระบบสภาล่างจะส่งผลต่อการจัดสรรงบประมาณอย่างเสมอภาคโดยสามารถสรุปได้คือ

- การเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิมจะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายเชิงยุทธศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพและความเป็นเสถียรภาพโดยวิเคราะห์ผ่านรูปแบบนโยบายภายใต้การใช้ระบบการเลือกตั้งแบบการเพิ่มผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น
- การเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิมจะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การรวมพรรคการเมืองเพื่อจัดตั้งรัฐบาลภายใต้การขับเคลื่อนนโยบายที่มีประสิทธิภาพและความเป็นเสถียรภาพโดยยังคงใช้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเรียงเบอร์แต่เพิ่มจำนวนผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น
- การเลือกระบบที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นกว่าเดิมจะสะท้อนถึงผลบวกกับภาพลักษณ์การขับเคลื่อนนโยบายที่มีประสิทธิภาพและความเป็นเสถียรภาพโดยยังคงใช้ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเบอร์เดียวแต่เพิ่มจำนวนผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อมากขึ้น

การจัดสรรผลประโยชน์เชิงงบประมาณอย่างเสมอภาคและสะท้อนปัญหาเชิงพื้นที่ยังต้องคำนึงถึงระบบสภาภาคที่ออกแบบระบบการเลือกตั้งที่ต่างกันโดยใช้ระบบแบบเรียงเบอร์ (ประยุกต์จากทฤษฎีเกมและกระบวนการคณิตศาสตร์ เนื่องจากระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับระบบเรียงเบอร์แบบแบ่งเขตตามระดับปัจจัยทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม (สะท้อนนโยบายเชิงพื้นที่มากกว่า) แต่ระบบบัญชีรายชื่อยังคงไว้ในจำนวนที่น้อยกว่าระบบแบบแบ่งเขตในระบบสภาภาค แต่อย่างไรก็ตามการปรับโครงสร้างการบริหารควรดำเนินควบคู่กัน

ถ้ามองจากข้อจำกัดของงานวิจัยชิ้นนี้จะเห็นได้ว่าผลสรุปจากงานวิจัยเชิงปริมาณที่ผ่านการวิเคราะห์ด้วยวิธี Econometrics ยังมีข้อจำกัดในเรื่องของระยะเวลาและจำนวนข้อมูลในระดับภาค แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่มีในปัจจุบันซึ่งผลที่ออกมาในมุมมองของการวิจัยเชิงปริมาณสามารถบ่งชี้ได้ในระดับหนึ่งแต่มุมมองของงานวิจัยเชิงปริมาณอาจไม่ใช่คำตอบในการอธิบายผลสรุปและการวิเคราะห์และการออกแบบระบบการเลือกตั้งเพียงอย่างเดียวเนื่องจากยังมีผลสรุปจากทฤษฎีเกม ทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์การเมืองและผลจากงานวิจัยเชิงคุณภาพที่ได้นำมาอ้างอิง นอกจากนั้น ผู้วิจัยมองว่าความเป็นจริงในระบบการเมืองไทยการบริหารโดยมีรัฐมนตรีว่าการและรัฐมนตรีช่วยกระทรวงต่างๆ ที่มาจากคนละพรรคการเมืองทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางอำนาจในการบริหารจัดการนโยบายและการแย่งผลประโยชน์ทางงบประมาณ แต่การบริหารแนวคิดแบบรูปแบบคณะกรรมการจะสะท้อนถึงความสมดุลทางอำนาจและความยุติธรรม ทำให้การตัดสินใจทางด้านงบประมาณมีความคุ้มค่ามากขึ้น ในแง่มุมกฎหมาย เนื่องจากจากการอบการศึกษาตามสัญญาณนั้นๆ และอาจนำไปเป็นข้อมูลสำหรับการศึกษาในระยะต่อไป

นอกจากนั้น จากมุมมองของการนำตัวแปรของระดับการศึกษามาวิเคราะห์ผู้วิจัยมองว่าตัวแปรเรื่องการศึกษาไม่ได้ละเมิดการปกครองแบบประชาธิปไตยเนื่องจากประชาชนยังมีสิทธิ 1 เสียง 1 โหวตเหมือนเดิมแต่กระบวนการทางคณิตศาสตร์ผ่านแนวคิดปัจจัยของระบบการศึกษาเป็นกระบวนการการกลั่นกรองผู้แทนที่สะท้อนจากระดับความพึงพอใจในระบบการเลือกตั้งเชิงพื้นที่ และ ถ้ามองประเด็นจากเสถียรภาพทางการเมืองและประสิทธิภาพในรูปแบบของระบบการเลือกตั้ง ผู้วิจัยมองว่าพรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กและขนาดกลางมากขึ้นในแต่ละภาคและบริหารในรูปแบบของสหพันธภาคซึ่งสะท้อนถึงการทำงานในระดับกระทรวงที่จัดในรูปแบบคณะกรรมการต่างๆ ในแต่ละภาคทำให้รัฐบาลมีความเสถียรภาพในการทำงานเนื่องจากนโยบายสาธารณะจะสามารถตอบสนองต่อกลุ่มผลประโยชน์ได้มากขึ้นและมีความหลากหลาย ดังนั้น เสถียรภาพทางการเมืองจะมีมากขึ้น นอกจากนั้นในมุมมองของประสิทธิภาพ หมายถึงการใช้งบประมาณจะมีความคุ้มค่ามากขึ้นในรูปแบบของการจัดสรรนโยบาย เนื่องจากนโยบายจะสะท้อนถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่มีสูงขึ้น (RPR= Relative Political Reach) ภายใต้ระบบสหพันธภาค โดยเฉพาะนโยบายสาธารณะ เป็นต้น

นอกจากนั้น ถ้ากล่าวโดยสรุปจากของเขตของการศึกษา จะเห็นว่าการศึกษา การค้นคว้าและการวิจัยได้มองประเด็นจากการเชื่อมโยงระหว่างระบบการเลือกตั้งของกลุ่มประเทศที่พัฒนา นโยบายและยุทธศาสตร์โดยนำความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมาพัฒนาและช่วยในการออกแบบระบบการเลือกตั้งในระดับประเทศ (General Election) โดยยังได้วิเคราะห์จากประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้ระบบการ

เลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. 2540 และ พ.ศ. 2550 เพื่อหาทางออกและทางเลือกที่ดีที่สุดในการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่มีผลต่อแนวทางการบริหารจัดการนโยบายต่างๆ เช่น

1) การออกแบบระบบการเลือกตั้งระดับประเทศภายใต้กรอบสถาบันโดยรวมเพื่อยกระดับความพึงพอใจของประชาชน ในมุมมองของข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาระดับประสิทธิภาพนโยบายกับการแข่งขันทางการเมืองโดยเฉพาะนโยบายสาธารณะนอกจากนั้น การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และคณิตศาสตร์ วิเคราะห์พฤติกรรมทางรัฐศาสตร์ที่สะท้อนถึงระบบสถาบัน (Public Choice Approach) และ

2) การหาความสำเร็จ หรือ ความล้มเหลวของระบบทางอำนาจโดยรวมในปัจจุบัน และรวมถึงอาจมีการแนะนำการออกแบบเพื่อเป็นทิศทางของระบบที่ควรจะเป็นภายใต้ปัจจัยของโครงสร้างระบบสถาบันโดยรวม

ดังนั้น งานวิจัยสามารถตอบวัตถุประสงค์ได้เบื้องต้นและข้อเท็จจริง อุปสรรคต่างๆในประเทศสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย เยอรมัน และ ญี่ปุ่น เป็นต้น ที่มีความเกี่ยวข้องกับการออกแบบระบบการเลือกตั้งและ โครงสร้างทางอำนาจในระบบสภา ที่เป็นตัวแปรสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมทางการเมือง โดยผลของการสังเคราะห์จะนำมาเป็นฐานการคิดในการออกแบบระบบการเลือกตั้งของประเทศไทย และที่สำคัญได้ศึกษาจากความล้มเหลวจากระบบการเลือกตั้งของไทยในเรื่องของนโยบายที่สะท้อนถึงความเหลื่อมล้ำการกระจายรายได้ โดยผลสรุปของงานวิจัยได้เสนอแนะแนวคิดเบื้องต้นภายใต้ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และการออกแบบระบบการเลือกตั้งใหม่ และ รวมถึงการปรับโครงสร้างทางอำนาจในระบบสภาของไทยที่ช่วยในการยกระดับการพัฒนาเศรษฐกิจ และ การเมืองในระยะยาว

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- จรัส สุวรรณมาลา. 2554. **ประเด็นท้าทายการกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่นไทย**. ศูนย์เสริมวัดกรรมและธรรมาภิบาลท้องถิ่นและภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์. 2543. ธนกิจการเมืองกับการปฏิรูปการเมือง. **สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย** สถาบันพระปกเกล้า. กรุงเทพฯ.
- บุญศรี มีวงศ์อุโฆษ. 2542. การเลือกตั้งและพรรคการเมือง: บทเรียนจากเยอรมัน. **สถาบันนโยบายศึกษา**. กรุงเทพฯ
- ปริญญา เทวานฤมิตรกุล. 19 พฤษภาคม 2555. **เอกสารประกอบการบรรยาย การเข้าสู่อำนาจรัฐโดยกระบวนการเลือกตั้ง**.
- รายงานการศึกษาวิจัยโครงการประสานเชื่อมโยงกับองค์กรเครือข่ายภาคประชาชนในการสะท้อนปัญหาจากประชาสู่รัฐจัดโดย**สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ(ฐานข้อมูล)
- สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง(ฐานข้อมูล)
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ(ฐานข้อมูล)
- อรรถกฤต ปัจฉิมนันท์. 2554. **แนวคิดทฤษฎีว่าด้วยเศรษฐศาสตร์การเมือง (Theory of Ideas for Political Economy)**. โรงพิมพ์ภาพพิมพ์. กรุงเทพฯ.
- อำนาจ รอดภัย. 2554. การศึกษาเปรียบเทียบระบบการเลือกตั้งของประเทศเครือรัฐออสเตรเลียและนิวซีแลนด์. **รัฐสภาสาร** ปีที่ 60 ฉบับที่ 2 เดือนกุมภาพันธ์ 2555

ภาษาอังกฤษ

- Arend, Lijphart. 1999. Patterns of Democracy: Government Forms and Performance in Thirty-six Countries, **New Haven**: Yale University Press.
- Arbetman, Marina, and Jacek Kugler. 1997. Political Capacity and Economic Behavior, Westview Press. Boulder, CO.

- Allen Hicken and Heather Stoll. Oct. 2008. Electoral Rules and the Size of the Prize: How Political Institutions Shape Presidential Party Systems, *The Journal of Politics*, 70(4): 1109-1127.
- Bartlett Albert A. 2000. Democracy Cannot Survive Overpopulation. *Population and Environment*, 22 (1):63-71
- Baum Matthew A. and David A. Lake. 2003. The Political Economy of Growth: Democracy and Human Capital. *American Journal of Political Science*, 47(2): 333-347.
- Bozeman Barry. 2002. Public-Value Failure: When Efficient Markets May Not Do. *Public Administration Review*, 62 (2):145-161.
- Brady David. 2005. The Politics of Poverty: Left Political Institutions, the Welfare State, and Poverty. *Social Forces*, 82(2):557-588.
- Burkhart Ross E. 1997. Comparative Democracy and Income Distribution: Shape and Direction of the Causal Arrow. *The Journal of Politics*, 59(1):148-164.
- Carles Boix. Sep. 1999. Setting the Rules of the Game: The Choice of Electoral Systems in Advanced Democracies, *The American Political Science Review*, 93(3): 609-624.
- Cheol-Sung Lee. Feb., 2005. Income Inequality, Democracy, and Public Sector Size, *American Sociological Review*, 70(1):158-181.
- Donna R. Hoffman. July., 2009. Representation and the Rules of the Game: An Electoral Simulation Political Science and Politics, (42)3:531-535.
- Edward H. Kaplan and Arnold Barnett . Jan. - Feb., 2003. A New Approach to Estimating the Probability of Winning the Presidency, *Operations Research*, 51(1):pp. 32-40.
- Fabrice E. Lehoucq. Jan., 2002. Can Parties Police Themselves? Electoral Governance and Democratization Source: *International Political Science Review / Revue internationale de science politique*, Electoral Governance and Democratization. Gouvernance électorale et démocratisation, 23(1):29-46.

- Fernández de Córdoba and Alberto Penadés. Dec., 2009. Institutionalizing Uncertainty: The Choice of Electoral Formulas Gonzalo, *Public Choice*, 141(¾): pp. 391-403.
- Frey, Bruno S., Marcel Kucher, and Alois Stutzer. 2001. Outcome, Process and Power in Direct Democracy: New Econometric Results. *Public Choice*, 107(¾): 271-293.
- Gary W. Cox and Mathew D. McCubbins. 1986. Electoral Politics as Redistributive Game. *The Journal of Politics*, 48(2):370-389.
- Gerald M. Pomper. Winter, 1990. Party Organization & Electoral Success Polity, 23(2):187-206.
- James D. Morrow. 1994. Game Theory for Political Scientists, Princeton University Press
- Jin-Hyuk Kim. Sep. 2008. A Welfare Simulation of Mixed-Member Electoral Systems, *Public Choice*, Vol. 136, No. 3/4 pp. 447-456.
- John Joseph Wallis and Wallace E. Oates. 1988. Decentralization in the Public Sector An Empirical Study of State and Local Government Fiscal Federalism: Quantitative Studies, *University of Chicago Press*, pp. 4-32.
- Kevin M. Quinn and Andrew D. Martin. Nov., 2002. An Integrated Computational Model of Multiparty Electoral Competition: Statistical Science, *Voting and Elections*, 17(4): 405-419.
- Michael Gallagher and Mitchell Paul. (Editor), 2006, The Politics of Electoral Systems, Oxford University Press 2006.
- Nigel Nicholson, Steven G. Cole and Thomas Rocklin. Mar. 1986. Coalition Formation in Parliamentary Situations as a Function of Simulated Ideology, *Political Psychology*, Vol. 7, No. 1, pp. 103-116.
- Pamela Paxton. 2002. Social Capital and Democracy: An Interdependent Relationship. *American Sociological Review*, 67(2):254-277.

- Patrick Fournier, André Blais, Richard Nadeau, Elisabeth Gidengil and Neil Nevitte, Mar., 2003, Issue Importance and Performance Voting, *Political Behavior*, 25(1), pp. 51-67.
- Patricia Ruggles and Charles F. Stone. Autumn, 1992. Income Distribution over the Business Cycle: The 1980s Were Different, *Journal of Policy Analysis and Management*, 11(4):709-715.
- Plümper Thomas and Christian W. Martin. 2003. Democracy, Government Spending, and Economic Growth: A Political-Economic Explanation of the Barro-Effect. *Public Choice*. 117(1/2): 27-50.
- Rafael Gomez and David K. Foot. Jan., 2003. The Linkages between Economic Growth and Inequality, *Canadian Public Policy / Analyse de Politiques*, (29):141-161.
- Rahn Wendy M., Brian Kroeger, Cynthia M. Kite. 1996. A Framework for the Study of Public Mood. *Political Psychology*, 17 (1):29-58.
- Ranson Stewart. 1995. Public Institutions for Cooperative Action: A Reply to James Tooley. *British Journal of Educational Studies*, 43(1): 35-42.
- Rausser Gordon C. and Pinhas ZusmanSource. 1992. Public Policy and Constitutional Prescription. *American Journal of Agricultural Economics*, 74(2): 247-2.
- Ross Michael. 2006. Is Democracy Good for the Poor? *American Journal of Political Science*, 50(4):860-874.
- Schemeil Yves. 2002. Democracy before Democracy? *International Political Science Review / Revue internationale de science politique*, 21(2):99-120.
- Swank Otto H. and Bauke Visser. 2006. Do Elections Lead to Informed Public Decisions? *Public Choice*. 129 (3/4): 435-460.

Urvashi Dhawan-Biswal. (Dec., 2002). Consumption and Income Inequality: The Case of Atlantic Canada from 1969-1996, *Canadian Public Policy / Analyse de Politiques*, University of Toronto Press on behalf of Canadian Public Policy, 28, (4): 513-537.

Whitford Andrew B. 2007. Decentralized Policy Implementation, *Political Research Quarterly*, 60 (1):17-30.

William Scarth and Lei Tang Source. Mar., 2008. An Evaluation of the Working Income Tax Benefit , *Canadian Public Policy / Analyse de Politiques*, University of Toronto Press on behalf of Canadian Public Policy, 34(1): 25-33.

World Bank data set

ภาคผนวก

ตารางที่ 1 การเลือกตั้งปี 2550 (แบบแบ่งเขต 400 คน, แบบบัญชีรายชื่อ 80 คน) จำนวนผู้ได้รับเลือกตั้ง
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง

ลำดับ	พรรค	จำนวนผู้ได้รับเลือกตั้ง		
		ชาย	หญิง	รวม
1	พลังประชาชน	177	22	199
2	ประชาธิปัตย์	113	18	131
3	ชาติไทย	29	1	30
4	เพื่อแผ่นดิน	15	2	17
5	มัชฌิมาธิปไตย	8	3	11
6	รวมใจไทยชาติพัฒนา	6	2	8
7	ประชากร	3	1	4
รวมทั้งหมด		351	49	400
ร้อยละ		87.75	12.25	100.00

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

ตารางที่ 2 จำนวนผู้ได้รับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รวมทั้ง 2 แบบเลือกตั้ง

ลำดับ	พรรค	จำนวนผู้ได้รับเลือกตั้ง		รวม	ร้อยละ
		แบบแบ่งเขตเลือกตั้ง	แบบสัดส่วน		
1	พลังประชาชน	199	34	233	48.54
2	ประชาธิปัตย์	131	33	164	34.17
3	ชาติไทย	30	4	34	7.08
4	เพื่อแผ่นดิน	17	7	24	5.00
5	มัชฌิมาธิปไตย	11	-	11	2.29
6	รวมใจไทยชาติพัฒนา	8	1	9	1.88
7	ประชากร	4	1	5	1.04
รวมทั้งหมด		400	80	480	100.00

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

ตารางที่ 3 ผลคะแนนการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบสัดส่วน วันที่ 23 ธันวาคม 2550
(การเลือกตั้งครั้งนี้มีการแบ่งประเทศออกเป็น 8 กลุ่มจังหวัดทำให้ระบบบัญชีรายชื่อจะต้องแยกคิดรายจังหวัดดังนี้)

ลำดับ	พรรค (หมายเลขพรรค)	ผลคะแนนรวม	กลุ่มจังหวัดที่							
			1	2	3	4	5	6	7	8
1	พลังประชาชน (12)	12,338,903	1,897,077	1,717,141	2,398,849	2,039,964	1,286,161	1,545,743	1,133,984	319,984
2	ประชาธิปไตย (4)	12,148,504	1,358,310	1,251,995	525,934	681,617	1,497,587	1,889,988	1,856,811	3,086,262
3	เพื่อแผ่นดิน(1)	1,596,500	142,706	237,357	340,507	345,672	197,933	84,547	90,846	156,932
4	ชาติไทย (13)	1,213,532	64,534	188,473	50,827	105,883	117,252	64,290	564,684	57,589
5	รวมใจไทยชาติพัฒนา (2)	740,461	62,949	121,143	87,081	65,583	267,825	21,757	52,435	61,688
6	มัชฌิมาธิปไตย (15)	450,382	78,965	66,627	40,965	81,947	54,141	46,584	63,154	17,999
7	ประชากรฯ (9)	408,851	-	77,279	52,310	54,590	179,181	19,019	-	26,472
8	เครือข่ายชาวนาแห่งประเทศไทย (3)	180,575	50,108	-	-	-	42,774	-	53,964	33,729
9	ความหวังใหม่ (17)	159,117	22,028	25,417	31,776	26,945	16,466	6,990	16,387	13,108
10	ไทเป็นไท (20)	137,518	25,251	17,909	25,873	22,799	12,839	3,558	14,466	14,823
11	เกษตรกรไทย (8)	128,006	-	-	35,670	35,809	20,515	3,765	32,247	-
12	ประชามติ (19)	115,404	15,732	18,752	19,922	29,724	8,097	4,639	12,156	6,382
13	รักเมืองไทย (6)	88,918	58,819	-	-	-	-	3,379	26,720	-
14	ไทยร่ำรวย (27)	62,802	8,731	10,338	9,305	7,221	9,182	3,269	8,169	6,587
15	พลังเกษตรกร (5)	61,503	-	-	-	-	30,088	5,386	-	26,029
16	พลังแผ่นดิน (29)	43,040	10,221	11,011	-	14,252	-	-	7,556	-

ลำดับ	พรรค (หมายเลขพรรค)	ผลคะแนนรวม	กลุ่มจังหวัดที่							
			1	2	3	4	5	6	7	8
17	พัฒนาประชาธิปไตย (11)	40,633	-	-	-	40,633	-	-	-	-
18	ประชากรไทย (18)	28,163	-	-	-	-	13,063	8,299	-	6,801
19	คุณธรรม (23)	28,027	18,665	-	-	-	8,236	1,126	-	-
20	ดำรงไทย (14)	11,477	-	-	-	11,477	-	-	-	-
21	พลังแผ่นดินไท (21)	10,829	-	-	-	-	-	4,389	-	6,440
22	ชาติสามัคคี (16)	6,961	-	-	6,961	-	-	-	-	-
23	เอกราช (28)	6,904	6,904	-	-	-	-	-	-	-
24	นิติศาสตร์ไทย (10)	6,730	-	-	-	-	-	6,730	-	-
25	ราษฎร์รักไทย (24)	5,297	-	-	-	-	-	-	-	5,297
26	นำวิถี (31)	5,124	-	-	-	-	-	1,644	-	3,480
27	แรงงาน (7)	4,323	-	-	-	-	-	4,323	-	-
28	มหาชน (22)	2,248	-	-	-	-	-	2,248	-	-
29	สังคมธิปไตย (30)	1,216	-	-	-	-	-	1,216	-	-
30	อยู่ดีมีสุข (26)	973	-	-	-	-	-	973	-	-
31	กฤษฎไทยมั่นคง (25)	577	-	-	-	-	-	577	-	-
รวมทั้งหมด		30,033,498	3,821,000	3,743,442	3,625,980	3,564,116	3,761,340	3,734,439	3,933,579	3,849,602

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

ตารางที่ 4 การคำนวณ ส.ส.แบบบัญชีรายชื่อ (จะมีแค่ 6 พรรคที่ได้ที่นั่ง)

ลำดับ	พรรค (หมายเลขพรรค)	ผลคะแนนรวม	กลุ่มจังหวัดที่							
			1	2	3	4	5	6	7	8
1	พลังประชาชน (12)	12,338,903	1,897,077	1,717,141	2,398,849	2,039,964	1,286,161	1,545,743	1,133,984	319,984
2	ประชาธิปไตย (4)	12,148,504	1,358,310	1,251,995	525,934	681,617	1,497,587	1,889,988	1,856,811	3,086,262
3	เพื่อแผ่นดิน(1)	1,596,500	142,706	237,357	340,507	345,672	197,933	84,547	90,846	156,932
4	ชาติไทย (13)	1,213,532	64,534	188,473	50,827	105,883	117,252	64,290	564,684	57,589
5	รวมใจไทยชาติพัฒนา (2)	740,461	62,949	121,143	87,081	65,583	267,825	21,757	52,435	61,688
6	ประชากร (9)	408,851	-	77,279	52,310	54,590	179,181	19,019	-	26,472
รวมทั้งหมด		30,033,498	3,821,000	3,743,442	3,625,980	3,564,116	3,761,340	3,734,439	3,933,579	3,849,602
คะแนนเฉลี่ยต่อ สส. 1 คน		-	382,100	374,344	362,598	356,412	376,134	373,444	393,358	384,960
พรรค			จำนวน ส.ส. ที่แต่ละพรรคจะได้							
พลังประชาชน (12)			4.965	4.587	6.616	5.724	3.419	4.139	2.883	0.831
ประชาธิปไตย (4)			3.555	3.345	1.45	1.912	3.98	5.061	4.72	8.017
เพื่อแผ่นดิน(1)			0.373	0.634	0.939	0.969	0.526	0.226	0.23	0.408
ชาติไทย (13)			0.1689	0.503	0.14	0.297	0.312	0.172	1.43	0.149
รวมใจไทยชาติพัฒนา (2)			0.165	0.324	0.24	0.184	0.712	0.058	0.133	0.16
ประชากร (9)			0	0.206	0.144	0.153	0.476	0.051	0	0.046

พรรค (หมายเลขพรรค)	กลุ่มจังหวัดที่								จำนวน ส.ส. ทั้งหมด
	1	2	3	4	5	6	7	8	
	จำนวน สส. ที่แต่ละพรรคจะได้ (จำนวนคน+)								
พลังประชาชน (12)	4+1	4+1	6+1	5+1	3+0	4+0	2+1	0+1	34
ประชาธิปไตย (4)	3+1	3+0	1+1	1+1	3+1	5+0	4+1	8+0	33
เพื่อแผ่นดิน(1)	0+1	0+1	0+1	0+1	0+1	0+1	0+0	0+1	7
ชาติไทย (13)	0+0	0+1	0+0	0+1	0+0	0+0	1+1	0+0	4
รวมใจไทยชาติพัฒนา (2)	0+0	0+0	0+0	0+0	0+1	0+0	0+0	0+0	1
ประชากรฯ (9)	0+0	0+0	0+0	0+0	0+1	0+0	0+0	0+0	1
รวม									80

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

หมายเหตุ

: เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้ง ส.ส. และ ส.ว. พ.ศ. 2550 ได้ทำการตัดหลักเกณฑ์ที่ว่าด้วยการตัดเกณฑ์ของพรรคใดที่ได้คะแนนในระบบบัญชีรายชื่อน้อยกว่า 5% จะเสียสิทธิได้ที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎรออกไป ทำให้ในขั้นตอนการคำนวณจะไม่มีพรรคการเมืองใดๆออกไปก่อน

: เนื่องจากตามรัฐธรรมนูญปี 50 ที่กำหนดให้การเลือกตั้งแบบสัดส่วน มีจำนวนสมาชิก 80 คน จาก 8 เขตเลือกตั้งซึ่งจัดตามกลุ่มจังหวัด โดยที่แต่ละเขตเลือกตั้งมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน 10 คน (มาตรา 96) ทำให้การคำนวณจำนวน ส.ส.แบบบัญชีรายชื่อจะต้องแยกคำนวณตามกลุ่มจังหวัดจะไม่มีการนำมารวมกันทั้งประเทศก่อน

: การคำนวณคะแนนเฉลี่ยต่อ ส.ส. 1 คนคือ คะแนนรวมทั้งหมดของทุกพรรคในกลุ่มจังหวัดหารด้วย จำนวน ส.ส. ในแต่ละกลุ่มจังหวัด (10) และ การคำนวณจำนวน ส.ส. ที่แต่ละพรรคจะได้ในแต่ละกลุ่มจังหวัดคือ คะแนนที่แต่ละพรรคได้หารด้วยคะแนนเฉลี่ยต่อ ส.ส. 1 คน ของกลุ่มจังหวัดนั้นๆ

: ผลการคำนวณจำนวน สส. แบบบัญชีรายชื่อครั้งแรกในแต่ละกลุ่มจังหวัดที่จะต้องได้ 10 คนนั้น ถ้าจำนวนยังไม่ครบ 10 จำนวนที่เหลือจะมาดูลักษณะของพรรคการเมืองที่ได้คะแนนเหลือเศษมากที่สุด พรรคละ 1 คน ได้เรียงตามลำดับ

ตารางที่ 5 การเลือกตั้งปี 2554 (แบบแบ่งเขต 375 คน, แบบบัญชีรายชื่อ 125 คน) จำนวนผู้ได้รับเลือกตั้ง
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบแบ่งเขตเลือกตั้ง

ลำดับ	พรรค	จำนวนผู้สมัคร		
		ชาย	หญิง	รวม
1	ชาติไทยพัฒนา	13	2	15
2	ชาติพัฒนาเพื่อแผ่นดิน	5	-	5
3	ประชาธิปัตย์	99	16	115
4	พลังชล	5	1	6
5	เพื่อไทย	172	32	204
6	ภูมิใจไทย	20	9	29
7	มาตุภูมิ	1	-	1
รวมทั้งหมด		315	60	375
ร้อยละ		84.00	16.00	100.00

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

ตารางที่ 6 ผลคะแนนการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบบัญชีรายชื่อ วันที่ 3 กรกฎาคม 2554

หมายเลข	พรรค	ผลคะแนนรวม	จำนวนส.ส. ที่ได้จากการคำนวณครั้งแรก	เศษเหลือ	จำนวน ส.ส. ที่ได้ เพิ่มจากการ คำนวณ	จำนวน ส.ส. แบบ บัญชีรายชื่อทั้งหมด
1	เพื่อไทย	15,752,470	60	0.515	1	61
2	ชาติพัฒนาเพื่อ แผ่นดิน	495,762	1	0.904	1	2
3	ประชาธิปัตย์ใหม่	125,753	0	0.483	1	1
5	รักประเทศไทย	998,668	3	0.836	1	4
6	พลังชล	178,042	0	0.684	1	1
10	ประชาธิปัตย์	11,435,640	43	0.931	1	44
12	รักษ์สันติ	284,100	1	0.091	0	1
16	ภูมิใจไทย	1,281,652	4	0.924	1	5
21	ชาติไทยพัฒนา	907,106	3	0.485	1	4
26	มาตุภูมิ	251,674	0	0.969	1	1
30	มหาชน	133,752	0	0.514	1	1
รวมทั้งหมด		32,535,227	115	-	10	125

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

ตารางที่ 7 จำนวนผู้ได้รับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รวมทั้ง 2 แบบเลือกตั้ง

ลำดับ	พรรค	จำนวนผู้ได้รับเลือกตั้ง		รวม	ร้อยละ
		แบบแบ่งเขตเลือกตั้ง	แบบสัดส่วน		
1	เพื่อไทย	204	61	265	53
2	ชาติพัฒนาเพื่อแผ่นดิน	5	2	7	1.4
3	ประชาธิปัตย์ใหม่	0	1	1	0.2
5	รักประเทศไทย	0	4	4	0.8
6	พลังชล	6	1	7	1.4
10	ประชาธิปัตย์	115	44	159	31.8
12	รักษาสันติ	0	1	1	0.2
16	ภูมิใจไทย	29	5	34	6.8
21	ชาติไทยพัฒนา	15	4	19	3.8
26	มาตุภูมิ	1	1	2	0.4
30	มหาชน	0	1	1	0.2
รวมทั้งหมด		375	125	500	100.00

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

ตารางที่ 8 ข้อมูลพรรคการเมืองที่ยังดำเนินการอยู่ ณ วันที่ 16 มกราคม 2556

พรรคการเมือง	จำนวน ส.ส.			จำนวน สาขา
	แบ่งเขต	สัดส่วน	รวม	
พรรคขนาดใหญ่ (จำนวน ส.ส. มากกว่า 50 คน ขึ้นไป)				
พรรคเพื่อไทย	202	61	263	5
พรรคประชาธิปัตย์	116	44	160	179
พรรคขนาดกลาง (จำนวนส.ส. 10 – 49 คน)				
พรรคภูมิใจไทย	29	5	34	5
พรรคชาติไทยพัฒนา	15	4	19	7
พรรคขนาดเล็ก (จำนวน ส.ส. 1 – 9 คน)				
พรรคชาติพัฒนา	5	2	7	4
พรรครักประเทศไทย	-	4	4	3
พรรคมาตุภูมิ	1	1	2	4
พรรคมหาชน	-	1	1	9
พรรคประชาธิปไตยใหม่	-	1	1	7
พรรครักษ์สันติ	-	1	1	4
รวม 10 พรรค	368	124	492	227
พรรคที่ไม่มี ส.ส. จำนวน 46 พรรค				150
รวมทั้งสิ้น 56 พรรค	368	124	492	377

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง